

SON

1

SANIYE

George D. Shuman

APRIL

1 27 Mart, Paskalya Yortusu sabahı

Pittsburgh, Pennsylvania

Sherry, Pittsburgh Uluslararası Havaalanı'nda, ulaşım araçlarının kalktığı kattaki otel büfesinin yanında servis arabasından indi. Aracı kullanan görevli çantasını yere bıraktı ve aracı gürültüyle döndürerek uzaklaştı

Etrafa kulak kabartan Sherry kendisine doğru fırtına gibi gelen küçük adımları karşılamaya hazırlandı. Çığlıklar atan çocuklar ortada sıçan oynayarak onun çevresini sardı ve hemen ardından uğultulu kalabalığa doğru uzaklaştı Elton John'un bir kulaklıktan taşan teneke gıcırtısı gibi sesini, bir çiftin fotoğraf maki" asinin en son kimde olduğuna dair tartışmasını, kısa süreli park alanındaki kazayı bildiren polis radyosunu duyabiliyordu Sherry. Bir bavul (5 taşıma aracı akortsuz korna sesleriyle ilerleyince kaçışan insanlardan biri omzuna çarptı; oldukça iri eller onu tutmak için uzanincaya kadar yalpaladı.

"Çok üzgünüm, canım!" diye kıkırdadı bir rahibe. "Tanrı seni kutsasın!"

Kapılar dışarı doğru açılınca bir an üşüdü. Siyah pantolon, sık kesimli kırmızı yünlü ceket ve rahat ayakkabılar giymişti.

Uzun siyah yağmurluk giymiş huzursuz halli bir adam büfenin karşısındaki köşeden onu izlemekteydi. Elleri cebinde dikiliyor, bavul şeridinin çevresindeki yüzlere odaklanmaya çalışıyordu.

Ama gözlerinin Sherry'ye kaymasını engelleyemiyordu. *'Enfes bir kız, gerçekten enfes!'* diye düşündü adam ve gözlerini tekrar kalabalığa çevirmek için tüm gücünü kullandı.

Bavul şeridindeki randevusu için birkaç aday vardı; özellikle bir tanesi kafasında canlandırdığı görüntüye uyuyordu. Kadın haki safari giysisiyle yürüyüş botları giymiş, uzun kızıl saçlarını örüp G e o r g e D. âhuman

atkuyruğu yapmıştı. Tahmin yarışmasında ikinci sırayı paylaşanlardan biriyse siyah tulumla sivri topuklu ayakkabılar giymişti ve platin sarısı saçları vardı. Bir diğerininse saçları ağarmış bir atkuyruğu halinde toplanmıştı/ üstünde de mor bir eşofmanla koşu ayakkabıları vardı.

Adam Torlino'ya kadını Internet'te araştırmasını, hatta yanında getirmek için bir resmini de bulmasını söyleyebilirdi, ama Internet'te sörf yapmak bir yana, son kırk saattir ne o djirt saatten fazla uyumaya zaman bulabilmişti, ne de Torlino.

İnsanlar kalabalık taşıma bandının çevresinde birbirine girmiş halde bavullarını çekiştirmeye çalışıyordu. Köşede dikilen adam büfenin yanındaki siyah saçlı güzele bir kez daha bakmak için duraladı. İnsanlar, özellikle de yardım etmeye hevesli erkekler konuşmak için duruyor, ama kız o harika gülümsemesiyle onları uzaklaştırıyordu. Adam onun yanına gitmek ve sadece gülümsemesini yakından görebilmek için önemsiz bir şey söylemek istediği r i için utandı.

Kalabalık ikişer üçerli gruplar halinde dağılmaya başladı. Safari giysili kadını kamuflej şapkası giymiş bir adam aldı ve çift beraberinde iki bavulla uzaklaşmaya başladı. Topuklu ayakkabılı kadınsa tüm gardırobunu içine alabilecek eşya sandığını taşıması için bir hamal çağırdı. Mor elbiseliyi bir koca ve eteklerine yapışan üç

çocuk buldu. Seçenekler azalınca adam da yalnız bir kadın arayarak gözleriyle tüm yolcu salonunu taramaya başladı, sonra kapıya baktı. Şeritte şimdi sadece iki bavul dönüyordu ve geriye başka aday kalmamıştı.

Ayağının yanma bir şey yuvarlandı; aşağıya bakınca bir çocuğun kıvrıkcık saçlı başının arkasını gördü. Tombul bir el lastik topa uzanırken çocuğun yüzü pantolonunun paçalarına yaklaştı ve adam çocuğun ayakkabılardan ölümün kokusunu alıp almadığını merak etti.

Ağırlığını öteki ayağına verirken huzursuzca kıpırdandı, cebinden bir Life Saver şeker daha çıkardı ve ağzına attı.

Son 18 Saniye

Şişman bir kadın asansöre girip elini ona doğru deli gibi salladı. Kabarık sarı saçları vardı ve ağır makyaj yapmıştı. Bir kolunda alışveriş çantası asılıydı, diğerindeyse küçük beyaz bir köpek kıpırdıyordu.

Kadın, "Yuhuuuu!" diye bağırınca adam gözlerini yumarak gereksiz umutlara kapıldığını düşündü, ama bir an sonra hasır şapkalı, kılıksız bir adam koşarak yanından geçip kadının yöneldi.

Adam rahatlatarak içini çekti ve tekrar büfeye baktı.

Beklediği kadın uçaktan inmekte gecikmiş olabilir miydi? Belki hastalanmış ve tuvalete gitmişti. Ya da belki onu havaalanının başka bir yerinde bekliyordu. Terminalde başka büfeler de olması gerektiğini düşündü. Ama zemin kattaki özellikle vurgulanmıştı. Ve orada da artık sadece kendisini almaya gelecek kişiyi sabırla bekleyen kırmızı giysili güzel kadın vardı.

Elektronik tınılı bir ses gözetimsiz araçların çekileceğini ve bavulların sahipsiz bavulların muhafazaya alınacağını bildirdi.

Adam duraksadı, sonra yüzünde kararsızlıkla utanç karışımı bir 17 ifadeyle kadına doğru ilerledi.

Kadın kollarını iki yanına sarkıtmış, sırtı dimdik halde duruyordu. Çevresindeki kargaşayı yok sayan bir sakinliği vardı. Sonra onun gelişini farkederek başını çevirdi.

"Bağışlayın, bayan," diye özür diledi adam. Yüzü kızarmaya başlamıştı. "Bayan Moore olabilir misiniz?"

"Sherry," dedi kadın boştaki elini uzatarak. Diğeriyse uzun, kırmızı-beyaz bir bastonu sıkıca kavramıştı. "Yüzbaşı Karpovich mi?"

Adam gerilerken elini ağzına götürdü.

Sherry'nin kestane rengi gür saçları omuzlarında dalgalandı. Dudakları da ceketin gibi sonbahar kırmızısı rengindeydi. Uzun boylu, dolgun göğüslü ve çok çekici bir kadındı. Bir saç buklesini bastonu tutan eliyle kulağının arkasına itti, sonra bastonun ucunu yeniden yere koydu.

Adam onun eline uzandı. Sıcacıktı. "Lütfen Edward deyin baG e o r g e D. âhuman

na," dedi. Kadının güzelliğiyle bedensel eksikliği birbiriyle uyuşmuyor, çekiciliği insanın içini burkuyordu. Farkında olmadan onun elini kendininkiyle örttü ve hafifçe okşadı. Otuzlu yaşlarda olmalıydı. "Bağışlayın, Bayan Moore... Sizin şeyle... Servis aracıyla gelmenizi beklemiyordum."

"Önemli değil, Edvard," dedi kadın neşeyle. "Ne tarafa gideceğiz?"

Yüzbaşı onun hafif bavulunu aldı, bir an için görevi tamamen unutarak koluna girdi ve gururla kapıya- yöneldi. "Arabamız hemen dışarıda."

"Hava çok soğuk," dedi Sherry.

"Yağmur... Yüksek kesimlerde de hafif kar yağıışı bekleniyor."

"Öfff!" diyerek gülümsedi Sherry.

Kapılar kayarak açılınca soğuk hava yüzlerine çarptı.

Kaldırımın kenarında siyah bir sedan duruyordu; resmi plakajı ve etkileyici bir anten donanımı vardı. Bagajın üzerinde beyaz bir egzoz bulutu oluşmuştu. Edvard elindeki bavulu arka koltuğa koyup Sherry'nin yerleşmesine yardım etti.

Aracın içi sıcaktı ve Sherry sürücü koltuğunda oturan kişinin kaliteli parfümünün kokusunu alabiliyordu. "Mike Torlino," dedi bir ses. Kendisine doğru bir elin uzandığını hissetti.

"Sherry Moore," dedi gülümseyerek elini uzatırken.

Torlino kendisinden birkaç yaş büyük gösteren arkadaşı yolcu tarafındaki koltuğa yerleşirken elini yanmış gibi sallayarak sessiz dudak hareketleriyle, 'Alev gibi!' dedi ve karşılığında buz gibi bir bakış aldı.

"Korkarım bu havaya göre giyinmemişim," dedi Sherry.

"Philadelphia'dan ayrıldığımda sıcaklık neredeyse 16 derecedeydi."

"Eerie'den geliyor." Torlino yan aynaya bakmak için başını eğdi ve aracı hareket ettirip trafiğe girdi. "Bir saat içinde on derece birden düştü sıcaklık. Bu gece Pittsburgh'da mı kalacaksınız?" Kadının yüzüne bakabilmek için aynayı ayarladı.

Son 18 «Saniye

"İşi zamanında bitirebilirsek ziyaretimin günübirlik olacağını umuyordum."

«Sizi zamanında yetiştiririz." Edward Karpovich ortağına ters bir bakış gönderdi, sonra kolunu koltuğun arkasına atıp yüzüne bakmak için Sherry'ye döndü. "Epey zamanımız var, Bayan Moore."

90 numaralı yolda güneye doğru ilerledikten sonra paralı yoldan doğuya dönüp Donegal'i geçtiler ve çiftlik arazilerine girdiler. Sherry alnını soğuk cama dayayarak kâbuslarını düşünürken yağmurun ve sileceklerin sesini dinliyordu. Masum bir şekilde başlıyor ve her zaman korkutucu şekilde sona eriyorlardı. Arabanın ön canındaki o hem berrak hem soluk, aynı zamanda tanıdık, ama yabancı yüz hafızasına yerleşmişti.

Gördüğü kâbuslarda bir arabada oturuyor, birisi beden ve yakıt kokuları saçan büyük bir balıkçı kazağını başından geçiriyordu. Bir başkası cıgılık atıyor, ön koltuktaki kadının yüzü ön cama sertçe vuruyordu. Sherry başını kaldırıp dehşet içindeki yeşil gözlere b- j 9 kıyor ve kızıl kanın kesik bir dudaktan süzülerek yassılmış soluk yanağın çevresini lekelediğini görüyordu. Sonra o yüz hızla geri çekilerek bir anda gözden kayboluyor, aralıksız yağan soğuk yağmur kanı siliyordu.

O kış kâbuslar daha da kötüleştmişti; daha sık geliyor ve daha fazla şiddet içeriyorlardı. Ona yan etkilerin ne olabileceğini kimsenin tam olarak öngöremeyeceğini, ama paraisomniadan travma sonrası strese kadar her türlü soruna sahip olduğunu açıkça anlatmışlardı aslında.

Torlino yoldaki bir şeye çarpmamak için direksiyonu kırdı ve

Sherry'nin başı soğuk camda sarsılarak onu daldığı hayallerden uyandırdı. Kendi kendine o gün evden uzakta olmanın, kâbuslarının yanı sıra başka şeylerde düşünebilmenin hoş olduğunu itiraf etti. "Dışarısı nasıl?" diye sordu, kulak memesıyla dalgın bir tavırla oynayarak.

"Yağmur kara dönüyor," dedi Karpovich.

George D. Shuman

Sherry de zaten sudan sert taneciklerin alnını dayadığı yerde bıraktığı pıtırıtıyı hissedebiliyordu.

Karpovich iyi bir hikâye anlatıcısının yatıştırıcı ve sabırlı sesiyle ekili arazileri tarif etmeye başladığında, onun yorgun olduğunu anladı, ama yalnızlıkla geçen pek çok gece boyunca kendisine mektuplarını okuyan komşusu Bay Brigham'ı hatırlattığından hiçbir ayrıntıyı atlamadan dinlemeye koyuldu. Edward'ın o yeteneği evde ya da bir bakımevinde yatağa bağımlı hale gelmiş hüznü biriyile geliştirip geliştirmediğini merak etti.

Tepeler kayalıklı, çiftlikler yoksul görünümüydü. Büyükbaş hayvanlar ve koyunlar dizlerine kadar çamura batmıştı. Eski çiftlik evlerinin verandalarının ve pencerelerinin çevresinde bir önceki yılın Noel ışıkları asılıydı. Çiftlikleri hayal etmeye çalıştı Sherry: Odun ateşinin kokusu evi sarmış, yataklar dağınık, kahvaltı tabaklarında yumurta ve tereyağı kalıntıları... Girişte ter ve makine yağı kokan paltolar, gübreyle bulanmış çizmeler...

Arazi giderek düzleşmeye, Laurel Dağı boyunca uzanırken tatlı iniş çıkışlar yapmaya başladı. Çiftliklerin yerini zarif malikâne çitlerinin çevrelediği yeşil otlaklar aldı. Sırtlarına yeşil ve mavi yünlü örtüler atılmış görkemli atlar burunlarıyla otları eşeliyordu. Yüzüne Oak View adı kazılmış taş sütunların arasından keskin bir dönüş yaparak çevredekilere benzeyen bir araziye girdiler. Engebeli platoya bakan büyük çiftlik evine uzanan dolambaçlı yoldan yukarı tırmandılar. Garajın girişinde eyalet polisinin resmi aracı ve bahçede de beyaz bir kamyonet duruyordu.

Torlino polis arabasının yanma park edince Karpovich arkaya bakmak için yerinde döndü. "Koku için bir şey ister misiniz, Bayan Moore?"

Sherry başını salladı. "Bana dokunmaz."

Kapıda bekleyen bir eyalet polisi onlar geçerken arkalarından merakla bakıyordu.

"Oturma odasından geçeceğiz ve birkaç adım sonra mutfağa ineceğiz," dedi Karpovich yumuşak bir sesle. "Oraya gelince size söyleyeceğim. Hazır mısınız?"

Son 18 Saniye

"Tamam. Gidelim."

Evde küf ve ölümün başka hiçbir şeye benzemeyen pis kokusu vardı.

"Bulunmaları bir aydan fazla sürmüş," dedi Karpovich. "Kadın geride bıraktığımız koridora açılan yatak odasındaydı."

"Notlar sizde mi?"

"Bende. Okumamı ister misiniz?"

"Lütfen, Edward."

Karpovich onun ilk adını kullanmasından mutlu olmuştu. Elini ceketinin cebine attı ve orijinal notun elle yazılmış bir kopyasını çıkardı. Gözlüğünü sallayarak açıp gözüne yerleştirdikten sonra

okumaya başladı.

'Yakında Mart geliyor. Mart ayını, ilkbahar temizliğinden sonra komşularını partiye davet etmeyi severdi Maggie. Ama bu yıllar önceydi. İnsanlarla görüşmekten vazgeçtik. Ya da belki onlar bizimle görüşmeyi kesti.

Onun depresyon hastası olduğunu biliyorsunuz elbette. Yıllarca yaşamına son vermem için bana yalvardı. Önce gitmesine izin vermeyecek kadar bencildim. Kendi zamanım gelinceye kadar oyaladım onu.

Ancak size başka bir konuyu daha itiraf etmeliyim: Onun adı Karen Koontz idi. Adını 1970'lerin başındaki kayıp kişiler dosyalarınızda bulacaksınız. Burada, çiftlikte öldü. Kız kardeşi polisle birlikte onu aramaya geldi. Yalan söylemek zorunda kaldım. İhtisas yapmamı zorlaştıracığını biliyordum.

Çiftliği ve hayvanları çok severdi. Lütfen onun için hoş bir cenaze töreni yapın ve mezarının başına güzel bir taş dakin. Tarlalarda yattığı onca yıldan sonra doğru dürüst bir mezar taşını hak ediyor. Her zaman oturduğum yerden oraya bakar ve bir taş dikmeyi düşünürdüm, ama Maggie'nin ondan haberi yoktu. Bilse çok üzülürdü.

Onun boğularak öldüğünü öğrenmek adli tıp ekibinin ilgisini çekecektir. Gerçi kordon hâlâ boynundadır ama... Biz uyuşturucular ve George D. 6human

seksle deneyler yapıyorduk ve işler çığırından çıktı. Sanırım siz buna bir aşırılık kazası diyorsunuz. Yaşam marnlamayacak kadar kenarlarda geziniyor, değil mi?

Gireceğiniz her türlü masraf vasiyetimle karşılanacaktır. Maggie ile bana gelince... Massachusetts, Easthampton'da birer mezar yerimiz var. Ayrıntılar avukatımda. Mümkünse birlikte gitmemizi sağlayın lütfen.

Bilmem bir işe yarar mı, ama işlerin bu duruma gelmesinden ötürü üzgünüm.

Doktor Donald S. Donavan

Karpovich gözlüğünü çıkarıp cebine koydu. "Mektup cesedin yerini bile söylemeden kıza güzel bir cenaze töreni yapılmasına, sonra da birden kendisi ve karısı için nasıl düzenlemeler istediğine geçiyor. Ölmeden önce ipin ucunu kaçırmış sanki."

"Büyük gerilim içinde olduğunu sanıyorum."

"Kesinlikle," diye onayladı. "Kesinlikle öyleydi. Evin arkasın- ' da yüz elli dönüm tarla var, Bayan Moore."

"Kızılötesi ışıkla aramayı denediniz mi?"

"Toprakta fazla uzun kalmış."

"Kimliğini saptayabildiniz mi?"

"Karen Koontz'un kayıp olduğu 1973'te, yani Donovan çiftliği satın aldıktan iki yıl sonra bildirilmiş. Kız kardeşine göre birkaç aydır görüşüyorlarmış. Kız VWestmoreland havaalanında garsonmuş ve adam da uçuş dersleri alıyormuş. Büyük ihtimalle orada tanıştılar. Bir gün restorandan kız kardeşini arayıp Karen'in artık işe gelmediğini bildirmişler. Hâlâ almadığı bir maaş çeki varmış. Kız doktoru aramaya çalışmış, ama adam telefonu açmamış. Kuşkuları artınca polise bildirmiş. Onlar da o günlerde fazla derinlemesine soruşturma yapılmayan Karen'i kayıp kişilerden saymış.

Doktorun çiftliğini araştırmak için nedenleri olmadığından, çevreye bakınmak için izin alıncaya kadar haftalar geçmiş."

"Ve kız bir daha hiç görülmemiş."

son 18 Saniye

"Hiç. Eyalet öyle bir davayı rafa kaldırmayı tercih eder, Bayan Moore. Bir tarlayı bu kadar az bilgiye dayanarak kazmayı düşünün. Kızın kardeşi yıllar önce öldü ve aileden kalan son kişi oydu. Doktor da öldüğüne göre, kızı bulsak bile artık yargılayacak kimse yok. Başka bir deyişle, kız burada kalmış ya da çıkarılmış, Pennsylvania'nın umurunda bile olmaz."

"Ama bu seni rahatsız ediyor, Edward," dedi Sherry yumuşak bir sesle.

Dedektif öksürdü ve ayaklarını sıkıntıyla yere sürttü. "Son otuz yıldır birkaç kişinin bana borcu birikti, Bayan Moore. Onların çoğunu sizi buraya getirmek için kullandım. Ailesi olsun ya da olmasın, o kız bir tarlada öylece bırakılmayı hak etmiyor."

"Tamam öyleyse." Sherry kendinden yaşça büyük olduğunu tahmin ettiği adama ısınmaya başlamıştı. "Elleri açıkta mı?"

"Sağ elini koltuğunun arkasına atmış. Kullandığı tabanca yerde."

"Yanma bir sandalye koyabilir misin?" 113

"Beden çürümenin ileri safhalarında, Bayan Moore."

"Evet," dedi kadın. "Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Tamam..."

"İyi. Devam edelim."

Edward kapıyı açar açmaz yüzlerine iğrenç bir koku çarptı. Sherry penceredeki panjurların takırtısını duyabiliyordu ve dışarıdan gelen soğuk havanın kokuyu azaltmaya fazla yararı olmuyordu.

"On adım daha," dedi Edward ve bir iskemleye uzanıp cesedin yanına çekti. Sherry'nin oturmasına yardım etti. "Kapının yanında olacağım. Gerek duyarsanız çağırın." Dışarıya çıkıp ne göreceğini bilmeden kapı aralığından onu izkemeye koyuldu.

Birkaç dakika sonra kızın başı bir yana eğildi ve dudaklarından sanki küçük bir inilti çıktı.

Duvarlar kan kırmızısına boyanmıştı. Mobilyalar ağırdı, koyu

I

G e o r g e D. Shuman

renk tahtadan yapılmıştı ve deri kaplamalarda çatlaklar vardı. Her şey kasvetli bir toz yığınıyla kaplıydı. Karpovich gördüğü sahneyi hayatının sonuna kadar unutmayacağını biliyordu: Çürümüş bir cesedin elini tutan sarışın güzel bir kadın.

Gerçeküstü bir sahneydi bu.

Sherry ellerini mutfak lavabosunda yıkadı ve kâğıt havluyla kuruladı. "Mümkünse tarlada biraz yürümek isterdim."

"Tabii," dedi Edward boşuk bir sesle. Torlino ile eyalet polisinin yanından geçerek onu evden çıkardı. Kapıyı kapatmadan önce beş parmağını havaya kaldırdı, Torlino da bu sessiz talimatı başıyla onayladı.

"Üşümüşsünüz," dedi Sherry'nin elini tutup kendi eldivenlerini giydirirken.

"Teşekkür ederim, Komiserim. Ama sizin elleriniz..."

Karpovich onun kolunu usulca okşadı. "Tarla buradan, evin arkasından başlar ve dağın yamacına kadar uzanır. En yakın komşuları bile göremezsiniz."

Aksırdı, mendilini çıkarıp burnunu sümkürdü ve sildi.

"Yüz adım ileride bir ağaçlık var," diye devam etti. "Yolun yarısında

hayvanlar için beton bir yalak bulunur. Burada yıllardır büyükbaş hayvan yoktur, ama tarladaki izleri hâlâ duruyor." Sherry ileriye baktı. "Beni ağaçlara götürün, Edward." "Otlar uzun, Bayan Moore. Ayaklarınız ıslanacak." "Önemli değil." Öne doğru bir adım atınca Karpovich hemen harekete geçip engebeli zeminde düşmemesi için onun kolunu yakaladı. Sherry'nin bastonunun ucuna çimenler biriktiğinden, çizmeleri otlara ve saman tohumlarına bulandığından yürüyüş zaman zaman zorlaşıyordu.

"Ev neye benziyor?" diye sordu Sherry. "Bakımsız kaldığını söylemişsiniz."

Son 18 Saniye

"İçinde yaşayanların hayatı beş yıl önce sona ermiş gibi. Doktor da aslında hastaneden o zaman ayrılmış ve hayvanları satmış. Komşulara göre münzeviler gibi yaşıyorlarmış. Postacı bile aylardır görmemiş onları. Odaların hepsi toz ve çöp dolu. Damın aktarılmaya ihtiyacı var. Kiremitler uçmuş. Buralarda rüzgâr serttir. Avludaki ve havuzdaki çatlakların içinde otlar büyümüş." Hafif bir meltem yüzlerine buzlu kar taneleri savurdu. Sherry bir an durup rüzgârdan korunmak için döndü, sonra yeniden yürümeye başladı. Koruya doğru ilerlerken ellerinde eldivenler olmasından ötürü minnet duyuyordu. "Beni ağaçların altına götürün," dedi. "Ve sakıncası yoksa orada biraz yalnız kalmak istiyorum." "Hoş kadın," dedi Torlino, ortağına katılmak için kapının çevresinden dolaşıp gelirken.

"Aslında çok güzel," diye yanıtladı Karpovich. Tepeye tırma- 115 nırken nefes nefese kalmıştı. Kapının yanında durdu ve üşüyen ellerini ceplerine tıktırdı.

"Böyle güzel bir parçaya yazık olmuş. Şeyin... Neden kaynaklandığını biliyor musun?"

Karpovich ona bakı. "Sormadım."

Sherry'nin arazinin yayılını anlayabilmek için bastonunu ve ayaklarını yere vurduğunu görebiliyorlardı. Sonunda sırunı bir ağaca dayadı ve sanki onlara doğru bakı. Bedeni birden yere çökmeye başlayınca Karpovich irkildi. Onun sırtına ağaca dayayarak çömeldiğini geç anlamıştı. Utanarak ortağına bakı, ama diğeri farkında değilmiş gibi davranıyordu.

"İçeride ne oldu?" diye sordu Torlino.

"Onun elini tuttu," dedi Karpovich dalgın bir mırıldanmayla.

Torlino dehşetle baktı ona. "Dalga geçiyorsun!"

Karpovich başını iki yana salladı.

^p

G e o r g e D. Shuman

"O kadar mı? Hiç bir şey söylemedi mi?"

"Henüz söylemedi."

Torlino tekrar kadına bakarak elini salladı. "Şimdi ne yapıyor?"

"Ağaçların altında yalnız kalmak istedi," dedi Karpovich.

Laurel Dağı'nın yamaçlarından kopan kar rüzgârla birlikte onların doğusuna doğru geliyordu. "Şemsiyeleri getir, Mike."

Torlino gözlerini devirdi ve arabaya girmek üzere döndü.

Sherry çömelirken nabzının hızlandığını hissetti. Soluğunun havada bıraktığı nemi burnunun etrafında hissediyordu. Adamın

çürüyen gövdesinin kokusunu sinüslerine, tadı ağzına dolmuştu sanki. Eldiveni sıyırıp elini arkasındaki meşe ağacının toprağın üstünde kalan köklerinde gezdirdi. İşin sinir bozucu kısmıydı buydu işte: Daha önce gördüklerinin anlamım çözebilmek. Karpovich yalağın koyunlar değil büyükbaş hayvanlar için olduğunu söylemişti. Ama doktorun elini tuttuğunda ayaklarının dibindeki koyunları açıkça görmüş, kokularını almıştı. Koyunlar adamın yaşanınm son saniyelerinde neden o kadar önem kazanmıştı? Destek almak için ağacın gövdesine tutundu ve ayağa kalkmayı başardı.

Bir bacağına kramp girmişti ve parmakları üşüyordu. Onları tutup ileri geri bükte. Yanma yaklaşan Karpovich'in zorlamr gibi çıkan nefesini duyduğunda eldiveni tekrar giyiyordu.

"Geldim," dedi Edward onun koluna girerken.

Sherry başının üzerindeki şemsiyeyi hissedince ısınmak için ona sokuldu. "Yalağın yanmdan geçebilir miyiz?" diye sordu. Oraya doğru yürüdüler ve geldiklerini anlayınca Sherry bacaklarını soğuk betona dayayarak öne eğildi. "Oldukça yüksek," dedi. "Koyunların içebilmesi için fazla yüksek, değil mi?"

Son 18 Saniye

"Evet," dedi Edward. Ona garip bir şekilde bakıyordu. "Öyle olması gerek sanırım."

Sherry orada dikilmiş, gerçekten görüyor gibi gözlerini dosdoğru ilerideki Mavi Dağlar'a dikmişti.

"Kadının nerede olduğunu biliyorum," dedi sonunda.

Havaalanı Mart ayı için fazla kalabalıktı; C kapısmdaki yürüyüş bandının yanındaki TGI Friday's'lerdeki masalar doluydu.

Torlino bira, Karpovich ise zencefilli gazoz ısmarlamıştı.

Sherry parmağını margarita bardağının tuza bulanmış kenarında gezdiriyordu. "Beni beklemenize gerçekten gerek yok," dedi.

"Hemen şu koridorun karşısmdan bineceğim uçağa."

"Şu anda olmak istediğim tek yer burası, Bayan Moore," dedi Karpovich. "Bizim için yaptıklarınızdan ötürü size bir kez daha teşekkür etmekten başka bir şey gelmiyor elimden."

"Tamam, ama lütfen rolümü abartmayın," diye uyardı Sherry.

"Henüz değil. Her zaman düşündüğüm gibi yürümüyorum. Tüm bir hafta boyunca kazabilir ve bir şey bulamayabilirsiniz.

Karpovich gülümseyerek, "Benim için yine de zevkti," dedi sıcak bir sesle.

"Norvvich vakasmdaki rolünüzle ilgili bir yazı okudum," diye söze karıştı Torlino.

Yıllar boyunca binlerce sorgulama izlemiş olan Karpovich kadının ağznın kenarında beliren hafif seğirmeyi yakaladı. Sherry Moore o konuda rahat değildi.

"Nasıl yaptığınızı anlatabilir misiniz bize?" dedi Torlino.

Karpovich onun sözünü kesecekti, ama Sherry öne doğru eğildi; konunun değişmesine sevinmişti sanki.

"Size doktorların söylediklerini anlatacağım." Ellerini önünde kavuşturdu. "Çocukken beynim zedelenmiş; serebral körlük oluşmuş, yani optik sinirlerim sağlanınış, ama korteksimdeki bir şey

G e o r g e D. âhuman

çalışmalarını engelliyormuş. Aynı zamanda yaralanmayı ya da öncesinde olanları hatırlamamı engelleyen, eskilere dönük bir unutkanlık

hali yaşıyorum. Korteksin zedelenmesi saralılardaki beyinsel elektrik bozukluğunu taklit ediyor. Sara krizi geçirmiyorum, ama beynimde elektrik fırtınaları oluşuyor."

Sherry'nin gülümsemesinin çok uzlaştırıcı olduğunu düşündü Karpovich. Körlerle ilişkilendirilen cansız özelliklerin hiçbiri yoktu onda. Gözleri ışığa duyarlıydı ve renkli gözlük camlarının arkasında oldukça normal görünüyorlardı. Konuşmaları yüzüyle izliyor, kendisi konuşurken de ellerini kullanıyordu.

"Çok küçükken bir cenaze evindeki ölü bir kızın elini tuttum ve bana ait olmayan görüntüler gördüm. Aynı şey yıllar sonra yeniden olduğundaysa bir suçun işlenişini gördüm. Polis işe karıştı ve anlattıklarımı aşağı yukarı doğruladı. Olaylar birbirini kovaladı, sonra insanlar benden yardım istemeye başladı. Bilimsel terimlerle ifade etmek gerekirse, ölülerin son anlardaki kısa süreli hatıralarını beynime çekiyormuşum."

"Hı hı-ııı!" dedi Torlino ağzına bir kraker sokuştururken.

"Beynin ön korteksi kısa süreli anıları depolar. Marketteki kahvaltılık gevrek kutularının etiket tarihlerini her karşılaştırdığınızda depoladığınız anılardan bilgi çekiyor ve siz de karar vermenizde yardımcı olmaları için onları 'kısa süreli amlarmız' içine koyuyorsunuz. KSA yalnızca o an düşündüklerinizi kapsar ki, bu da bu da on sekiz saniye kadardır. O nedenle, kahvaltılık gevrek kutularının etiketlerini okurken kalp krizi geçirirseniz, size yardım için koşan ya da çömelen insanların yanı sıra okuduklarınızın anlık kısa görüntüleri de hafızanızda kalabilir. Hatta sevdiğiniz birinin ya da aile doktorunuzun görüntüsünü bile yakalayabilirsiniz. Eğer kalp krizi geçirmek yerine silahla vurulduysanız ateş eden kişiye odaklanmış olabilirsiniz. On sekiz saniyelik hafıza diliminizin kapsamına sevdiğiniz birinin yüzü gibi bir anı alırsanız, bir başka şeyi dışarı atarsınız."

Sherry içkisinden bir yudum aldı ve peçeteyle dudaklarını sildi. Son 18 6aniye

"Anladım," dedi Torlino. "Bilgisayardaki RAM hafızası gibi."

Sherry başını sallayarak doğruladı. "Temelde öyle."

"Ama buna ulaşmak için vücudunuz tam olarak ne yapıyor?"

"Bir elektrik devresini tamamlıyorum diyebiliriz." Parmaklama oynattı. "Ben de sizin gibi elektrik yüklüyüm. Hepimiz parmak uçlarımızdan ayak parmaklarımıza kadar milyonlarca alıcıyla donatılmışız. O alıcılar herhangi bir şeye sürtününce sinir hücrelerini uyarır. Sinir hücreleri de sinyalleri beyne göndererek yorumları geri alır. Beyinse dokunulan nesnenin sıcaklık, soğukluk, kütlük, keskinlik gibi özelliklerini size bildirir. Benim parmak uçlarımla okuduğum Braille alfabesi gibi, dokunduğumuz her şey beynimizin çeşitli bölümlerinde kısa süreli hafıza ya da gerçek zaman değerlendirmesi yapılmak üzere yorumlanır."

Duralayıp derin bir nefes aldı.

"Benim tenimdeki alıcılar ölü birinin deri alıcılarına dokununca, canlı elektrik sistemim -yani merkezi sinir sistemim- ölü kişinin merkezi sinir sisteminin devreleriyle ilişkiye geçmiş olur. Ben onla- 1±9 rın merkezi sinir sistemleriyle beyinleri arasında elektrik bağlantısı oluşmasını sağlıyorum."

Yan masada oturan kadın dönüp onlara baktı.

Torlino sesini biraz alçaltıp Sherry'ye doğru eğildi. "Bir insanın

hafızası neye benziyor, Bayan Moore?"

Sherry omuz silkti ve başını yana eğdi. "Evde çekilmiş bir film gibidir, ama orada herkes çok farklıdır. Bir seferinde bir kitabın sayfalarındaki sözcüklerden başka şey görmedim, çünkü o kişinin yaşamının son on sekiz saniyesi o romanın içine sıkışmışta. Çok sıklıkla, özellikle de insanlar baskı altındayken ve hangisinin gerçek zamanlı olduğunu hangisinin olmadığını rahatlıkla anlayabilmene rağmen anılar hiç uyarmadan bir durumdan diğerine atlar.

Ancak bazen insanın geçmişindeki bir kişinin ya da nesnenin anısı o kadar canlıdır ki, hemen önünde duruyor gibi algılanır. Asıl maharet gerektiren, farkı yorumlayabilmek, yani ölmekte olan kişinin anılarıyla gerçek zaman arasındaki farkı anlayabilmektir."

G e o r ^ e D. cShuman

Ellerini avuçları aşağıya gelecek şekilde masanın üstüne koydu.

"Her olayda görüntüler on sekiz saniyenin tümü tükeninceye kadar bir saniye burada, iki saniye oradadır. On sekiz saniye uzun bir zamandır." Başparmağını arkalarındaki koridora doğru salladı.

"Son on sekiz saniyede ne düşündüğünüzü ve onun film olarak nasıl görüneceğini düşünün. Kuşkusuz şu anda benim söylediklerimi düşünüyorsunuz ve yüzüm orada olabilir, ama aklınızdan başka neler geçiyor?" Gülümsedi. "Ayrıca demin yanımdan geçen hostesi de düşünüyor olabileceğinizden, kızın yüzü ya da vücudunun bir bölümü aklınıza gelebilir."

Torlino gülümseyerek gözlerini devirdi.

"Eğer akimiz yarmki dişçi randevunuza kayarsa, gözünüzün önüne dişçinizin iskemlesi ya da yüzü gelebilir, hatta dün geceki randevunuzu düşünüyor olabilirsiniz. Gördüklerimin tümünün PG-131- olmadığını da söylemeliyim. O görüntüleri anlam sapması içinde yorumlamaya çalışmanın ne demek olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Sırtınızdan vurulduunuz diyelim. Demin sözünü ettiğim kadınları görebilirim, ama kim olduklarına dair sizden bilgi alamazsam, örneğin sizi öldürdüğünü açıkça görmezsem, içlerinden birinin karınız mı, kız kardeşiniz mi, yoksa katiliniz mi olduğunu anlayamam. Ve bunlar kolay örnekler. Ölüm yavaşça gelirse, kişinin yaşamının son birkaç saniyesinde pek çok ilgisiz imge vardır. Ölmekte olan kişi çoğunlukla şimdiki zamanı unutur ve eski dostlarını, aile bireylerini, kaybettiği aşkları hatırlamaya başlar. Bazen de aklına onun hakkında kimsenin hiçbir zaman bilemediği şeyler gelir."

"imgelerden söz ediyorsunuz. Düşünceleri değil de yalnızca imgeleri mi görüyorsunuz?"

Sherry başıyla onaylarken gülümsedi. "Garip, değil mi? Görüntüler alabilen kör bir kadın."

Torlino gülümseyerek gözlerini tavana dikti. Sonra sanki zi-

1 TV ve sinema filmlerindeki 13 yaşından büyükler izleyebilir uyarısı, (ç.n.)

Son 18 Saniye

hinsel bir tıkanıklığı açmak ister gibi başını salladı. "Hayır. Garip olmaktan çok inanılmaz."

Sherry bardağını aldı, bir parmağını yüzeyine bastırdı ve onları görmesi için kaldırdı. "İki yüz yıl önce bir kişinin sırf parmak izini camın üstüne bırakmasıyla tanımlanabileceğine kim inanırdı?

Elli yıl önce parmak izimizi buraya bırakan salgıların içinde varlığımızın ayrıntılı planının bulunacağına kim inanırdı?"

Bardağı masaya koydu ve ellerini kavuşturdu. "Beynin tasarlamayı umduğumuz en üst düzey bilgisayardan da bilgiç ve karmaşık olduğunu kabul ediyorsak, cisimsel hacminin yüzde onunu bile kullanmadığımızı söyleyebilirim. Durum eğer buysa, insanın doğru koşullar sağlandığında başka sistemlere girip içindeki bilgileri okuması mümkün olamaz mı? Bu bir bilgisayardan istenecek basit bir görevdir."

"Yani beyninizin EEG ya da her neyse o şey gibi çalıştığını, ama sizin elektrik dalgalarını değil de imgeleri okuyabildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"O kadar karmaşık olup olmadığını bilemem, ama yanıt evet."

Başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey yani." Eliyle masaya vurdu.

"Yaşadığımız tüm deneyimlerin toplamının öldüğümüzde serebrum'umuza kay dolduğuna inanıyorum. Beynimizin işimize yaramadığı zaman çöpe attığımız bir bilgisayar sabit diski gibi tıka basa veri dolu olduğunu düşünün. Orada kayıtlı son birkaç saniyeyi görebiliyor olmama hiç şaşırmıyorum."

"Öyleyse neden birinin elini sıkıldığınızda imgeler görmüyorsunuz?" diye sordu Torlino.

"Düşün bir kez," dedi başını sallayarak Sherry. "Canlı bir sinir sistemi dış uyarıyla karşılaşır, onu reddetmek zorunda kalır. Temel görevi kendini korumaktır ve bunu kapalı bir sistemi sürdürerek yapar. Başka deyişle, doğanın kendisi buna izin vermez."

Parmağını havada salladı. "Ama gücü keserseniz, kablo bağlantısı saldırıya açık hale gelir."

"Herhangi bir yan etkisi var mı?" diye sordu Torlino. Demek istediğim... Bu nasıl sona erer?"

P

George D. âhuman

Sherry elini gevşekçe yumruk yaptı. Gülümsedi ve üst üste attığı bacaklarının konumunu değiştirdi. Onun sevmediği bir soruyla daha karşı karşıya kaldığını düşündü Karpovich.

"Yan etkiler..." diye tekrarladı Sherry. Dirseklerini masaya dayadı ve yanıtı düşünüyormuş gibi ellerini kavuşturdu.

Nasıl sona eriyorlar? Gerçekten güzel bir soru. Canlı canlı gömülürken üstüne atılan toprağın sesini nasıl unuttun? Ağzına tıkılan plastik tüpün tadını, uçağının düşüşünü ya da yüzüne doğrultulan silah namlusunun ışıltısını nasıl unutabilirsin? Bir yaşamı sona erdiren bir hata yaptığını unutabilir misin?

"Yan etki yoktur/" dedi. "Gerçekten."

O anda bile doktorunun tavsiyelerine karşı geliyordu. 'Küçük dehşet gösterilerin peşini bırakmıyor, değil mi, Sherry?' Doktor onun işini hiç sevmemişti ve ona kimsenin akıl erdiremeyeceği biçimde zarar verdiğini düşünüyordu. Uğraştığı şeyin doğayla çelişkili olduğunu ve gözlerinin zaten görmüyor olmasının basma daha kötü

22 I şeyler gelmeme garantisi sağlamadığını söylenmişti.

Doktorun aklından geçeni biliyordu. Dudağının yanında bazen beliren tik, karabasanlar, takıntılar...

'Travma sonrası stres düzinelerle psikoz biçimine yol açabilir, Sherry. Yan etkileri kesinlikle göz önünde bulundurmalısın.'

Ama insanlar karmaşık duygularla baş etmeyi beceren yaratıklardı.

Polisler, acil servis personeli, askerler... Hepsi korkunç anılarla uğraşıyordu. Kendisinin aynı şeyleri kurbanın gözlerinden görüyor olduğu gerçeğinin önemi yoktu. Hepsi yalnızca anıydı ve anılar yüzünden ölen pek kimse yoktu.

Ayrıca o şeyi yapamama düşüncesi Sherry'yi daha fazla dehşete düşürüyordu.

Yetimhanede geçen çocukluğunda önemli biri, başkalarının saygı duyduğu, ders kitaplarındaki şu doktorlar ve politikacılar ve astronotlar gibi bir kadın olmayı hayal ederdi. Yeni kavramlar, yeni düşünceler öğrenmek için üniversiteye gitmek istiyor, topluma kendine özgü ve anlamlı bir biçimde hizmet etmeyi arzuluyordu.

Son 18 @aniye

Ama bu yalnızca bir hayaldi. Gerçekte o beş parasız bir yetimdi. Hatta geçmişî olmayan kör bir yetimdi. Öteki çocuklar yetimhaneye gelip gittikçe, geçmişî olmayan kör bir kızı kimsenin evlat edinmeyeceğı belli olmuştu. Sherry bir ebeveynin sağlayacağı parasal yardım olmadan hayalini asla gerçekleştiremeyeceğini biliyordu artık.

Ve biraz ün ve üniversite eğitime bol bol yetecek paraya sahip olduktan sonra akademik kurumların onun ayaklarına kapanması, doktorların ve bilim adamlarının onu incelemek ya da eğitmek, hatta kendisinden kurtarmak için sıraya girmesi komik derecede garipti.

Hayır. Oraya kadar kendi başına gelmişti. Hayalini tek başına gerçekleştirmişti ve geri dönmeye, karanlıkta yaşamaya, hayatını korkarak sürdürmeye hiç niyeti yoktu. Akimi yitirme tehlikesi pahasına bile olsa hayatın içine dalacaktı.

Onun yüzündeki ifadeden etkilenen Torlino başını sürekli sessizce sallayarak onaylıyordu.

"Rüya görmez misin?" diye sordu Karpovich.

Sesi o kadar yumuşak o kadar şefkatliydi ki soru Sherry'yi hiç etkilemedi. Gülümseyerek başını çevirdi. "Hepimizin rüyaları vardır, Edward. Senin rüyana iş yaşamında gördüklerin girer, benimkine kendiminkiler. Kurbanlarımızın bile rüyaları vardır. Dr.

Donavan yaşamının son anlarında o betonu düşünüyordu, çünkü son otuz yıldır hiç aklından çıkmamıştı. Ve koyunları. Oranın bir büyükbaş hayvan çiftliği olduğundan söz etmiştin, ama ben ayaklarımın altında koyunlar gördüm."

"Koyunlar mı?" diye tekrarladı Torlino.

Sherry içkisini bitirdi. "Ya büyükbaş hayvanlar yalak için bir gerekçe, yalağın işlevi de bir mezarı saklamak idiyse? Mal sayımına göre yalağı oraya tek basma yapmasma yetecek kadar makine vardı çiftlikte."

"Ama o kadar uğraşmasına ne gerek vardı?" diye sordu

Torlino. "Neden kadını ormanın hemen kıyısına göninedi?"

G e o r g e D. Shuman

Bu soruyu düşünememiş olmaktan ötürü kendisini aptal gibi hisseden Karpovich elini genç adamın koluna koydu. "Çünkü polisin ne zaman geleceğini bilmiyordu ve bozulmuş zemini görmeleri en son isteyeceğı şeydi."

"Kesinlikle/" dedi Sherry. "Yalak doğal görünüyordu, çünkü su etrafa taşıyor ve çevresindeki toprak hayvanların ayaklan alünda çiğneniyordu. Hemen önlerinde, evin yalnızca elli metre uzağında

bileklerine kadar çamura batmış, sanki yıllardır oradaymış gibi görünen bir büyükbaş hayvan sürüsü varken polislerin binaların ve tarlaların çevresinde dolaştığını hayal edebiliyor musunuz? Aksini kim düşünebilirdi ki?"

"Gördüğün koyunların meseleyle ne ilgisi var?" diye sordu Torlino.

"Tahminimce," dedi Sherry, "Cinayetten önce tarlada koyunlar vardı. Cinayet anının hemen sonrasını hatırladığını sanıyorum doktorun. Koyunların arasında dikilmiş, cesedi ne yapacağını düşünüyordu. Sonunda mezarm üzerine makine yardımı olmaksızın kimsenin yerinden oynatamayacağı beton bir yalak yapmaya karar verdi. Koyunlar öyle bir yalaktan su içemeyecek kadar kısa boyluydu, o nedenle de onları sattı ve yalağın çevresini büyükbaş hayvanlarla doldurdu."

2 10 Nisan, Pazar

Texhoma Panhandle, Oklahoma

Sivri uçlu yıldırım kırıkları kömür karası gökte çakarak kayarken, rüzgâr da rengi brom mavisine çalan denizin üzerinde dönerek dans ediyordu. Her geçen dakika biraz daha büyüyen ve kararan bulutları besleyerek tükenmeyen bir enerji pınarından yükselen fırtına Oklahoma ufkuna yayılıyordu.

Kilisenin çanları Pazar ayinini duyurarak çaldı ve ibadeti seçenler bloklardan çıkarılıp çeşitli cemaat toplantılarına götürüldü. Tapınmayı seçmemiş olan Earl Oberlein Sykes ise hücrelerinden fırtınanın gelişini izliyordu. Binanın koridorlarında bir zil çaldı, otomatik kapıların açılıp kapanma gürültülerini bağrıışmalar ve ayak sesleri izledi.

Burçlarda uluyan Nisan rüzgârı bayrak gönderlerindeki çelik halkaları, Sykes'a gençliğinin geçtiği fırtınalı limanlardaki yelkenlilerin

arma donanımlarını hatırlatan monoton bir sesle direklerle vuruyordu.

İç duvarları dört kat yüksekliğinde ve iki metre kalınlığında kırmızı tuğladan örülmüş bir kale olan cezaevinin çevre surlarının üstüne bir kemer tokasını eritecek kadar yüksek gerilim taşıyan kilometrelerce elektrikli ve dikenli tel yığılmıştı. Yedi metre yüksekliğindeki

kasırga çitinin çevresi de aynı şekilde elektrikliydi ve bunlara ek olarak üç sıra kangal dikenli tel ve toprak altında da basınca duyarlı alarm vardı. Kulelerde SIG Sauer keskin nişancı tüfekleriyle donanmış nöbetçiler bekliyordu ve ısıya duyarlı kızılötesi ışınlar hepsi bağımsız, hepsi ölümcül mahkumlar barındıran blokları eşmerkezli güvenlik prosedürlerini izleyerek dolaşıyordu. Duvarların ötesinde yüz binlerce kilometrekarelik kıraç arazi vardı. İşaretler, yollar, ışıklar, levhalar olmayan, zifiri karanlıkta

W

•

George D. Shumarı

ışıldaklı bir helikopterden kaçma umudu vermeyen, insandan arındırılmış bir arazi...

Sykes ne duvarlarla ilgileniyordu, ne de ötesiyle. Oklahoma onun için artık bir şey ifade etmiyordu.

Ranzasına döndü ve terle vücuduna yapışan şortuna aldırmadan

şilteye oturdu. Sararmış teni neredeyse hiç güneş görmediğinden sarkmıştı ve her iki kolunda soluk yeşil dövmele, birinde biçimsiz bir leprikon, diğerindeyse çıplak bir kadın vardı. Sol elinin parmak boğumlarında SEVGİ, sağ elindeyse NEFRET yazıyordu. Gözleri uğursuzluk çağrıştıran bir kahverengine çalıyordu ve göz kapakları sürüngenlerinki gibiydi. Eski bir hücre arkadaşının teneke kapağıyla açtığı yaranın izi kıvrılan bir solucan gibi boynunun ön tarafından göğsüne doğru iniyordu. Kulağının arkasında karnabaharı andıran bir ur vardı ve öyle bir başka kütle de kasığmdaydı. Ensesindeki gümüş dolar büyüklüğündeki kaşılıkça kanayan ölü deri tabakası iltihaplanmıştı.

261 Sykes bir havluyla koltuk altlarını ve yüzünü sildi. Şakaklarından, alnından ve karnmdan durmadan ter boşanıyordu ve... Ve o lanet yer çok sıcakü.

Cama vuran yağmur aniden kesildi. Sykes havluyu karnına bastırdı, dişlerini sıktı, ranzadan yuvarlanarak kalkü ve hızla köşedeki klozete koştu. Karnında iğrenç bir şey his dolaşırken bağırsakları boşalıverdi.

O sabah yine Susan Markey'i, o anda ne yaptığını, nerede ve kiminle yaşadığını düşünüyordu. Her zaman olduğu gibi. Kendisini (eğer aklına hiç düştüyse) en son ne zaman düşündüğünü ve şimdi onun için neler hissettiğini merak ediyordu. Bunu bilse... Kızı eski Chevy kamyonetinin içinde hayal etti. Bacaklarını hippie eteğinin altında kavuşturmuş, dudakları Pine Barrens'in dışındaki kamyonattan satm aldığı (ya da büyük olasılıkla çaldığı) çilekleri yemekten kızarmıştı. Vahşi yeşil gözlerini dikmiş, Sykes'in oradan nereye gideceklerini, ne yapacaklarını söylemesini büyük bir dikkatle bekliyordu. Beklemenin heyecanı onu deli ediyordu. Son 18 @aniye

Sykes'in sırtından aşağı bir titreme indi. Bağırsakları tamamen boşalınca sifona bastı, sonra sallanarak ayağa kalktı ve ağzını bir kez daha havluyla silerek ranzasına doğru ilerledi.

Ve ter birden kesildi; kollarındaki, bacaklarındaki tüyler diken diken olurken titredi. *Soğuk, sonra sıcak... Soğuk, sonra sıcak...* Tüm hafta öyle geçmişti.

Bir zil sesi yankılandı. Başka kapılar açıldı ve kapandı. Sykes pencere parmaklıklarına, duvarlara, tavana, zemine, aynaya, musluğa, tuvalete, yatağa baktı. Her şey çeliktendi. Dünyada her şeyden çok maden sesinden nefret ediyordu. Bir kafese tıkılmış, zamanı sahibinin kapılarını açıp kapamasıyla ölçen bir maymundu o.

Uyanma zamanı, beslenme zamanı, hareket etme zamanı... Hepsinin kendine özgü madeni sesi vardı.

Titreme arttı. Sinirseldi bu. Biliyordu. Uyarmışlardı onu o konuda. Öyle olacağını söylemişlerdi. En dayanıklı tutuklu bile geçirmişti aynı şeyleri, ama o kendi başına gelebileceğini asla düşünmemişti. 'Syko Sue' demeye başlamıştı arkadaşları Susan Markey'e.

Zamanla sözcük oyunu yerleşmiş, o da bunu Wildwood'daki demiryolu köprülerinin ayaklarına, üst geçitlere, beton duvarlara, yaya kaldırımlarına yazmıştı.

Kız her şeye karşıydı ve o addan hoşlanmıştı; kendini bir anarşist olarak görür, otoritenin her türünden nefret ederdi. Büyük bir kentte yaşasa Havasunuculan'na ya da SLA'ya katılırdı; küçük bir kasaba olan Wildwood'da buna en yakın şeyi yaptı: Sykes'a katıldı.

Sekse çok meraklıydı. Ama ne meraktı o! Bu aslında onun seks yapma arzusundan ya da utanmazlığından kaynaklanmıyordu; Susan geçmişini silmek istiyordu. Kaçmak istediği şey, bir zamanlar kusursuz olan çocukluğunun yıkılan hayalleriydi. Eski bir polis şefi olan ve hakkında haraç toplamaktan dava açılan dindar ve tacizci babasından ve o ayıpla yaşamaktansa bir gece okyanusa yürüyerek intihar eden güzel annesinden kalma hayaller.

Herhangi birini, herkesi, hatta kendini bile incitmek istiyordu Susan. Başka insanların canını yakmak istiyordu. Ve Aşk Kuşağı e o r 5 e D. <Shuman

ğın hippilerinin doldurduğu şiirsel bir kumsalda her haliyle yoldan çıkmışlık kokan Sykes'ı bulması o nedenle çok doğaldı. Sykes diğerlerinden farklıydı, zirvalarla dolu değildi. Katıksız, saf, mutlak kaostu o ve ışığın kelebeği kendine çekişi gibi cezp etmişti kızı.

Onu arkadaşlarının yanma götürdüğünde aldığı tepkilerden hoşlanmıştı Susan. Zaten önceleri de babasını ve onun tatillerde bahçede ızgara partisi yapıldığında gelen polis arkadaşlarını şaşırtmaktan hoşlanırdı. Bu elbette ki babası hakkmda dava açılacağı söylentileri çıkmadan önceydi.

Ama Sue Markey sadece gösteriştten ibaret değildi. Tehlikeye karşı tatmin edilmesi imkânsız bir açlık hissediyordu. Cinayet dışında yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve Sykes'ın zevklerinin daha da beter olduğunu biliyordu. Sonunda onunla aynı trene binmişti.

Ve o şeyi yapan kadınlara neler olduğunu biliyordu.

Sykes kirli havluyu bir köşeye atıp bileğinin içine döndürerek takuğı Timex Indiglo'ya baktı. Yağmur bir kez indi ve sonra kesintisiz yağmaya başladı. Ensesindeki ölü deriyi kaşıyınca eline yine ıslaklık bulaştı. *Kanser öldürmezse tedavisi kesinlikle öldürecektir.* Kuru kuru öksürdü ve musluğa tükürdü.

Sykes'ın çocukluğu Susan Markey'in alıştığı orta sınıf yaşantısının yakınından bile geçmemişti, ama paranın neye benzediğini, nasıl koktuğunu iyi bilirdi. Pine Barrens'deki harap karavan parkından Wildwood'daki Central High Lisesi'ne otobüsle gidiyordu.

Altın kolyeleri boyunlarında parlayan, güzel parfümler sürünmüş kuzey yakası annelerinin, pırıl pırıl üstü açık arabalarla kızlarını okuldan aldıklarını görmüştü. Nasıl canı çekmişti onları! Onlardan biri olmayı nasıl istemişti!

" *B in mek is ter m is in ?* "

Bianca Ashley onlardan biriydi. Mini eteğinin ucuna kadar inen uzun saçlar, onaltıncı doğum gününde alınmış üstü açık yepyeni Mustang araba... Kız onu okul çıkışında arabasına hayranlıkla bakarken yakalamıştı. Arabanın siyah boyası o kadar parlaktı ki, elini içinden geçirebilirdin.

Son 18 Saniye

Kız Sykes'm yanından geçmiş ve kitaplarını arabanın arka koltuğuna atmıştı. *"Lütfen de."*

O ana kadar hiç konuşmamışlardı. Bianca aynı okula gittikleri yedi yıl boyunca onu görmezlikten gelmişti.

"Haydi çocuk! Biraz yalvar da seni götüreyim."

Sykes ciddi olup olmadığını anlayamamış halde öylece bakmıştı ona. Sonrakız direksiyona geçmiş, o arada kareli eteği sıyrılıp pembe külotunu alenen ortaya koymuştu. Oğlanın gözleri uzun

çıplak bacaklara takılıp kalmıştı. "Tamam, olur," gibilerden bir şeyler çıkmıştı ağzından. "Tamam, lütfen. Binmek isterim."

Kız kontak anahtarmı çevirmiş ve Sykes arabaya doğru bir adım attığında hızla gaza basıp parktan çıkarken Sykes'm kotunu çamura bulamıştı. "Tabii! Emin ol, binersin, Syko!" diyerek bir kahkaha atmıştı omzunun üzerinden.

Sykes işte o anda hayatı boyunca ne isterse kendi olanaklarını ve gücünü kullanarak almak zorunda kalacağını anladı. Hiç kimse ona bir şey vermeyecekti. Ve bir gün Bianca Ashley ile yeniden 129 karşılaşacak ve o zaman acı çekmenin ne demek olduğunu öğrenme sırası kıza gelecekti.

Ama tüm bunlar çok uzun zaman önceydi. Önemli olan yaşanan andı. 'Şimdi'ye odaklanmalıydı. Yaşananlardan geriye kalanlara. Küçük kasaba polisleri Sykes ile Markey'i hiçbir zaman işledikleri suçlardan ötürü yakalayamadı. Genellikle acil durumlardan bunalmış halde ve sahilleri dolduran binlerce hippie ile meşgullerdi. Daha ciddi vakalarda eyalet polisi yardıma çağnılıyordu, ama yerel otoriteler onları kışkırttığından iki bölüm arasmda öylesine bir düşmanlık doğuyordu ki, hiçbir şeyin üstesinden gelinemiyordu. Sykes ile Markey de o arada kovuşturmaya bile uğramadan adam kaçırıyor, soygun ve hırsızlık yapıyorlardı.

Onların birlikteliği yalnızca karşılıklı doğmuş bir fırsat değil, afet kabilinden bir felaketti. İkisi de tek başına birer toplumsal tehdit oluşturunuyordu ve ikisinin kadere de sonunda yasayla yüzleşGcorge D. <\$>human

mekti. Bir araya geldiklerindeyse insanın kanını donduracak, benzeri görülmemiş bir tehlike çıkıyordu ortaya: İki beyni ve bir arzusu olan tek yırtıcı hayvan. Markey toplumsal yapının çözülmesini, Sykes ise doğumundan beri kendisinden esirgenenleri almak istiyordu. Beyin ve kas gücü... Farklı geçmişler, farklı tetiklemeler, ama aynı derecede aşırılık ve ahlaksızlık... Birbirlerini çarpık bir biçimde tamamlıyorlardı.

Sykes panikleyip o otobüsü devirmese, polisler onları yıllarca yakalayamazdı. O zamanlar yakalanmazlardı. Yetmişlerin karmaşası içinde yani.

Kazayı hâlâ net olarak hatırlayamıyordu Sykes. Kış aylarıydı. Susan ile uyuşturucu âlemleri yapıp, kuzey kıyısındaki lüks evlere giriyorlardı. Bir temizleme şirketinden satın aldıkları master anahtarı kullanıyorlardı. Yine öyle bir gece, kasabaya giden yolda titreyen bir otostopçuyla çocuğunu aldıklarında uyuşturucunun etkisiyle uçuyorlardı. Sykes kadına tecavüz edip Blacksvvamp bataklığına atarken, Susan da henüz yürümeye başlamış bebekle ilgileniyordu. Geri döndüğünde Sykes'ı bekleyen bir şey yoktu. Susan kamyoneti de, bebeği de alıp gitmişti.

Eve kadar yürüdü, komşunun arabasını ödünç aldı ve Atlantik Caddesi'ne giden yola çıktı. Birlikte takıldıkları yerlerden hiçbirinde yoktu kız. Kamyoneti de kimse görmemişti.

Geçmişini düşündüğünde, her bayram kızda kesinlikle farklı bir şeyler olduğunu görüyordu Sykes. Ruh hali değışkendi ve son kavgaları... Evet, bir kavga etmişlerdi, ama aldığı onca uyuşturucu yüzünden konunun ne olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi.

O akşamüzeri polis arabası gelip arkasmda durduğunda Sykes hâlâ ortalıkta dolanıp duruyordu. Gaza basıp kaçmaya başladı,

çünkü üstünde kadını öldürürken giydiği pantolon vardı. Atlantik Caddesi'nden bir kilometre kadar ötede polis arabasından tam kurtuluyordu ki, köşeyi dönünce karşısına o okul otobüsü çıktı.

Susan Markey'i bir daha hiç görmedi Sykes. Kız soruşturmalara ve mahkemedeki oturumların hiçbirine gelmedi. Sonra da ne o

Son 18 «Saniye

geceki bebekle ilgili bir şey duydu, ne de o yıllarda Wildwood'da kaybolan yarım düzine kadınla.

Yıllar sonra hapisteyken Susan'dan bir mektup aldı. Olanlardan mutluluk duyduğunu yazıyordu. Tanrı'yi bulduğunu ve onun

da aynı şeyi yapması için dua ettiğini söylüyordu. Bir zamanlar dünyanın domuz ahır ve Tanrı'mn da onun sapık efendisi olduğunu

söyleyen Markey ilahi gücü bulmuştu. O kız! 'Hiç kimse

kendini iyi hissetmemeli' diyen; zenginlerin vergi kaçırarak, karınlarına içki ve gıda dolduran, çocuklarını kendileri gibi olmayı öğrenecekleri okullara gönderen, o arada dünya nüfusunun açlıktan

ölmesine göz yuman bir şeytân güruhu olduğu nutukları çeken

kız!

Sykes kızın kendisini ganınazlamadığını biliyordu. Bunu yapmış olsa, onu New Jersey'e götürür ve cinayetten yargılardı.

Biri çöpe attığı cesetlerden tekini bulsa, ulusal TV kanallarında akşam haberlerine çıkardı. Ama öyle olmadığına göre, Markey bir

kilise kabininde rahibe günah falan çıkarmamıştı. Yani o ve Tanrı, hapiste olduğu sürece kendisini rahat bırakmaya razıydı.

Şimdi aradan yirmi dokuz, neredeyse otuz yıl geçmişti ve

Sykes yaşamının çoğunu hapiste harcamıştı. Ve hepsi lanet olası bir trafik kazası yüzündendi. Ne kadar da ironik!

Müebbet hapse çarptırıldığını idrak etmesi Sykes'in uzun zamanını almıştı. Mahkemenin onu savunması için atadığı avukat

kasıtsız ölüme neden olma suçunu kabul etmesini istemişti ki, bu da iki yıl hapis ve gözaltı demektir. Yetmişli yıllarda sarhoş araba kullanarak ölüme neden olmanın cezası o kadardı.

Ama Wildwood polis şefi Jim Lynch için yeterli değildi o ceza.

Sykes'm ölüme kasıtsız neden olma yerine ikinci derece cinayetle yargılanmasını sağlayacak belgeleri sunduğunda, seçmenler heyecan

içinde çevresinde toplandı ve yargıç da kulak kesildi, ikinci

dereceden cinayet 'başka bir suç işlerken adam öldürmek' olarak

tarif ediliyordu, yani kasıtlı cinayet işlemek gerekmiyordu. Şerif

Lynch, devirdiği okul otobüsünde on yedi canı yok ettiğinde

Sykes'm yasa dışı uyuşturucuların etkisinde motorlu araç kullanı

G e o r g e D. &human

dığını, bu nedenle de ikinci derece cinayetle suçlanması gerektiği görüşünü sundu.

Sykes sorgulandı, yargılandı ve iki kez yaşam boyu hapse

mahkum edildi. Diğer on beş dava yargının hakları saklı olmak

üzere bir kenara bırakıldı. Sykes yaşam boyu hapis cezalarını nasılsa

almıştı. Daha fazla yargılama kasabanın fazlasıyla gereksindiği

psikolojik toparlanma sürecini uzatmaktan başka işe yaramayacak.

Çoğu seri tecavüzcü ve katil gibi Sykes da hapiste geçen yıllarında

suçlarını bol bol düşündü. Onun diğer suçlulardan farkı, suçlarının

gözden kaçmış olmasıydı. Öldürme çılgınlığı ve kurbanlarını

kaçırma veya yok etmekteki kolaylık gerçek görüntülerden oluşan

bir kaleydoskop sağlamıştı ona: Kollar, bacaklar, mideler, saçlar,

çılgın bakışlı gözler ve yalvaran dudaklar. Ama asıl Susan'm güzel vücudunu ve oynadıkları çıldırtıcı erotik oyunları ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Hapisteki ilk yıllarında aklından ondan başka pek az şey geçmişti.

O zamanlar yalnızca anılar vardı.

Ama şimdi hepsi yeniden yaşamaya başlıyordu. Susan bir kez daha bela olacaktı basma. Dünyada cesetlerin nerede olduğunu bilen tek kişiydi o.

Sykes haki bir pantolon ve kaim ayakkabılar .giydi, çelik masanın üstündeki paketten bir Marlboro alıp ucunu saatinin camına vurdu. Bir kibrit çaktı ve pazısmdaki kadının göğüslerinin aynen on yedi yaşındayken olduğu gibi kabarmasını hayranlıkla izleyerek alevi sigaraya yaklaştırdı. Ayağa kalktı, kibriti çelik lavaboya atarken ağzından gelen sarı sıvıyı tuvalete tükürdü. Dumanı tavana üfledi ve sigarayı dudaklarının araşma sıkıştırıp ayağını lavaboya dayayarak ayakkabısını bağlamaya başladı. Bir yandan da az sonra neler hissedeceğim düşünüyordu.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Parmaklarını ağarmış ve donuk saçlarından kalanların arasmdan geçirdi, ensesindeki yarayı kaşdı ve demirlere yaklaştı.

Son 18 Saniye

Zaman gelmişti.

Onu avluya çıkardıklarında zemin buzlanmaya başlamıştı bile. röküzü henüz sabah saatleri olmasına rağmen kararmış, ışıldakı r yanmıştı. Giysilerinin üstüne turuncu tulum giymiş olan Svkes'in elleri ayak bileklerinin çevresinden geçerek beline dolanan zincire kelepçelenmişti.

Sis bulutları kule ışıldaklarının ışığıyla parlayarak duvarların üzerinde uçuşuyordu. Bir huzme karanlığı delerek dördüncü kat penceresindeki yalnız gölgeyi ortaya çıkardı. Cezaevinin sinir hastalıkları

doktoruydu bu. Sykes yer değiştiren ışığın içinde onun omuzlarının yumuşak kıvrımını görebiliyordu. Başını kaldırıp kadına baktı ve gülümsedi. Kenardaki bir sinyal lambası kırmızıdan yeşile dönerken, çelik kapılar bilyeli menteşeleri üstünde sessizce döndü. Sykes başını çevirip ışıldakların aydınlattığı dikenli tellere, emniyeti açık tüfekleriyle duvar kenarlarında yürüyen adamlara 133 bakü. İki yanı telli bir koridora girdi ve kendisine eşlik edenlerin arasmda ana çelik kapının dibindeki küçük yapıya doğru yürüdü. Kapılar arkasından dönerek kapandı ve ışık yeniden kırmızıya döndü.

Fırtına avluya küçük sarmallar bırakarak, çitleri sarsarak, tuğla kulelerden fısıldayarak, dolu yağdırarak ve dış binaların damlarını sağır edici seslerle makineli tüfek gibi döverek patladı.

Gardiyanlar kapıyı arkalarından çarparak Sykes ile birlikte koştu. Sonra onu çiziklerle kaplı demir bir masaya götürüp parmak izini ve imzasını aldılar, ardından da duvara zincirlenmiş bir sıra bulunan küçük odaya götürdüler. Zincirlerini ve tulumunu çıkarıp bir torbaya attılar; ona bir kemer ve kot gömlek, bin sekiz yüz dolarlık bir çek ve elli dolar nakit para verdiler. Sonra duvarın karşısındaki bir kapıya götürdüler ve biri ağır mekanik mandalı kaldıran düşmeye bastı. Gardiyan kapıyı açıp Sykes'ı fırtınanın içine saldı. Dışarıda fren lambaları kıpkırmızı yanan ve arka kapıları

ardına kadar açık, beyaz bir kamyonet bekliyordu.

G e o r g e D. Shuman

w

Yağmur kadar yoğun indiren dolu dalgalar halinde gel[^]j
Sykes üstüne yağması için yüzünü havaya kaldırdı. Alnına, b0I
nuna düşen, iğne gibi batan soğuk çok hoş geliyordu; ağzını k
dudağına batıp kan getiren sivri buzlarla doldurdu. Çakan bir şj[^]
şek yüzünü aydmlatırken ayağmı tampona koydu. Dudaklarında
kanı emerek ve özgür olmanın ne kadar tatlı olduğunu düşünem
karanlığın içine dalarken, gözleri heyecandan çılgın gibiydi.

n 1 Mayıs, Pazar

j Wildwood5 New Jersey

Teğmen Kelly Lynch-O'Shaughnessy polis arabasını Cresse
Caddesi'ndeki otoparka çekip, Strayer'in Eğlence İskelesi'ne bakarak
kuzeye doğru yürümeye başladı. İskele karanlık okyanusun
üzerinden dalgaların kırıldığı yere kadar uzanıyordu. Yılın o zamanında
kasvetli bir görüntü verirdi. Tahta iskeleler ve lunaparktaki
eğlence araçlarının çerçevesi turistler Anma Günü hafta sonu
için yeniden kasabaya akmaya başlayıncaya kadar uykuda kalacaktı.
Karşı kaldırıma geçti ve kıyıya giden merdivenlerden indi. Bir
sürü polis çevrede dolanıp duruyor, sarı yağmurluk giymiş pembe
yüzlü acemi memurlar kıyı boyunca araştırma yaparak ileri geri
yürüyordu.

Gri, mevsime göre soğuk bir gündü. Teğmen kumların ayakkabılarının
kenarından içeri dolduğunu hissedince onları çıkarmak
için eğildi. Çorapları dayanmayacaktı, ama kumda o topuklu
ayakkabılarla gezmek imkânsızdı. Kiliseye giderken giydiği ipek
bluz ve yeşil yünlü eteğin üstüne sırtında 'TEĞMEN' yazan lacivert
plastik bir panço geçirmişti. Kızları kilisede yanlarında oturan
arkadaşlarıyla bırakmak zorunda kalmıştı.

Bir kolunun altına uzun bir el feneri sıkıştırmıştı ve telsizi belindeki
tabancanın arkasına takılıydı. Ahşap iskelenin altındaki
olay yeri inceleme ekibinin ve kurbanın arabasını otoparkta bulan
polislerin konuşmalarını duyabiliyordu. Onlar karanlıktan çıkıncaya
kadar tek başına, ayaklarını soğuk kumlara sürterek bekledi.
Omuzlarında kameralarıyla tahta platformun altından uzanan tahliye
borusunu geçişlerini izledi. Boru en az bir metre yüksekliğindeydi
ve pantolonla bile üzerinden aşmak zordu; bunu etekle nasıl
başarabileceğini düşündü.

G e o r g e D. âhuman

'Her şey tamam, teğmenim," dedi aralarından biri.

Genç kadın başıyla onayladı. "Bir durum özeti alayım."

"Anlaşılan yarı yola kadar gidebilmiş ve borunun arkasına
saklanmaya çalışmış," diye yanıtladı adam, ahşap yürüyüş yolunu
göstererek. "Kan izleri orada sona eriyor. Kolayca göreceksiniz.
Borunun üstünde sürüklenme belirtileri var; bir sürü el izi ve büyük
olasılıkla hepsi kıza ait. Pek çok da saç var, uzun saçlar." İki
eliyle otuz santimlik bir uzunluğu işaret etti. "Çok var çevrede."
"Teşekkürler," dedi Kelly, bir Nicorette2 bulmak için cebini
karıştırırken.

Sonra çikleti ağzına attı ve boruyu izleyerek gölgelerin
içine girdi.

"Teğmen sınavlarıymış!" Russel Dillon saçsız başını tiksiniş

gibi salladı. "Ben o smava '91 den beri giriyorum ve kimse bana bir kadının arka arkaya iki sınavı yukarıdan yardım almadan kazandığını kabul ettiremez."

Doug 'Mac' McGuire içini çekti ve defterine not almaya devam etti.

"Bizim iyi kız ayağı. Belediye başkanı babasından ötürü kolluyor onu. Ben daha dün doğmadım." Bir sigara yaktı ve geçirdi.

McGuire başını notlarından kaldırıp baktı. "Bizden daha iyi raporlar yazardı. Akıllı olduğu için kusur bulamazsın kadına."

"Akıllı mı? Evet, belki sen onun akıllı olduğunu düşünüyorsun. Ama bazılarımız o kadar saf değiliz."

"Bu saflık değil, Dillon. Onu tanıyorum. Onunla çalışıyorum."

"Hayır, Mac, sen onun için çalışıyorsun; arada fark var. Burnunun dibinden işini kaptı ve sende ona karşı koyacak yürek yok."

"Neye karşı koyacağım? Benden daha iyi notlar aldı. O kadar."

Dillon ona baktı ve başını salladı. "Ne? Sen de mi âşıkms

2 Sigarayı bırakmak isteyenlerin kullandığı nikotinli çiklet, (ç.n.)

Son 18 «Saniye

ona?" Bir adım gerilerken güldü. "Lanet olsun! Binaya bir çift göğüs giriyor ve birdenbire herkes kendi kıcını silemeyecek kadar aptallaşıyor. Ama ben öyle değilim. Şef terfileri canı istediği gibi yaptırıyor. Bu yaşamın gerçeklerinden bir. Zenciler ve kadınlar her zaman bizim gibi çalışan erkeklerden daha iyi durumda." Şapkasını giydi. "Ona 'Herkes hak ettiğini bulur' dediğimi söyle. Belki ilgisini çeker."

"Kendin söyle," dedi McGuire tükürür gibi.

"Tamam, belki söylerim. Sonra görüşürüz, Çaa-vuş," Gönderdiği son alaycı bakış Dillon'un dünyanın geri kalanının henüz duymadığı bir bilgiye sahip olduğunu vurgular gibiydi.

±

Kelly karanlıkta ürperdi. Kabuklu deniz hayvanları ve yosunlarla kaplı yıllanmış kalasların kokusunu alabiliyordu. Işığını yukarıya tuttu, önce boru boyunca, ardından da daire halinde ayaklarının çevresinde dolaştırdı. Su, mağarayı andıran yerin tavanındaki tahtaların çatlaklarından yankı yaparak damlıyordu.

Orasının bir saat önce oturduğu kiliseden ne kadar farklı olduğunu düşündü. Bir an kızlarlayken, sonra çıkıyor, çoğunlukla

gecenin yarısını sokakta geçiriyordu ve bu giderek sıklaşıyordu.

Ama Kelly bunun rütbesini yeni kazanmanın gereklerinden biri olduğunu biliyordu. Haftanın yedi günü gece ve gündüz çevresinde

olan insanların saygısını sağlamıştı bu kendisine. Saygı kolay kazanılmıyordu. Ayrıca o tempo sonsuza kadar sürecek de değildi.

Kızlar büyüdüklerinde olasılıkla bunu hatırlamayacaklardı bile.

Geniş tahliye borusunun üstünü, çoğu isim baş harfleri ve açık saçık yazılardan oluşan grafitiler kaplıyordu. Borunun dibindeki

bir çatlaktan sızan su kumu oymuştu. Borunun üstünde bir el izi

ve onun yanmda da koyu bir leke vardı. Mac olay yerini bir köpeğin

bulduğunu söylemişti. Kelly boruya bulaşmış kanı görebiliyordu.

Orası kurbanın peşindeki kişiden saklanmaya çalıştığı yerd.

G e o r g e D. Shuman

Teğmen borunun yan tarafına, kurumuş el izinin tam karşısına çömeldi ve olanları hayal etmeye çalıştı. Ayaklarını kızın ayaklarının durmuş olması gereken yere koydu ve alnı boruya degecek

biçimde eğildi. Başının üzerinde kalan geniş lekeye bakılırsa, yaraları sürekli kanayan kız elini oraya koymuştu.

Borunun diğer yanında ezilmiş bira tenekeleri, şişe kapakları ve cam kırıkları vardı. Kelly fenerin ışığını çatlak bir kalasa, sonra yeniden boruya ve bir kez daha yukarıya tutunca, başka kan lekeleri de buldu. Saldırganın kızı tutup geri çektiği yer de işte orasıydı. Işığı tekrar ayaklarına tutunca yerde gördüğü kırmızı saç tokasına uzandı. Tokanm demirinde pas vardı. Fırlatıp attı. Solunda kömür parçaları ve kırık tahtalardan oluşan bir yığın, inşaattan kalma bir payanda ve yüzlerce galvaniz kaplı çivi vardı.

Dönüp kıyıya ve oraya girdiği yerden gelen solgun gün ışığına baktı. McGuire çömelmiş halde oradaydı. Sarı yağmurluğu sabahm griliğiyle keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Kelly onun telsizini kaldırıp ağzma götürüşünü ve sıcak soluğunun başnın çevresinde oluşturduğu bulutu izledi.

Yukarısmdaki iskeleden gelen sesler (damlayan su, yürüyen insanların adımları) abartılı şekilde duyuluyor, dışarıdan da ıslak kumu ezen ayakların hışırtısıyla mırıldanmalar geliyordu. Sabahm çiği tenini ve giysilerini kayganlaştırmış, üstünde yürüdüğü pürüzlü kalaslar çoraplarını parçalamıştı bile. Dönüp fenerin ışığını tekrar etrafta dolaştırdı ve borunun altında parlayan bir şey gözüne çarptı. Eğilip uzandı, altın kadın saatini kumdan çekip aldı. Üstünde pas yoktu. Aslında yeni ve pahalı bir şeye benziyordu. Biri onu oraya kasten koymuş olabilir miydi? Birilerinin bulması için mi yapmıştı bunu?

Feneri söndürdü, eteğini beline kadar kaldırdı, sonra bir bacağını borunun üzerinden aşırıldı. Karşı tarafa geçtiğinde eteğini kalçalarından aşağı indirdi ve feneri tekrar yaktı. Kemerindeki telsiz hışırdadı, ama o artık dinlemiyordu. Tepedeki grafiti ile sanki büyülenmişti.

Son 18 Saniye

LCMR Lisesi-'94 Şampiyonu... Allison Christy'i seviyor... Beejun's bi'boka yaramaz... Sörfçülerin Dediği Olur, Beatles, Talbert, Wishbone, EP FS'i seviyor, Gerald'ı Becer, Bay Side Bloivs, Paul'u seviyorum, Pat Rocky'i Seviyor, SSM 96, BH kancıktır, Green Day Dookie, Tüccar Denizciler, Syko Sue, Kurt Kokain, Curly ve Moe.

Kimler orada o kadar uzun zaman geçiriyordu ki? Uyuşturucu bağımlıları mı? Kurban oraya kendi arzusuyla mı gelmişti?

Wildwood'da büyümüş ve plaj partilerine gitmişti, ama yukarıdaki ahşap yürüyüş platformunun altında neler olduğu o zamana dek Kelly'nin hiç merakını çekmemişti. Onun için öyle bir yer yoktu. Bazı kızlarla birlikte Strayer'in İskelesi'ne takılmıştı, ama eğer kalasların altında bir yaşam var idiyse, onun gözünden kesinlikle kaçmıştı. Tüm o yıllar boyunca ayaklarının altında bir şeyler yapan insanlar olabileceği aklına hiç gelmemişti. Onları karanlıkta, sigaralarının

sıcak korları başlarının üzerinde dolaşırken bira içer ve tıslayan boya kutularını kitabelerini yazmak için kırıslara doğrulturken hayal etmeye çalıştı.

Bir süre öylece kaldıktan sonra otopark yönünde ilerledi ve borunun yanından dışarıya çıktı. Solgun ışık ıslak asfaltta parlıyordu. Üniformalı memurlar koyu yeşil bir Explorer'i kaldıran kurtarma aracının çevresinde toplanmıştı. Kriko hâlâ patlak sağ ön

tekerleğin yanına takılıydı. Yolcu koltuğunda bir kadın ceketi vardı. Kelly ceketin ceplerinde neler olduğunu tahmin edebiliyordu: Paketinden çıkartılmış bir prezervatif ve bir de ruj. Götürülen Explorer'e ve altından henüz çıktığı izbe yere bakarak bir dakika daha durdu orada. Sonra gözlerini Atlantik Caddesi'ne çevirdi. Saldırgan arabasıyla parka girdiğinde kadın kendi arabasının yanındaysa, ahşap yürüyüş platformunun karanlığına dalmak yerine neden ışığa doğru koşmamıştı? Telsizi kemerinden çıkardı ve mikrofonu açtı. "Üç numaralı devriye..."

"Üç konuşuyor."

"Randall aradı mı?"

"Evet, Teğmen. Hastaneler olumsuz. Eyaletten gelen yirmi dört saatlik raporları araştırmaya devam ediyoruz. Tamam."

George D. Shuman

"Tamam ve bu kadar," dedi O'Shaughnessy.

â. I

Kelly bir saat sonra elinde kâğıt kahve bardağıyla Pasifik Caddesindeki polis merkezine döndü. Acıkmıştı, ama sigara içmeyi bıraktığından beri kilo meselesiyle boğuşuyordu.

Komiser muavininin ofisine bir göz attı. McGuire telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırmıştı. Yüz ifadesinden beklemede olduğu anlaşılıyordu. Başını içeriye uzaüp, "Yeni. bir şey var mı?" diye fısıldadı.

Mac dudak hareketleriyle, 'Şef/ dedi sessizce ve parmağıyla onun ofisini işaret etti. Kelly elini sallayarak teşekkür etti, dedektiflerin

masalarının aralarından geçerek kapımda 'Teğmen' yazan camlı bölmeye girdi.

Loudon divanda oturmuş *Nezu Yorker* 'in eski bir sayısını karıştırıyordu.

"Selam, şef." Kelly kahvesini masaya bırakıp çantasını bir kenara tikişürdü, sonra yağmurluğunu silkeledi ve askıya astı.

Loudon başını kaldırıp ona baktı ve tekrar bacak bacak üstüne attı. "Telsizden geldiğini duydum. Rahat bir yerde bekleyeyim dedim." Kelly'nin elleri leş gibiydi. Çorapları yırtılmışta. Alnında her nereye sürttüyse siyah bir iz kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu şef derginin üzerinden bakarak.

Kelly iskemleye oturup kâğıt kahve bardağının kapağını açarken başıyla iyi olduğunu belirtti. "Sadece yine yanlış giysilerle yakalandım." Hapşırıldı.

"Çok yaşa," dedi Loudon, dergiyi bir kenara koyarken.

Kelly bardağı uzattı. "Paylaşmak ister misin?"

Loudon başını salladı. "Yine de teşekkürler."

Son 18 Saniye

Masanın üstünde kalın bir iç yazışma zarfı varı. Sabahki cinarin ilk çıktıkları. Laboratuvar şefi onları acele yetiştirmişti.

Teğmen Kelly O'Shaughnessy ayakkabılarını çıkardı ve masaaltında ayaklarını ovmaya başladı. Sonra kahvesinden bir yudum

aldı, çantasından defterini çıkarıp sayfaları çevirmeye başladı.

"Yeni bir olay yeri. En fazla altı ya da on saatlik bir vaka. Ceset vok." Şefe baktı. "Bunu adam kaçırma olarak geçiyorum kayda.

Kadın sahilde yanında köpeğiyle koşarken köpek tahta platformun altına kaçmış. Dışarı çıktığında ağzı kan içindeymiş. Kız önce hayvanın ağzının bir şeyle kesildiğim sanmış, ama yoklayınca öyle

olmadığını görmüş."

Dış ofiste telefon çaldı. Şef ayağa kalkıp kapıyı kapattı.

Kelly devam etti. "Kadın 911'i aramış ve bizimkiler de bir devriye arabası göndermiş." Başıyla zarfı gösterdi.

Loudon zarfı açıp resimleri masanın üstüne döktü. Flaş ışığı altında ahşap direklerde parlayan kanlı el izleri, kumun emip geride izini bıraktığı kan gölcükleri, tahliye borusundaki kan bulaşığı...

"Olay yerine ilk giden memurlar Explorer'i halka açık otoparkta buldu. Kapılar açıktı ve anahtar kontağa takılıydı." Resimlerden birini gösterdi. "Sürücü tarafındaki lastik patlamış ve yan tarafta, kontağın beş santim uzağında bir delik var. Yolcu koltuğunda bir kadın ceketini bulundu, ama kimlik yok. Ruhsat güneşliğin altındaymış. Etiketlere uyuyor. Araba Faring Yolu'nda oturan Jason

Carlino adına kayıtlı. Üniformalıları yolladık. Evde kimse yoktu.

Komşusu adamın iş için sık sık şehir dışına çıktığını söyledi.

Lincoln marka bir şirket arabası kullanıyormuş ve o da evde değil."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Karısı otuzlarında. Adı

Elizabeth. New York Caddesi'ndeki bir gündüz bakımevi olan

Guppie'nin sahibi. Bir kız çocuklar var. Adı Anne ve..." Kelly duralayıp notlarını karıştırdı. "On yedi yaşında. Evin kapısına not bıraktık

ve saat başı arıyoruz. Henüz ses çıkmadı. Herhalde tatil için bir vere gittiler, ama bu Explorer konusuna açıklama getirmiyor."

G e o r g e D. Shuman

Şef homurdandı.

Kelly tekrar notlarına baktı.

"Jason bir danışmanlık kuruluşu olan Echo Şirketi'nin CEO'su.

Güvenlik sistemini izleyen şirketten aldığımız bir telefon numarası

var. Mac telefonuna sesli mesaj bıraktı. Mesajlarını sık kontrol ettiğini umuyoruz."

Bir sayfa çevirdi, kahvesinden bir yudum daha aldı. "Üniformalılar

araziyi ve plajı iyice aradı. Olumsuz. Yılın bu zamanında

Atlantik'te yalnızca iki iş yeri açık: Texaco ve 7-Eleven. Her iki yerin çalışanlarını da uyandırdık ve kimse alışılmışın dışında bir şey görmemiş. Orası neye benziyor biliyor musun? Tıpkı bir hayalet kasaba."

Dış ofiste Mac yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü ve

'Kızların evde Tim ile birlikte. Kedi kayıp/ yazan bir kâğıdı cama dayadı.

Kelly içini çekti, başıyla onayladıktan sonra eliyle ona teşekkür 421 ederek tekrar notlarına döndü.

"Belediye sabah çöpünü almak için dörtte geliyor. Mac çünkü çöpü araştırması için birilerini çöplüğe gönderdi."

Loudon homurdandı. "Başka?"

"Şu ahşap yürüyüş yolunun altında..." Kelly öne eğildi ve fotoğrafları

alıp istediğini buluncaya kadar karıştırdı. "Bu boşaltma

borusu araba parkından ve ahşap platformun alfandan geçiyor.

Kurban oradan girmiş. Kan izleri öyle gösteriyor. Yan yola gelince

karşı tarafa geçmiş. Sonra da altına saklanmaya çalışmış."

Resimdeki koyu bir lekeyi gösterdi. "Saldırgan onu burada sürüklemiş."

Parmağını resmin altına kaydırды. "Saatini burada buldum.

Sanırım oraya kasten bırakü."

Loudon ile masanın üzerinden göz göze geldi.

"Dün gece oldukça fazla yağmur yağdığından arazi temiz.

Kum da işe yarayacak ayak izleri alabilmek için fazla derin. Şansları yaver giderse bizimkiler arabanın içinde işe yarayacak bir şeyler bulur."

Son 18 Saniye

"Kan gurubu öğrenilsin," dedi Loudon. "Belki de insana ait değildir." Konuşurken resimleri karıştırıyordu. Bazı fotoğraflarda flaş beyaz grafiti üzerinde parlayarak beyaz lekeler yapmışü. "Buralarda oldukça garip oyunlar dönmüş anlaşılan."

Kelly O'Shaughnessy başıyla doğruladı. "Bunu ben de düşündüm. Meyers ilk iş olarak alman örnekleri Mercy Hastanesi'ne götürdü.

Kan A pozitif ve kesinlikle insana ait."

Loudon iyi haber beklemek aptallık sayılacakmış gibi, "Evet, öyledir mutlaka," diye mırıldandı.

"Her iki hastanenin acil servislerini araştırdım. Son yirmi dört saat içinde kimliği belirlenemeyen bir kadın gelmemiş ikisine de."

"Carlino'larm evine girebilir miyiz?"

"McGuire hemen Hamilton'u aradı. O da Yargıç Merrell ile birlikte bir yeminli ifade üzerinde çalışmaya başladı."

"İyi iş çıkarmışsın, Kelly. Değişen bir şey olursa bana haber ver."

"Basın," diye atıldı Kelly. "Onlara ne söylememi istersin?" |43

"Hiçbir şey. Kayıp kişinin ailesiyle konuşuncaya kadar hiçbir şey. 'Sürüye kurt daldı/ diye bağırmadan önce kaybolanın kim olduğunu öğrenmemiz gerek."

Kelly başıyla onayladı. "Ama aileye ulaşırsak ve iki Carlino kadınmıdan herhangi biri kayıpsa, akşam haberlerinde resimlerinin çıkmasını istiyorum."

"Sence doğru olan neyse onu yap. Benden istediğin bir şey var mı?"

Kelly başını iki yana salladı.

Şef iki parmağını tabanca gibi birleştirip dudaklarına dokundurdu.

"Elmwood'u duydun mu?"

"Duydum. Oradaki işimiz bitince McGuire'yi gönderdim. Buradan çıkar çıkmaz kendim de gideceğim."

"Zahmet etme." Loudon başını salladı. "Ben gittim. Ceset morgda ve bina kilitlenmiş. Yani yarma kadar yapabileceğin bir şey yok."

G e o r g e D. Shumarı

Kelly amirinin bir bakımevindeki kayıp düşme olayıyla nedeı\ öyle yakından ilgilendiğini merak ederek kaşlarını kaldırdı. "Sözünü etmeye değer bir şey var mı?"

Adam başını salladı. "Düşmede tutarsız bir şey yok, ama ben insanların karanlıkta merdivenden düşmesi hikâyesinden hoşlanmam. Her zaman fazla düzgün görünür polis gözüme. Bakımevlerindeki yaşlılannki bile."

"Belki de kâğıt oynarken hile yapmıştır."

"Ya da bir büyük-büyükanneye.sarkıyordu ve kadının sevgilisi durumu çaktı." Loudon gülümsedi.

"Ben gidinceye kadar McGuire idare edebilirdi. Senin gitmen garip." Kelly bir düşünceden çok soru gibi söylemişti bunu.

"Onu tanırdım," dedi Loudon biraz duraladıktan sonra. "Adı Andrevv Markey'di. Ben geldiğimde teşkilatta yüzbaşıydı."

"Hadi be!"

"Ama meslek hayatı iyi kapanmadı." Başını salladı. "Atlantic City'deki bir organize suç örgütüne bulaştı ve birkaç yıl Poughkeepsie cezaevinde yattı."

"Şu merdivenden düşme hikâyesi seni rahatsız mı ediyor?"

Loudon başını salladı. "Hayır. Kapanmış bir öykü artık bu.

Ayağı kayıp düşmüş işte. Galiba... Benimki merak herhalde."

"O konuda yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Otopsi yeterli bilgiyi verir. Şu iskele meselesi nedeniyle senin elin zaten dolu olacak. Gidip üstüne kuru bir şeyler giy ve kediye bul. Dosyayı Mac'a bırak şimdilik. Altından kalkabilir."

Kelly saat sekize doğru bulaşıkları bitirdi, Chester'in kâsesine soğuk kuzu eti parçaları koydu ve kızları yatırdıktan sonra iş kıyafetini giydi. O eve gelinceye kadar kızlarla Tim kalmıştı ve sohbet başlatmaya çalışmış, ama Kelly isteksiz yaklaşmıştı. Bunun nedeni Son 18 Saniye

u^i gün içinde yaşadıklarıydı ya da belki kimi şeyleri onun için ^olaylaştırmak istememişti.

911 kayıtlarını ancak yatak odasındaki egzersiz bisikletine binip, bir eliyle kereviz sapı çiğneyerek, diğeriyle teybin uzaktan kumandasını idare etmeye başladığında dinlemeye koyuldu.

"Saat 5.54 ve 20 saniye," diye bildirdi kayıttaki ses. Sonra bir parazit duyuldu ve bir klik sesinin ardından kadın memur,

"Wildwood merkez," dedi "Acil durumunuzu bildirin."

"Adım Cathy Rush," dedi bir kadın. Yoğun bir güneyli aksanı vardı. "Ben... Şey... Kasabadaki bir akrabama konuk geldim ve ben... Koşu yaparken köpeğim sahildeki şu ahşap iskelenin altına girdi ve suratı kan içinde dışarı çıktı. Onu iyice inceledim ama... Kanı temizledim, ama orada... Orada bir şey var. Ben... İçeriye doğru seslendim. Kimse yanıt vermedi. Orası çok karanlık ve tek başıma girmek istemiyorum..."

Dinlemedeki memur sakin bir sesle araya girdi. "İskelenin altından mı söz ediyorsunuz?" 145

"Şeyin... Üstünde o eğlence arabalarının falan olduğu büyük iskelenin yakınında."

"Rio Grande mi?"

"Ben... Emin değilim... Orada... Köşede bir dükkân var. Buraları pek bilmiyorum. Hafta sonu için geldim. T-Tops. Dükkânın adı T-Tops. Lunaparkın olduğu yer hemen karşımda."

"Rampanın üzerine bakın. Orada sokağın adının yazılı olduğu bir levha var mı? Oradan görebiliyor musunuz?"

"Bekleyin... [Bir dakikalık sessizlik] "Evet, Rio Grande. Az önce dediğiniz gibi."

"Tamam, hanımefendi. Orası Strayer İskelesi. Olduğunuz yerde kalabilir misiniz? Köpeğinizin girdiği yeri göndereceğimiz ekibe göstermeniz gerekiyor. Bekleyebilir misiniz?"

"Şey, evet... Bekleyebilirim."

"Pekâlâ. Az sonra orada olurlar. Bekleyin lütfen, tamam mı?"

G e o r g e D. &human

"Tamam."

Kasetçalar durdu. O'Shaughnessy telefonunun her an çalma, smı bekleyerek pedal çevirmeyi sürdürdü. McGuire o zamana kadar Carlino ailesinden birilerini bulmuş olmalıydı.

O sabah ahşap platformun altındayken hissettiği önseziyi ve

ne kadar ürkütücü olduğunu düşündü. Orası sanki başka bir dünyaydı. Grafitileri, bira kutularını, sigara izmaritlerini ve biri altında çömelmiş saklanırken yukarıda yürüyenleri düşündü. İskele artık bir zamanlar olduğu gibi iyi duygular çağrıştırmıyordu ona. Strayer's İskelesi yirmi yaşın altındaki gençlerin yaz boyunca takıldığı bir yerdi; çevrede uyuşturucu işleri döndüğü VVildvwood polisi için bir sır değildi. Kışın bile hava uygun olduğunda orası kalabalık olurdu. Anne de oraya uyuşturucu satın almaya gitmiş ve dönüşte lastiğinin patladığını mı görmüştü?

O'Shaughnessy pedal çevirmeye son verdi ve bisiklette bulundurduğu deftere bir not düştü. *Otoparktan gelen patlak lastik çağrılarım araştıır*. Belki yolundan çıkıp iyice kötüye dönen bir hırsızlık olayıydı bu. Biri uyuşturucunu çaldığında polise bildirmezdin, ama lastiğini tamir ettirmek zorundaydm.

McGuire'den ses çıkmadığı için hayal kırıklığına uğramış halde bisikletten indi. Aradan neredeyse yirmi saat geçmişti ve onlar hâlâ kurbana bir ad bulamamıştı.

Sıcak bir duş alıp yatağa girdi ve bir şeyler okumaya çalıştı. McGuire saat on birde aradı. Polisin Carlino'larm evine girmesi için yargıcın arama emri çıkarttığını anlattı. Alarm şirketinin anahtarlarını kullanmış, evi aramış ve telesekreterdeki mesajları dinlemişti. Genç bir kadın Anne'den kendisini hemen aramasını istiyordu. Bir adamsa yalnızca, 'Fırsatın olunca ara,' diyordu.

Buzdolabının

kapağındaki takvimde okul etkinlikleri, dişçi randevuları ve Explorer'in yağının değişmesi gerektiği yazılıydı. O günün tarihine kurşun kalemle 'Dallas' yazılmıştı. McGuire yemek odasındaki adres defterini yanma alıp, eve geldiklerinde kendisini aramaları için aileye bir not bırakmıştı.

Son 18 «Saniye

O'Shaughnessy konuşurlarken arka planda bir telefonun çaldığını duyabiliyordu. "Bir dakika bekle, Teğmen," dedi McGuire.

"Arayan onlar olabilir."

Beş dakika sonra geri geldi.

"Bay Carlino idi. Karısıyla birlikte Dallas Havaalanı'ndaki Hyatt otelindeymiş. Kızları Anne'nin burada olduğunu söyledi. Arabasını bulduğumuzu anlatınca olasılıkla kızının kullandığı yanıtını verdi. Wildwood'da bir arkadaşında kalacakmış. Kızın adı Jennie Woo. Hemen onu aradı, ama hat meşguldü. Doğruca oraya gidiyorum. Sonra da Bay Carlino'yu arayacağım. Adamın keyfinin kaçtığını söylememe gerek yok. Dönüş bileti ayarlıyorlar. Yarın Trenton'da mı olacaksın?"

"Evet, ama VVoo'lara gidince ara beni. Konferansa giderken yolda uyuyabilirim."

Telefon saat birde geldi.

"Jennie Woo, Anne'nin onun evinde kalacağı konusunda ailesine yalan söylediğini anlattı. Ebeveynleri şehirden uzaklaştığında 147 Anne'nin erkek arkadaşı CarlinoTarm evinde kalmış. Bu epey zamandır sürüp gidiyormuş."

O'Shaughnessy şifonyerin üzerindeki Nicorette'e baktı ve kendini yatakta kalmaya zorladı.

"Kız erkekarkadaşıyla saat onda Stayer's İskelesi'nde buluşacakmış."

"Ebeveynlerinin VVooTarın evine telefon etmesinden korkmuyor

muydu ki?"

"Jennie bir yöntemleri olduğunu söyledi. Anne'nin annesi her zaman sabahları ararmış sormak için. Anne geceyi ailesinin evinde erkek arkadaşıyla geçirir ve sabah da telefona yetişmek için tabanları kaldırıp Jennie'nin evine koşarmış. Bunu daha önce birkaç kez yaptıklarını söyledi. Kendi anne ve babasının CarlinoTarla hiç konuşmadığını,

o nedenle ailelerin söylenenleri karşılaştırma imkânının olmadığını da ekledi."

"Kız telefon için gelmeyince merak etmemiş mi?"

r

G e o r g e D. âhuman

"Etmiş. Bu sabah Bayan Carlino telefon ettiğinde Jennie bir ya> lan atmış ve Anne'nin portakal suyu almak için markete gittiği^ söylemiş. Anne'nin içkiyi fazla kaçırdığını ve erkek arkadaşıyla uyuyup kaldıklarını düşünmüş. Telefonda duyduğumuz mesajı işte o zaman bırakmış."

"Erkek arkadaşı kininiş?"

"Adı Larry VVilder. Jennie sabah onu da aramış."

O'Shaughnessy homurdanarak bacaklarını yataktan aşağı salladı, şifonyere gidip bir parça sakız aldı. "Bud'un oğullarından biri mi?"

"En büyüğü. Larry yirmi iki, Anne on yedi yaşmda. Anne geldiğinde Strayer's İskelesi'nde başka bir kızla konuştuğunu ve o yüzden aralarında tartışma çıktığını söylemiş. Kızı orada bırakıp arkadaşlarıyla içmeye gitmiş, Anne de doğruca evine dönmüş. Carlino'larm evine edilen ikinci telefonu açıklıyor bu. Jennie ile konuştuktan sonra oğlan aramış."

"Çocuğun evine gidin ve arabasını araştırmanız için izin verip vermeyeceğini yoklaym. Vermezse biz araştırma izni alıp gelinceye kadar güvence altına alm. Birinin kızı oradan çıkarmış olması gerek ve bunu her kim yaptıysa arabasında kan var."

"Gidiyorum."

"Bir şey daha: Ailesinin Dallas'a gittiği uçağı kontrol edin. Saatler falan bize söyledikleriyle uyuyor mu, görelim."

"Randall'a söylerim."

"İyi. Carlino'lar gelir gelmez Anne'nin bir resmini görmek istiyorum. Haberlerde yayınlatacağız. İyi bir resim seç. Ben basın bildirisini yazar ve Trenton'a vardığımda sana fakslarım."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Kelly tekrar yatağa uzanıp bir süre Nicorette'yi çiğnedi, sonra ağzmdan çıkarttı ve başucundaki derginin üstüne koydu.

^

âon 18 Saniye

, ,onra sekiz yaşmdaki Reagan tarafmdan uyandmli

S f s ° a X % - an, sonra, onun ^ uykusu, o n

di

gece oldu

i 49

4 Mayıs, Çarşamba

Philadelphia, Pennsylvania

Sherry üstünde kalın bir kazakla Delaware'ye bakan bir şezlonga

uzanmıştı. Nehirden yukarı çıkan römorkörün homurtusunu ve teknenin çeperlerine vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Akşam güneşi yüzünü ısıtıyor, kıyıda biri müzik çalıyordu. Kahkahalar suyun yüzeyinde kayarak kolayca ona kadar ulaşabiliyordu. Mutlu insanlar, birbirine dokunabilen insanlar, kendisinin olmak istediği türden insanlar...

Yaşamı başladığında Sherry neredeyse beş yaşındaydı. Bir bina görevlisi onu Philadelphia hastanesinin dışındaki merdivenlerde baygın halde bulmuştu. Sabahın erken saatleriydi ve kent gece 501 yağan yağmurun donmuş sularıyla parlıyordu. Soruşturmayı yürütenler onun yukarıya çıkarken buzda kayarak arka üstü düştüğünü ve kafatasının beton zemine çarparak çatladığını tahmin etti. Yüzü donarak yere öylesine yapışmıştı ki, içeriye almak için acele ederlerken bir yanağının derisi sıyrılmıştı. Birinin giydirdiği kocaman balıkçı kazağı onu donmaktan korumuştur. Ama beyninin gördüğü ve oksipital korteksin harap olmasma neden olan zarar gözlerini ve anılarını yok etmişti.

Philadelphia eyaleti onu uzun süre korudu; ülkenin her yanındaki iyilikseverlerden yağan paranın çoğu tedavi ücretlerinin ödenmesine harlandı. Polis ebeveynlerini bulmak için medyayı kullandı ve doktorlar aylarca beyninin onu korumak için ördüğü duvarı yıkmaya uğraştı. İkisinden de sonuç elde edilemedi. Sonunda Sherry'ye onu bulan ve kent yetimhanesine götüren bina görevlisinin ölen kızının adını verdiler.

Yetimhanede Sherry -on bir yaşındayken- bir başka insanı, tanıdığı birinin ölümüne tanık olma deneyimini yaşadı. Pencerele-

4

Son. 18 Saniye

rin açıl^ bırakıldığı ve yeşil tomurcukların ağaçları noktaladığı ilkbahar aylarıydı. Yetimhanedeki kızlardan biri hastalandı ve hemen oradan uzaklaştırıldı. Dört gün sonra çocuklar bir otobüse doldurup ellerinde tabuta koyacakları karanfillerle sıraya girecekleri cenaze evine götürüldü. Elini önündeki kızm omzunda tutması tembihlenen Sherry, çiçeği koymak için ölü kızın eline dokundu ve beyni bir anda kendisine ait olmayan görüntülerle doldu: Mat renkli çelik bir dolap, bir cam şişe, siyah beyaz kareli zemin. Kusuyordu. Gözleri yeşil renkli şeffaf bir şişenin yerde döndüğünü görüyordu. Şişenin üzerinde yazılar vardı: COCA-COLA.

Nerede olduğunun bilincine tekrar vardığında Sherry, tabutun yanına çömelmiş haldeydi. Omuzlarında eller vardı; elbisesinin önüne küsmüştü.

Daha sonra gördüklerini çocuklardan birine anlatı. Yatakhane görevlisi bunu öğrenince, Sherry'yi söylediği yalandan ötürü özür dilemeye zorlayacak olan müdireye gönderdi. Sherry'ye orada yeşil rengi artık bilemeyeceği, yazı falan da okuyamayacağı söylendi. Yıllar sonra Philadelphia Polis Departmanı'ndaki bir dedektif yetimhanede ölen kızm dosyasını yeniden açacak ve çocukların katındaki kilitli olmayan bir dolapta, meşrubat şişeleri içinde fare zehri olarak kullanılmak üzere striknin saklandığını ortaya çıkaracaktı. Dedektif Sherry'ye çocuğun ölümünün adli doktor tarafından kaza olarak gösterildiğini söyledi. Müdür hafif bir ceza aldı. Sherry'nin olağanüstü yeteneğinin yetkililerin ve kısa bir süre sonra da tüm dünyanın dikkatini çekmesine, yirmi üç yaşında tanık

olduğu ikinci ölüm deneyimi sebep oldu. Olay Kasım ayı sonlarında, araba zincirlerinin şehrin caddelerinde mutlulukla şmgırdadığı bir kar fırtınası sırasmda yaşandı. Shelly, Passyunk-Washington otobüsünden aktarma yapmak için bir köşe başında henüz inmiş, kar tanelerinin dilinde bıraktığı tadı hissederek ofiste karşılaştığı oğlanı düşünüyordu. Birden bir kadın çığlığı duydu ve ağır bir nesne üstüne düştü. Güçlü bir el hemen onu bileğinden yakalayıp kaldırıma çekti. Çevresinde çığlıklar ve hareket vardı; sersemlemişti ama *ambulans* sözcüğünü net bir şekilde işitti.

G e o r g e D. Shuman

^

Onu tutan kişiye doğru döndü. Şimdi adamın eli elini iyice sıkıyordu; kar kızın yüzünün bir yanını kaplamış, kaşlarma ve saçla. rma yapışmıştı.

"Nefes almıyor!" diye çığlık attı biri. "Nefes almıyor!"

Bir başkası onu omuzlardan yakaladı. "İyi misin? Ambulans şimdi burada olacak."

Başka ayak sesleri duyuldu, bunu sirenler ve çevresini saran insanların sesleri izledi. Tuttuğu el birden gevşedi. İri ve soğuk parmaklar onunkilerden kurtulurken bir kadın gördü. Sonra masanın arkasında bir erkek, bir kamyon, delik deşik bir fıçı, deliklerden birinden çıkan bir parmak, parmak hareket ediyor, fıçı düşüyor, bir köprünün altında suya vuruyor, bir an suyun üzerinde kalıyor, sonra batıyor.

Sherry'nin yaraları hafifti. İki ayrı ambulansm onu ve kalp krizi kurbanını götürdüğü Nazareth Hastanesi'nde bir polis memuru daha sonra adamın oraya getirilemeden öldüğünü söyledi.

521 Sherry ona fıçıdaki adamı söylemek istedi. Ama karşıdaki kişi senin kör olduğunu açıkça görürken ona bir şeyler gördüğünü anlatmak pek kolay değildi. Halley House Yetimhanesi'ndeki azarlamayı hatırlayarak çenesini tuttu.

Ama daha sonra, o gece dairesinde otururken yaşamsal önemi olan bir konuyu gizlediğini düşündü. Polis o adamı arıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, neden söz ettiğini hemen anlayabilirlerdi.

911'i aradı ve açan kişiyi bir dedektifle konuşmasını sağlamaya ikna etti. John Payne adında genç bir polis telefona yanıt verdi ve dairesine gelip onunla görüşmeye razı oldu.

O geldiğinde Sherry hâlâ verdiği kararı düşünüyordu. Payne eski kanepeye oturdu ve onu dinlemeye koyuldu. Duyarlı, en azmdan nazikti. Düştüğü sırada neler olduğunu sordu; başını ne sertlikte çarptığını bilmek isteği belliydi, ama kim onu bundan ötürü suçlayabilirdi ki? Kamyondaki delikli fıçıdan söz ederken, fıçının nasıl bir malzemeden yapıldığını, üstünde her hangi bir işaret olup olmadığını, köprünün ya da ırmağın nerede olduğunu anlaSon 18 Saniye

bilecek başka bir şey görüp görmediğini hatırlaması için onu "nlendirdi. Sherry köprünün altındaki beton destekte yanıp sö- ' n kırmızı bir ışık olduğunu hatırladı. Bir deniz feneri olabilir miydi bu?

Dedektif bildirilen kayıp kişileri araştıracağına ve alışılmadık bir şeyle karşılaşırsa ona haber vereceğine dair söz verdi. Sherry onun başına aldığı darbenin düzeyini öğrenmek için hastaneyi de arayacağından emindi. Payne'yi harekete geçirenin kendi öyküsü

mü, yoksa ertesi sabah *Inquirer*'de çıkan haber mi olduğunu hiç öğrenemeyecekti. Tüm bildiği, öğleden sonra dedektifin elinde bir gazeteyle onu tekrar ziyaret ettiğiydi.

Payne başlığın, 'Kamyoncular Sendikası Başkanı Kayıp' olduğunu söyledi. Haberde kısa süre önce emeklilik fonları sahtekarlığı soruşturmasında federal jüri önünde ifade veren Joseph Pazlovski'nin, esrarengiz biçimde kaybolmadan önce A.B.D. başsavcılık ofisi ile anlaşma yaptığı söylentileri olduğu anlatılıyordu. Kalp krizi geçiren ve Sherry'nin üstüne yığılarak yere düşmesine neden olan adamsa, liman bölgesinde 'Küçük Franky' olarak bilinen Frank Lisky idi. Lisky'nin yük katarı kaçırmaktan cinayete kadar birçok sabıkası vardı.

Payne özellikle Lisky'nin kravatında buldukları römork biçimindeki som altın kravat iğnesiyle ilgileniyordu. Sherry onun iğneyi taktığını bilemezdi. Kördü. Ama Pazlowski'de, yani kayıp kamyoncuda o şeyden bir tane vardı. Aslında iğne özel olarak Peterbilt tarafından yapılmıştı ve son görüldüğü güne kadar sahibi tarafından her zaman takılmıştı.

Dedektifler ırmakların üzerinden geçen köprülerin altında kalan bölgelere kayıklar ve araştırma ekipleri çıkardı. İşin gerisini dalgıçlar yaptı ve sonunda Pazlowski'nin cesedi iki santim çapında delikler açılmış bir zeytinyağı fıçısının içinde bulununca, Sherry Moore ödü kopmuş halde sorgulanmak üzere Philadelphia Adliyesi'ndeki savcılık ofisine getirildi.

Birleşik Devletler savcıları ve organize suç müfettişleri Pazlowski ya da Lisky ile ilgili hiçbir şey bilmediğine, adamla kalG e o r g e D. 6human

dırımındaki karşılaşmanın rastlantı olduğuna inanıncaya kadar ge. kızı sorguladı. Anlattıklarını nasıl bildiği konusunu düşünmev bile cesaret edemiyorlardı. Sonunda Sherry Moore'nin tanıkU olay dosyasından çıkarıldı ve araştırma bölümü kendilerini cesede adını vermeyen birinin telefonunun götürdüğünü söyledi. Cinayet emrini veren kişiyi yakalayacak kadar şanslı olurlarsa, bir savm,. ma avukatının suçlamayı düşürmesini istemiyorlardı.

Ne yazık ki -ya da olaylara bakışınıza göre neyse ki- savcıl^ ofisindeki bir katip Sherry'nin öyküsünü basma aktardı ve medya da kimliğim hemen açıkladı.

Philadelphia Inquirer'm. ' birinci sayfasında, 'Kör Kadın Philadelphia'daki Ölüyü Gördü' başlığı vardı. Yarım akıllı kimi gangsterlerin kendilerini suç işlerken görmesi olasılığına karşı Sherry'yi ortadan kaldırma planları yapmasmdan endişe eden Dedektif Payne de arada sırada yoklamak için onun dairesine uğramaya başladı.

Sherry sonraki dönemde arada bir tehdit mektupları ve ahlaksız telefonlar almaya başladı, ama sonunda şamata dindi.

Sherry'nin yaşamını sonsuza dek değiştirecek olan şey, birkaç ay sonra Minnesotalı bir kadından gelen mektuptu. Kadın kocasının cesedinin bulunması için onun yardımını istiyordu. Kayıp kişi Sherry'nin daha sonra öğreneceği üzere ulusal bir araba kiralama şirketinin en yakın dostuyla Kanada'da avlanmaya giden CEO'suydu. Arkadaşının cesedi Rainy Lake kıyısındaki bir Ontario Kızılderili köyünde ortaya çıkıncaya kadar ikisinden de haftalarca haber alınamamıştı.

Sherry'nin yetimhane dışında edindiği ilk arkadaşı mektuplarını okuması ve faturaları ödemesi için ona yardımcı olan komşusu Jolet Sampson idi. O akşam da Sherry'nin dairesinde oturmuş, okuduğu mektuba gülüyordu. Sonra birden sustu. Onun sustuğunu farkedenden Sherry, "Ne diyor?" diye sordu. Tekrar konuşmaya başladığında Jolet'in sesi ciddileşmişti. "Kadın sana elli bin dolar ödemek istiyor," dedi alçak sesle. Sherry'den çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Son 18 @aniye

"Tamam, tamam! Ne yazdığım söyle bana."

"Saka yapmıyorum, Sherry! Kadın sana elli bin dolar ödemek istiyor."

Sherry güldü ve mektubu çöpe atmasını söyledi.

Ama Jolet'in tutumu değişmişti. "Bu dünyada bastonun ve devlet lisesi eğitiminle ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum. Burarım neye benzediğiyle ilgili bir fikrin var mı, kızım?" Kollarını açtı. "Burası lanet olası Ritz değil. Böcek basmış bir harabe, sersem! 0 kadını arayacaksın ve bunu hemen yapacaksın. Aramazsan tam bir aptalsın. Bizim gibi insanların ikinci bir fırsatı olmaz. Dediğimi yapmazsan seninle işim olmaz, kızım. Aptalın tekini eyleyemem. Jolet Sampson yapmaz bunu. Beni duyuyor musun?"

Sherry kadını bir türlü arayamadı. Sonraki günler Jolet'in kendisini yoklamaya gelmemesine rağmen yapamadı bunu. Her şeyden önce, Passyunk ile Washington'un köşesinde olanları tekrarlayabileceğinden emin değildi. Nasıl yapacağını bilmediği bir şey için para alamazdı.

Ayrıca sokakta bulunduğu ve büyütüldüğü yerden hayatı boyunca on blok bile uzaklaşmamış olması da ayrı bir endişe kaynağıydı onun için. Kendi basma dünyaya açılmak yirmi beş yaşma kadar hiçbir değişim yaşamamış ve kör biri için çok ürkütücü bir düşünceydi. Evi Ritz Oteli olmayabilirdi, ama kendi başına yaşıyordu ve yetimhaneden sonra büyük bir adımdı bu.

Kendine o an için mantıklı gelen tek şeyi yaptı: Mektubu attı ve Jolet'in aklının basma geleceğini umdu.

Ertesi Cumartesi bir adam dairesinin kapısını çaldı. Komşuları kimin geldiğini görmek için kapılarını aralayıp bakarken Sherry koridordan gelen tıkırtıları duyabiliyordu. Daha sonra Jolet adabın binalarının karşısındaki meydana park edilmiş 'koca kıçlı' bir ürnuzinden çıktığını söyledi.

Adam adının Abernathy olduğunu söyledi; avukattı ve kaybolan kocasıyla ilgili Minnesota'dan mektup yazan kadını temsil ediyordu. Kendisine on dakika ayırırsa, ona on bin dolarlık bir çek

G e o r g e D. âhuman

vermeye yetkiliydi. Adamı zaten reddedemeyecek durumda 0] 1

Sherry içeri girmesine izin verdi.

Sonraki bir saat boyunca Abernathy, müvekkili™

Philadelphia Kamyoncular Sendikası olaymda Sherry'nin oynadı rolü doğrulayan 'dostları' olduğunu anlattı. Müvekkili onun koca sının basma ne geldiğini bulması için polise yardımcı olabileceği^ inanmıştı ve kırk sekiz saat ayırması halinde elli bin dolar daha vermeye hazırdı. Sonuç ne olursa olsun altmış bin dolar koşuls^ olarak onda kalacaktı ve Bay Abernathy kızm evine rahatça dönmesini sağlayacaktı.

Sherry olanca dürüstlüğüyle yardımcı olabileceğine inanmadığını söyleyerek karşı koydu, ama avukat 'hayır' yanıtını kabul etmiyordu. Müvekkilinin parasının önünde sonunda birilerinin eline geçeceğinden ve o kişilerin onun kadar vicdanlı çıkmayacağından emin olduğunu söylüyordu.

Hikayenin özeti şuydu: Charles Goldstone en yakın dostu Bernie Lennox ile ava gitmişti. Kanada sınırında kamp kurmuşlar ve daha önce birçok kez yaptıkları gibi yürüyerek ormana girmişlerdi. Bernie'nin cesedinin bir bölümü Kızılderili iskân bölgesinde ortaya çıktığında ikisi de üç haftadır kayıptı. Bayan Goldstone sadece Charles'in yaşamının nerede sona erdiğini bilmek istiyordu. Onun hâlâ yaşıyor olduğundan umudu yoktu, ama eşini sonsuza kadar vahşi doğada bırakma düşüncesine dayanamıyordu.

Sonunda gitmeye karar veren Sherry ne giyeceğini bile bilmiyordu. Sahip olduğu üç giysisi vardı ve hepsi işe giderken giydiği koyu renkli pantolon ceket takımlardı. Epey tereddüt ettikten sonra hayatında ilk kez Philadelphia kent sınırlarını terk etti, ilk kez uçağa ve limuzine bindi, ilk kez bir otelde uyudu.

Ertesi gün dört kişilik bir uçakla Rochester'den Minnesota'nın Ontario sınırına uçtu, sonra otomobille Fort Francis'deki küçük bir hastaneye götürüldü. Bir gece önce Abernathy egzotik bir şey yememesi için uyarmıştı onu. Egzotiğin ne anlama geldiğinden emin değildi, ama morga giderlerken avukatın ne demek istediğini anladı: 'Egzotik' midesinde tutamayacağı her şey demekti. Bu kez

Son 18 Saniye

lasacağı sokak köşesinde yere yığılan bir adam değildi; bir 3 m nehirden çıkartılmış kalıntılarıydı ve Tanrı bilir haftalardır ^ler tarafından kemiriliyordu.

Nasıl kokacaktı? Teni nasıldı? Öldükten sonra bir vücuda neler lduğuna ^a^r Ç0^ az bilgisi vardı Shelly'nin. Doğal olarak çürümesi gerektiğini biliyordu, ama bu ne kadar sürüyordu? Haftalar aylar mı, yıllar mı? Ama belki bir şeyler hissedecek kadar odaklanamayacaktı bile. Belki de o kadar uzun süre ölü kalmış olan birinden bir şeyler hissetmek olanaksızdı.

Çok genç ve kurallara uygun davranmayı sevdiği anlaşılan bir polis memuru onu uçaktan almıştı. Sert rüzgârlar inişte küçük uçağı sallamış, Sherry de o sabah kahvaltı etmediği için bir kez daha mutlu olmuştu.

Kısa otomobil yolculuğundan sonra karlı kaldırımdan inerken ayağının altında kaygan seramikler olduğunu hissetti ve bir kabul alanına girmek için eşiği aşarken yukarıdan üstlerine esen sıcak hava şaşırmasına neden oldu. Onları bir kadın doktor karşıladı ve . „ bodruma inecekleri asansöre götürdü.

Fort Francis'te kimsenin kendisine soğuk davrandığını söyleyemezdi Sherry, ama doğrusu sıcak da değillerdi. Kuşkusuz onlar da kendisi gibi bu olaya inanmıyor ve zengin bir kadın yüzünden aptal durumuna düştüklerini düşünüyorlardı.

Morga girince doktor onu kimyasal madde kokularıyla dolu bir odaya aldı ve oturması için sert bir iskemle verdi. "Kadavrayı yanınıza getireceğim," dedi. Sesinde garip, Sherry'nin o zamana kadar duyduğu dillerden hiçbirini hatırlatmayan bir aksan vardı.

'Temizlendi... Gerçekten temizlendi. Ve kolu haricinde her tarafı naylona sarıldı."

Yani geriye tek bir kolun kaldığını mı söylemek istiyordu?

"Lütfen tenine sertçe dokunmayın. Deri sıyrılır. İsterseniz size bir ameliyat maskesi verebilirim."

O an geldiğinde Sherry'nin kusmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Dokunduğu el suyla doldurulmuş lastik bir eldiGeorge D. Shuman

veni andırıyordu ve tüm yaşamı boyunca öylesine iğrenç ve güçk bir koku duymamışü. Ama ele dokunur dokunmaz ayaklarım* altında kar gördü ve görüntüler flaş lambaları gibi yanıp sönmeyç başladı.

Parıldayan bir şey... Nehir... Kanlı eller... Hızla akan su... Bir dizi taşın

sonuncusu... Kardan çıkan, turuncu palto giymiş bir kol... Göz I yerine kocaman delikleri olan çok büyük bir kaya; ağız yerine gölgeli bir oyucu var ve nehirde uzanan kollar ve dallar dibine siyah bir kürk yaka gibi sarılmış... Atladı... Suyun dibine...

Bir kaç saniye sürdü görüntüler. Sherry eli bıraktı ve iskemlesini cesetten uzağa itti. Kapının açıldığını duyunca, "Gitmeye hazırım," dedi.

Doktor kadın bir açıklama bekliyorduydu bile sormadı, Sherry de bir şeyler anlatmaya kalkışmadı. Bunun kendisiyle ona para veren kadın arasında özel bir konu olduğunu hissediyordu. Doktora teşekkür etti ve önce tuvalete uğrayıp ellerini yıkadıktan sonra genç polisin koluna girerek oradan ayrıldı.

"Kötü kokuyor muyum?" diye sordu memura havaalanına giderken.

Adam güldü. "Ne demek istediniz?"

"Yani... Kötü bir koku var mı bende?"

"O ceset gibi mi yani?"

Sherry başıyla doğruladı.

"Bu sizin beyninizde," dedi memur ona. "Gerçekten öyle. Sinüslerine ve tat alma organlarına girer ve günlerce çıkmaz."

"Öyleyse pis kokmuyorum."

"Hayır." Tekrar güldü. "Pis kokmuyorsunuz."

İki zıt duygu arasında bocalayan Sherry başını arkaya yasladı.

Bir yanda zavallı adanın başına gelen feci şeyin, yani soğuğa, umutsuzluğa, ırmağın akıntısına teslim olmanın yürek acısı vardı, öte yandaysa, yapmak için geldiği işi başarmış olmanın mutluluğu. Başarmıştı! İsteyerek bir başka kişinin beynine girmiş ve düşünce1

r -

Son 18 Saniye

lerini okumuştı. İnanılmazdı bu. Ve kesinlikle sadece ona özgü bir yetenektir!

Rochester'e indiğinde Abernathy onu bekliyordu. "Bayan Goldstone kendisiyle görüşüp görüşemeyeceğini merak ediyor," dedi. "Buradan bir saat uzaklıkta oturur. Kalmak isteyebileceğini düşünerek bir gecelik daha yer ayırttım otelde."

"Bir gece daha kalmayı çok isterim," dedi Sherry içtenlikle.

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok isterim hem de, Bay Abernathy. Ama yarın sabah işte olmalıyım, yoksa kovulurum."

"Motorlu Taşıtlar Dairesi," dedi adam kuru bir sesle.

"Evet."

Sherry küçük bavulunu düşündü. Yanma ikinci gün için giysi almak bir tarafa, fazla iç çamaşırı bile koymamıştı çantasına. Ayrıca,

serüveni uzatmayı çok istese de, işini kaybetmeyi göze alamazdı. Ve Bayan Goldstone'un parasını alamazdı; bir insanın son anlarında gördüklerini anlatmak gibi basit bir şeyden kazanç sağlayamazdı. Ayrıca o gezi korkutucu ve heyecan verici, ama bir yanıyla 159 da öğretici bir deneyim olmuştu; bunun yeterli karşılık olduğunu düşünüyordu.

Ancak Güney Philadelphia'daki koridorları yanmış yağ ve hamam böceği ilacı kokan köhne apartmana dönmek de istemiyordu. Hilton'daki lüks yatağında yatmak ve iki kez pişirilmiş patatesleri, mis kokan çarşafıların üstüne bırakılmış sütlü çikolataları tatmak istiyordu.

Abernathy onun ikilemini hissetmişti. "Mesajını Bayan Goldstone'a kendim iletmekten mutlu olurum. Ama işinden senin için bir gün daha izin alırsam onunla görüşmeyi düşünür muydun?" Kızı yüzü aydınlandı. "Bu gerçekten olanaksız, Bay Abernathy. Öyle bir şey yapamazsınız, değil mi?" "Yapılamayacak şey yoktur, kızım," dedi adam şefkatle. "Öyleyse tamam... Ama bir soru sorabilir miyim?"

f

George D. Shuman

"Elbette."

"Kötü kokuyor muyum?"

Bayan Goldstone ile iki saat geçirdi Sherry.

Gözleri görmüyor olabilirdi, ama girdiği bir mekânın genişliğini hissedebilirdi. Kendisi dolap büyüklüğünde odalarda yaşarken başka insanların hayatlarını o tür yerlerde geçirmesi gerekir miydi?

"Bir trüfl alır mıydın, canım?"

"Korkarım o şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Kadın onun eline bir peçete verirken, "Öyleyse bir tane al," dedi. "Bu şeyi tadıp da sevmeyen kimseyi tanımadım." Ardından kendini kocasının ölüm haberine çoktan hazırladığını söyleyerek Sherry'yi rahatlattı. Bay Abernathy'nin dediği gibi, sadece gerektiği şekilde gömülmesini sağlamak için nerede olduğunu bilmek istiyordu onun.

Sherry gördüklerini anlattı; arkadaşı Bernie'nin nehrin kıyısında, kayaların üzerinden geçmeye çalıştığını, ama suya düştüğünü söyledi. Bayan Goldstone güzel kokular saçarak yanan şöminenin başında oturup kocasıyla olan anılarını anlaırken, aldığı haberlere rağmen zarif ve sakindi.

Sherry bir saate yakın onu dikkatle dinledi. Kadirim Charles ile ilgili duygularını paylaşmak için çok az fırsatı olduğu, servetinin bir şekilde ona yalnızlık getirdiği duygusuna kapılmıştı. Bayan Goldstone yalnız kocasını değil, en iyi dostunu da kaybetmişti. Bunun onca yıldır anlamaya çalıştığı dostluk olduğunu düşündü Sherry. Kendisi için aradığı aşk, dostların ve sevgililerin evliliği oydu işte.

"Ah, ne kadar da iyi dosttuk! Öyle çok özölüyorum ki onu."

Bayan Goldstone içini çekti. "Ve korkarım bütün akşam kafanı şişirdim. Charles'in işlerini sonlandırmak tüm dikkatimi aldı ve son<

5on 18 6aniye

a s ı r a çocuklara ve yönetim kuruluna geldi. Bu olay olduğundan beri tuhaf şekilde meşguldüm. Anılarımı düşünmeye hiç zamanım

olmadı. Sabah Dan ile parayı gönderir ve sağ salim eve varmanı sağlarım. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, sevgili kızım Sherry başıyla onayladı. "Önerdiğiniz parayı kabul edemem, Bayan Goldstone. Öncelikle çok fazlaydı, ayrıca bundan sonra hiç tadamayacağım deneyimler kazandırdınız bana."

"Saçma." Dedi yaşlı kadın. "Ben her zaman dediğimi yaparım ve sen de öyle yapmaya çalışmalısın. Para konuştuğumuz şekilde ödenecek. Şunu hiç unutma, Sherry: Senin bir yeteneğin var; çok az rastlanan bir yetenek bu ve her şey bitmeden önce daha çok seyahat edeceğini hissediyorum."

Sherry gülümsedi ve teşekkür ederken hiçbir şeyin o öngöründen daha fazla uzak olamayacağını düşündü.

"Bayan Moore..."

Abernathy birden ortaya çıkmıştı; arabası üzeri kolonlu giriş saçağıyla örtülü araba yolunda çalışır durumdaydı.

Sherry hemen yaşlı kadına döndü. "Eğer zahmet olmazsa benim için yapabileceğiniz bir şey daha var, Hanımefendi." Utanmış gibiydi.

"Lütfen söyle, kızım."

"Bir trüfl daha alabilir miyim?"

â.

Kızılderili rehberler Sherry'nin tarif ettiği, insan kafasına benzeyen kayayı biliyordu. Karşı kıyıdan başlayarak Bernie'nin güzergâhını izlediler ve yalnızca birkaç yüz metre uzakta Charles Goldstone'nin cesedinden kalanları buldular. Bir kaya çıkıntısının altından geçerken üstülerine düşen buzul parçası nedeniyle ölmüştü. Kötü şekilde yaralanan Bernie yardım istemek için yola çıkmış, ama çok halsiz olduğundan nehirden geçememişti.

G e o r g e D. Shuman

Sherry'nin olayı nasıl gördüğü Fort Francis'ten yayıldı ve kısa sürede ünlü olmasını sağladı. *Entertainment Tonight*, *People*, *Popular Science*, *Newsweek*... Herkes ölümlerle konuşabilen kızın peşindeydi artık. Dört büyük medya ağı röportaj ayarlamaya çalıştı, gece geç saatlerde yayınlanan programlar aradı, körler okulları para toplamak için konuşmalar yapmasını istedi.

Bayan Goldstone verdiği sözü fazlasıyla tutmuş, Charles'in cesedinin bulunuşunu izleyen gün Sherry'nin hesabına fazladan yirmi bin dolar daha yatırmıştı. Ayrıca bir kutu trüfl göndermişti ki, sonraki yıllarda, buluştukları günün yıldönümlerinde bunu yapmayı sürdürecekti.

Yüzlerce mektup yağmaya başladı Sherry'ye.

Posta onun için yeni bir anlam kazanmaya başlıyordu artık.

Motorlu araçlar dairesindeki işinden ayrılmıştı ve kazancının faiziyle geçiniyordu. Bir kaç 'danışma' projesi kabul etti ve ardından da yasa çevrelerinde tanındı. Zamanla Delaware'de bir ev satın 621 alıp küçük dairesinden taşındı.

Yeteneği para ve para güvence getirdi, ama Sherry'yi en çok, insanların ona duyduğu gereksinme ödüllendiriyordu. Onların gereksinimleri kendisine amaç sağlıyordu ve amaç da yaşamayı sürdürebilmek için en gerçek nedendi. Hiç beklemediği şekilde gerçekleşmiş bir hayaldi bu.

Ve aradan yıllar geçmişti; neredeyse dokuz yıldır o taş evde yaşıyordu. Dedektif Payne birkaç eşyasını taşımaya yardım etmiş

ve ona ilk ev armağanını almıştı: Trüfl adında sarman bir kedi yavrusu. Oraya taşınmasının hemen ertesinde, yetmişli yaşlarındaki dul ve bir çocuğun enerjisiyle dolu olan komşusu Bay Brigham ile tanıştı. Adam her zaman evinde ufak tefek tamirler yapar, bahçe traktörünün arkasında bir şeyler taşırdı. Genç kızla hemen ilgilendi ve onun mektuplarını okuyarak ya da çok sevdiği porto şarabından bir bardak içip sohbet ederek akşamlarını paylaştı.

Böylece yaşam, Sherry'nin çok kısa bir süre önce hayal bile &on 18 Saniye

edemediği kadar iyiye gitti; bunun için her zaman minnet duyacaktı, ama Bayan Goldstone'nin kocasıyla ilgili anılar anlatan sesi Sulaklarından hiç silinmeyecekti. Öyle bir aşka sahip olmak her şeye sahip olmak demekti. Herkesin yaşamak istediği, ama çok az insanın yakalayabildiği bir mutluluk... Ve kendisinin yakınından bile geçemeyeceği bir şeydi.

Kıtalararası dostluklar kuruyor olsa bile küçük bir dünyası vardı Sherry'nin. Dedektif Payne ve komşusu Bay Brigham'm sürükleyebildiği (çoğunlukla Noel yemekleri ve çiftlerin egemen olduğu emeklilik partileri olan) etkinlikler dışında arkadaş gurubu ya da devamlı gittiği yerler yoktu.

Aslında son dokuz yıl içinde onunla evlenmek isteyenler de olmuştu. Bay Brigham'm çöpçatanlık çabalarının sonuçlarından biri savunma bakanlığında sivil danışman olan bir siyasi bilimler profesörüydü. Adam aynı zamanda fanatik bir futbol taraftarıydı ve ilk buluşmalarında kendisini Eagle'lerin maçına götürmesi Sherry'nin hoşuna gitmişti. Adanın futbolla ilgisi olmayan birinin, 1 (53 hatta görmeyen bir insanın bile bir stadyum dolusu insandan heyecan duyacağını düşünmesinden etkilenmişti. Çoğu kişi onu sıradan bir insan gibi görmüyordu. Yaptıklarıyla, kim olduğuyla ilgilenmiyor, öncelikle ellerini tuttuğunda aklımdan geçenleri, beynini okuyup okuyamayacağını merak ediyordu. Ya öyle oluyordu tepkileri ya da ona bir sakat gibi davranıyorlardı.

İkinci kez bir senfoni konserine gitmek için, son kez de akşam yemeğine çıktıklarında birlikte oldular. Ülkenin doğusunda, ayrıntıları Bay Brigham'm aklma Cla'yı getirmek için yeterli olan bir iş teklifi yapılmıştı adama. Brigham daha sonra Sherry'ye arkadaşının evini sattığını ve ondan bir daha hiç haber alınmadığını söyledi. Sonra Dallas, Fort Worth'teki bir olay araştırılırken oranın polis şefiyle tanıştı. 1995 ve 1996 yılları boyunca ayda sadece bir kez görüşmelerine rağmen bu onlara yetiyordu. Dürüst olması gerekirse, sadece cinsel yanı olan bir ilişki olduğunu kabul etmeliydi.

G e o i d e D. <Shuman

Ardından, çok yakın bir zamanda Denverli bir doktorun neden olduğu kalp kırıklığı yaşadıklarının en büyüğü gibi gelmişti Sherry'ye. Onunla Pueblo'da, uluslararası ünü olan McKeewart adında bir kalınü avcısı tarafından yapılan ve özel sponsorlar tarafından desteklenen bir arkeolojik kazı üzerinde çalışırken tanışmışlardı. Sherry daha önce de Gavin McKeewan için çalışmış ve adamın cebine milyonlar koyduğu yönündeki söylentileri duymuştu. Kazının odak noktası eski bir bakır madeninin mağarayı andıran duvarlarının içine gömülmüş Kızılderili mumyasıydı. McKeewan bakır değil altın arıyordu ve çevresine ilkel araçlar yerleştirilmiş olan Kızılderili'nin cebinde bir torba saf altın parçası bulunmuştu.

Sherry'nin mumyanın son anlarını görme çabasından bir sonuç çıkmadı, ama o iş öyleydi. Ölüler söz konusu olunca, hiçbir şey kesin olamazdı. Sherry mevsim kış olduğundan o geziyi evinin kasvetinden kaçıp nefes almak için kabul etmişti. Gözlerinin görmemesine rağmen bir yaz kadıymdı o ve sanki soğuk, ruh halini 6*1 etkiliyordu.

Oradan ayrılmadan önce define avcıları Cheyenne Dağı'nın eteğindeki bir barda toplandı. Kurtarma ekiplerindekiler doyurucu yahnilerinden ötürü o barı seviyordu ama yerel bira aslında daha da çekiciydi.

Ekiptekilerden biriyle dost olan bir doktor geldi masaya ve hepsine içki ısmarlayarak orada kaldı. Kalkmaya karar verdiklerinde gece ilerlemişti ve Pueblo'ya kadar bir saatlik bir araba yolculuğu yapacaklardı. Doktor kaldı ve bir blok ötedeki Broadmoor'da yer ayırtmış olan Sherry de erken oraya erken gitmek için bir neden göremedi.

Bar gece yarısı olduğunda ağzına kadar dolmuştu. Bardaklar dolusu bira içtiler ve garson kız onlara barın amblemini oluşturan arı rozetleri verdi. Saat biri geçtiğinde konuşurken birbirlerinin koluna dokunmaya başlamışlardı. Giderek daha yüksek sesle konuşuyor ve gülüyorlardı ve tuvalete yaptığı ziyaretler dışında Sherry tüm yaşamı boyunca o kadar eğlenmediğini düşünüyordu.

Son 18 Saniye

Ertesi sabah Philadelphia'ya döndüğünde doktor onu cep telefonu • nundan aradı. Sonra kuru buz içinde korunmuş ve üzerinde 'Tam İsabet!' yazılı bir not olan bir kartopu gönderdi. Brigham kumru açıp kartopunu onun avucuna koyduğunda, Sherry kalbini Colorado'da bıraktığını anladı.

Tüm hafta boyunca telefonla konuştular. Cumartesi günü doktor onu akşam yemeğine götürmek için uçakla şehre geldi, ama Sherry'nin misafir yatak odasında değil, Radisson'da kaldı. Pazar günü üzeri açık bir otobüsle Philadelphia şehir merkezinde yapacakları tur için sıkıca giyindiler. Adam komik ve ilginçti. Neyi ne zaman yapacağını ya da yapmayacağını biliyordu. Onun kör olması gerçeğini yok saymıyor, ama aşırı olmaya çalışmıyordu. Sherry onun sözcüklerinin beyninden değil kalbinden geldiğini anlayabiliyordu, dahası o sözler her zaman kendisine ulaşabiliyordu.

Ertesi hafta sonu Sherry tekrar Broadmoore'ye gitti. Doktor onu atıştıran karın altında bir fayton ve sürücüsüyle bekliyordu. Şingirdayan koşumların ve toynakların karda bıraktığı yumuşak ^ sesleri, arabacının hayvanı hafifçe dürtüşünü ve doktorun kolunu omzuna dolayarak başını kendisine çekişini hiç unutmayacaktı.

Tüm o hafta ve ertesi haftanın yarısı boyunca Cheyenne Dağları'nın eteklerinde kaldı. Ve 2000 yaşınının en mutlu yılı oldu.

Zamanla her şey yavaş yavaş değişti. O tür geziler her zaman yapılamıyordu; doktorun nöbetleri uzundu ve başka sorumlulukları da vardı. Bazen Sherry de yollarda oluyordu. Sonra adam daha aralıklı aramaya başladı ve Sherry istemese de onun kendi yoluna gitme eğiliminde olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

O günleri şimdi özlemle anıyordu ve...

Telesekreter hattı almca tiz bir sinyal verdi ve Sherry dedektif Payne'nin sesini işitti. "Sherry? Orada mısın?"

Kediyi kucağından indirdi, kalkıp masaya giderek telefonu açtı.

"John... Çaldığını duymadım."

Sherry'nin yaşamındaki rahatça konuşabildiği tek kişiydi

Payne. Kalbini açmayı seçtiği çok nadir anlarda ona dertlerini anla
e o r g e D. &human

tirdi. Kendisini ciddiye alan ilk insandı ve dostlukları işte o teme'

üzerine kurulmuştu. Kamyoncular Sendikası olayından Franci\$

Gölü'ne, oradan Arkansas ve Colorado'ya kadar kazandığı med.

yanın ilgisi sırasında ne zaman gerek duysa Payne yanındaydı.

İlk günlerde onu merak ettiğini (aslında kadınca bir merak

duyduğunu) itiraf etmek zorundaydı. Karşındaki erkek bir dedek-1

tifse ve sen yirmi beş yaşmdaysan bu bile yeterince heyecan vericiydi.

Onun evli olduğunu öğrendiği zamanki hayal kırıklığını hâlâ

hatırlıyordu. Aptalca bir şey olduğunu kabullenmişti sonradan;!

hangi dedektif kör bir kızı yanında dolaştırmak isterdi ki?

Doğruyu söylemek gerekirse, Denver'de tanıştığı doktor onaf

biraz John Payne'yi hatırlatmıştı. İkisi de hiç telaşlanmıyordu; çev-1

relerindeki her şey sükunet ve düzeni işaret ediyordu. Düzeltme- E

yecekleri hiçbir şey, çözemeyecekleri hiçbir sorun yoktu. Her ikil

erkek de çok yetenekliydi, ancak yeteneklerini sessiz bir alçak yü-1

reklilikle sergiliyorlardı. Onlar sözden çok eylem insanıydı.

Kamyoncular Sendikası olayından kısa süre sonra Payne karısıyla

tanıştırmıştı Sherry'yi. Üçü birkaç etkinlikte bir araya geldiler,

ama sonra Angie dışarıya çıkmamaya başladı ve Payne de onun

evde oturmayı tercih ettiğini söyledi. Sherry açıklamayı kabul etti,

ama içgüdüğü aralarında bir sorun yaşandığını söylüyordu.

Aradan dokuz yıl geçerken Payne hâlâ en yakın dostuydu.

Sherry onun kendisine itiraf etmek istediğinden daha fazla değer

verdiğini biliyordu. Payne'de her zaman farklı bir şey vardı; bastırıldığı

ve kendisinin de açığa çıkması için cesaret vermediği bir

şey. Sherry zamanla bunun bedensel kimya olduğuna, birlikte vakit

geçirmekten hoşlanan iki kişi arasında sıklıkla görülen cinsel

gerginlikten doğduğuna karar verdi. Tanrı biliyordu ki, yıllar önce

Bayan Payne olma fırsatı bulsa asla kaçırmazdı, ama durum öyle

değildi ve asla da olmayacaktı. Payne hiçbir zaman evliliğinin iyi

gitmediğini söylemedi, Sherry de onun ev hayatını asla kurcalamadı.

Cinsel gerginliğe gelince... İnsanlar karşılaştıkları her dürtüye

eyleme uzanacak düzeyde yanıt vermezdi. Ayrıca Sherry birini

©on 18 ©aniye

caybetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu; tüm geçmişini

/e o geçmişte yer alan herkesi kaybetmişti. Bir ilişkinin gidişine

•coşullar ne olursa olsun karışmayacaktı. Kendi hissettiği yalnızlık

duygusullll kimse için dilemezdi.

Böylece duygularını Payne'den saklamakta uzmanlaştı.

"Çin yemeği ister misin?"

"Sen İskoç viskisi ister misin?"

"Ancak sen Çin yemeği istersen."

"Öyleyse ben istakoz soslu karides istiyorum."

"Yarım saat sonra oradayım."

Payne içkilerini mutfakta hazırladı, yemek ve çubuklarla birlikte

bahçeye getirdi. Hatta hepsini içkileri dökmeden piknik masasına

koymayı bile başardı. "Çok acıktın mı?" diye sordu. Kesekâğıdını

masanın üzerine bırakıp Sherry'nin viskisini uzattı.

"Hayır." Sherry içini çekti. "Belki birkaç dakika sonra acıkırım."

İçkisinden bir yudum alırken geçen bir teknenin yarattığı dalganın kıyıya çarptığını işitti.

Payne git gide solan ışıktaki onun yüzünü inceliyordu. "Bu yıl tatile çıkmak gerek artık," dedi. "Bir gemi yolculuğu ayarla. Avrupa'ya git. Sıcak sahillere vur kendini."

Sherry gülümsedi. "Yine başlama." John içkisinden bir yudum alırken buzun bardakta yaptığı tıkırtıyı dinledi ve onun kendisine baktığını hissetti. "Neredeyse ilkbahar geldi. Hava ısınıyor artık. Nehir kıyısını seviyorum. Suyun sesini işitmiyor musun?"

"Hadi Sherry! Norwich'ten beri bu evde gizleniyorsun."

"Pittsburgh'a gittim ya!" diye çıkıştı Sherry. "Pittsburgh'a gittiğim için benimle gurur duyduğunu söylemiştin."

"O sıralar evden dışına kanal tedavisi yaptırmak için bile çıksan seninle gurur duyardım."

r

G e o r g e D. âhumarı

Sherry başıyla onayladı. Norwich vakasının onun için ne kaç zor olduğunu iyi biliyordu Payne. O görüntüleri aklından çıkarması çok uzun zaman almıştı. Ayrıca hiç belli etmese de, John birkaç haftada bir Connecticut eyalet polisini arayıp bir şüphelini yakalanıp yakalanmadığını sorduğunu gayet iyi biliyordu.

O şeyi yapan kişi yakalanmamış.

John onun son zamanlarda gördüğü karabasanları ve çektiği baş ağrılarını bilse, bir doktora görünmesi için ısrar ederdi, ama bazı şeyler Payne'den bile gizlenmeliydi. Bazı konuların saklanması daha iyiydi.

"Ya siz? Angie ile sen en son ne zaman bir yere gittiniz? Tanıştığımızdan beri senden tek bir gezi öyküsü dinlemedim, John. Ah, I dur! Evet! İki yıl önce evinizin yatak odalarını boyadınız." Soluğu- i nu alaycı bir tavırla koyuverdi.

Payne ellerini çaresizlik belirten bir tavırla kaldırdı. "Tümüyle! farklı iki durumdan söz ediyoruz, Sherry. Biz Angie ile her gece ; 681 tekba şımıza evde oturmuyoruz. Ayrıca biz gideceğimiz yer konusunda asla anlaşılamayız. Ben dinlenmeyi, o ise çevreyi gezip görmeyi, alışveriş yapmayı sever. Her seferinde o kız arkadaşlarıyla . tatile çıkar, ben evde kalıp kendi kendime oyalanırım."

Sherry bir şey söyleyecekken vazgeçti. Bardağını kaldırdı.

"Nehire."

"Nehire," dedi Payne.

Güneş batıp hava serinlemeye başlayınca kadar konuşmadan oturdular.

Sonunda Sherry, "Yemekleri mikrodalgada ısıtmamız gerekecek," dedi. Dizlerini göğsüne doğru çekip kendini serinlikten korumaya çalıştı.

"Yemeği unutmuşum. Ne dersin? Birer viski daha içip içeri girelim mi?"

"Dedektif olan sensin." Sherry uyuşan ayaklarını kıpırdatırken gülümsedi.

5 4 Mayıs, Çarşamba

Wildwood, New Jersey

Wildwood'a oradan gönderilirken yaşanan tantana olmadan döndü Sykes. 1976 sonbaharında arka arkaya beş hafta birinci sayfa haberi olmuştu, ama şimdi *Patriot*'ta onunla ilgili tek bir satır

bile yoktu.

Adını çok az, yüzünü daha da az kişi hatırlayacaktı. Oraya geldiği zamanki vahşi görünüşlü, yirmi beş yaşmdaki gence hiç benzemiyordu. Yer yer beyazlaşmış saçlar, boynunun kenarında büyüyen bir tümör ve geçmişin bıraktığı izlerle yaşından çok daha büyük görünüyordu artık. Yine de çoğu kişi onunla göz göze gelmekten kaçmıyordu. Yanlarma yaklaştığında insanlar, kendisini |69 Elmvood Bakımevi'nin yeşil muşamba zeminini silerken gören yatalak kadın gibi ya yere bakıyor ya da gözlerini kaçırıyordu. Ama Andrew Markey onu hatırlardı. Önemli olan da buydu.

Susan onca yıl sonra yüzünün olmasa bile adının hatırlanmasını sağlamıştı. O tutuklandıktan sonra babasının birlikte olduğu kişiyi bilmesini istemişti. Kızını bir yaşam boyu uzak tutmaya çalıştığı karavan parkı serserisiyle aynı yatakta sevişirken hayal etmesini istemişti. Bu durumda kızı öldürülünce herkes Andrevv'i görmeye gelecekti. Ve Sykes de onun soruları yanıtlamasına izin "veremezdi. Sykes'in salıverilmesinin tek koşulu bir işe girmesiydi. Saklamak zorunda olduğu bir uyuşturucu ya da alkol sorunu yoktu, o nedenle de Trenton'daki işini ağırlaştıracak özel ziyaretler yapmaktansa gelen telefonları kabul etmekten mutluluk duyan şartlı tahliye memurunu aradı.

Yasa tutukluların yaptıkları işler karşılığında para almalarını dayattığından, Oklahoma'daki cezaevinde aldığı altmış sentlik saat George D. Shuman

ücretinden otuz yıl boyunca biriktirdikleriyle Paradise'de bir karavan ve bir cip alabilmişti.

Komşusunun hurdası çıkmış eski karavanının üzerinden tekerlek izleriyle dolu toprak yola ve ölü ağaçlara baktı. Terk edilmiş arabalar ve lastikler, insanların kurtulmak için attığı araçlar ve döşekler,

sokak köpeklerinin torbaları kargalar tarafından didiklendikten sonra ağaçların altına sürüklediği çöpler...

Onun karavanı koyu maviydi ve düzgünce yerleştirilmiş briketlerin üzerinde duruyordu. Damından üç televizyon anteni çıkıyordu.

Karavanın arkasmdaki dereden kışm nispeten dayanılabilen, ama Ağustos'ta kokusu göğе kadar çıkan bir lağım akıyordu.

Bantla yapıştırılmış kartonun sözde örttüğü kırık bir pencereden gelen rüzgâr yırtık perdeyi oynatıyordu.

Sykes tırnağıyla ensesindeki yarayı kazıdı, cebinden bir paket Marlboro çıkardı ve içinden bir sigara çekti. Paketi masaya fırlatınca hamam böcekleri kaçıştı.

Aslında oradan sadece birkaç yüz metre ötede büyümüşü.

Babası Oberlein İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra karısını alıp, Fransa'dan gelen gemilerden inen genç adamların kırsal yaşama sığınmak için kaçıp geldiği Pine Barren'e getirmişti. Ama Oberlein savaştan dönen bir gazi değildi. Nevvark'm orta derecede güvenli cezaevinden henüz çıkmıştı ve kırsal kesimde kenttekinden daha az polisle uğraşmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

Ne var ki, kırsal yaşam ona kentte olacağından daha iyi davranmayacaktı. Yazgısını bir kez daha kandırmaya çalışmaya kalkışmış, Avalon'un dış mahallelerindeki bir benzin istasyonunu soymaya çalışırken vurulup ölmüşü.

Mutfak tezgâhının üstünde bir telefon rehberi açık duruyordu.

Yörenin eski polis şefinin adını Jim idi. Sykes arabayla Atlantik Caddesi'ndeki apartmanların önünden geçerken duralayıp zillerdeki isimlere bakmış ve Lynch adının O'Shaughnessy olarak değiştirildiğini görmüştü. Rehberde Markey adının olmaması da Sue'nin öldüğünü, evlendiğini, numarasının rehberde bulunmasını istemediğini ya da oradan taşındığını gösteriyordu. Eski polis şefi Son 18 Saniye

njn ve eski kız arkadaşının nerede yaşadığını bulmak için yardım alması gerekecekti.

Sigarasını yaktı ve solmuş perdeleri açtı. Komşusunun karavanı otuz metre uzaktaydı. Adanın oturma bölümünün duvarlarına yapıştırdığı dergilerden kesilmiş resimleri görebiliyordu. Seksenlerin rock yıldızları, NASCAR yarış sürücüleri ve *Playgirl* dergisinin orta sayfaları...

Pencereden uzaklaşıp kesekâğıdnın içindekileri masaya döktü.

Sonra birayı, hardalı, ekmeği ve salamı buzdolabına koydu. Piyango biletleriyle Twinky'leriye cebine tıktırdı.

Tıpkı arabayı aldığı gibi mobilya edinmek de kolaydı. Kefil ya da teminat yok. İlk yıl taksit bile ödemeyecekti. Bunun için satıcı kıza gülümsemesi yetmişti.

Lanet olası bir yıl! Bir bilseler...

Oraya geldiğinden beri Jenson Reed'i düşünüyor ve oradaki ilk gününde tanıştığı kadın psikiyatrı hatırlıyordu. Hükümet özel cezaevlerini federal iyileştirme programının parçası olarak özel 171 sektöre devretmeye başladığı zaman Sykes, Pennsylvania'daki Lewisburg cezaevindeydi. Ömür boyu hapis almış yumuşak başlı bir suçlu olarak iyileştirilmeye uygun görülmüştü. İlk yedi yüz elli suçluyla birlikte Jenson Reed'de yaşamak üzere Texhoma'ya gönderildi. Daha önce hiç öyle bir yer görmemişti; yönetim koridorlarında resimler, genel yaşam mekânlarında duvardan duvara halı vardı. Toplantı salonlarına gizli hoparlörlerden müzik veriliyor, eğlence ve spor odaları spa-kalitesindeki sağlık kulüplerini andırıyordu. "Bizimle olmanız çok güzel, Bay Sykes," demişti doktor, küçük ve kuru elini uzatırken. "Umarım bizi Lewisburg'daki dostlarınızdan daha misafirperver bulursunuz." Modaya uygun kesilmiş kısa sarı saçların altına, Sykes'a uzun kan damlaları gibi görünen kırmızı küpeler takmıştı. Biraz öne eğildi ve naylon çorabı fısıltılar bırakacak şekilde bacak bacak üstüne attı.

Sykes kadının vücudundan yayılan pahalı pudra kokusunu

G e o r g e D. Shuman

duyabiliyordu. Annesinin katmerli boynuna un torbası çarpmış gibi görününceye kadar sürdüğü türden değil, hoş ve pahalı bir pudraydı bu.

"Biraz su ister miydiniz, Bay Sykes?" Kadın suyu çelik bir sürahidenden doldurmuştu. Buzlar bardakta melodik tınlamalarla yuvarlanıyordu. Penceredeki kurşungeçirmez camların kenarlarında da buz oluşmuştu ve dışarıda narin kar taneleri uçuşuyordu. Sykes kadının gergin bluzunun düğmeleri arasından görünen beyaz tenine baktı.

"Beğendiniz mi?" diye sordu kadın birkaç saniye sonra.

Sykes başını kaldırıp baktı, ama yanıt vermedi. Onun gibisini daha önce hiç görmemişti.

"Size kendinizi ifade edebilmeniz için her fırsatı vereceğim.

Bay Sykes. Burada, Jenson Reed'de kurallar vardır, ama bunlar asla aklınıza geleni söylemenize engel olmaz."

Sözcükleri bardakta yuvarlanan buzlar gibi ölçülü, küçük porsiyonlar halinde tek tek çıkıyordu ağzından. Kolunu avucu yukarıya bakacak, kan kırmızısı tırnakları pencereyi ve dünyayı işaret edecek şekilde uzattı. "Oraya dönmek istiyor musunuz?"

Sykes öylece baktı ona.

"Gençliğinizin deneyimlerini düşünün. Size başarmak için hiç şans verilmedi. Sizi koruyacak kurulu bir düzen yoktu; aileniz ve öğretmenler ve polisler sizi olacağınızı düşündükleri biçimde şekillendirdi.

Siz de onları hayal kırıklığına uğratmadınız."

Biçimli bacaklarını onun önüne doğru uzattı.

"Duygularınızı bastırmayı öğrenmelisiniz, Bay Sykes. Öfkenizi kendinize ve topluma zarar vermeyecek şekilde boşaltmayı öğrenmelisiniz. Kızgınlığınızın önünde nöbet tutmalısınız. O tür duyguları boşaltacak güvenli bir kanal bulmalısınız. Çünkü bunlar toplumun kuralları ve sizin o topluma dönüşünüzün anahtarıdır."

Geri dönmek... Bir gün gerçekten geri dönebilir miydi?

Son 18 Saniye

O görüşmenin sonrasında Sykes, Jenson Reed'deki üretim ünitelerinde çalıştı. Küçük makine tamirleri öğrendi ve hiç kimsenin başarısız olmadığı bir sınıfta sonuncu olarak GED aldı.

Onlara asla ekip çalışmalarında yer alamayacakları peşinen söylenmişti. Koşullu tahliye edilenlere iş imkânı sağlanacakta, ama bunlar öyle önemli işler değildi; örneğin makinist ya da tamirci olarak ve asgari ücretle başlayacaklardı. Üstelik o zaman en iyimser tahminle kırklı veya ellili yaşlarında olacaklardı.

Güneş her gün doğdu ve battı; aylar ve sonra yıllar geçti. Yetmişler seksenlere döndü; seksenler doksanlar oldu ve sonra başka bir yüzyıl geldi. Psikiyatrist haftada bir gün Sykes'in yaşamını değiştirmeye

on beş dakika ayırıyordu ve Jenson Reed'de bulunduğu

tüm yıllar içinde, Sykes için yalnızca tek-bir şey değişti: O kadın.

Sykes anılardan silkinip sigaralarını masadan aldı ve merdivenleri çöpleri karıştıran bir kediye ürküterek gürültüyle inip arabasına gitti. Aracı çalıştırıp İkinci Dünya Savaşı sonrasında elit bir semtte yer alacağı vaadiyle sanlan köhne evlerin arasından geçerek I eyaletlerarası karayoluna çıktı. Geride bıraktığı Paradise hiçbir zaman çevredeki yerleşikler için yazlık yöre ya da turistler için tatil bölgesi olmamıştı. Zamanla serkeş motorcular, uyuşturucu tutkunları ve fahişelerle anılır hale gelmişti.

Devlet karayolundan Grassy Sound'da çıkıp Nescmhague Deresi'ne giden akıl almaz derecede harap yola girdi. Taşımacılık için kullanılan yol belki 1940'ların sivil mühendislik harikasıydı, ama şimdi sadece martıların havadan bıraktıkları istiridyeleri kıldığı, üstünde garip görünüşlü yılanların ve kaplumbağaların güneşlendiği bir yerdi. Yaşlılar yolun tarihçesini hatırlıyordu. Bir tabur ağaç kesicinin zarif turnalar ve su yılanlarıyla dolu orman bataklığına daldığı 1942 yazı çok sıcak geçiyordu. Aslında proje, zamanın teknoloji merdiveninde bir basamak oluşturacak, kuzeybatının gittikçe büyüyen çöp sorununa bir çözüm getirecekti. New Jersey bataklıkları laboratuvarlardan, kimyasal araştırma kuruluşlarından ve

Ne w York kentiyle Kuzey Jersey'den gelen zararlı atıkların yok
G e o r g e D. Shuman

edilmesinde kullanılacak, böylece hem eyalete gelir sağlanacak
hem de okyanuslara zarar verilmesi önlenecekti.

Bataklığı yeniden Nescmhague Deresi'ne yönlendirerek kurutmak
için yerlileri tuttular ve adam basma günde seksen dolar
verdiler. Yaşlılar güneş çarpmalarını, örümcek ısırıklarını, zehirli
sarmaşıklara karşı verilen bitip tükenmez mücadeleleri, sıcağın
getirdiğı hastalıkları, böcek ısırıklarını kaşımakla oluşan
enfeksiyonları,

suyun neden olduğu ishalleri ve kurt örümcekleriyle su
yılanlarının korkunç ağrı veren zehrini hâlâ iyi hatırlıyordu. Islak
kumlar sivrisinek fenerlerinin iğrenç kokusu altında gece gündüz
oyularak yapılan kazıların sesini de unutmamışlardı.

1944 de bataklığı kurutmayı ve hafriyatı bitirdiklerinde, kamyonları
içeriye salıp, gömülen otuz metrelik silolara variller, fıçılar
ve çuvalar boşalttılar. Kimse onlarca yıl, yani kansere neden olan
zararlı biyolojik maddeler açıklanıncaya kadar bunun üzerinde
düşünmedi. Bataklık uyuşturucular, insan vücudu parçaları ve organları,
hastalıklı dokular, serumlar, X-ışını yayan kanserojen artıklarla
doluncaya kadar yani.

Arazinin yüzeyi siyaha dönüşene ve atıklar ırmağa sızıp
Nescmhague'yi kıyının epey içlerine kadar zehirleyene kadar kimse
konunun üzerinde kafa yormadı, sonra da bölge Karabataklık
olarak anılmaya başladı.

Hükümet çalışmaları altmışların başında durdurdu; kamyonlar
gelmez oldu. Kazı alanlarını levhalarla kapatmak için çelik işçileri,
etrafı çepeçevre dolaşacak güvenlik çitleri dikmek için de karayolları
işçileri gönderildi. Eyaletin Newark dışına depoladığı
hurda yığınlarını ortadan kaldırmak için son bir adım daha atıldı:
Eski polis araçları, otomobiller, otobüsler, kasalar, dosya dolapları,
direkler, karayolları işaretleri, yani koca bir bürokrasinin eskittiği
tüm metal malzeme oraya gönderildi.

Zamanla çevreciler yapılan hatanın ciddiyetini anladı ve bataklık
çevresinde oturanlara sağlık uyarıları yayınladı. Hatta devlet
arazi satın alarak ailelerin ilçenin başka bölgelerine yerleşmelerine
yardım etti. Gözsüz fareler, iki başlı yılanlar, kabuksuz kaplumbaSon
18 Saniye

- lar ve tüysüz rakunlarla ilgili efsaneler türedi. Bataklığın üzerinden
uçan kuşların birdenbire yükselen zehirli bulutlardan etkilendiği
ve havada öldüğü söyleniyordu. Tabak büyüklüğünde örümcekler
ve dişleri olan solucanlar bildirildi. En korkusuz gençler bile
yıllarca tellerinde yeşil kafatası ve çapraz kemik işareti bulunan
çitlerin yanma yaklaşmadı.

Sykes içinse orası özel oyun alanıydı. Bir erkek çocuğun gerçeğe
dönüşen rüyasıydı. Kimseyle uğraşmak zorunda kalmadan ateş
edilecek ve kırılacak bir sürü nesne vardı etrafta. Delikanlılığında
- kaçak mallarını saklama zulası oldu. Yetişkinliğindeyse, kurbanlarını
getireceği ve saklayacağı yerdı orası.

Üstünde hâlâ tehlike tabelaları olan çite yaklaşırken eski kafatası
ve çapraz kemikler yerine 'Biyolojik Tehlike' vurguladığını
tahmin ettiği simgeler olan yeni levhalar asılmış olduğunu gördü.
Aracı birbirine dolanmış sarmaşıkların dibine sakladı ve tellerin

kesilerek kapı gibi açıldığı yere geldi. Teli aralayarak geçtikten sonra arkasmdan kapattı. 175

Zemindeki buz tabakası cam gibi parlıyordu. Dağ yüksekliğinde yığılmış arabalar ve kamyonların arasından geçerken bıraktığı ayak izlerini görebiliyor, zehirlenmiş toprağın kokusunu serin ilkbahar havasında bile duyabiliyordu.

Bin arabadan oluşan labirentin içine bazısı baş aşağı, bazısı yan yatmış halde bırakılmış bir sıra 20. Yüzyıl otobüsünün durduğu yere geldi. Üzerinde hâlâ 'FLATBUSH AVENUE' tabelası bulunan bir otobüs tekerlekleri ve dingili olmadığından doğrudan toprağın yüzünde çürüyordu. Bir Marlboro çıkartıp ucunu saatinin camına vurdu ve dudaklarına götürüp kibritle yaktı. Sonra yaklaşıp otobüsün kapısını açtı.

Kırık bir aynadan güneş ışığı yansıyor. Soluk tüylü bir fare ters dönmüş araçlardan birinin üzerinden atlayıp kaçtı. Sykes sigarasından derin bir nefes çekti, fırlaıp attı ve otobüsün birkaç basamağını tırmandı. Arka taraftaki koltuklar sökülüp atılmış, bir yatak ve gaz lambası koyulmuştu. Ortalara doğruysa zeminin bir George D. &human

bölümü kontrplakla kapatılmıştı. Sıraların arasından yürüdü ve oraya gelince diz çöküp kontrplağı kaldırdı.

Dibi gözükmeyen karanlık abise bakarken pis kokulu gaz boğazını dağladı, gözlerini yaktı. Delik bir zamanlar, altmışlı yıllarda bir vinç otobüsü üstüne düşürüp ikiye ayrılmasına neden olana dek demir kapakla kapalıydı. Silo kapağının kopan parçası içeriye düşmüş ve asitli buharlar zamanla otobüsün zemininde bir delik açmıştı. Sykes orayı küçük bir çocukken bulmuştu.

Aşağılarda ne olduğunu bilmenin yolu yoktu: Sesium 137, radyum, cıva... Bunlar ve mutlaka daha fazlası. Doktorların onun kemik iliğinde bulduğu radyonükleidler ve izotoplardan bazılarının yarılanma ömrü dört milyon yıldan fazlaydı. Doktorlar bir ara New Jersey'in onun büyüdüğü kesiminde tarama başlatılması için müracaat etmeyi düşünmüştü. Bu Sykes'i elbette ki çok korkutmuştu; kanserinin izini Karabataklık'a kadar sürerlerse neler bulacaklarını Tanrı bilirdi. Ama sonunda, ölmekte olan bir tutuklunun durmadan biçim değiştiren radyolojik kansere nasıl tutulduğu kimsenin umurunda olmadığı anlamına da gelecek olan 'yaşamın gizemlerinden biri' yargısıyla konuyu kapatmışlardı.

Sykes karnının üstüne uzandı ve elini çukura uzatıp toprağa saplanmış bir çubuğa asılı olan tabancayı buluncaya kadar yanlarda gezdirdi. Küçük siyah tabanca paslanmıştı. Sykes kontrplağı yeniden yerine koymadan önce onu beline soktu.

Şimdi kaybettiği zamanı geri alacaktı.

SEL

Ankesörlü telefona para atıp bir numara çevirdi.

"Radio Shack," diye yanıtladı bir adam.

"Tamam," dedi. "Ricky orada mı?"

Sykes dükkânın vitrinindeki televizyona bakarken başparmağının tırnağıyla piyango biletini kazıdı. O boku kim akıl ettiyse çok zeki olmalıydı. Uyduruk bir bileti kazıyıp milyonlarca lanet olası dolar kazanıyordun.

Son 18 Saniye

"Bekle bir dakika/" dedi adam. "Arkada bir yerde."

Ekranda sırttan Bob Barker elinde Teksas eyaleti biçiminde bir levha tutan kızm yanında duruyordu.
İşte son otuz yıldır değişmeden yerli yerinde kalmış bir adam daha.
"Ricky," dedi bir ses.
"Benim. Mal sende mi?"

"Bende."

"Mağazanın dışındayım."

Parlayan kaldırımın martılar V şeklinde toplanırken Radio Shack'ın kapısı çınladı ve rüzgâr bir kızın boy gösterdiği karton reklam tabelasını içeriye uçurdu. Sykes'in Atlantik Caddesi'ndeki video pasajında tanıştığı akneli delikanlı dışarıya çıktı, iki yana baktı ve ona doğru yürümeye başladı.

"Elli papel," dedi Sykes, beşlikleri ve onlukları çocuğun eline verirken.

Oğlan bir kez daha çevresine bakındı, sonra elini gömlek cebi- yjj ne soktu ve katlanmış bir kâğıt uzattı. "Hepsi burada. Ne istediysen... Internet'ten aldım."

Sykes kâğıdı incelemek için karavanına gitmeyi beklemedi. Kız yaşıyordu! Adı artık Markey değildi. Evinin neye benzediğini merak etti. Acaba parası var mıydı?

William ve Susan Paxton. Quail Avenue 1515 Numara, Gloucester Heights, New Jersey. Çocuk adresin Philadelphia'nm hemen dışında olduğunu söylemişti. Demek sonunda teyzesi ve eniştesini görmeye gitmişti. Kendisinin cezaevine gittiği gün. Karavana ulaşınca bir bira açtı ve telefonda bir numara tuşladı.
"L-llo," diye yanıtladı bir çocuk.

Bir çocuk mu?

O yaşıta bir çocuk mu?

G e o r g e D. Shuman

"Susan orada mı?" diye sordu Sykes.

"N'anem işte. Yediden önce gelmez."

Sykes başını kaldırıp televizyona baktı. Magnum PI soluk okyanusa bakan bir çimenlikte patronuyla düello yapıyordu. "Ben kiliseden Bay Higgins. Yiyecek başışı için bir sorum olacaktı. Seride gittiği yerin numarası var mı?"

Çocuk numarayı söyledi.

"Teşekkürler/' dedi Sykes ve numarayı tuşladı. Bir yandan da Susan'm aradan o kadar yıl geçtikten sonra nasıl görüldüğünü merak ediyordu.

"Carmela'nın Yeri," dedi telefonu açan kadın.

Ses hatırladığından daha derin ve biraz daha boğuktu, ama çok farklı değildi.

"Evet/' dedi Sykes. Onun sesi de şimdi boğuklaşmıştı. Bir eli ensesine giderken midesinde eski bir acının kıpırdanarak yükseldiğini hissediyordu. Kadının çilek şampuanı kokan ıslak saçlarının göğsüne dağılışını hayal etti. Her şeyinde çilek vardı onun; çilekli dondurma yer, çilekli ruj sürer, çilekli sakız çiğnerdi. Kalan tek çocukça zevki buydu.

Saçlarını ağarmaya mı bırakmıştı, yoksa boyamış mıydı?

"Dükkânınızın adresini soracaktım."

W?"

6 6 Mayıs, Cuma

Philadelphia, Pennsylvania

Kocası üçüncü kez telefon ettiğinde Susan Markey Paxton günlük ciroyu gözden geçiriyordu.

"Çocuklar sosisli sandviç yerine KFC istiyor. Durup alabilir mısın?"

Suzan inliyormuş gibi yaptı. "Daha ne kadar bizimle kalacaklar?"

"Hey! Onları bize almak senin fikrindi. Ayrıca daha geçen yıl bir tane daha doğurmak istediğini söylememiş miydin?"

"Ben menopoza yaklaşıyorum," dedi kuru bir sesle. "Kadınlar menopoza yaklaşırken her şeyi söyler. Eve gelirken yolda duru- j79 ram, ama bir şeyler atıştırmalarına izin verme. Dün gece bir haftalık bisküviyi yiyip bitirdiler ve akşam yemeği istemediler. Lindsay'm hafta boyunca onlara abur cubur yedirdiğimizi sanmasını istemivorum."

"Ne zaman dönüyorlar?"

Susan, "İki güne kadar, William," dedi sabrı tükenmiş bir halde.

"İki gün. Sen hiç bir şeyi hatırlayamaz mısın? Greg'i ara ve birkaç biftek ayırmasını söyle."

"Hafta boyunca yağmur yağacakmış."

"O zaman bir şapka giymem gerekecek. Biftek istiyorum ve onları ızgarada senin yaptığın gibi istiyorum."

"Oh, tamam! Yağla beni."

"Ve çocukları bisküvilerden uzak tut. Birazdan evde olurum.

Hoşça kal, canım."

"Hoşça kal."

G e o r g e D. Shuman

Susan satış bölümündeki yeni elemanına baktı. Kız on yedi y i şmı yeni bitirmişti. Shakra. Hangi cehennemde kızma Shakra adı* veren biri yaşırdı ki? Kızın bir kulağmda beş küpe, kaşmda ve d; linde birer piercing vardı. İş görüşmesinde ilk sorusu çalışanla^ yapılan indirim olmuştu. Susan'a kalsa onu hemen kapı dışarı ederdi, ama Shakra dükkân sahibiyle çıkan yargıcm kızıydı, yani o formalite görüşmesi aslında kızın yeni işvereniyle tanışmasıydı.

"Sanırım hırsızlık yapıyor."

"Nasıl yapabilir?" diye sordu İrlandalı iş arkadaşı. "Stoklar işaretli ve kasalarda kameralar var. Düşük fiş kesemez ve izin almadan çıkamaz. Bak, Susan... O kızdan ben de hoşlanmıyorum, ama Carmela istiyorsa onu işe alır."

Susan başını salladı. "Çaldığını biliyorum. Her şeyimle bahse girerim."

"Sence nasıl yapıyor bunu?" Ondan yaşça büyük olan kadın içini çekti ve portmantodan bir eşarp alıp gümüş rengi saçlarını 801 bağladı.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama çaldığından eminim," dedi

Susan. "Onun gibileri bilirim. Kitap gibi okuyabiliyorum onu."

Gözlerini çizgi haline gelinceye kadar kıstı ve dudaklarını büzerek poz verdi.

Diğeri güldü. "Yapabilirsin! Böyle şeyleri nereden biliyorsun, kızım?"

"Çünkü ben de onun gibiydim, Ellen." Susan ellerini kalçalarına koydu. "Aslında ben daha kötüydüm. O çalışıyor. Lafıma kulak ver."

"Sen küçük Shakra'mızdan daha mı kötüydün?"

"Benim bir takma adım bile vardı. Ve ne olduğunu sakın sorma.

Fazla gurur duyulacak türden değildi."

"Güzel. Onu çalarken yakala, ama bunu yarın yap. Haydi, buradan çıkalım ve biraz içimizi ısıtalım. Bir gün daha kaldı, sonra hafta sonu." Gözleri parlayarak yağmurluğunu aldı. "Yarın görüşürüz." Son 18 Saniye

Melissa dışındaki tüm tezgâhtarlar saat beşte gitmişti. Susan -apıyı kilitleyip anahtarı çekmeden bıraktı. Vitrin ışıklarının sönlürdü ve dışarıya baktı.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki, karşı kaldırımı göremiyordu. jemsiyeli ya da şapkaları öne doğru düşürülmüş banliyö yolcuları su birikintileri arasında hızla yürüyordu. Melissa da diğerleriyle birlikte eve gidebilirdi, ama sona kalıp dükkânı kapatmaktan hoşlanıyordu. Washington'daki bir marketin yakınında büyükannesiyile yaşayan utangaç bir kızdı. Kimi unutkanlıkları olmasına rağmen para konularında çok dikkatliydi. Her gece dağılmış malları katlamayı ve yerlerine yerleştirmeyi severdi ki, bu öteki kızların nefret ettiği bir işti.

Susan, "Kırk yılda bir de buradan erken çık," dedi ona. "Yarın ben malları toplayıp yerlerine koyarım."

"Önemi yok," dedi Melissa, içtenlikle.

Susan onu omzundan yakalayıp sarstı. "Dışarı!"

Melissa gülümseyerek eşyalarını topladı, yağmurluğunu al- I mak için personelin dinlenme odasına gitti. Geri döndüğünde el sallayıp dışarı çıkmak için anahtarı çevirdi.

Susan çingırağın kapı kapanırken çıkardığı sesi işitti. Kasa kayıtları iyi bir gün olduğunu gösteriyordu. Gelecek ay sonbahar malları gelecekti ve o da dükkândaki tüm envanteri değiştirmek zorunda kalacaktı. Bir yaz daha, ne zaman geldiği anlaşılmadan geçmişti bile. Zaman kimsenin kendisine ayak uydurmasını beklemiyordu. Susan kredi kartı fişlerini etiketlemeyi tamamladı, onları para ve çeklerle birlikte bir zarfa koyup kasaya yerleştirdi. Sonra satış bölümünü geçti, dağınık giysileri katlayarak raflara koymaya başladı. Kazakları bedenlerine göre sıralarken kapının çınlayarak açıldığını işitti. Su birikintilerine düşen yağmurun kaldırımı ıslatmaya devam ettiğini duyabiliyordu. Soğuk bir akşamdı; ensesine bir serinlik vurdu.

G e o r g e D. <Şhuman

Bir kazağın etiketini okuyabilmek için gözlerini kısmıştı. "Bu kez ne unuttun? Bunu her akşam yapıyorsun, Melissa. Belki hafıza açıcı bitki çayı falan denemen gerek."

Yanıt gelmedi.

Susan duraladı ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek döndü.

Öğle yemeği molası sırasında gelen, yağmurluk giymiş ve şapkasını yüzüne iyice çekmiş aynı tuhaf halli adamdı karşısındaki. Carmela gibi pahalı butiklerden alışveriş yapmak bir yana, karısına armağan alacak türden biri bile değildi. Susan ilk geldiğinde de, şimdi de hoşlanmamıştı ondan.

"Üzgünüm, ama dükkân kapalı," dedi sert bir sesle. Başını kaldırıp varlığını vurgulamak için yukarıdaki kameraya baktı. Bir taraftan da adamın öğleden sonra geldiğinde kameralarla ve görüş açılarıyla ne kadar ilgilendiğini, eşyaları eline alıp bırakırken onlara bakıp bakmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Adam rahatsız olag2

I rak çıkıp gidinceye kadar onun peşinde dolaşmıştı. "Saat beşte kapattık."

Eliyle gitmesi gerektiğini vurgulayan bir hareket yaptı.

"Yarm gelmeniz gerekecek."

Adam çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. Boynunu çaprazlama geçen korkunç bir yara vardı. Bir kulağının arkasından da kahverengi, çirkin bir ur çıkmıştı. Onu tanı mıyordu; bundan hiç kuşkus u yoktu, insan öyle bir yüzü unutmazdı, ama yine de bir şey vardı...

Adam yanında duran bir kazağı aldı ve gülümseyerek ona uzattı.

Susan kısa bir duraksamadan sonra kasaya döndü ve aynı anda kendini son derece kötü hissetti. Sırtıtışı Charles Manson'unkini andıran bir gencin yüzü belirmişti gözünün önünde.

Butiğ in duvarlarında iki el silah sesi yankılandı.

Susan'm dizleri büküldü ve elindeki kazağı bırakmadan yere yığıldı, inanamayan gözlerle baktı adama. Bir kurş un sırtına saplanmış, diğ eri omzundaki yumuş ak dokuyu delip geçmişti.

âott 18 âaniye

Sykes! Earl Sykes! Olamaz!

Sykes silahı onun alnına dayayıp bir kez daha ateş ederek gövdesinin geriye savruluş unu izledi. Kurş un kafatasının arkasını mantar gibi açmış tı.

Susan yüzüstü düştü.

Sykes şapkasını öne çekti ve kameralara sırünü döndü. Sonra kilitteki anahtarları alıp çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Birkaç saniye içinde evine yollanmış yüzlerce şapka ve şemsiyenin arasına karışmış tı.

ü

Polis geldiğ inde Carmela'nın BMW'si kapının önündeydi. Gün henüz doğmamış tı, ama çöpçüler ve çöp kamyonları yollardaydı. Susan'm kocası tüm geceyi ve sabahın erken saatlerini onu arayarak geçirmiş ti. Bir kaza yapmış olması ihtimaline karşı Pennsylvania, hatta New Jersey eyalet polisini aramış tı. Gloucester Heights polisi kayıp kişı ihbarını almca Philadelphia şehir polisini aramış, onlar da Susan'in çalış tığı dükkâna bakmış tı. Işıkları yanmıyordu ve her şey normal gibiydi.

Sabah saat 03:00'te bir New York eyalet polisi Susan'm arabasını Walt VWhitman Köprüsü yakınındaki bir arsada buldu. Neredeyse akimi kaçırmak üzere olan VWilliam Paxton bunu haber alınca Carmela'yı arayıp Philadelphia polisiyle buuş masını ve içeri bakabilmeleri için dükkânı açmasını söyledi.

Carmela polisler yanma gelince anahtarı kilitte çevirdi ve içeriye girip vitrinin arkasındaki elektrik düğmesini buldu. Bir memur ofisi yoklamak için onunla gitti ve diğ er ikisi ne yapmaları gerektiğ ine karar veremediklerinden kapının yanında oyalandı.

Dükkân sessizdi ve her şey düzenli gibi görünüyordu. Nakit çekmeceleri kapanış protokolü gereğince boşaltılmış ve kasaların üstüne koyulmuş tu.

Sonunda iki memurdan daha kıdemli olanı odanın arka tarafını işaret etti. "Sen gidip personel soyunma odasma baksana, Fresco."

G e o r g e D. <Şhuman

"Tamam." Hantal yapılı acemi polis kemerinde şangırdıyart anahtarlar ve kelepçelerle sallanarak yürüdü.

"Her şey yerli yerinde görünüyor/" dedi Carmeîa memura. Susan için endişe ediyordu, ama her ne olduysa belli ki orada yaşanmamıştı. Defterleri kapattı ve çekmeceye koydu. "Kasayı açmamı ister misiniz?"

Kıdemli memur karşıda satış bölümündeki giysi askılarının arasmda dolaşan Fresco'ya baktı. "Hayır, bence gerekli olanı gördük, bayan."

Tam o sırada Fresco homurdanır gibi bir ses çıkardı ve gözden kaybolurken belindeki ağırlıkların yere çarptığı duyuldu. Sonra insanın karımı donduran bir çığlık koptu.

O gecenin öyküsü yıllar içinde abartılıp tarif edilemeyecek kadar korkunç hale getirilerek uzun süre polis karakollarında anlatılacaktı. Ancak Fresco toparlanamayacak kadar sarsılmışta. Ölü kadının ayakkabısına takılmış ve yüzü tam bir zamanlar onun kafataı sı olan yapışkan kütlenin üstüne gelecek şekilde düşmüştü.

â. ' Dedektif Payne saat 05.30'da duruma el koymak için geldi. Saçları ve yüzü sıırılsıklamdı; elinde bir fincan *Seattle's Best* kahvesi vardı.

Cesedin durumunun bozulduğunu hemen anladı. Ama yapacak bir şey yoktu; acemi bir polisin mesleğe başlaması için pek iyi bir durum değildi bu. Yüzünü bir cesedin beynine daldırmak... Ama Fresco temizlenip orada kalacak kadar cesurdu, Payne de yanından geçerken genç memurun omzunu sıvazladı. Sonraki otuz sene şişko kıcı masa başında dinlendirmek için travma sonrası stres tedavisi bahanesi arayan bir sürü acemi polis tanıyordu. Fresco kapının yanmda durup giriş çıkışları denetlerken, Payne de kıdemli memurun anlattıklarını dinledi. Mobil suç laboratuvarı şafak sökerken geldi ve parmak izi alma işine girişti.

Son 18 (Saniye

"Arka ofisteki kasadan iz almaya çalışın/" dedi Payne. "Sonra i dükkân sahibinin buraya gelmesini istiyorum."

Teknisyen başıyla onayladı.

Payne önce odanın arka tarafında, sonra da cesedin çevresinde şaşarak tüm açılardan bakü. Çömeldi ve kadının ellerini eline alıP/ kaleminin ucuyla parmaklarını tek tek kaldırdı. Sonra yine kalem ucuyla saçlarını kaldırdı ve görebildiği kadarıyla yüzüne baktı. Onun zamanında çok güzel bir kadın olduğunu görünce içine bir acı saplandı. Kurşun yarası kaşlarının arasında kalem kalınlığında, Fresco'nun yüzünün yapıştığı yerdeyse iri bir elma büyüklüğündeydi, ama duvarda ya da zeminde mermi yoktu.

El fenerini çıkarıp halıyı giysi askılarının altma itti, sonra dükkânın öteki ucuna kadar emekleyerek ilerledi. Hiçbir şey yoktu.

Kurşun kadının kafatasmdan geçerken olasılıkla biçimi iyice bozulmuştu. Odanın arka bölümündeki beton duvar ya da sert tahtadan yapılma rafları delemek gücü kalmamış olmalıydı. Kadının hemen arkasındaki giysi askılarına odaklandı.

Beyaz bluzların arasında vücuttan uzaklaştıkça genişleyen kırmızı bir leke vardı. O istikamette ilerleyerek düzenli bir dik yakalı kazak destesine geldi ve orada durdu. Çömeldi, bir kenardaki

belirsiz gri lekeye gelinceye kadar ışığı onların üzerinde gezdirdi. Her iki yandan da daha yakından ve sırtüstü yere yatarak alttan baktı. Kurşun iki kazağın arasında fazla bozulmamış halde duruyordu. Bu kadının başından geçen kurşun olamazdı. Gövdeye gelenlerden biri kemik ya da kasa rastlamadan geçip gitmişti anlaşılan. "Bir mermi çekirdeği buldum," diye seslendi, kazak destesini göstererek. Parmak izi almakta olan teknisyen başıyla anladığını işaret edince kazağı kurşun görününceye kadar kalemikle havaya kaldırdı ve sahibiyile konuşmak için dükkânın ön tarafına gitti. O arada Carmela kasayı açmıştı, içinde Susan'm el yazısıyla ciro edilmiş çekleri, o günün nakit hasılatı ve kredi kartı sliplerini buldular. Hatta içinde üç yüz dolar ve çek defteri olan bir bozuk para kutusu bile vardı.

1

G e o r g e D. cShuman

Eksik olan tek şey güvenlik kamerasmdaki kasetti, ama daha sonra o da yeni tezgâhtarın paltosunun cebinde çıktı. Kızın adı i Shakra idi.

Payne artık tek bir şeyden emindi. Amaç hırsızlık değildi, Orada her ne olduysa özeldi. Kadının eşiyile konuşması gerekiyor- ,

• du.

Telefon çalmca Carmela hiç düşünmeden alıcıyı kaldırdı.

Güzel bir kadın olduğunu düşündü onun Payne. Ve başarılıydı da. Bir dergide gözüne çarpan yazıda kadının Boca, Boston ve Washington D.C.'de dükkânları' olduğundan ve erkek giyimine de kaymaya başladığından söz ediliyordu. Gece yarısı çağrılmış olmasına rağmen saç ve makyaj kusursuza yakındı. Kişilik sahibi olduğu kanısı yaratıyordu; insan onun seçkinlerle nasıl bağlantı kurduğunu kolayca anlayabiliyordu.

Ama telefonu kulağına yapıştırdığı zaman o güzel yüz darmadağınık olmaya başladı. Dudakları titredi, gözlerindeki parlaklık 86 f söndü ve yüzü Payne'in daha önce birçok kez gördüğü o boş ifadeye büründü.

Payne hattın diğer ucunda birinin, bir erkeğin ona seslendiğini işitebiliyordu. "Alo..Alo..." Uzanıp telefonu kadının elinden aldı ve karşısında William Paxton'u buldu. Zavallı kadının kocasıyla yumuşak bir sesle konuşup, telefonu yarımındaki üniformalı polise vermesini söyledi. O evde uzun bir gün olacağını ve olay kavranmaya başladıkça her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyordu.

Memurla konuştu, sonra telefonu kapatıp tekrar açtı ve bir ambulans istemek için 911'i aradı. Carmela olağan koşullarda sakin bir kadın olabilirdi, ama şimdi öyle değildi. Paltosunu giymesine yardım ederken, onun dudaklarının morarmaya başladığını gördü; şoka giriyordu.

Duvara raptiyelenmiş kimi resimlerde insanlar bir doğum günü pastasının çevresinde toplanmışlardı. Başkalarında şort ve polo tişörtler içinde çıkılmış bir kır eğlencesi... Bazılarmdaysa biri Carmela, diğeri Susan olan üç kadın tekne şampanya içiyor. SuSon 18 «Saniye

^'ın hangisi olduğunu görmek çok kolaydı. Bronz teni ve iri göefi vardı, makyaj yapmamış, saçlarını düz bırakmıştı. Kırkım epey eçrrüş olmasına rağmen mutlu ve sağlıklı görünüyordu.

o

Ama mutluluk göreceliydi; kocalar ve karılar baştan çıkabilirdi. Eğer yeteri kadar dikkatli bakarsan, herkesin sakladığı bir sır bulunurdu.

Herkesin.

187

7 7 Mayıs, Cumartesi

Wildwood, New Jersey

Mayısın ilk haftasında Greak Lakes'ten gelen soğuk dalgası nedeniyle kıyılar o mevsimde çok az görülen bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Buna toplumun içinde esen başka bir soğuk hava dal-1 gası eşlik ediyordu. Carlino'larm kızının kaçırılması öyküsü Jersey kıyısı boyunca gazetelerde birinci sayfa haberi olarak kalmıştı. O günkü manşet şöyle diyordu: 'Echo Şirketler Grubu Tutuklamayı Sağlayacak Bilgi İçin 50 Bin Dolar Ödül Koydu.' Alt manşetteyse, 'Polis Şaşkına Döndü' yazıyordu. Böylece verilen acil bilgi hatuna eyaletin her yerinden telefonlar yağdı, ama hiçbirinden sonuç çıkmadı.

New York'tan Delavvare'ye giden bir kamyoncu, Lewes arabalı vapurunda Anne'ye çok benzeyen bir kız görmüştü. Kız sadece saçmı değil, ağzını ve alnının büyük bölümünü de kapatan bir eşarp takmış ve yanında yaşlıca bir adam vardı. Kamyoncu onun gözünün üzerinde bir çizik gördüğünü düşünüyordu. İfade alan dedektif, adanın bir çift gözü, kayıp genç kızla nasıl bağdaştırdığını merak ederek, "Gözleri ne renkti?" diye sordu. "Farketmedim," oldu yanıt.

Yardımları için adama teşekkür ettiler.

Garden State Yolu üzerindeki duraklama yerlerinden ve otellerden düzinelerce, Atlantic City kumarhanelerinden de azımsanmayacak sayıda, 'Anne burada görüldü' haberi geldi. Hiçbiri sonuca varmadı ve hiçbir şey polisi Anne'yi ya da ne olduğuna tanıklık etmiş birilerini bulmaya yaklaştırmadı bile.

Kanıtlara gelince: Tahliye borusunun üstündeki kan kayıp genç kızmına uyuyordu; oradan alman birkaç saç teli de banyoSon 18 <S>aniye

daki saç fırçasmdakilerle aynıydı; borunun altmda bulunan

P1

ualı kol saatinin ebeveynlerinin bir doğum günü armağanı ol-

A 12ü anlaşılmıştı. Adli tıp başkanı Gus Meyers saatin bileziğinde mIIUanamayan bir kalıntı buldu ve aldığı örneği FBFa yolladı.

Adli tıptakiler ahşap yürüyüş platformunun alt yüzündeki kıymıklara takılmış bazı yeşil lifler buldu. Bayan Carlino artık Ani n i n dolabında olmayan koyu yeşil bir kazağı hatırladı. Kızın erkek arkadaşı onun ne giymiş olduğunu hatırlayamıyordu, ama her ne idiyse rengi beyaz değildi. Kol saatinden başka oval taşmda AMC yazan altın bir yüzük ve birer çift yıldız şeklinde altın küpe takıyordu. Yüzüğün tarifini yayma eklediler, ama birileri bilgi verirse doğrulayabilmek için dört küpeden söz etmediler.

O gece ahşap platformda olduğu saptanan bir düzine kadar gencin hiçbirisi olağan dışı bir adam ya da araba görmemişti. Ne bir yabancı, ne de yabancı araba.

Polisin beklemekten başka yapabileceği şey kalmamıştı.

Kelly O'Shaughnessy her gün işe geldiğinde Explorer'i görü- 189 yordu, çünkü park yerinin yanındaki polis haciz bölgesine hakim

bir konumdaydı odası. Arabaya bakmak her zaman içini karartıyordu. Teknisyenler lastiğin yanağının ince bir bıçakla delindiğine karar vermişti.

İşin temposu yetmiyormuş gibi, Kelly o ara berbat bir soğuk algınlığına da yakalanmıştı ve masasının üstünde etkileyici bir ilaç koleksiyonu vardı. Kâğıt mendiller ve aksırıklar arasında ofisinin duvarlarına tahliye borusunun büyütülmüş resimlerini astı. Fotoğraflar borudaki kanlı el izlerini ve kızın kana bulanmış saçlarının fırça gibi bıraktığı izleri de gösteriyordu. Tek. yapabildiği buydu ve aradan bir hafta geçmesine rağmen başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Resimlerden bazılarındaki grafitilerin çevresinde yıldızlı flaş parıltısı vardı. Artık sözcükleri ezberlemişti:

LCMR Lisesi-'94 Şampiyonu... Allison Christy'i seviyor... Beejun's bi'boka yaramaz... Sörfçülerin Dediği Olur.. Beatles, Talbert,
90

George D. Shumarı

Wishbone, EP FS'i seviyor, Gerald'ı Becer, Bay Side Bloivs, Paul\ seviyorum, Pat Rocky'i Seviyor, SSM 96, BH kancıktır, Green Day Dookie, Tüccar Denizciler, Syko Sue, Kurt Kokain, Curly ve Moe.

Ahşap platformun altındaki iki sahneyi gözünün önüne getirebiliyordu Kelly. Birincisinde gençler bira içiyor ve.birbirlerini\

giysileriyle uğraşıyorlar. Diğerindeyse elleri ve dizleri üstünde emekleyen, çok korkmuş bir genç kız vardı. Ağır yaralı, belki bıçaklanmış ya da kurşunlanmış. Hem ses çıkarmamaya hem de koşmaya çalıştığından, aklını kaçırarak kadar korkmuş. Çıkardığı her ses, her boşuk nefes, kalbinin her çarpışı kulaklarına yüzlerce kez büyümüş halde vuruyor.

Kelly'yi rahatsız eden şey belki de kızın saklanmanın kaçmaktan daha iyi olduğunu düşünmüş olmasıydı. Atlantik Caddesi'ne gidemeyecek kadar ağır yaralı olduğu için mi ahşap platformun altındaki karanlık köşelere çekilmişti? Bir noktadan sonra diğer taraf gidemeyeceğini anlamış, onun için mi tahliye borusunun altında saklanmaya çalışmıştı? Adanın kendisini yakalayacağını anlayıncaya kadar yaklaştığını işitmiş olmalıydı.

Keliy'nin merak ettiği önemli bir şey daha vardı: Anne rastgele bir kurban mıydı, yoksa kaçırarak kişi onun Jason Carlino'nun kızı olduğunu biliyor muydu? Carlino'ların parası vardı. Fidyeye için girilen bir kaçırmada terslikler mi olmuştu? Ama altı gün o tür bir istekte bulunmak için çok uzun bir süreydi.

Jason Carlino kızının iade edilmesi için ödül vaat etmekten çok daha fazlasını yapmıştı. Eyalet polisinden yardım istemesi için belediye başkanına karşı harekât başlatmışı. Sınırlı kaynakları olan yerel polisi değil, deneyimli süvarileri istiyordu. Ama Wildwood'un yargı organlarının belli bir yetkisi vardı ve kent kızın eyalet smırlarından dışarıya çıkarıldığına karar verilmedikçe sorumluluktan feragat edemezdi. Kelly O'Shaughnessy basma bu demeci en açık ifadelerle verdi, ancak bunun Carlino'yu yatıştırmaya yararı olmadı.

Kelly burnunu sildi, olay dosyasını aldı ve bir kez daha baştan sona inceledi. Dosya adli tıp raporları, araziye inceleyen dedektifle© on 18 Saniye

fin raporları, Anne'nin arkadaşlarıyla ihbarcılarının ifadeleriyle ve bir avuç eski suçluyla yapılan görüşmelerin tutanaklarıyla giderek

Jsalınlaşıyor, ağırlaşıyordu.

Anne'nin erkek arkadaşı kamyonetinin aranması için yazılı izin vermişti. Araç temizdi ve çocuğun sağlam bir tanığı vardı. Kızın kaybolduğu gece barları dolaşmak için kasabaya indiğinde düzinelerce kişi onun gayet sakin olduğunu ve üzerinde tek bir damla kan lekesi bulunmadığını görmüştü. Belediye başkanının oğlu onu eve bırakmış ve geç saatlere kadar oturup kitap okuyan annesi de oğluna bir sandviç hazırlayıp odasına götürmüştü. Dile getirildiğinde kulağa çılgınca gelse bile, Kelly ortada bir ceset olmasını tercih ederdi. Belki o yolla kamt bulabilir, o şeyi yapan her kimse durdurup bir başkasının kızının basma da aynı olayın gelmesini önleyebilirlerdi. Ve o andaki durumda Anne Carlino bir gün ebeveynlerinin evinin kapısında belirmesse (ki günler geçtikçe bu daha da imkânsız görünüyordu) yapacak bir şey kalmamıştı. Kelly ahşap platformun altındaki mağara gibi boşluğu her gece rüyasında gördüğünden, 1 Mayıs gününden beri rahat uyuyamamıştı. Rüyasında biri onu izliyor, o da arkasmdaki adamın nefesini duyabiliyordu. Tepedeki oluklardan su damlarken kendini tahliye borusunun altına atıyor, dizleri ıslak kuma gömülüyordu. Düz durabilmek için kanlı eliyle boruyu tutuyor, nefesini tutmaya çalışırken bir el uzanıp bileğini yakalıyordu.

"Birinci hat, Teğmen."

İrkilerek, doğruldu ve telefonun ahizesini aldı.

"Teğmen O'Shaughnessy? Ben Philadelphia şehir polisinden dedektif John Pavne. Dün akşamdan beri bir cinayetle uğraşıyor ve kurbanın akrabalarını bulmaya çalışıyoruz. Sizin bölgenizde bir bakımevi var: Elmvvood. Bizim kurbanın babası orada kalıyormuş, ama personel bana bilgi vermiyor, sadece sizin büroyla bağlantı kurmamı söylüyor. Bana orada neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

G e o r g e D. âhuman

"Adamın adı ne?"

"Andrew Markey."

Kelly gözlerini kıstı. "O öldü. Merdivenden düşüp başını vurmuş. 1 Mayıs'gecesi."

Sessizlik.

"Dedektif?"

"Tanrım! Bu dediğiniz temiz bir kaza mı, Teğmen?"

"Otopsi raporunu henüz görmedim, ama şefim olay yerindeydi ve temiz görüldüğünü söyledi." Kelly yüzünü buruşturdu. "Bize akrabası olmadığı söylenmişti."

"Evet. Sanırım babayla kız arasında bir sorun varmış. Kocasının babasının varlığını pek kabul etmediğini söyledi. Ne olmuş sizin orada?"

"Depo bölümüne giden kapıyı açmış ve karanlıkta merdivenlerden yuvarlanmış. Personel kapının kilitli olması gerektiğini söylüyor, ama anlaşıldığı kadarıyla öyle değilmiş."

"Tanık yok mu?"

"I-ıh..." dedi Kelly, her saniye o 'kaza'dan biraz daha kuşkulanarak. "Adamın bir süre cezaevinde kaldığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Bununla ilgili bir şey duymuştum. Çok eskiden... Yetmişlerin ortasında mıydı?"

"Ortaklarının aleyhine tanıklık ettiğini duymuş muydunuz?"

"Hayır."

"Ve onlardan biri de Anthony Scaglia idi."

"Scaglia mı?"

"Adam şimdi Gambio ailesinin başkanı falan gibi... Peter Gotti'den sonra gelen isim."

Kelly, "Bu kadar uzun süre kin tutmuş olamaz," diye mırıldandı.

«Son 18 âniye

"Bilmiyorum," dedi Payne. "New York şehrindeki örgütlü suçun son iki kuşağı iyice tuhaftı."

"Kurbanı anlatın bana biraz."

"Susan Paxton. Kızlık soyadı Markey. Beyaz, kırk beş yaşında. Pahalı bir butiğin yöneticisi. Genç kızlığında esrar bulundurmaktan bir tutuklama. Sonrasında park cezası bile yok. Buralarda tanıyan herkese göre bir azizeymiş. Birçok dostu, katıldığı etkinlikler var, kilise çevrelerinde iyi tanınıyor. Rahip onun başkanlık yaptığı komitelere yeni yönetici seçmenin haftalar süreceğini söyledi. Eğer gizli bir yaşamı var idiyse, bunun için çok zor vakit buluyor olmalıydı. Her neyse... Katil dükkân kapandıktan sonra geliyor ve biri başına ikisi göğsüne olmak üzere üç kez ateş ediyor. Sonra hiçbir şey almadan çıkıp gidiyor. Ne cinsel saldırı, ne hırsızlık. Amaç yok. Bu içeriye girip silahı rastgele ateşlemeye benzemiyor, Teğmen. Sanırım katil kadını tanıyordu."

"Babasının dışında Wildwood'da başka bağlantıları var mı?"

"Belirsiz. Çocukluğu ve genç kızlığı hiç olmamış gibi davranı- 193 yormuş ve bu son yirmi küsur yıldır böyleymiş."

"Andrew Markey'in otopsi raporunu alayım. Bana yirmi dört saat ve bir faks numarası verin."

"Bir şey daha, Teğmen. Cesedi biraz morgda tutmanızı isteyebilir miyim sizden?"

Kelly bunu bir an düşündü. Adli tabiple kendisi de konuşmak istiyordu arük. "Bir sorun olmaz herhalde. Ne kadar süre geçiyordu aklınızdan, Dedektif?"

"Sadece bir ya da iki hafta. Daha fazlası gerekmez sanırım."

"Morg fazla dolu olmuyor. Elimden geleni yaparım. Ortaya aileden birileri çıkıp cesedi istemediği sürece sorun olmaz."

"Kimseyi bulacağınızı sanmam, ama bulursanız bana da haber verin. Onlarla tanışmayı isterdim. Ve teşekkürler." Faks numarasını verdi.

Ofisin servise bakan camlardaki jaluziler açıktı ve Kelly

G e o r g e D. &human

oturduğu yerden telefonu sol kulağının altına sıkıştırmış, gözlerini tavana dikmiş halde elinin boğumlarında bir parayı yuvarlayan Çavuş McGuire'yi görebiliyordu. On iki yıllık mesleğinin büyük bölümünde dedektif olan McGuire uzun boylu ve kıvrırcık saçlıydı. Kelly'nin şefi emekli olunca, herkes kumandanın yerine Mac'ın geçeceğine kesin gözüyle bakıyordu, ama terfi sınavında daha iyi notlar tutturunca belediyenin işi ona önermekten başka seçeneği kalmamıştı.

Kelly o gün şef Loudon'un verdiği öğüdü asla unutmadı:

"McGuire'yi kazamırsan arkası gelir. O senin başarının anahtarıdır."

McGuire'yi kazanmak düşündüğünden daha kolay olmuştu

aslında. Adamın kibir ya da kendini beğenmişlikle hiç ilgisi yoktu.

Birlikte iyi çalışıyorlardı. İş gerektiği şekilde yapıldığı sürece, bir

kadının ya da erkeğin emrinde çalışmak çavuşun umurunda değildi. Dahası, Kelly terfi ettiğinden beri kendini her olayın içine katmaya sanki özen gösteriyordu. Mac'ın düşüncelerini bilmek istediğinde erkeklerin yanında sormaktan hiç çekinmezdi. Tümü erkeklerden oluşan ofisin ona çok saygı duyduğunu ve kendisi bir şey yapmalarını istediğinde herkesin McGuire'nin tepkisini ölçtüğünü biliyordu.

Sigarasız üçüncü haftasıydı ve o sabah Mac arkadaşlarının bir karton sigara almak için aralarında para topladığını söyleyerek takılmıştı ona. Pazar günü Carlino olayından beri sinirli olduğunun kendisi de farkındaydı Kelly. McGuire'nin şaka yaptığını da biliyordu, ama bu bir uyarı da olabilirdi; ofistekilerin baskı altında dağıldığını düşünmesini kesinlikle istemezdi.

Andrew Markey'i düşünürken parmak uçlarıyla burun köprüsünü sıktı. Kazayı soruşturan dedektif olan Randall'ın raporunu bir kez daha okudu. Adamın yaşını ve ruhsal durumunu göz önüne alınca olayda ters bir yan yoktu. Ama yine de...

McGuire'nin ahizeyi yerine koyduğunu görünce iç haberleşme düğmesine bastı ve "Mac," dedi, "Buna inanmayacaksın."

8 7 Mayıs, Cumartesi

Philadelphia, Pennsylvania

Sherry Moore evinin sıkıcı sessizliğinde oturuyordu, pittsburgh'tan döneli bir ay kadar olmuştu ve henüz kapısını çalan yoktu. Hâlâ kâbuslar görüyordu, ama bunlar eskiden olduğu kadar sık gelen ve insani güçten o kadar arıtıcı karabasanlar değildi artık. Nasılsa yakmda ilkbahar güneşinin iyileştirici sıcaklığını da hissedecekti.

Kışların en iyi koşullarda bile çok kötü olduğunu düşündü. Bu aslında çok gençken vardı bir sonuçtu. Zamanında bir dostuna ışık yokluğunun sıkıntısını, çektiğini söyleyerek şaka yapmıştı, ama aslında Sherry için bu bir şaka değildi. Kör olsa da, aydınlık ve karanlık arasındaki farkı elle dokunulabilecek kadar gerçek düzeyde 195 hissedebiliyordu.

Kör olsa da... Kendini bildi bileli ölülerden gelen görüntüleri topluyor olsa da...

Aslında canının çektiği yerde, sevdiği bir iklimde yaşayabilirdi. Ama Philadeîphia'dan ayrılmak yuvası olarak bildiği tek yeri terk etmek demek olurdu.

Eski bir Belçika saati şöminenin üzerindeki yerinde yüksek sesle tıklıyordu. Her iki yanma kristal kelebekler koyulmuştu. Yatak odasındaki başucu masasının üzerinde, çalışma odasında, serada da kelebekler vardı. Onlara dokunmaktan, onları tutmaktan, çevresini onlarla doldurmaktan kendini alamıyordu Sherry. Bir zamanlar Brigham ya da Payne'e her fırsatta kendisini kelebek almaya götürmesi için ısrar ederdi. Hâlâ düşünüyordu onları, ama artık eskisi gibi tutkulu değildi.

Esnedi. Midesi guruldadı. Kulak memesini çekiştirirken bir şeyler yiyebileceğini, bir fincan çay içebileceğini ya da divanda G e o r g e D. Shuman

uyumaya çalışabileceğini düşündü. Gündüz uyumak daha güvenli geliyordu ona. Ancak gündüzleri dinlenebiliyordu. Neyse ki, günler giderek uzamaktaydı.

Bir akağacın dalları pencereye sürtündü. Çocukluğunda uykusunun

arasında pencere camlarını tırmalayan ağaç dallarını düşünerek dinledi onları. Takırtıdan ürken kedi kucağma sıçrayıp yüzünü onun göğsüne gömdü.

Sherry'nin evi Delaware'de, Brooklawn kıyılarındaydı. Satışa aracılık eden emlakçi ön yüzünü ısrarla vurgulayarak binayı barok sınıfına sokuyordu, Payne ise Gotik olduğunda dayatıyor ve Moore Kalesi adını veriyordu. Yapının büyük, karanlık ve ürkütücü olduğunu söylüyordu. İçinde yaşadığı binanın kör biri için mantıksız bir konut olduğunu biliyordu Sherry. Yapının sayı itibarıyla birçok geleneksel evdeki odadan fazla merdiveni vardı, ama orayı zaten tasarımı için almamıştı. Tuğla duvarlı, alabildiğine geniş oturma odası ve nehrin kıyısına kadar uzanan bahçesi için talip olmuştu mülke. Hem kentte, hem de kırsal bölgede olmaya en yakın konumdu onunki.

Rüzgâr ulumaya dönerek kucağındaki Braille alfabesiyle yazılmış kitabın sayfalarını çevirdi; şöminedeki küller havalanarak üç katlı bacanın içine uçtu. Eski ev inliyordu. Sherry kediye yere bırakıp ayağa kalktı ve mutfığa giderken dirseğini kapının kenarma çarpınca sinirlendi.

Çelik eviyenin üzerindeki raftan sarkan beyaz dantel örtüler hışırdıyor, serin hava pencerenin aralığından içeri giriyordu. Dibi biraz kararmış olan çaydanlığın altındaki ocağı yaktı ve mutfak iskemlelerinden birinin üzerine düşer gibi oturdu.

Yeteri kadar yalnız gün geçirmedim mi, Tanrım ?

Brigham her an burada olabilir. Sevgili Bay Brigham...

Ama birilerinin yanında olması her zaman yalnızlığını gidermiyordu.

Bir gece önce rüyasında Karpovich'i, Pittsburgh'ta tanıştığı şu eyalet polisini görmüştü. Pittsburgh gezisi kendi yarattığı yalnızlığı on 18 aaniye

^ istisnalarından biriydi ve bir dosta yardım etmek, biraz da sürekli evden çıkması için baskı yapan John Payne'yi mutlu etmek için yapılmıştı. Aslında o işi son derece güvenli olduğu için almıştı. Kimsenin yaşamı tehlikede değildi. Otuz yıldır kayıp bir kadının gizemini ya çözebilecekti ya da çözemeyecekti.

Bir bakıma yaptığı işlerin çoğu güvenliydi. Dünyanın her tarafında arkeolojik alanlarda tarihçilerle ve define avcılarıyla çalışmıştı. Oaxaca City, Meksika, Walnut Ridge, Arkansas, Norwich, Connecticut gibi tehlikeli olmaktan çok uzak yerlerde çalışmıştı. Ve bundan artık biraz sıkılmıştı.

Rüyasında Karpovich hüzünlü gözleri bir sarnıcı kaldıran iş makinesine sabitlenmiş halde bir tarlada ayakta duruyordu. Zincirler mezar çağrıştıran seslerle gıcırıyor, makinenin kepeğinin dişleri paralanmış bir bavulu yakalayıp çürümüş içeriğini hendeğe dökerken herkes aptallaşmış gözlerle izliyordu. Sherry çukurun içine bakıyor ve bir ceset torbası görüyordu. Üstünde Tittsburgh Genel Hastanesi' yazıyor ve geniş bir yırtıktan uzun kestane rengi saçları olan güzel bir kadının yüzü görünüyordu. '"'

Hüzünlü, onu derinden etkileyen bir rüyaydı ve gördüğü yüz her zamanki gibi o arabanın ön canındaki kadının yüzüydü.

Mektup tetiklemişti rüyayı, doğal olarak. Komşusu Brigham bir gece önce mektupları okumuş, Yüzbaşı Karpovich'in gönderdiği kumlu fotoğrafı tarif etmişti. Bu Oak View Malikânesinin bir resmiydi; araba yolunda uzun siyah bir Cadillac, evin arkasındaki

tarlada bir koyun sürüsü vardı. Resmin arkasına 'Oak View 1969' yazılmıştı. Karpovich resmi evde bulmuş olmalıydı. Adamın davranışındaki nezaket Sherry'yi gülümsetmişti.

Brigham emekli bir amiral, yandaki cephesi sarmaşık kaplı taş evde yaşayan bir duldu. Üniversitede politik bilimler okutuyordu, ama dersleri öğleden sonraydı ve geç saatlere kadar oturmayı sevdiğinden, her akşam gelerek Sherry'yi yoklar, mektuplarını okur. Ve bir fincan çayla birlikte kendi yapımı porto şarabından biraz içerdi.

Sherry'nin özel mektupları kolaydı; hesaplarını yöneten bir

f

G e o r g e D. Shuman

muhasibecisi olduğundan, çoğu atmaya karar verdikleri gereksiz şeyler olurdu. Çaydan sonra sıra Sherry'nin genel mektupları [r\]. kullandığı posta kutusundan aldığı ciddi mektuplara gelirdi. A4İ'nin duyulduğu yılların başında, gelen mektupların hepsine bir haftada bakabildiği ve hatta çok yalvaranları yanıtlamaya kalkıştığı da olurdu. Ama artık çok fazlaydılar; çoğu bodrumdaki kutularda açılmadan depolanmış halde duruyordu. Son tahminine göre sayı. lan on binleri bulmuş olmalıydı.

Sherry yardım edeceklerini ve etmeyeceklerini seçmek zorun. da olduğundan, mektup töreninin ürkütücü, hatta kader belirleyici! türden olduğunu biliyordu. Bu da kendisinde büyük bir suçluluk duygusu yaratıyordu. Yıllar içinde yeteneğini çok insana yöneltmişti, ancak acıyla o kadar dolu bir dünyada bu çabası ona çok az gibi görünüyordu.

Brigham o akşam da saat tam dokuzda geldi. Programda üniversitelerden gönderilmiş, Sherry'den konferans vermesini isteyen

mektuplar vardı. Bir mektup da Basilica de Guadalupe'deki bir seri katil yüzünden şaşkına dönmüş Meksikalı yetkililerden gelmişti.

Virginia'nın Blue Ridge Dağları'nda yaşayan bir öğretmen dör-f duncü sınıf öğrencilerinden birinin ölümüyle ilgili yazıyordu.

Alabama'nın Jasper şehrinden kocasının metresinin kim olduğunu öğrenmek isteyen bir kadınsa ipek bir külot göndermişti. Kayıp

ikizini arayan bir adamdan saç, donör arayan bir lösemi hastasından kurumuş kan gelmişti. Çoğu kişinin onun gerçekte ne yaptı*

ğmdan haberi yoktu; yalnızca oralarda bir yerde oturan kadrnııl kendilerine yardım edebileceği umuduna dört elle sarılıyorlardı.

Aşk mektupları da vardı. Her zaman sürüyle aşk mektubu ge'

lirdi; bazıları yakıcı, bazıları açık saçık olurdu. Hatta yıllar önce bir erkek dergisinden çıplak poz vermesini isteyen bir mektup *bile*

almıştı Sherry.

Tasnifi bitirdiklerinde, dördüncü sınıf öğretmenin mektubu' nu yeniden okumasım istedi Brigham'dan.

Son 18 Saniye

Konu Luray yakınlarındaki Blue Ridge Dağları'nda düşerek

Ölen Joshua Bates adında dokuz yaşında bir çocukla ilgiliydi. Gazeteden kesilmiş bir haberde babası odun keserken çocuğun uzaklaşanını yazıyordu. Ertesi gün yapılan araştırmada cesedi Hughes giver Uçurumu'nun dibinde bulunmuştu. Karanlıkta görmeyip jayısından düştüğü belliydi.

Zarfta ayrıca kocaman kahverengi gözleri olan küçük bir erkek çocuğunun okul müsameresinde çekilmiş bir resmi vardı. (Çoğu

kişi Sherry'nin kör olduğunu bilmiyor ve resim yolluyordu.)

"Ona dokunayım." Sherry her şeye dokunmak isterdi.

Brigham zarfı verdi ve içinden çıkan öteki belgeleri karıştırmayı sürdürdü, sonra, "Burada bir kupür daha var," dedi.

"Okur musun?" Resmi parmaklarının arasmda okşar gibi tutuyordu.

Brigham bir şeyler mırıldandı, sonra okumaya başladı:

"Staunton'dan bir otobüs dolusu gönüllü Salı sabahı Luray'a gelip uçurumların doğusuna odaklandı. Saat biri geçtiğinde nehir yatağında bir ceset bulunduğu bildirilince gönüllüler geri çekildi. Görevliler yorum yapmaktan kaçmdı, ama gönüllülerden biri bunun üzücü bir kaza olduğunu söyledi. Hafta başında Harrisonburg'da ojtopsi yapılacak."

Çocuğun öğretmeni Bayan Gretta Mitchell'in elle yazıp yolladığı mektupta Virginia Çocuk Koruma Servisi'ne çocuğun babası tarafından taciz edildiğini bildiren başvurularda bulunduğunu anlatıyordu. Hem çocuktaki bereleri görmüş, hem de bu konuyu onunla konuşmuştu. Yetkilileri konuyla ilgili olarak defalarca uyardığını söylüyordu Bayan Mitchell. Çocuğun ölümünü kaza olarak kabul edip kapatmışlardı ve kimsenin artık gerçekleri araştırmayacak

olması onu öfkelenlendiriyordu. Sherry'nin çalışmalarıyla ilgili haberleri okuduğunu ve çocuğun katilini tutuklaması için polise yardımcı olacağını umduğunu söylüyor, Page İlçesi şerifiyle bağlantı kurmasını rica ediyordu.

"Ne dersin buna?" diye sordu Sherry.

www.cizgiliforum.com

KRMZ

George D. âhuman

"Olmayacak bir şey yapmak için kaşınıyor olsam, bu konunu^ peşine düşmeye niyetlenirdim herhalde/' dedi Brigham. "İnsaru harekete geçmeye zorlayan bir öykü, ama yerel yetkililerin Öyle düşüneceğinden emin değilim."

Sherry bunun doğru olduğunu biliyordu. Polisler, özellikle küçük kasaba polisleri yabancıların işlerine burnunu sokmasmdan genellikle hoşlanmazdı. Bu yüzden birkaç kez havaalanlarmdan geri çevrildiği bile olmuştu. "Havayollarını arayalım," dedi Brigham'a. "Uçuşlar seyrekse yer bulunmayabilir."

Brigham birer kafeinsiz kahve hazırlamak için mutfağa gitti ve geri geldiğinde Sherry'ye eşyalarını toplamasını söyledi. "Uçak çok erken kalkıyor."

1001

9 8 Mayıs, Pazar

Luray, Virginia

Sherry pervaneli turbo bir uçakla uçarak Harrisonburg'a saat dokuzdan biraz önce indi. Öğretmeni evinden aradı, ama yanıt alamadı. Sonra Page İlçesi şerifinin ofisine telefon açü ve adli doktor Pazartesi günü kararını bildirinceye kadar vakanın etkin kabul edildiğini öğrendi. Bu da cesedin hâlâ kanıt kabul edildiği ve o zamana kadar kimsenin yaklaşamayacağı anlamına geliyordu. Akrabası bile olsa!

Sherry o kadar yüksekte kayalarm üstüne düştükten sonra cesedin cenaze töreninde kapalı tabutta tutulacağından emindi. Neyse ki oğlanın babası cesedi yaktırmamıştı. Eğer öğretmenin

öyküsünde gerçeklik payı varsa baba ona fazla yardımcı olmayacaktı. Şerife, "Bayan Mitchell'i bulup burada olduğumu, Luray'a gideceğimi ve onunla görüşmek istediğimi bildiremez misiniz?" dedi.

Bu tavrın ortamı yumuşatabileceğim düşünüyordu. Küçük bir kasabaydı orası; öğretmenin şerifin üzerinde etkisi olabilirdi. Şerife cep telefonunun numarasını bıraktı ve Luray'a gitmek için bir araç ayarlamaya çalışacağım söyledi.

Yirmi dakika sonra 'sigara tablası gibi kokuyor' diye tarif edebileceği kocaman bir otomobilin soğuk ve sarsıntılar içindeki arka koltuğunda oturuyordu. Şoförün kuru bir öksürüğü ve Sherry'nin tüm yaşamı boyunca benzerine rastlamadığı kötü bir vücut kokusu vardı. Ama benzin parasma ilaveten elli dolara onu istediği yere götürmeye ve binalara girip çıkmasına yardım etmeye razı olmuştu.

G e o r g e D. Shuman

Kırk kilometrelik ve kırk dakikalık bir yolculuktan sonra Page İlçesi şerifinin odasında oturmuş, ağzındaki sakızı şapırdatarak çiğneyen bir sekreterin Poconos'taki hafta sonu eğlencesini anlatışını dinliyordu.

Şerif Ringold onu on beş dakika bekletti, sonra tanışmak için odasından çıktı. Karşısındaki kadının gözlerinin görmüyor olmasına şaşırdıysa bile sesi bunu hiç belli etmemişti ya da son yarım saati onun kim olduğunu araştırarak geçirmişti.

"Bili Ringold," dedi kadının dirseğinden tutup ofisine götürürken. Fotokopi kâğıdı ve tabanca yağı kokan çok daha sıcak bir odaya girdiler. Adam kapıyı kapattı ve "Bayan Moore," diye söze başladı, "Ben kasabanın seçilmiş resmi memuruyum, bu da yasal sorumluluklarımın *bu kasabanın* seçmenlerine karşı olduğu anlamına gelir. O seçmen kitlesi içinde çocuğun babası Custer Bates de var. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Sherry başıyla onayladı. "Buraya sizin araştırmalarınıza karışmaya gelmedim, Şerif. Çocuğun babasının masumiyetinden kuşku duyan *seçmenlerinizden* birinin ricası üzerine geldim. Bana gönderilen gazete haberinde otopsinin gelecek hafta yapılacağı bildiriliyordu. Eğer hemen gelirim, cesedi Harrisonburg'a gönderilmeden önce görebileceğimi düşündüm. Hepsi bu."

"Ben Gretta Mitchell'e telefon ettim, Bayan Moore," dedi şerif.

"Gretta iyi bir kadındır... Çok iyi bir kadındır ve işini gerçekten ciddiye alır." Sözcükleri sıkıcı ve vurguluydu. "Ama bu sandalyede o oturmuyor ve benim üstlendiğim sorumlulukları paylaşması

gerekmiyor. Bir ceset, adli doktor işinin bittiğini resmen bildirinceye kadar kanıttır, bu da diğer her türlü kanıt gibi koruma altında olduğu anlamına gelir. Polis kanıtı genel görüşe açarsa koruma zincirini bozar ve bu ihlale başka kişiler dahil olursa, pek çok kişi potansiyel tehlikeyle karşı karşıya bırakılmış demektir."

"Ben çocuğun elini tutmaktan başka bir şey istemiyorum, Şerif. Dağdan indirirken herkes dokundu ona." Sonra omuz silkip içini çekti. "Haklı olduğunuzu ikimiz de biliyoruz, Şerif. Acele karar verdim bu sefer. Meselelere genellikle böyle karışmam. Ama Bayan Son 18 «Saniye

gytitcher'in mektubunu okuyunca çok az zamanım kaldığını düşündüm."

Adamın iskemlesini geri itişini ve çizmelerinin yerde çıkardığı sesi duydu. Kalkıp masanın çevresini dolaşmış ve masanın tam onun karşısına düşen köşesine oturmuştu. "Bu sabah Pennsylvania

eyalet polisine telefon ettim/' dedi. "Oradaki arkadaşım la Quantico'daki FBI Akademisi'nde birlikteydik. Benim için birkaç telefon açtı ve Philadelphia'daki kimi önemli dedektiflerin ve bir Birleşik Devletler savcısının senin kolay bulunmaz türden bir yetenek olduğunu düşündüğünü söyledi."

Sherry hiç kıpırdamadan karşı duvara bakıyordu.

"Custer Bates'den hiçbir zaman hoşlanmadım. Ayyaş ve adı bir adamdır. O çocuğa da asla şefkatli bir baba olmadı. Burada herkes bilir bunu. Eyaletin çocuğa neden el koymadığını aslında anlayamadık, ama bazen işler böyle yürüyor." Ayağa kalktı. "Şimdi arabama binecek ve Page Memorial Hastanesi'ne gideceğiz. Sana bodrumdaki üç ceset kapasiteli morgu gezdireceğim, çünkü çok uzaktan akrabalar olan Jeanette Granville orada. Dün sabah böbrek yetmezliğinden öldü ve California'daki akrabalarınızın isteği üzerine yakılacak. Seni onu görmeyi için bir dakikalığına yalnız bıraktığımda önündeki masada bir ceset bulacaksın. O Bayan Granville olmayacak. On dakika sonra geri gelecek ve sonraki uçağı yakalayabilmen için seni tekrar buraya getireceğim. Bu konunun tekrar açılmasını istemiyorum, o nedenle de sadece buraya geri gelirken arabada konuşacağız. Sonra bir daha bundan söz etmeyeceğiz. Bu kabul edilebilir mi, Bayan Moore?"

Sherry yumuşak bir sesle, "Elbette kabul edilebilir, Şerif," dedi. "Teşekkür ederim."

Şerif koluna girip onu devriye arabasına götürdü. "Adli tabip taciz iddialarını biliyor. Luray'da hiç bir şey gizli kalmaz. Çocuğun vücudunda düşmeden önce oluşmuş yaralar bulmayı beklediğinizi biliyorum, ama bu cinayeti kanıtlamaz. Çocuğun ölümüne yarm dibindeki kayalara çarpmaktan başka şeyin neden olduğunu düşünüyor, ama birisinin çıkıp bunu nasıl kanıtlayabileceğini kestiGeorge D. âhuman 1

remiyorum. Yani orada ne görürseniz görün, sonuçta karar buy-, olasılıkla kaza olacaktır."

"Anlıyorum, Şerif/' dedi Sherry.

Morg soğuktu ve havada keskin bir antiseptik kokusu vardı. Şerif Ringold onu yalnız bırakıp kapıyı kapattı. Sherry elini masaya uzattı ve sıska bir omuz buldu ve parmaklarını çocuğun gevşek eliyle buluşuncaya kadar aşağı kaydırıldı. Eller her zaman farklı olurdu: Büyük ya da küçük, yumuşak ya da nasırlı... Bazen ölen kişinin karakterini anlardı Sherry, bazen da ruh her şeyle | çıkıp gitmiş olurdu.

İkinci durumda bir savunmasızlık hissedirdi.

Havalandırma menfezleri takırdıyordu, ama Sherry yan odadaki polis telsizinden gelen hafif konuşmaları işitebiliyordu. Par-1041 inağını koldan aşağı kaydırırken derinin altından çıkan bir kemiği hissetti. Antiseptiğin kokusu yere dökülüp silinmemiş viski gibi ekşiydi.

"Viski mi?" diye fısıldadı.

Dallar kırılıyor. Gözlerinde yaşlarla koşuyor... Botlarından birinin bağı çözülmüş.

"Kıçım tekmeleyeceğim, seni işe yaramaz bok!"

Adam sarhoş.

İleride bir dere... Su çok soğuk. Eldiveni dikenlere takılıp elinden sıyrılıyor.

Saklanması gerek. Daha fazla zaman gerek. Adam bir süre sonra daha iyi olur. Her zaman öyle olur. TANRIM! Nasıl olduysa önüne geçmiş ve elinde bir testere var. Ona doğru geliyor. Kaçmaya çalış. Yalvar!

"Dökmek istemedim, baba. Başka viski bulabiliriz."

Son 18 Saniye

Sherry o akşam Harrisonburg'dan kalkan son uçağa yetişti; gevi küçük bir otelde geçirmediği için mutluydu.

Eve girdiğinde havanın rutubetli olduğunu hissetti. Sürücüye antasını hole bırakmasını söyledi ve bahşişini verip kapıyı kapattıktan sonra kaloriferi açtı. Yukarıya çıkı, banyoyu sıcak suyla doldurdu ve Brigham'a telefon edip geldiğini, ama yalnız kalmak istediğini söyledi. O gece başka bir şey yapmak istemiyordu.

Ertesi gün öğlene kadar uyudu ve uyandığında kendini grip olmak üzereymiş gibi hissetti. Brigham ziyarete geldi, ama sadece bir çay içecek kadar kaldı. Sherry hâlâ konuşmaya hazır değildi.

Öğleden sonra telesekretere bir mesaj düştü: "Ben Şerif Ringold, Bayan Moore. Pazar günü isteğinizi yerine getiremediğim için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz. Karannın özellikle sizinle ilgili olduğunu düşünmediğinizi umarım. Ancak gariptir ki, vakanın gelişmesinde bir değişiklik oldu. Adli doktor çocuğun başının arkasında, düştüğü kayalarla ilgili olamayacak bir yara buldu.

Polislerden biri de -muhtemelen önseziyle- Custer Bates'in , , , » , - kamyonetindeki araç gereci inceledi ve adamın motorlu testeresinin yağ kapağının yaranın şekline uyduğunu gördü. Bugün öğleden sonra Harrisonburg'da bir ön jüri toplanacak ve çocuğun ölümünün cinayet olup olmadığı konusunda karar verecek. Bekliyoruz."

Sherry adamın sesindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Bilmenizi istedim. Siz iyi olun. Anlıyor musunuz?"

Sherry ahizeyi yerine koyup kanepeye çöktü.

Ve ağladı.

i r\ 7 Mayıs, Cumartesi

İ V / Wildwood, New Jersey

Kelly O'Shaughnessy arabadan indiğinde Tim onu evinin önünde bekliyordu. Bakıcı kız sırt çantalarını takmış ve gitmeye hazır olan çocuklarla birlikte verandaya çıkan basamaklarda oturuyordu. Günlerden Cumartesi idi ve kızların babalarıyla geçirecekleri bir başka haftanın başlangıcıydı.

O'Shaughnessy ikisine de sarıldı, sonra doğrulup babalarının arabalarına koşuşlarını izledi. "Babanızın yanında uslu durun/" diye seslendi arkalandan. "Kemerlerinizi takmayı da unutmayın."

"Takarız, anneciğim," diye homurdandı büyük kız, gözlerini

I şakayla karışık abartarak yuvalarında döndürürken.

O'Shaughnessy eski eşinin bakışını yakaladı ve ona başıyla selam verdi, sonra da bakıcıya parasını ödemek için arkasını döndü.

Tim'in kendisinin de kızlarla birlikte arabanın yanına gitmesini istediğini biliyordu, ama direndi.

â.

Akşam yemeği konserve ton balığı, bir katı yumurta ve tuzlu bisküviden oluşuyordu. Atıştırdıktan sonra elektrik süpürgesini çalıştırıp evi temizledi, eşyaların tozunu aldı, kirlileri makineye koydu ve kızların okulda satıp para toplaması için kurabiye pişirdi. Televizyondan hoşlanmazdı, ama o gece iyice nefret edinceye

kadar kanallarda gezindi, ayaklarını koltuğun kenarına kaldırıp Tim konusunda ne yapması gerektiğini düşündü. Ayrıldığı eşiyle çocuklarla eşit zaman geçirme konusunda anlaşmışlardı ki, bu da m^'

«Son 18 Saniye

oCukların her hafta ev değiştirmesi anlamına geliyordu. Sıra bir hafta onda, ertesi hafta Tim'de ya da arayıp geç kalacağını söylerse ^esindeydi. Kayınvalidesini severdi Kelly. Kızlar da hoşlanırdı babaannelerinden. O nedenle de kiminle oldukları pek sorun değildi. Zaten bir büyükanne kaybetmişlerdi. Kelly'nin annesi önceki sonbaharda ölmüştü.

Ayrıca Tim'in işte olmadığı her gece evde kaldığını biliyordu, o nedenle de hangi ebeveynin diğerinden daha uygun olduğu tartışma konusu değildi. Ama durmadan yer değiştirmeleri çocukların gelişimine zarar vermeye başlamıştı ve notları giderek düşüyordu. Önceki hafta Reagan'm iki kez ev ödevini aksattığını bildiren bir not almıştı. Hepsinin ötesinde, durmadan bavul açıp kapatmaktan bıkmıştı. Kızların bir yuvaya (tek yuvaya, tek yatağa, ödevlerini yapacakları tek bir yere) ihtiyacı vardı. Birinin acilen bunu onlara vermesi gerekiyordu.

Yani birileri aklını basma toplayacaktı.

İçini çekti. Küçük kızı daha sekiz yaşındaydı. İşler şimdiden kötülediyse on yıl sonra ne olacaktı? Ve o zamana kadar kim bilir neler yaşanacaktı? Bir üvey anne mi? Yoksa üvey baba mı? Boşanmış çiftler ve onların çocukları o tür meselelerle nasıl başa çıkıyordu? Bir şeyler yapmış olmak için kalkıp kokulu bir mum yaktı. Telefon çaldığında küveti doldurmayı düşünüyordu. Telesekretere bırakmadan açtı.

"Hey! Evde olduğuna şaşırdım."

"Başka nerede olabilirim ki?" dedi Kelly. Kanepeye çöküp ayaklarını altına aldı. "Senin Bogota'da sörf yaptığını sanıyordum." "Yelkenliyle çıkmıştım. Baltimore'deydim. Az önce döndüm ve dans etmeye hazırım. Ya sen?"

"Sana söylemiştim, Clarke. Ben dansçı tiplerden değilim."

"Bence hâlâ umut var. Sana öğretebilirim."

"Bak işte bu ürkütücü bir düşünce."

G e o r g e D. cShuman

"Kissock'un Yeri'ni bilirsin. Orada bir şeyler atıştırırız. Harika soslu karides yaparlar. Saat dokuz diyelim mi? Ben ödüyorum."

"Hesabı ödemekten fazlasına hazır olsan iyi edersin," dedi Kelly gülerek. "Beni evden çıkarmak için her türlü angaryayı üstlenmen gerek."

"Yani gelecek misin?" Clarke şaşırmış gibiydi.

Kelly bakışlarını salonda gezdirdi ve televizyona gelince durdu.

Safari şortu giymiş bir adam yılanın tekini kameraya doğru tutuyordu. "Dokuz," dedi, "Ama çok geç saatlere kalamam."

Clarke Hamilton, Cape May'in bölge savaşıydı. Kelly ile her zaman hafiften -uygunsuz bir şekilde değil- yalnızca onunla ilgilendiğini belli edecek kadar flört ederdi. Kelly onun kendisi ve Tim ile ilgili haberleri nasıl öğrendiğini bilmiyordu, ama Clarke ayrılmalarından

bir ay sonra ofisinde oturmuş ona uydurma bir dava

ile ilgili sorular soruyordu. Asıl ziyaret sebebiyse, çıkma teklif etmekte

ve Kelly o gümnden başlayarak onu dört kez reddetmişti. Clarke yakışıklı bir erkekti; hatta belki Wildwood için fazla yakışıklıydı. Ailesi varlıklıydı; bölge savcıları (en azmdan eyaletin o bölgesindekiler) Porsche kullanıp okyanus manzaralı malikânelerde yaşamazdı. Clarke sporunu aksatmazdı, bin dolarlık takım elbiseler giyer, platin Rolex takar ve egzotik gezilere giderdi. Kelly ondan Amazon'da raf ring yaptığını, Nepal'de adlarını yüz kez duysa hatırlayamayacağı iki dağa tırmandığını dinlemişti. Doğal olarak Wildwood dedikodu konularının önemli parçalarından biriydi. Kuaförde adını defalarca işitmişti; süpermarketlerdeki kasa kuyruklarında, hatta kilisede bile Clarke'den söz ediyorlardı. Söylenenler bir araya getirilecek olursa, eşcinseldi, ailesinin *bağlantıları* vardı, yüzü bir araba bombalanması olayından sonra yenilenmişti, uyuşturucu sorunu yaşıyordu, karısı gizemli bir biçimde ölmüştü... Tüm bekâr kadınların onunla ilgili söyleyebileceği utanılacak bir şeyi vardı, ama Clarke o anda kapıdan girse hepsi dizlerinin üzerine çökmeye hazırdı.

Kelly'ye göreyse o birlikte olduğu kadını eğlendirmeyi bilen, akıllı bir erkekti. Kimi gizli tuhaflıkları varsa umurunda değildi «Son 18 @aniye

bunlar. Hayatına sokacağı bir erkek aramıyordu nasılsa. Yaşamının övle bir aşamasında bunun sırası değildi. Odaklanması gereken çocukları ve yeni terfi aldığı bir işi vardı. Aslında tüm bunlar onu boşanmış olmanın ve toplum içinde bekâr erkeklerle görülmenin verdiği suçluluk duygusuyla baş başa bırakıyordu.

Tim karısını boynuzlayan adi pisliğin teki olmasa, şimdi orada oturup toplum içinde savcıyla birlikte görünürse insanların ne diyeceklerini

düşünmek durumunda kalmayacaktı.

Tim iyi bir ești aslında. Düşünceliydi. Nazikti. Eli açıktı. Kızlarıyla arası iyiydi ve yatakta da harika bir âşıktı. Aslında bir kadının isteyeceği her şeydi... Ama o bir erkekti ve erkekler dünyaya sadece kadınlarla yatmak için gelmiş düşüncesiz, vicdansız yaratıklardı. Kelly birer damla yaş göz pınarlarını zorlamaya başlayınca derin birkaç soluk aldı ve dişlerini ağzındaki sakıza daha sıkı bastırdı. Tim'i yüreğinden çıkarmam üç aydan fazla süreceğini en başından biliyordu, ama gözlerinin onu her düşünüşünde yaşarmasından bıkmıştı.

Lanet olsun! Lanet olsun ve bitsin! O kadar!

Yanaklarına süzülen iki damla gözyaşını parmaklarıyla sildi.

Yaşam devam etmeliydi ve Clarke Hamilton bir geceliğine de olsa iyi eşlik edecek bir centilmendi. Dedektif Teğmen Kelly

O'Shaughnessy son zamanlarda öyle bir lükse pek az sahip olmuştu.

Duş aldı, üstüne bir etekle dik yakalı kazak geçirdi, saçlarını

. fırçalayıp açık bıraktı ve ruj sürdü. Hava hâlâ soğuk olduğundan

deri ceketini aldı, sonra da gecenin sonunda yollarının ayrılacağını

anladığı sürece Clarke ile gayet iyi geçinebileceklerini düşünerek

kapıya doğru ilerledi.

Arabasıyla Atlantik Caddesi'nde giderken kış için kapanmış

olan birkaç dükkânda ışık gördü. Kış kuşları soğuk ayları Key

VWest'te ya da her nerede geçirdilerse yavaş yavaş geri dönüyordu.

Ama okyanus aralıksız esen rüzgârdan ötürü silecekler hiç

durmadan çalışmak zorunda kalıyordu.

G e o r g e D. âhuman

Kelly arabasını Kissock'un Yeri'nin neon ışıklarıyla aydınla^
mış kaldırımın önüne çekti ve karşı köşede Hamiltön'un metali^
911 Cabriole'sini gördü. Onun arabasını adliyenin otoparkında çok
kez görmüş ve McGuire markasını sabırla tekrar ederek kendisin;
titizlikle düzeltinceye kadar arabadan 'şu gümüşü üstü açık' diye !
söz etmişti.

Erkekler!

Kissock'un Yeri koyu renk lambrileri ve mum ışığıyla her za- I
man loştı. Kelly girişlerin diğer yanındaki yemek salonundan ge- I
len karides kokusunu ve alçak sesli konuşmaları duyabiliyordu.
Bar bir Mayıs hafta sonu için oldukça kalabalıktı. İçeridekilerin çoğu
sezonu erken açmış olan turistlerdi, ama kısa süre önce boşanmış
olan alışveriş merkezleri sahibi Ben King de oradaydı ve bankadaki
(kesinlikle bekâr olmayan) kredi görevlisi Jan
VWinkleman'ın yanında oturuyordu. Kelly ikilinin arasında ne olduğunu
çok merak ediyordu ancak bu merakı salonun karşı köşesinde
duran Clarke Hamiltön'un gülümsemesini görüp kendisinin
de az sonra aynı mikroskobun altına gireceğini farkedince söndü.
Kelly yanındaki bar iskemlesine otururken Clarke ayakta durup,
ısnınak için ellerini birbirine sürttü. "Hangi zehri seversin?"
diye sordu. "Her zaman senin rom içen bir kız olduğunu düşünmüşümdür."
"Öyleyse bir margarita alayım/" dedi Kelly.

Savcı gülümsedi ve içkileri ısmarladıktan sonra hayranlıkla izlemek
için ona döndü. Kelly'nin omuzlarının hemen üzerinde salınan
saçları açık kahverengi-sarı tonları karışımıydı. Yumuşak hatlı
bir çenesi vardı ve hafif parlatıcı dokunuşları dudaklarını
nemlendirmişti.

Kissock bir kadehi tuza batırırken gülümsedi. "Patlamaya hazır
mısınız?"

"Bundan daha hazır olamazdık," dedi Kelly.

"Sarhoşluk rekorunu yakalamanız zor. Dönme dolabın üzerine
dikilen Roma mumlarını ve Ocean Caddesi'nin iki şeridinde 'I

r

Son 18 Saniye

ve New York' şarkısını söyleyerek yürüyen çıplak koro kızlarını
utturmak zor bence. Müthiş bir yıldız."

Kelly gülümsedi. "İnsana alçak gönüllü olmayı ve asla 'asla'
dememeyi öğretiyor."

"Buna amin derim." Yaşlı adam ciddileşti. "Müthiş yıl demişken
... Gus durumu nasıl karşılıyor?"

Kelly önce Clarke'a sonra tekrar Kissock'a baktı.

"Onlar şimdiye kadar tanıdığım en iyi iki insan. Bunun doğru
olduğuna inanamıyorum."

Kelly endişelenmiş gibiydi. "Pardon?" dedi. "Gus'a ne olmuş?"

Tanıdığı tek Gus adli tıp başkanı Gus Meyers idi ve onun
yanından sadece birkaç saat önce ayrılmıştı.

"Tüh, işe bak be! Yine yersiz konuştum galiba?" Kissock dirseklerini
tezgâha dayandı ve "Agnes," diye fısıldadı. "Mide kanseriymiş."

Eliyle midesine vurdu, doğruldu ve bardağa tekila doldurdu.

"Sona yaklaşmış, duyduğuma göre."

"Hayır!" Kelly afallamıştı.

Adam başıyla onayladı. "Dünyaya gelmiş kadınların en tatlısıdır

o. Umarım her şey yoluna girer."

Gus'un birkaç ay önce bir gece karısını acil servise götürdüğünü biliyordu Kelly; tatil sırasında mide ağrıları çekmeye başlamış, Gus da ülser olabileceğini düşünmüştü. En küçük kızlarının tatsız bir boşanmadan sonra yanlarına döneceği ve Agnes'in babasını bir bakım evine yatırması gerekeceği için stres altında olduğunu söylemişti. Bu Gus'un dertlerinden söz ettiği çok ender zamanlardan biriydi ve ondan sonra da o tür şeyleri onun ağzından hiç duymamıştı. "Umarım doğru değildir," dedi Clarke'a.

Kissock bir karıştırıcı dolusu margarita ile geri geldi, önce Kelly'nin bardağına koydu, sonra Clarke için barın üzerine bir Sierra Nevada sürdü. Arka kapıdan iki müşteri daha girince barın öteki ucunda onları karşılamak için yanlarından ayrıldı.

G e o r g e D. (Shuman

Kelly tanıdığı biri olup olmadığını görmek için yemek bolü» münü gözleriyle taradı ve kimseyi göremeyince mutlu oldu.

"Karides menü mü?" diye sordu Clarke.

ince parmakları ve kusursuz tırnakları vardı. Sade Rolex'in yanma başka takı takmamıştı. Kelly onun ellerinden hoşlanırdı.

"Karides menü/" dedi.

"Bu gece çıkmaya razı olmana biraz şaşırdım, biliyor musun?"

Kelly gülümsedi. "Aslında evden aradığımda ben de biraz şaşırdım."

Bardağını kaldırıp içkiden bir yudum aldı.

Clarke başını hafifçe yana eğerek onun eline baktı; hâlâ nikah yüzüğünü takıyordu. "Eşinle ayrıldığınızı düşünüürken yamldım mı?"

Kelly başını iki yana salladı ve margarita'sını yudumladı.

Clarke'm yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. "Yanlış bir şey yapmadığımızı umarım."

"Buradayım ya." Kelly onun kolunu okşadı. "Her şey yolunda."

Ben ile Jan piyango biletlerini kazıyor ve berrak bir içki içiyordu.

Jan ile göz göze geldiklerinde Kelly onun yüzünde suç ortaklığını andıran bir ifade gördüğünü düşündü. Kissock barın ucunda bir sigara yakınca yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Çok yeni benim için/" dedi birden, "Bu boşanma olayı yhani."

Clarke merakla baktı ona.

"Wildwood'un nasıl olduğunu bilirsin. Buralarda dile düşmek çok kolaydır."

Genç adam birasından bir yudum aldı ve başıyla doğruladı

onu. "Benim tanık koruma programında olduğumu biliyor musun?"

Kelly bir parmağını bardağın kenarında gezdirirken güldü.

"Hayır, o kadarını henüz daha duymamıştım. Ama gözlerden uzak durmak isteyen biri için oldukça dikkat çeken bir işin var doğrusu."

Son 18 (Saniye

"Bu öyküleri uydururken üzerinde fazla düşünmüyorlar," dedi

Clarke. "Tıpkı haberler gibi; insanları şoka uğratmaya ve ür- İcütmeye çalışıyorlar."

"Aslına bakarsan, Tim ile aramızda her şeyin bittiğinden hâlâ emin değilim. Halletmemiz gereken konular var. En iyi ifade şekli bu herhalde."

Halletmeleri gereken sorunun en büyük bölümü Reagan ve

Marcy ile ilgililiydi. Çocuklar Tim ile geçirdikleri her haftadan sonra geri geldiklerinde babalarının ne zaman yeniden eve taşınacağını

bilmek ister gibi bir tavra giriyordu. Önceleri çocukları Tim'in o şekilde konuşturduğunu sandı, ama giderek onun yapmadığını anladı. Kızların gerçekten olmasını istediği şeydi bu. Ebeveynlerinin yapmasını istedikleri buydu: Konuyu halletmek. Kelly elini çantasına atıp bir Nicorette çıkardı. "Pis bir alışkanlık, değil mi?" dedi sakızı ağzına atarken.

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Çavuşluk sınavlarına hazırlanırken başladım. Aptalca bir şey, 1113 ama rahatlamama yardımcı oluyordu. Ondan sonra yalnızca ofiste ve Tim ile bir içki içmeye çıktığımızda falan tek tük içtim."

"Onunla halletmeniz gereken konular..."

"Çocuklar." Gülümsedi. Utanmış gibiydi. "Çok işimiz var onlarla."

Tedirgin bir tavırla barm kenarındaki metal süslemeyi parmağıyla kazıdı. Andy VWilliams annesi öldüğünden beri gözlerinin yaşarmasına neden olan, 'Moon River' şarkısını söylüyordu. Son zamanlarda giderek daha fazla ağlatıyordu şarkı onu. Bunun depresyonun yedi belirtisinden biri olduğunu okumuştı bir yerlerde.

Silkinip, "Sen hiç evlenmedin mi?" diye sordu. "Hiç çocuğun olmadı mı?"

Clarke başını salladı. "Yaklaştım, ama onbirinci saatte kaçtım.

Hayır, düzeltmem gerek." Gülümsedi. "O onbirinci saatte kaçtı."

Kelly de gülümsedi. Clarke'den hoşlanıyordu; tanıdığı diğer avukatlar ya da polisler gibi kendiyle övünmüyordu. Övünmek için çok daha fazla nedeni olduğu halde yine de onlar gibi değildi.

G e o r g e D. Shuman

"Tim ile ayrıldığımızdan beri ilk kez dışarı çıkıyorum/' dedi.

"Bak bu sözünle beni şaşırttığımı söyleyemem." Gülümsedi.

"Çok ürkeksin." Hâlâ metal parçasını kurcalayan parmağını gösterdi başıyla.

Kelly elini çekip hızla cebine soktu. "Bunun bir randevu olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ama her ne ise, itiraf etmeliyim ki bana biraz garip geliyor. Üstüne alınma; bu benden kaynaklanıyor, senden değil."

Karidesler geldi. Yediler ve konuştular. Clarke ona Maryland'deki yelkenli gezisini ve her yıl yaptıkları smif toplantısını anlattı. Kadınlı erkekli bir grup oluşturup Baltimore'dan Chesapeake'nin karşı tarafındaki Saint Michael'e kendileri kullandıkları bir tekne ile gitmişlerdi.

Sonra çocukluklarından söz ettiler, havadan sudan konuştular.

Clarke'nin üzerinde çalıştığı emeklilik fonları sahtekârlığı vakasından, Carlino olayından ve kızı Philadelphia'daki bir butikte öldü-1141 rüldükten beş gün sonra düşüp başım patlatan eski polis şefinden söz ettiler.

Kelly ikinci margaritayı ısmarlarken Clarke ile vakit geçirmenin güzel olduğunu düşünüyordu. Adam eğitilmişti, toplumda iyi bir yeri vardı, nazikti, yakışıklıydı. Ne gibi bir kusuru olabileceğini merak ediyordu doğrusu.

"Bir gece içkisi için Trippers'e gitmeye ne dersin?" diye sordu Clarke. "Orası biraz daha canlandırıcı. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Trippers mi"? Kelly güldü. "Oraya girebilmek için fazla yaşıyoruz.

Bizim yaşımızdakileri içeri aldıklarını sanmıyorum."

"Hadi canım! Bana dans etmediğini söyleme." Uzanıp

Kelly'nin elini sıkıldığında karşılık buldu. "Eğlenceli olur. Değişiklik falan." Yavaşça onun elini bıraktı ve bardan ayrılmaktan olan yaşlıca çifti selamladı.

Kelly o dokunuşun sıcak olduğunu ve iyi geldiğini düşünüyordu. Akli istemeden Tim'e kaydı. Dokunmayı özlemişti.

Son 18 Saniye

Rüzgâr ön bahçedeki ağaçların tepelerini eğecek şekilde hızlanmıştı. Evin garajına uzanan yola girerken sokak lambasının ışığında çırpman dalları görebiliyordu. Kelly arabadan çıktı ve kilitli olmayan mutfak kapısından içeri girdi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Yorulmuştu ama uyuyamayacak kadar gergindi. Buzdolabından bir şişe su aldı, kanepeye gidip ayaklarını altına toplayarak oturdu ve şimşeklerin yağmurun bulanıklaştırdığı camların ardından çakışını izlemeye başladı.

Başını arkaya dayadı ve Clarke'nin verdiği öpücüğü hatırlayarak gözlerini kapattı. Trippers'den el ele çıkmışlardı. Dans etmek çok eğlenceliydi. Tim dünyanın en iyi kocası ve babası olabilirdi, ama onu hiç dans etmeye götürmemişti. Hiç.

Arabaya döndüklerinde sat çok geçti. Kismatch'un Yeri kapanmış, tüm ışıkları sönmüş ve herkes evlerine gitmişti. Arabasının o sate kadar restoranın otoparkında durduğunu farkedene olup olmadığını düşünmüş ve gençliğindeki gibi çılgın olmanın verdiği 1115 coşkunluğu hissetmişti.

Clarke'nin arabasında oturdular; her şey karanlık ve sıcaktı ve yağmuru süpüren sileceklerin sesinin dışında hiç bir ses yoktu.

"Bu harika gece için teşekkürler," dedi Clarke.

Yağmur arabanın damına hafifçe düşerken Kelly loş ışıktaki onun yüzüne baktı. Gerçekten çok yakışıklıydı. "Ben de teşekkür ederim. Çok eğlenceliydi."

Arabanın kapısına elini uzattı, ama Clarke yavaşça onun kolunu tuttu ve kendisine doğru çekerek öpmek için eğildi.

Kelly ona tümüyle teslim olacak değildi, ama geri de çekilmemişti.

Öpücük uzun ve yumuşak, erkeğin kokusu hoş ve iç gıcıklayıcıydı.

Bileğindeki lanet olası dokunuşsa hepsinden güzeldi. •

Sonra Clarke onu bıraktı ve alnını onunkine dayadı. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Kelly kapının kolunu bulmak için sağ eliyle etrafı yoklarken ona baktı ve kapıyı açıp yağmurun altına indi. "Evet."

1

G e o r g e D. <Shuman

Cresse yakınlarında, ahşap yürüme platformunun yanındaki otoparka çektiği kamyonetinde oturuyordu Sykes. Hava soğuktan ve park bir Cumartesi akşamı için boş sayılırdı. Bir aya kalmadan oralarda nüfus patlaması olacak, kıyı ve ahşap iskeleler insanlarla dolacak, dönme dolabın ve Gyro'nun ve kocaman korsan gemisinin müziği kıyıda boydan boya dolaşacaktı.

Rüzgâr arabanın ön camına soğuk denizin suyunu serpiyordu.

Çevrede keskin bir balık kokusu vardı. Strayer'in Eğlence İskelesi uzakta denize doğru uzanıyordu. Delikanlılık yıllarını öyle geçirmişti Sykes. Susan Markey ile orada tanışmıştı.

Saçları (ya da saçlarından geriye kalanlar) seyrek ve kısaydı.

Göğüs ceplerinden birinin üzerine Wildwood şehir amblemi işlenmiş yeşil bir ceket, yeşil pantolon ve üzerine kan sıçramış amele

izmeleri giymişti. Büyüdüğü şehirdeki o kamyon sürücülüğü işi New Jersey eyaleti tarafmdan ayarlanmıştı ona. Doktorlar kemoterapi ve diğer tedavilerin birleşimiyle bir yıl ya da biraz daha fazla yaşayabileceğini söylemişti. Ama ağrılar giderek artacak ve işlerini kendi kendine göremeyeceği günler gelecekti. Ondan sonra hükümet bir bakımevi ayarlayacaktı, ama zaten Sykes'in de o güne kadar ortalarda kalmaya niyeti yoktu.

Verdikleri çok iyi bir iş değildi; aslında temizlik işinin en alt basamağıydı. 'Et vagonu' diyorlardı ona. Ölü hayvanları sokaklardan toplayıp, içinde kurt kaynayan leşleri kasabadaki yakma yerine götürmek... Çöp kamyonlarının arkasına binen çocuklar bile ondan fazla para kazanıyordu. Ama Sykes para için çalışmıyordu. Hükümetin kendisini rahat bırakması için çalışıyordu.

İşin yararları da vardı. Tek kişilik işti, böylece canı ne isterse yapabiliyordu. Sadece patronu ya da bir polis memuru şehir içindeki ya da çevre karayollarından birindeki hayvan leşini kaldırmasını istediği zaman telsize yanıt vermesi gerekiyordu. Araba altında kalarak ölen hayvanları arayarak çevrede dolaşıyordu yani. Akşam vardiyasında çalışıyordu ve hesap vermesi gereken gece şefi

Son 18 Saniye

sekiz saatlik mesai boyunca gözünü diktiği bilgisayar ekranında ^eye baktığını ancak Tanrı'nın bildiği bir adamdı. Sykes'i denetlemeye kimse gelmezdi. Kimse ne yaptığını sormazdı ona. Şehrin oluşturduğu fonun içine kaynamış, neredeyse görünmez olmuş birisiydi.

Sesler işitince başını kaldırıp dikiz aynasına baktı. Yürüme platformuna çıkan merdivenlerden birinde hareket olduğunu gördü. Az ileride, otoparkın halojen lambasının titrek ışığı altında yan yana park etmiş kırmızı bir Miata ve bir Lincoln Navigator vardı. Yerinde biraz aşağıya kayıp başını sakladı ve direksiyonun üzerinden göz atmadan önce seslerin kesilmesini bekledi. Kadın kırmızı spor arabaya gitti, erkek de peşine düşüp onun paltosunun düğmelerini açtı ve ellerini vücudunda dolaştırdı. Kız uzaklaşırken gülüyordu. Arabanın kapısını açtı ve direksiyona geçti. Sonra kapıyı kapatıp adamı bir kez daha öpmek için camı indirdi. Sonunda adam doğruldu, parmaklarının boğumlarıyla arabanın tavanına vurdu ve Lincoln'ün arkasından dolaşarak yürüdü. Az sonra arabayı çalıştırmış ve korna çalarak Atlantik Caddesi'ne çıkmıştı. Miata orada biraz daha durdu. Sykes ışığın yandığını ve kadının başını iki yana çevirdiğini gördü; aynaya bakarak yüzüne bir şey yapıyordu. Sonra ışık söndü, araba vitese geçirilirken fren lambaları yandı.

"Evet, bebeğim," dedi kendi kendine Sykes. "Beni eve götür."

Farlarını yakmadan önce onun Atlantik Caddesi'ne çıkmasını bekledi, sonra harekete geçip küçük aracı New Jersey Caddesi'ne, oradan da Spruce'ye kadar izledi. Kadın oraya gelince önce Taugh Creek'ye, sonra da batıya, Wildwood Bulvarı'na saptı. Ölü mevsim olduğu için dışarıda ancak birkaç araba vardı, ama belediye kamyonunun farları kadının aynasından hiç eksik olmuyordu.

Kuzey yokuşundan Garden State Parkvay yoluna girdiklerinde, Sykes küçük çöp kamyonu ile spor araba arasındaki mesafeyi azaltmak için hızlandı. Zincirler arka bölmenin zemininde şangırdadı, direksiyonelinin altında titredir. Arabaya on beş metre kadar

yaklaşınca elini ceketine uzattı ve iç cebinden bir tabanca çıkardı.

G e o r g e D. Shuman

Biraz daha yaklaşacak, sollama şeridinde kadının yanma gelecek ve sarı işaret lambasıyla kabin içi ışıklarını yakacaktı. Kadın bakınca da eliyle lastiklerini işaret edecekti.

Tam şerit değiştiriyordu ki, aynasında bir çift far ışığı görüldü ve hızla yaklaştı. Sykes ayağını gazdan çekerken tabancayı baldırının altına itti. Sonra kamyonun iki yana salınmasını önlemek için direksiyona sıkıca yapıştı. Araba daha yakma gelince tepesindeki sinyal lambasını gördü.

"Lanet olsun!" diye tısladı dışlarının arasından. Alkol testini asla geçemeyeceğini biliyordu ve kamyonunu arayıp tabancayı bulurlarsa doğruca cezaevine gidecekti.

Ama bunların hiçbirisi olmayacaktı. Sykes yaşam ve ölüme dair kararlarını daha cezaevinden çıkmadan önce vermişti. O yaşamında bir daha asla cezaevine tıkılmayacaktı.

Polis kenara çekmesini emrederse spor arabanın iyice uzaklaşmış olması için ayağını hızı saatte 80 kilometreye düşene kadar gazdan çekti. Her şey çabucak olmalıydı.

Durduğunda aynasız pencereye gelinceye kadar bekle, yakın mesafeden ateş et ve hemen oradan ayrıl!

Birileri kamyonu görmeden ekspres yoldan çıkabilirse kurtulurdu.

Kimse belediye kamyonunun içindeki bir görevliden kuşulanmazdı.

Farlar yaklaştı. Mavi ışıklar parıldamaya başladığında devriye arabası neredeyse tepesindeydi. "Bok, bok, bok!" Sykes direksiyonu yumrukladı, ama daha sözcükler ağzından çıkarken devriye aracı hızla yanından geçip spor arabanın peşine takıldı.

Sykes talihine bir inanamaz halde ensesindeki yarayı kaşıyarak, küfür ederek, derin nefesler alarak hızını yetmiş kilometreye kadar düşürdü. Miata arkasında kendini izleyen devriye arabasıyla birlikte kenara yanaşmaya başlamıştı. Sykes hiç bakmadan ikisinin de yanından geçti, bir sonraki çıkışa girdi ve dönüşü yapmak için 9 Numaralı Karayolu'nu kullanarak kasabanın çöp yakma firmına doğru yola çıktı.

©on 18 ©aniye

İki ölü geyik, bir çoban köpeği, bir martı, bir fare ve yassı bir l^rekle asfalttan kazıdığı üç renkli bir kedi taşıyordu. Köpeğin tasma ve isim plakası vardı, ama Sykes daha fazla evrak işiyle U2raşmainak için onları yakmıştı.

İki saat sonra eve dönünce kanepeye serilip ekspres yoldaki işi yakından ıskalamasıyla bozulan sinirlerini yatıştırmak için alüü paketten çektiği biraları birer birer içmeye başladı. Kırmızı tyliata'daki kadın artık evine varmış (keyifle aldatmakta olduğu) kocasına ekspres yolda ceza yazan polisi şikâyet ediyor olmalıydı. Hayatını kurtaran polisi yani.

U 12 Mayıs, Perşembe

Philadelphia, Pennsylvania

Şehir otuz dereceyi aşan sıcaklıklarla bu kez de mevsim normallerinin üzerinde bir sıcak dalgası yaşıyordu. Mayıs'ın ikinci haftasında Philadelphia için dayanılmaz olan bu hava birkaç gün daha sürecek gibiydi. Yakıcı hava raporları yüzünden insanlar kıyıda erkenden yer kiralayabilmek, Maine ya da Ontario'da tatil ayarlayabilmek için koşuşturuyordu.

Sherry ise arka bahçesine vuran güneşten yararlanıyordu. Siyah bir bikini giymiş, bacaklarını bir bahçe iskemlesinin üzerine, su şişesiyle telefonu da yanına koymuştu. Payne'nin armağanı olan son moda Oakley güneş gözlüğü çerçevesizdi. O şeyi çok ucuz al-120 I dığmı söylediğinde Sherry ona inanmamıştı.

Payne evi boydan boya geçerek yürüdü, buzdolabından iki Heineken bira aldı ve tel kapıyı dirseğiyle açarak arka bahçeye çıktı. "İşte güneşlenen güzel," dedi gülerek.

"Bu sen misin, Dedektif Payne, yoksa iskemlelerden biri gidip bira mı aldı?"

"John Payne. Kasaba dedektifi emrinizde."

Kız alt dudağını sarkıtıp surat asar gibi yaptı.

Payne elinde bira olduğunu nasıl bildiğini sormadı ona. Sherry her şeyi duyardı. Her şeyi. Şişenin kapağını bükerek açtı ve onun bileğinin dışına dokundurmak için uzandı. Sherry birayı alıp alnına götürdü.

Öteki şişeyi yere koyan Payne gömleğinin düğmelerini çözdü ve eteklerim yelpaze gibi kullandı. "Tanrım," dedi. "Nasıl dayanıyorsun buna? Evinde klima olduğunun farkmdasm, değil mi?"

Sherry birayı dudaklarına götürürken keyifle içini çekti. "Ben işte bunun için yaşıyorum, John Payne."

Son 18 «Saniye

"Evet, peki! Bu sıcağı al ve ikiye katla; şehirde durum bu işte. Eğer bu Mayıs ise, Ağustos'un getireceklerini görmek için sabırsızlaruyorum- Sanırım bugün on kilo verdim."

Adirondack sandalyelerden birini arkalığından tuttu ve yüzü Sherry'ye bakacak şekilde oturmak için döndürdü. Kendini yığılır gibi bırakıp birasını aldı. Ama tam ağzına götürürken gözleri Sherry'nin karnına ilişti ve oradan göğüslerine çıktı.

Bir an için sessiz kaldı.

Sonra silkinip, "Cuma günü bir cinayete baktım," dedi.

"Carmela diye lüks bir Butik. Admı duymuş muydun?"

Sherry başını salladı.

"Öldürülen kişi mağaza yöneticisi. Güzel bir kadınmış. Orta yaşlı sayılır. Kocasını iki torunuyla evde. Kızı ve damadı evlenme yıldönümlerini kutlamak için Alaska'ya gitmiş."

"Öfff!" dedi Sherry.

"Biri içeri girmiş ve üç kurşun sıkılmış." Biradan bir yudum aldı.

"Hiç bir şey alınmamış. Cinsel saldırı yok, cinayet sebebi belli 1121 değil. Kocasını tertemiz. Mahalle kilisesinin rahibi ikisi için de aziz yakıştırmalarını kullanıyor. Thomas Aquinas ve Rahibe Teresa gibiymişler.

Sonra kadının babasıyla konuşmak için New Jersey'in

Wildwood şehrini aradım ve adamın 1 Mayıs'ta merdivenden düşerek öldüğünü öğrendim. Yetmişli yıllarda çete bağlantıları olduğu duyulmuş bir polismiş adam. Bağlantılardan biri de Anthony Scaglia imiş."

Sherry o adı biliyordu. New York radyolarını dinlerdi. John'a döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum," dedi dedektif. "Oradaki polis olayın kaza olduğunu söylüyor. Kaza bir bakımevinde olmuş. Adam yaşlıymış, kirlenmemiş bir kapıyı açmış ve karanlıkta merdivenlerden düşmüş.

Yani... Öyle diyorlar."

"Ama sen buna inanmıyorsun."

Payne içini çekti. "Biri aksini kanıtlayana kadar inanmaktan aşka seçenek yok. Otopsi baştaki yaranın düşmekten meydana

G e o r g e D. Shuman

geldiğini gösteriyor. Cinayet soruşturmalarında rastlantılarda nefret ederim, ama her şey olabilir. Neyse... Bu şimdilik onları* sorunu. Ama bu vakada bir şeyler var, Sherry. Bir ses birkaç doğ^ adım atarsam dosyayı olması gerektiği gibi kapatabileceğimi söy. lüyor."

"O doğru adımlardan birinde benim yerim mi var?" diye sordu

Sherry vurgusuz bir sesle.

Payne yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle, dilinin ucunda bir şey varmış gibi bakı ona. "Belki yardım edebilirsin."

Sherry'nin sıcağa rağmen, belki de sıcak nedeniyle keyfi yerindeydi.

Son zamanlarda uyuyabiliyordu. Teni iyi görünüyordu,

Onu karate giysileriyle spor salonunda egzersiz yaparken görmüştü.

Kavurucu sıcakta güneşlenmenin, Sensei bilmemkim ile havaya

tekme atarken yaşayabileceklerinin yanında lafı bile olmazdı. Büyük olasılıkla bundan daha fazla sıcağı bile seviyordu kadın.

"Bu bir ilk," dedi Sherry. "Bana işle dostluğu birbirine karış- 122 I tırmayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Bu yıl dört tane kapanmamış vakam var. Yüzlerine bakmadığım dört aileyi ilgilendiren çözülmemiş dört vaka. Şimdi bu da umutsuz gidiyor ve kurbanımın son anlarında ne düşündüğünü öğrenemezsem beşinci olacak."

"Cenaze ne zaman?"

"Cesedi bu sabah bıraktım morga. Aile fertlerinden bazıları kasabaya dönebilmek için zaman istedi, o nedenle de cenaze herhalde en erken Pazar günü kalkacak. Cumartesi gecesi gidebiliriz."

John onun üst üste attığı bacaklarına, hafifçe oynayan baldına baktı. Yanağından bir damla ter iniyor, hafif esinti kulakların^ çevresindeki saçları karıştırıyordu. Onun Norvvich'i düşündüğünü biliyor, bir hata daha yapmaktan korkuyordu.

Sherry'yi anlamak zordu. En yakınındakilere bile fazla açı^ vermezdi. Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etti'

Birlikte geçirdikleri zamanlardan hoşlandığını biliyordu, ama ^ kadar hoşlanıyordu acaba? Yürürken yardım etmek için kolunu b^ Son 18 Saniye

jj^e doladığı ya da ellerin kazara da olsa birbirine dokunuşu...

Tüm bunlar arkadaşlar arasındaki o evrensel, olumlu yakınlığı vurgulayan temaslardı. Hepsi o kadardı işte.

En baştan beri daha fazlasının olabileceğini hissetmişler, ama buna yanaşmamışlardı. İkisi de. Ama şimdi...

Şakaklarından inen ter Payne'nin yakasından içeri giriyordu.

Gömleğini çıkarıp iskemlenin arkasına astı ve iskeleye doğru yürüdü.

Irmağın suyunun on buçuk metrelik bir Scarab'm altında

beyaz köpükler bırakışını, teknenin pruvasının bir füze gibi havaya

kalkışını izledi. Ama akıllı bambaşka bir şeyle meşguldü. Sherry

kendisine yönelik duygularını biliyor olmalıydı; sezgileri bunu kolayca

anlayacak kadar güçlüydü. Duygusal sinyalleri, bir örümceğin

ağına yakalanan böceğin gönderdiği titreşimleri yakaladığı gibi kavrardı o.

Scarab suda kıçının üzerinde kaydı ve John onu köprüde gözden

kayboluncaya kadar izledi. Sherry'den yardım istemenin tehlikeli

olduğunu biliyordu. Aslında onunla arkadaş olmanın tehlikelerinin de farkındaydı. Ünlü Sherry Moore ile olan dostluğu duyulursa, bir daha ukala savunma avukatları sezgilerle ilgili alaycı konuşmalar yapmadan mahkemede tanıklık etmesine olanak kalmazdı.

"Bir medyuma, ölülerle konuşan bir kadına düzenli olarak danıştığınız doğru mu, Dedektif Pay ne?"

"İtiraz ediyorum."

"Kabul edilmiştir." •

"Soruyu başka türlü ifade edeceğim, sayın yargıç..."

Bu durum onu cinayet dedektifi olarak işe yaramaz kılacak, yeniden üniformalı duruma getirecek ya da mesleğinin sonuna kadar sefil bir masanın başında oturmaya mahkum edecekti. Ama Sherry'yi işine karıştırmamaya çalışmasının başka ve çok daha önemli bir nedeni vardı. Onunla sadece yeteneği nedeniyle ilgilendiğini sanmasını istememişti. Sherry ile her zaman insan olarak ilgilenmiş ve onu öyle sevmişti; ölülerle iletişim kurabildiği için değil.

G e o r g e D. Shuman

"Benden istediğin şeyi yapacağımı biliyorsun."

John silkinip döndü ve Sherry'nin ayak parmaklarını istem dışı bir şekilde oynattığını gördü. "Teşekkür ederim/' dedi. "Sen bir harikasın."

"Harika/' diye mırıldanarak tekrarladı Sherry birasını ağzına götürürken. Şişenin yüzünden bir damla su süzüldü, düşüp onun zarif köprücük kemiğine çarpı ve göğüslerinin araşıma doğru kaydı. Sherry damlacığı parmağının ucuyla yakaladı. "Harika falan değilim, John. Sadece senin mutlu olduğunu görmekten hoşlanıyo-. rum." Ayak parmaklarını oynatarak tekrar ırmağa döndü ve parmağını ağzına götürüp o damlayı emdi.

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Arada sırada yasalara yardımcı olması için Sherry'den halka açık bir şekilde çalışması istenirdi ve bu genellikle medyanm sempatisi etken kabul edildiğinde olurdu; kayıp bir çocuk, bir fidye vakası gibi durumlarda yani. Ama işinin büyük bölümü gizliydi. 1241 Ölülerden ipuçları arayan özel kuruluşlar ve özel bağışçılar...

Bunlar

genellikle değerli nesnelerin ya da tarihi önemi olan parçaların peşinde olurdu. Onlar rekabet ya da gözlenme istemezdi.

Sherry'yi inanılabilir olarak gören birkaç polis departmanıysa, araştırma ipuçları için sivillerle anlaşma yaptıklarını kolaylıkla itiraf etmezdi. Özellikle doğaüstü yetenekleri olduğunu iddia eden sivillerle.

Sherry o tür tavırlardan üstüne alınmıyordu. Yaptıklarının doğaüstü değil, bilimsel temele sahip edimler olduğuna dürüstçe inanıyor, ama polis memurlarının ve jüri üyelerinin bunu kabul etmekte zorlanmalarını da anlıyordu.

"Cenaze evine gitmekten rahatsızlık duyacak mısın?"

"Son zamanlarda epey yaratıcı olmam istendi, değil mi?"

Çukurlarda cansız yatan çocukları düşünüyordu.

AH 13 Mayıs, Cuma

I Z ı Wildwood, New Jersey

Teğmen Kelly O'Shaughnessy gözlerini masasına sabitlemiş, kendisini akşam yemeği için evine davet eden Clarke'den gelen

nota bakıyordu. Onun için yemek pişirmek istediğini yazmıştı.

Yemek pişirmek mi?

Arayıp Clarke'nin telesekreterine o hakkını daha sonra kullanmak istediğini söyleyen bir mesaj bırakmıştı. İlişkilerinin nereye yöneldiğini ya da bunun Tim ve kızlar için ne anlama geleceğini düşünecek yeteri kadar zamanı olmamıştı. Belki duygularını araştırmak istemediğinden bunu erteliyordu, ama adamdan hoşlandığını da en azından kendine karşı inkâr edecek değildi. Hoşlanıyordu ondan; hem de çok.

Arabadaki öpüşmeyle biten geceyi, nefesini boynunda, omuzlarında hissedişini, onun bacaklarıyla kendi dizi arasına sıkışan elini hatırladı. Vücudunun aşağılarında daha fazlası, hiç değilse biraz dokunuş isteyen duygular kabardığını ve bundan ötürü kendinden nefret ettiğini unutmamasına imkân yoktu.

Ona evde akşam yemeğinin iyi bir fikir olmadığı mesajını bırakmıştı. Kendi evinde yapılması gereken işler vardı: Kızların yıkanacak çamaşırları, buzdolabını doldurmak için alışveriş, faturaların düzenlenmesi... Bir de...

Ben bu gece gerçekten gelemem, Clarke. Çünkü gelirsem sonunda seninle yatacağım. Çünkü başlangıç sohbetleri sona erince insanlar öyle y^par, değil mi?

Bunu telesekretere söylememişti elbette.

Seks yaparlar ve o geceyi başkaları izlerse, yaşamı tümüyle farklı bir yöne gitmeye başlayacak ve sevdiği insanların bazıları o Edışten hoşlanmayacaktı.

G e o r g e D. «Shuman

"Teğmen!"

İrkilerek ofis penceresinden baktı ve Randall'ın üç parmağını havaya kaldırmış olduğunu gördü. Telefonun tuşuna bastı. "Teğmen O'Shaughnessy."

"Yine Dedektif Payne. Philadelphia."

"Dedektif Payne, gönderdiğim otopsi raporunu aldınız mı?"

"Her şeyi aldım ve size teşekkür etmek istedim."

"Öyleyse Andrew Markey'i buzdan çekip..."

"Aslında sizden tersini isteyecektim."

Payne fazla ihtimal vermiyordu, ama eğer ölüm kaza sonucu gerçekleşmemişse Andrew Markey'in cesedine ihtiyacı vardı. O gece Markey'in kızını cenaze evinde gördükten sonra Sherry'yi Wildwood'a götürmesi gerekirse...

Kelly kalemini masasına vurdu ve iskemlesini geriye itti. "Nedenini anlamadım, ama sanırım olabilir." Ayakkabısının burnunu masasının kenarına dayadı. "Ne kadar süreyle?"

"Yalnızca birkaç gün daha. Yani ben bu vakanın nereye gittiğini öğreninceye kadar."

4 n 13 Mayıs, Cuma

İD VWildvwood, New Jersey

Hafif bir rüzgâr kırılğan yaprakları havalandırıp bahçe boyunca taşıdı ve birbirine benzeyen kümeler halinde odunluğun yanına yığıldı. Denizin tuzu sonsuzluk kadar eski ve çürümüş bir şeyin kokularıyla karışarak geldi.

Jeremy pencereye koştu. Perdeler yüzünün önünde hafifçe dalgalandı. Doğu ufkundan yükselen yassı ve karanlık nimbus bulutları ağır felaket yükleri taşıyarak burnu üzerinden yavaşça süzülüyordu.

Bulutların içinde bir şimşek çaktı, hemen ardından gök gürledi, rüzgâr ağaçların kuru dallarını takırdattı. Bir şey çığlık attı ve çocuk perdeleri bırakarak geri çekildi.

Eve ölüm sessizliği hakimdi. Aşağıdan gelen kahve ve domuz pastırması kokusunu duyabiliyordu. Evde kimse var mıydı? Onu kahvaltıya çağırımları gerekmiyor muydu? Şimdiye kadar çoktan çağırılmış olmalıydılar.

İlk duyduğu çığlık bir kez daha patladı, sonra yükselerek ardı ardına yankılanmaya başladı. Jeremy odasında etrafına bakındı; beyzbol kartları komodinin üstünden uçmuştu, ödül plakalarına taktığı madalyalar rüzgârla birbirine çarpıyordu. Belediye başkanının verdiği çerçeveli takdirname de yerinde sallanıyordu. Bir kez daha pencereden doğuya, denize doğru baktı ve odasından çıkıp koridoru geçti, ilk sahanlığa gelinceye kadar merdivenlerden aşağı koştu. Oradaki pencere patlarken yeşil deniz suyundan oluşan bir duvar ona çarptı.

Her yer suyla doldu. Çocuk tavana yapışmış halde sıkışmışta ve merdivenlere ulaşabilmek için ellerini kullanarak kendini aşağı itmeye çalışıyordu. Yanından bir kova geçti. Sonra bir gözlük...

G e o r g e D. Shuman

Göğsünün üstünde sanki bir fil oturuyordu ve pantolonundaki bir yırtıktan kan sızmaya başlamıştı.

Ş.

Tıp, tıp, tıp...

Beyninin bir köşesi geçmişe takılıp kalmıştı. O zaman olanları artık kavrayabiliyordu.

Ama damlayan su sesi nereden geliyordu?

Tıp, tıp, tıp...

Yavaşça gözlerini açınca odanın karşı tarafındaki paslı musluğun altındaki teneke kahve kutusunu gördü. Sesin kaynağı oydu.

Çarşafı olmayan nemli şiltenin üstünde yan döndü, doğrulup yatağın kıyısına oturdu. Saçları alnına yapışmıştı. Sol kolu o kadar fazla titriyordu ki, ürkek gözlerle içinde olduğu mekânı tanımaya çalışırken diğer eliyle titreyen dirseğini tutmak zorunda

128 [kaldı. Güzel perdeler yok olmuş, onların yerini pencereye çivilenmiş lekeli bir havlu almıştı. Üstünde kupaların durduğu komodin gitmişti; yere saçıldığını gördüğü beybol kartları da yoktu.

Jeremy ayağa kalkıp sahip olduğu tek pantolonu giydi. Dişleri kırık bir tarağı saçlarından geçirirken kolundaki kasılmaları denetlemeye çalışıyordu. Sonra banyoya gidip yüzüne soğuk su çarptı.

Ev sahibesinin anlayışına göre musluktan yalnız soğuk su akardı.

Bayan Lester ısıyı da denetliyordu ve kaloriferi kış boyunca düşük yakardı. Kendi odası ısınıyordu ve ısıman hava yükselip Jeremy'nin odasını ısıtacağına göre, bunun onu sıcak tutmak için yeteceğini söylerdi. Jeremy de o nedenle ısınmak için çöpten topladığı battaniyelere sarmıyordu.

Odadan çıkmadan önce yılın her günü yaptığı gibi kirli yağmurluğu, uzun lastik çizmeleri ve parmaksız eldivenleri giydi.

Dışarısı sisliydi ve havadaki nem o kadar yoğun ki, yüzünüzden silebilirdiniz. Ayak parmakları içgüdüsel bir hareketle kıvrıldı ve sağ bacağından destek alarak olabilecek en hızlı adımlarıyla Son 18 Saniye

la yürüdü. Çadır bezinden yapılmış çantası omzundan sarkıyordu.

Sabah kahvesini almak için limana doğru giderken, ucu çivili atık kâğıt toplama çubuğunu titreyen elinde sımsıkı tutuyordu. O sabah deniz yükselmişti; kapkara ölü dalgalar iskeleyi hırpalıyor, gerisinde köpükler ve martıların didikleyeceği yengeçler bırakıyordu. Gördüğü rüyayı bir kez daha düşündü ve açıklayamadığı bir nedenden ötürü hüzünlendi.

Karga Yuvası'na ulaşınca omuzlarını sabırsızlıkla kıpırdattı. Geldiği yer buzhaneyle yem deposunun arasına sıkışmış kare planlı bir balıkçı meyhanesiydi. İçeride modern bir müzik kutusu ve pencereden dışarı atılmaması için bara zincirlenmiş bir telefon vardı. Masalar ve iskemleler de yere sabitlenmişti. Toplarla istekalar gece yarısından sonra ortadan kaldırıldığından, bilardo masası orijinal işlevini yitirmişti; balıkçılar yeşil çuhayı kavanozla atıkları zarlarla kumar oynamakta kullanıyordu.

Jeremy arka kapıdan girmeden önce çadır bezinden yapılma ı yyçs çantasıyla çivili kâğıt toplama çubuğunu kapının önüne bıraktı; Janet çok pis koktukları için onları bara sokmamasını tembihlemişti. Mekânın zemini ham tahta kaplıydı ve ortada kışları yanan demir bir soba vardı. 'L' biçimindeki barın etrafında sadece on tabure diziliydi. Genç adam erkekler tuvaletinin önünde yatan kahverengi bir köpeğin üzerinden atlayıp her zamanki yerine yürüdü. Koridorun duvarında çirkin bir balıkçı tablosu asılıydı. Onun ötesinde bir yerde sifonun çekildiğini duydu.

"Merhaba, Jeremy." Janet bar bankosuna sıcak kahve dolu kocaman bir kâğıt bardak koydu, şekerle kremayı yanma itti.

Jeremy minnet dolu gözlerle baktı kadına. "Günaydmnnnnnnn, Janet."

En güzel gülümsemesini gönderdi Janet. Jeremy'ye acırdı. Paçavralara bürünmüş yakışıklı bir erkekti o aslında. Onu tanımayan biri bile ilk görüşte bunu itiraf etmek zorunda kalırdı. Saçı biraz düzeltilip doğru dürüst şeyler giydirilse önemli biri bile sanılabilirdi. G e o r g e D. Shuman

Kremayı kaldırırken Jeremy'nin kolu titredi, ama dökmeden P koymayı başardı. Sonra gururla bardağı eline aldı. y İki yana kaldırılmış ağırları kelebek kanatlarını andıran bir çeki. ci motorlarından hırıltılar salarak limandan çıkıyordu. Jeremy dü-1 i düşü işitince başını kaldırdı ve tekneyi ışıkları sisin içinde gözden I i kaybolmadan yakaladı. r

Janet bardakları yıkamayı bitirmek üzere arkasını dönerken o * şeyler yaşanmasa Jeremy için hayatın ne kadar farklı olabileceğini I bir kez daha düşündü. Zaman zaman çocuğun kendisiyle ilgili gerçeği bilse yaşamak isteyip istemeyeceğini merak ederdi.

"Saçını mı kestirdin, Jeremy?" diye sordu epey yüksek bir ses- i le. Genç adamın bir kulağı sağırdı.

"E-eveeeeeet, Janet," diye yalan söyledi Jeremy parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

Kadın işini bırakıp döndü ve barm üzerinden uzanarak onun başını okşadı. "Çok güzel olmuş. Yanlar kısa. Bugünlerde erkekler j 130 | böyle kestiriyor saçlarını."

Jeremy cennetteydi.

Tuvaletteki sifon bir kez daha çekildi ve lastik tulum giymiş bir balıkçı dışarı çıktı. Janet onun Budweiser'ini barm üzerine koyarken Jeremy de kahvesinin içine bakıp kendi yansımasını görmeye

çalışıyordu.

Janet okula Jeremy'den on yıl kadar sonra gitmişti, ama herkes j Jeremy'nin öyküsünü bilirdi. Sadece her dönem iftihara geçen bir öğrenci değil, derslerdeki başarısının yanı sıra okul takımının en de- I ğerli öğrencisi unvanını üç yıl arka arkaya elinde tutan tek spor- I cuydu. Ayrıca sadece futbolda değil, beysbolda da takımın asıydı. Bununla da kalmayıp Eyalet Olimpiyatları'nda birçok altın madalya kazanmıştı.

Ama bunların üzerinden uzun zaman geçmişti ve o şeyler artık hiç yaşanmamış gibiydi; Jeremy kahvesini bile üstüne dökmeden zor içebiliyordu şimdi. İnsanlar bazen onun içinde birini gördüklerini iddia ederdi. Gözleri bazen tanıdık bir ad duymuş git*1

A

<Ş>on 18 Saniye

ajlardı. Ya da bazen bardaki televizyonda spor saatini izlerken özünde ne olduğunu ancak Tanrı'nın bildiği, bir şeyler arayan bir We belirir ve sonra hemen yok olurdu.

Kazadan sonra kendi ebeveynlerini bile tanımamıştı Jeremy.

Annesiyle babası yıllarca sefalet içinde ona bakmaya çalışmış, sonunda onun hırpalanmış beynini içine kapandığı zamanlarda olduğundan daha fazla mutlu edemeyeceklerini anlayarak kasabayı t e rk etmişlerdi.

1976 yılında o gün bazı kişiler için yaşam durmuş ve yeniden Ve farklı bir şekilde başlamıştı.

Janet kurulamak için bir bardak aldı ve Jeremy'nin barın üstünde ona doğru ittiği çeyrekliği görünce tekrar gülümsedi. Onun çevresinde neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Lisedeki sevgilisini ve onun artık büyümüş olan üç çocuğunu sokaklarda hiç görüyor muydu? Ana caddedeki ayakkabı dükkânının vitrininde asılı duran siyah çerçeveli resimdeki formalı diğer 76 Savaşçıları'mn arasmda kendini hiç ayırımsayabilmiş miydi? 1131 Amigo kızların lideri Debbie McCormick'in *Playboy* için poz verdiğini ya da Derrick Hunter'in İkiz Kuleler'de öldüğünü biliyor muydu? Bili Grant ve Gavin Thomas'm AİDS'ten öldüklerinden ve Michelson kardeşlerin Amerika Kupası yarışlarında ekip olduklarından haberi var mıydı?

Bardağı bıraktı ve Jeremy'ye doğru eğilerek çeyrekliği aldı.

"Teşekkürler," Onun elinin üzerini okşadı, sonra taburesinden innrkte zorlanırken utanmaması için arkasını döndü.

Jeremy kapıdan çıktığında saat sabah 08:20 idi. Ocean Caddesi'ne çıkan sokaklara doğru gitmeden önce boş kahve fincanını torbasına yerleştirdi ve ucu çivili sopasını aldı.

Kamyonlar teslim bölgelerinde boşaltma yapıyor, dükkân sahipleri gazete destelerini kapılarından içeri alıyor, camları temizliyor ve vitrinleri düzenliyordu. Araba kornaları duyulmaya başladı

G e o r g e D. Shuman

ve Jeremy aralarından sıyrılıp, bir ara yoldan diğerine, bir sokaktan ötekine geçerek, yıllardır yağmur, kar, tipi ya da dolu demeden izlediği güzergâha sadık kalarak saat tam dokuzda 26. Cadde'de olacak şekilde yürüdü.

Neden her sabah lisenin yanma gittiğini ya da jimnastik salonunun cam kapısında kendi yansımasına baktığını hiç merak etmemişti.

Ya da futbol sahasına varmak için neden fakültenin araba

parkından geçtiğini. Bir zamanlar bitiş çizgisine doğru koşarken amigoların kendi adını haykırdığından ya da insan kalabalıklarının ayağa kalkıp bağırıldığından haberi yoktu. Servis yolundan yürüyerek stadyumun kapısının ve tahtalarla kapatılmış bir sandviç kulübesinin yanından geçip ağaçlıklı şeride girdi, oradan da Barclay'a çıktı.

Sahil ve yürüme platformu Jeremy'nin tek görev alanıydı. İnsanların dolaştığı üst bölüm değil, çöplerini attığı ve kıyıdaki kalabalıktan uçuşan her tür nesnenin bulunduğu alt bölüm. Sabahları tepesinde bisikletler üngürdardı; daha sonra ayak sesleri ve motorlu tramvayların iniltisi gelirdi. İşçi çoğunlukla çömelip tahtaların altına elini uzatmaktı, ama bazen ayakta durabileceği yerler olurdu ve bir delikten ya da tahtalar arasındaki çatlaklardan yukarıyı görebilir, insanlar geçerken renkleri seçebilirdi. Ahşap platformun çevresindeki büfelerde kızaran fıstıkların, şekerlemelerin ve sosis ve pizzaların kokusuna bayılırdı. Kıyı boyunca yürürken güneşlenenleri izlemeyi çok severdi.

Sopanın çivisini bir çoraba, bir şeker kâğıdına ve birinin çıkarıp attığı sutyene sapladı ve sonuncusunu torbaya atmadan önce kaldırıp inceledi. "S-sutttyennn." Gülümsedi.

Sis kalkıyor, güneş giderek beyazlaşıyordu. Havadaki pus birazdan dağılıp gidecek ve yerini şaşırıcı mavilikte bir gökyüzü alacakü.

Jeremy gözleriyle çöp arayarak kumlarda yürüdü. Reklam bayrağı taşıyan bir uçak kıyının üzerinden geçti. Jeremy bir prezervatifi ve bığsaksakları boşalmış bir balığı, iki kâğıt bardağı ve bir köfte ambalajını sopanın ucuyla aldı. Torbası hızla dolunce merdiSon 18 Saniye

yenlerden ahşap platformun üstüne çıkıp bir çöp kutusuna boşalttı. Sonra torbasıyla mızrağını Pedro'nun yerinin altındaki kumluğa bıraktı ve öğleüstü kâğıt kâsede verilen fasulyesiyle pilavını almak için yukarıya çıktı. Dönüşte platformun altına oturdu, fasulyenin yarısını yedi, kalam naylona sardı ve kaşıkla birlikte cebine koydu. Güneşli ve açık bir hava vardı; plaj insanlarla dolmuştu. Onların frizbi, badminton ve kendisine her zaman çok eğlenceli gelen futbol oynayışlarını izledi. Kızlar ince giyinmişti ve bazılarının yalnızca 's-suutttyennn' ve 'do-oonnnn' giymiş olmalarına bakıp sıırıttı. Şimdilik yalnızca birkaç tane vardı ama bir ay içinde sahil, göz alabildiğince, yağla parlayan vücutlarla dolacaktı.

Kaldırımın altında pek kimseye rastlamaz, rastladığı zaman da çevrelerinden dolaşıp geçmeye dikkat ederdi. Eğer kötü sözler söylerlerse onları dinlemek zorunda değildi. Kendisi orada çöpleri toplamak, insanlar da onları atmak için orada bulunuyordu ve bilmesi ve düşünmesi gereken tek şeyin bu olduğunu söylemişti patronu Ben Johnson.

Saatler ilerledi. Akşamüstü güneşi güneydeki yüksek oteller dizisinin üzerine gölgeler düşürüyordu artık. Cankurtaran adayları turuncu kayıklarıyla dalgaların arasında kurtarma talimleri yapıyordu ve küçük bir turist gurubu da onları izlemek için oraya toplanmıştı.

Jeremy saat beşten biraz önce Strayer'in İskelesi'ne ve sonra da tahliye borusunun ortalarına, platformun ayaklar üzerinde yükselmeye başladığı yere geldi ve altına kaydı. Bir peçeteye mızrağını

sapladı, borunun altında bir tane daha olduğunu gördü. Jeremy'nin boyu bir metre doksan santime yakındı ve platformun altında başını çarpmadan ilerlemesi sorun oluyordu. O nedenle fazla ilerilere gittiğinde başım kaldırıp yukarıyı kollamaya dikkat ederdi. Tahtalardaki çatlakların arasındaki parlak nesneyi farkettiğinde de tam öyle yapıyordu.

Plastik kaşığının sapını kullanarak o şeyi yerinden çıkardı ve kahverengi, çamur gibi bir şeye bulanmış küçük bir yüzük buldu.

Torbasını platformun altında bırakıp güneşe çıktı, ve parlak

G e o r g e D. Shuman

ışığa alışmaya kadar elini gözlerine siper etti. Sonra okyanusa doğru ilerledi. Suyun yanma gelince eğildi ve sular çekildiğinde oluşan minik delikleri izledi ve sonra dalganın geri gelmesini beklemek için yere çömeldi.

Martılar yiyecek olduğunu gösteren pırıltıyı izleyerek tepede uçuşuyor, Strayer'in Iskelesi'nin üzerinden geçip, batıdaki ahşap platformun ve Ocean Caddesi'nin üzerinden bir kez daha dönerek dalgalara doğru süzülüyordu. Jeremy yüzüğü suya batırıp parmaklarının arasında ovaladı, kahverengi madde yüzükten gidince ayağa kalktı.

Yüzük altındı ve üstünde AMC harfleri vardı.

Jeremy arada sırada çoğu plastikten olan yüzük ve başka takılar da bulurdu, ama bazıları da elindeki gibi gibi metal olurdu. Ne zaman bir şey bulsa şefine telefon ederdi, ama Bay Johnson onun bulunduğu her döküntü için arabayla oraya gitmekten bıktığını ve üzerinde parlak beyaz bir taş olmadıkça bulduklarının kendisinde kalmasını söylemişti.

Yüzüğü cebine koydu ve torbasını almak için geri döndü. Çöp toplayarak güneşe, Cresse Caddesi'ne doğru ilerledi. Günü artık sona ermişti. Saat beşi geçmişti ve yine geç kalmıştı. Bay Johnson bazen saat beşte onu Bayan Lester'in pansiyonuna götürmek için kamyonetiyle gelir ve (arabanın içine binmekten fena halde korktuğu için) tentenin altına tırmanmasına izin verirdi. O gün de gelse yüzüğü Bay Johnson'a gösterirdi, ama geç kalmıştı ve şefi turlarını bitirmişti.

Cresse Caddesi'nin sahile bakan tarafmda futbol maçı yapılıyordu. Kaldırımın kenardaki gölgelikte oturup oyuncuların oyun kuruşunu, sıkı dönüşler yapışını, topu tutmak için dalışını izledi. Futbol onun için gizemli olaylardan biriydi. Açıklayamıyordu ama ne zaman insanların futbol oynadığını görse, içinde aynı anda hem mutluluk, hem de hüzn oluşuyordu. Bu duyguları bazen rüyalarından uyandığında da hissediyordu; kendini sanki başka bir odadaki başka bir insan gibi düşünüyor, ama sonra Bayan Lester'in pansiyonunda, kendi yatağında yattığını görüyordu.

Son 18 «Saniye

gonbaharda yapraklar renk değiştirmeye başladığında ve pencerelin Önünden çocukların bağırdığı bir okul otobüsü geçtiğinde de 5yle hissediyordu. Bay Coco'nun ayakkabı tamir dükkânının vitrijündeki siyah çerçeveli resmi gördüğü zaman da aynısı oluyordu.

O otobüste ölen çocukları duymuştu; bunu birden fazla kez duymuştu, çünkü ne zaman yanlarına yaklaşırsa insanlar o konuyla ilgili bir şeyler fısıldaşıyordu. Ama bu uzun zaman önceydi; artık -her neyse- otobüs meselesi pek konuşulmuyordu.

Futbol... Belki o akşam eve dönerken, lisenin arkasından geçtiğinde kendisi de birkaç adım denerdi. Bu düşünceyle gülümsedi.

|135

14 Mayıs, Cumartesi Gecesi
Philadelphia, Pennsylvania

Paxton ziyaretinin son günüydü ve saat yirmi bir otuzdu.

Payne o zamanı seçmişti, çünkü konukların çoğu gelip gitmiş, aile tabutun yanma yürümekten bitkin düşmüştü. Bir kenarda tükenmiş halde oturuyor ve fısıltıyla konuşuyorlardı. Çocuklar bir yanda, büyükler diğer yandaydı.

Carmela'da çalıştığı yıllarda Susan Paxton'un pek çok devamlı müşterisi (yani ailenin hiç tanımadığı dostları) olmuştu. Bu nedenle de tabutu ziyarete gelen çekici ve şık giyimli bir kadın özellikle dikkat çekmeyecekti. Ve zamanım ayırarak oraya gelme gayretini göstermiş olan kör hanımın salondan ayrılmadan önce merhumla 136 | birkaç dakika geçirmesi doğaldı. Payne yine de ailenin dikkatini dağıtma gereğini hissetti. Tam bağlantı sırasında birilerinin yaklaşıp Sherry'ye sarılmasını istemiyordu.

"Dedektif Payne," dedi, onu orada görmeyi beklemeyen Bay Paxton.

"Bay Paxton," diye selamladı Payne onu.

"Ben... Sanmıyordum ki... "

Payne başını salladı ve bir kolunu omzuna dolayarak adamın elini tuttu. "Siz ailenizle bu kadar meşgulken yanımıza gelmek istemedim. Gidip Susan'ı görebilir miyiz?"

"Tabii... Elbette."

Paxton dedektifi karısının tabutunun yanma götürdü. "İyi iş çıkarmışlar."

Payne'in gözleri kadının şakağındaki giriş yaraşma kaydı.

Paxton haklıydı; iyi bir makyaj yapmışlardı. "Cesedin bu kadar geç teslim edilmesinden ötürü üzgünüm."

14

Son 18 Saniye

"Ziyanı yok," dedi Paxton. "Böylece aile daha uzun süre bir a rada kaldı."

Bir süre Susan'ın önünde durdular, sonra Payne döndü ve paxton'u tekrar salonun arka tarafına götürdü. Başını eğmiş ayakbaılarının

ucuna bakıyor ve bir şey söylemek istediği, ama zamanlama konusunda kendinden emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Yeni bir şey mi var, Dedektif? Bana söylemek istediğiniz bir şey..."

Payne başını salladı. "Kesin değil." Köşeye yürüdü. "Ama eğer kötü bir zaman olduğunu düşünmezseniz sizinle birkaç dakika konuşmak isterdim."

"Elbette," dedi Paxton.

Kapıda ufak bir hareketlenme oldu ve dönüp bakanlar koyu renk camlı gözlük takmış, beyaz baston taşıyan güzel bir kadın gördü. Cenaze evi yöneticisi koluna girdiği kadını tabuta götürürken odanın arka tarafında duran William Paxton'u gördü ve ona yöneldi.

"Bu Bay Paxton," dedi. "Susan'ın kocası. Bayan Moore..."

"Çok üzgünüm, Bay Paxton." Sherry hüznü bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben müşterisi ve dostuydum."

Yönetici sorar gibi Payne'ye baktı.

"John Payne," dedi dedektif, elini kadının eline doğru uzatarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Moore."

Paxton o hafta bininci kez gülümsedi. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Susan'ın bu kadar çok insanı etkilediğini görmek bizim için öylesine inanılmaz ki."

Sherry, "O bir azizeydi," deyince Payne irkildi. "Ancak sizi rahatsız etmek istemem. Gidip onunla bir kaç dakika geçirebilir miyim?"

"Elbette. Sizinle geleyim ve..."

"Hayır, hayır. Eğer izin verirsiniz onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Siz ikiniz işinize devam edin."

G e o r g e D. Shuman

"Tabii," dedi Paxton. "Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Cenaze evi işletmecisi kadını uzaklaştırırken onlar da arkalarından bakıyordu.

Payne adamın dikkatini çekmek için, "Beni rahatsız eden babasının başına gelenler," dedi

"Size onunla artık herhangi bir ilişkisi olmadığım söylemiştim. Gerçekten, Dedektif. Hiç görüşmüyorlardı."

Payne iki portatif iskemleyi gösterdi. "Evet, biliyorum. Ama çete buna aldırmayabilir."

Paxton hızla döndü. "Çete mi?" •

Sherry yöneticiden kendisini tabutun yanma götürmesini istedi ve ondan sonrasını kendisinin halledebileceğini söyledi. Bir suçu paylaşır gibi fısıltıyla, "Bu bana nefesimi toplamak için zaman kazandıracak,"

dedi. "Pek dışarı çıkmıyorum ve biraz çaba sarf edince hemen yoruluyorum."

"Elbette, Bayan Moore." Kadının elini okşadı. "İsteddiğiniz kadar kaim. Gelmemi isteyince yalnızca parmağınızı kaldırın. Ben salonun hemen arka tarafında olacağım."

Sherry o gidinceye kadar bekledi ve elini tabutun kenarına götürüp parmaklarıyla saten kumaşı izleyerek Susan'm koluna ve oradan eline uzandı. Oda sıcaktı; el soğuk ve kuruydu.

Arkasında biri yüksek sesle aksırdı; konuşmaları önceleri tek tek, sonra uzak bir şelalenin tıslaması gibi, ama hepsi bir arada duyabiliyordu.

Susan'm elini sıkı ve...

....bir çift beyaz küçük rugan ayakkabı... Uçları bir toprak yığınının üzerinde ileri geri gidip geliyor, tombul bacaklar hız kazanmak için savruluyor, şifon elbise rüzgârla şişiyor, göz kamaştıran güneş ışığına doğru yükselerek bir sıra sarı zambağın üzerinden geçiyor.

Yemek masasının başındaki genç kadın ağlıyor. Sarkık bir şapka ve yağmurluk giymiş, boynunda korkunç yara izleri olan bir adam giysilere bakıyor. Dükkanında. Bir müşteri...

Son 18 Saniye

Genç kadın kollarını uzatıyor, siyah saçlı bir çocuğa balıkçı yakalı kırmızı kazağını giydiriyor; çocuğu karla kaplı bir meleğe giden parlak merdivenlere doğru itiyor.

Üstünde FLATBUSH SOKAĞI yazan eski bir otobüs...

Sherry burnunu buruşturdu.

Tatlı bir şey... Bir koku... Beyni çileklerle dolu. Bir polis gülümsüyor,

kot pantolon giymiş bir adam gül veriyor, bir rahip gülüyor.
SYKO SUE. Harfler beyaz tahta üzerine püskürtülerek yazılmış;
uzun saçlı, sakallı, deli gözlü bir çocuk yaklaşıyor. Bir tabanca, sonra
namludan çıkan ateş. Sonra bir arabadan dışarı bakıyor; benzin ve
kirli giysi kokusunu duyabiliyor; bir kadının yüzü ön cama yapışmış;
dudağı yırtılmış, soluk yassı yanağına kan bulaşıyor. Dehşetle açılmış
yeşil bir göz yalvararak bakıyor; kadın fırlatılıp kenara atılırken
yüz birden uzaklaşıyor.

Sherry omuzlarında eller hissetti; insanlar arkasında heyecanla
fısıldaşıyor, onu yerden kaldırıp bir iskemleye gitmesine yardım
ediyorlardı. Biri alçak sesle su getirilmesini istedi. Bir an sonra
dudaklarına

kâğıt bir bardak dokundu, sonra omuzlarında başka eller
hissetti.

"Bayan Moore! Şimdi iyi misiniz?"

Payne'nin iki yıl önce Noel'de karısı tarafından alman meyve
kokulu kolonyası geldi burnuna.

"İyiyim." Herkesin ona bir an izin vermesi için elini kaldırdı.
Nefes almaya ihtiyacı vardı. Yeniden tabutun yanma gitmek, Susan'm
elini tekrar tutmak istiyordu; kâbusun nasıl bittiğini bilmesi
gerekiyordu. Kendi kâbusunun!

"Biraz daha su," diye emir verdi adam ve telaşlı ayak sesleri
duyuldu.

Sherry çilek kokularıyla bunalarak başını salladı. "Sadece biraz
hava almaya ihtiyacım var. Yalnızca biraz hava... İyileşirim."

Çok garip bir duyguydu, ama ne anlama geliyordu? İki kişi
aynı rüyayı görebilir miydi?

G e o r g e D. <Şhuman

Ya da belki de, uzun süredir kuşkulandığı gibi bu rüyalar kâbus
falan değildi. Belki de birer anıydı hepsi.

"Birini çağırayım mı? Bir ambulans..."

"Hayır," dedi kesin bir sesle Sherry. Dudağının kenarında bir
tik belirmişti. "Hayır, artık iyiyim." Titredi. Kadının elini hâlâ elinde
hissedebiliyor, o yüzü ön camda görebiliyordu ve bunlar yüreğini
parçalıyordu. "Yalnızca hafif bir grip," diyebilirdi. "Bir süredir
gelmekte olduğunu hissediyordum." Elinin tersiyle alnını sildi.

"Taksi dışarıda bekliyor. Kapıya gitmeme yardım ederseniz açık
hava bana iyi gelecektir."

Parmaklar şaklatıldı ve ayağa kalkmasına yardım edildi.

"İşte... Koluma girin, Bayan Moore. Tamam. Tuttum sizi. Bastonunuz
bende."

"İçeride ne oldu?"

Payne onun cenaze evindekinden daha kötü göründüğünü
düşündü. Mutfağa girdi ve çaydanlığı ocağa koydu. Birkaç dakika
sonra Sherry'nin eline bir fincan verdi, parmakları porseleni sıkıca
kavrayınca geri çekildi.

Omuzlarına bir şal almış olan Sherry çayını içmeden elinde tutarak
sessizce oturuyordu.

Kapı vuruldu.

"Bay Brigham bu," dedi kız yumuşak bir sesle. Komşusu mektuplarını
okumak için gelmişti. "Lütfen kendimi iyi hissetmediğimi
söyle. Onuyarın ararım."

Susan Paxton ile yaşadığı deney özel olmanın ötesindeydi. Ön

camdaki yüz hiç o kadar berrak, öylesine canlı olmamışta. Bunun sanki kendi kafasının içine bakmak gibi olduğunu başka birine nasıl açıklayabilirdi ki?

Payne ile Brigham kapıda birkaç dakika konuştu. John geri geldiğinde Sherry çayını yudumluyordu. Amber renkli gözlüğü masanın üzerindeydi; yüzü kül rengiydi.

©on 18 «Saniye

'Korkuyor/ diye düşündü dedektif. 'Ateş eden kişiden mi korkuyor, başka bir şeyden mi?'

"Birini gördün mü, Sherry?"

Omuz silkti ve başıyla onayladı. "Birkaç kişi."

"Birisini onu vuran adam mı?"

Yine omuz silkti Sherry. "Bilmiyorum, John. Öyle olduğunu düşünüyorum. Öyle sanıyorum. Emin değilim."

"Biri özellikle dikkatini çekti mi?"

Başıyla doğruladı. "Bir adam vardı. Genç bir adam. Sanırım tabanca patlamadan hemen önce oradaydı."

"Onu tarif edebilir misin?"

Yine başıyla onayladı Sherry. "Uzun siyah saçlı, sakallı..."

"Bir ressamı demek istedim. Bir polis ressamına tarif edebilir misin?"

Bir baş hareketi daha.

"Bir şeyden mi korkuyorsun?"

Sherry dur aksadı. Şimdilik o konuya girmek istemiyordu. Nereden başlayacağını bile kestiremiyordu ki. "Onun katil olduğundan emin değilim, John," dedi. "Nasıl olduğunu biliyorsun... Gördüklerim her zaman doğru sıralanmaz."

"Başka bir şey varsa bana anlat. Her ayrıntı önemli olabilir."

Sherry başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bir kadın vardı ve yüzü arabanın ön camına bastırılmıştı."

"Susan mı?"

"Hayır, o değildi. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Neredeydi? Olayın nerede olduğunu söyleyebilir misin bana?"

"Hayır!" Sesi fazla yüksek çıkmıştı. "Kadın bunu arabanın içinden görüyordu." Sherry hem yorgun hem de öfkeliydi. "O... Susan... Arabadan dışarı bakıyordu ve kadının yüzü camın diğer

G e o r g e D. Shuman

tarafına bastırılıyordu. Gördüklerimin hepsi... Nasıl sona erdiği Hepsini bu, John."

"Tamam, tamam. Adama dönelim. Şu genç olana. Tabancayı, gördüğünde en yakında o mu vardı?"

"Hatırladığım bu," dedi Sherry sesi titreyerek. "Önce adamın yüzünü gördüm, sonra da namludan çıkan alevi. Ben iyiyim, John. Belki sahiden hafif bir grip geçiriyorum. İyileşirim. Söz."

"Biraz daha çay getirebilir miyim sana?"

Sherry başını salladı. "Eve, karma git. Herhalde meraklanmıştır şimdiye kadar."

Payne başını kaldırıp ona baktı. Daha önce kendisiyle hiç o tonda konuşmamıştı. Ama haklıydı aslında. Bir evi ve karısı vardı.

Gitmesi gerekiyordu. "Yarın biraz yürürüz o halde, tamam mı?"

Sherry başıyla sessizce doğruladı ve ona arkasını döndü.

"İyi uykular."

"Evet," dedi. "İyi uyuyacağım, John."

Arabanın çalıştığını duyuncaya kadar bekledi, sonra ilaçlarını koyduğu dolaba koştu ve içinde güneş losyonları ve dudak kremleri bulunan kutuyu buluncaya kadar el yordamıyla karıştırdı. Kapakları teker teker açtı, koklayarak bir kenara fırlattı. Ve aradığı şeyi buldu. Kanepeye dönüp gözyaşları içinde kremi dudaklarına sürmeye başladı. Çenesi, yanakları çilek kokulu kremle kaplanmıştı. 15 Mayıs, Pazar

Glassboro, New Jersey

Marcia çatlak porselen eviyeinin içine tükürdü, sonra musluğu açıp kan lekelerini yıkadı. Diliyle gevşemiş dişini kenara itip aynaya baktı; göğsünde yeşile çalan bir şişlik vardı.

Nick bir hafta izin aldığından beri bu ardı ardına tekrarlanmış, önceki gece yaşanan fasıl o konuda genellikle gayretli olan Nicky Schmidt'i bile tatmin etmiş gibi görünen darbelerle sona ermişti. En azından bir konuda tatmin olmuştu herhalde; bu kez bayginken ona tecavüz etmemişti.

O gün daha iyi olurdu. Pazarları sakın günlerdi. Schmidt'ler hafta sonlarında aile reisinin büyük ekranlı televizyonunda izleyecekleri NASCAR yarışı hatırina kadınlarını rahat bırakırdı.

Marcia hafta içi dayaklarından mı, yoksa Nicky'nin annesi kendi çürüklerini makyajla kapatıp sandviçler yapar ve oturma odasına bira taşıırken, kız kardeşi bir çekimlik kokain için duvarlara tırmanırken yaşanan şamataadan mı daha çok nefret ettiğini bilmiyordu. Ama sonuçta Pazar akşamları genellikle yalnız başına kendi evine gider ve gece iyi uyurdu. Nick ile erkek kardeşleriye ebeveynlerinin kanepesinde sızarlardı.

Nick önceki Pazartesi ve Salı akşamları eve döndüğünde kıza işkence edemeyecek kadar yorgundu. Marcia onun giysilerinin ve çizmelerinin nasıl o kadar kirlendiğini merak etmişti. Adam bir çıkarı olmayacaksa ne evde ne de işte hayatı pahasına bile fazladan tek damla ter dökmezdi. Kız onun bir kötülük peşinde olduğundan emindi.

Merdivendeki ayak seslerini duyunca irkildi. Musluğa koştu ve bulaşıklarla uğraşmaya başladı. Nicky mutfığa girdi, ona bak-

15

G e o r g e D. <Shuman

madan buzdolabını açtı ve dolap kapaklarını açıp vurarak kapatıp ken kutudan süt içmeye başladı. Sonunda yırtık tel kapıya gitti "Orada görüşürüz."

Kapıyı arkasından çarparak çıktı.

"Git, git, git!" diye fısıldadı kız ağzının içinden. Musluğa dayanmış onun geri dönmemesi için dua ediyordu. Tam bir dakika bekledikten sonra perdeleri açmaya cesaret etti ve odunluğun arkasından siyah bir dumanın yükseldiğini gördü. Biraz sonra eski araba geri geri yola çıktı.

Marda banyoya koştu ve aynada kendini tekrar inceledi. Bir gözünün üzeri kızarmıştı ve boynunda, adamın yüzüğüyle yırttığı yerde kurumuş kanla kaplı bir çizik vardı.

Telefon birden çalınca yerinde sıçradı. Yatak odasına koşup ahizeyi aldı ve iki eliyle ağzına götürdü. "Alo," dedi yavaş bir sesle. "İyi misin, Marcia? İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Burnunu çekti. "İyiyim."

"Onun arabayla gittiğini gördüm. Dün gece sizi ta buradan

duyabiliyorduk. Ne zaman ayrılacaksın bu bela adamdan?"

"Gidecek yerim yok."

"Lanet olsun! Her yer oradan iyidir, Marcia."

"Dinle, Connie... Senin sığınacağın bir annen var. Benim Nicky ve onun maaşından başka hiçbir şeyim yok."

"Üzgünüm," dedi arkadaşı. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

"Biliyorum, Connie. Ve ben de üzgünüm. Annenin senin eve dönmenden mutlu olacağım biliyorum."

"Ona söyledin mi?"

"Hayır."

"Söyleyecek misin?"

"Evet."

Son 18 Saniye

"İsle zaman?"

"Bilmiyorum. Yakında. Doğru zamanı beklemem gerek."

"Ona birkaç günlüğüne annelere gideceğimizi ve kafa çekisi için para bırakmanı istiyorsa fazla mesai yapacağımı söyle.

•ü kapıdan iterek yollar."

"Tamam, tamam," dedi Marcia. "Söyleyeceğim, ama fildvood'a götürmek için fazla bir şey kalmayacak bana."

"Şimdi ne kadar var sende?"

Marcia ağlamaya başladı. "Hiç. Çarşamba günü buldu ve hepti aldı. Rahibin karısından paramı almayacağım. Gitmeden bir in önce toplu alırım."

"İkimize yalnızca elli papel lazım ve bu kadarı bende var. Ayı mamla ve ne kazanırsan hepsini Nicky'ye bırak. Bende ki yeter."

"Sana ve annene zahmet vermek istemiyorum." Marcia toparlmaya çalışıyordu.

"Marcia! Yiyecek ucuz ve Wildwood'daki erkekler bize bir . j^e cnür boyu tüketemeyeceğimiz kadar içki ısmarlayacaktır."

Marcia burnunu çekti ve gülümsemeyi başardı. "Annen gerikten benim gelmemden rahatsız olmayacak mı?"

"Orada olmayacak ki, Marsh. Her hafta sonu bir kız arkadaşıyla Atlantic City'ye gider. Yaşlı bunaklarla flört etmeye ve para mainelerinde oynamaya bayılırlar." Connie duraladı. "Ayrıca sen ve Jicky konusunda çok rahatsız. Sana yardım etmek için her şeyi apar. Ayakların yere basıncaya kadar orada kalabileceğini söyledi. Yazın çok iş olur kıyı kesiminde."

Marcia komodinin aynasma baktı. "Kış gelince ne yapacağım?

Jtüden ve dikişten başka şey bilmem ben."

"Belki otellerden birinin sahibi ev işlerinden anlayan bir kadıia ihtiyaç duyuyordun Bunu da düşünmek gerek."

Marcia gözünün kenarmdaki şişe baktı ve midesinde bir heye- :an kıpırtısı duydu. "Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi arkadaşı. "Neden olmasın?"

G e o r g e D. Shuman

Marcia telefonu kapattı ve aşağıya inip mutfağa geçti, sonra da ön kapıyı açarak köpeği Ding ile birlikte verandanın basamaklarına oturdu. Zemin çıplak ayaklarının altında serindi. Kırık ayak tır. naklarma baktı ve onları boyamanın ne kadar hoş olacağını düşündü. Bahçede paslı bir kamyonet ve odunluğun arkasında da çoktan can vermiş bir traktör vardı; egzoz borusunun çevresine bir arı yuvası sarılmıştı. Çiftlikte yeni gibi görünen tek şey odunluk kapısına

takılı olan ve Nicky'nin paslı eski Dodge'sinin sekiz yüz dolarlık magnezyum lastikleri kadar anlamsız görünen alün renkli asma kilitti. Ama Marcia traktörün üzerine ürmanıp çatlak duvarlardan içeri bakmış ve yepyeni bir yükleyici görmüştü. Nicky onunluğunu birilerine kiralıyor ve ona söylemeden paralan cebine aüyordu. Piç!

Hazirana iki hafta kalmışü.

O gece söyleyecekti ona. O gece sondu.

A r 25 Mayıs, Çarşamba

İO Wildwood, New Jersey

Güneş Billy Week'in yirmidördüncü doğum gününün, tüm bir öğleden sonrayı Lecky'nin rehin dükkânının önündeki kaldırımı adımlayarak, arabaların içine eğilip el sıkarak geçirdiği bir iş gününün üzerinde batıyordu. Yemekten sonra Strayer'in İskelesi'ndeki ahşap platforma gidecekti. Saat dokuza doğru durum iyice toparlanmış olurdu.

O sabah pastanenin önünde mini eteği ve askısız bluzuyla çok ateşli görünen bir kızla tanışmıştı. Kızın annesi, babası ve erkek kardeşi pastanede idi, kendisiyse bir arkadaşma telefon etmek için dışarı çıkmıştı. Billy onun on beş ya da on altı yaşında olduğunu düşünmüştü, ama kendisine oral seks yapıp yapmayacağını sorduğunda kız hiç duraksamamıştı. Ona her zamanki numarasını yapıp, akşam dokuzda Strayer'in İskelesi'ndeki Şeytan'm altında kendisiyle buluşmasını söyledi ve ailesi dışarı çıkmadan tabanları yağlayıp sokağın aşağısına doğru koştu. Kızlarını Billy'nin yanında gören anne ve babaların işleri berbat etmek gibi kötü bir huyları vardı.

Polis arabası olup olmadığını görmek için çevresine bakındı.

Etraf temizdi. Ara sokağa daldı. Hâlâ otuz dereceye yaklaşan hava gölgeliklerde birkaç derece daha serindi. Belden yukarısı çıplaktı Billy'nin; bol bir şort ve sandalet giymiş, boynuna kırmızı bir mendil bağlamıştı. Cebinden bir deste para çıkardı ve üç yüz altmış dolar saydı. İki saatlik çalışma için hiç de fena değildi.

Wildwood'da kokain çabucak satılıyor, yepyeni Mustang'ın taksitlerini ve kasabanın kıyısındaki serin dairesinin kirasını ödemeye yetiyordu. En iyi tarafı hiç tehlike olmamasıydı. Öyle bir kasabada risk neredeyse sıfırdı.

1

G e o r g e D. Shuman

Billy asla babası gibi dokuzdan beşe kadar çalışıp eve haftan bin dolar getirerek, evi geçindirmeye ve dört veledi okula göndermeye çalışarak yaşayamayacağını biliyordu. Ayrıca hukuk fakülte- ! sini bitirebilmek için gereken parayı kazanabileceği türde işler için uygun olmadığını da anlamıştı. Yazları tek bir gecede bin dolar kazanıyordu ve öyle bir kıyı kasabasında kokain satmak, uyuşturucu satıcısından çok rock yıldızı olmaya benziyordu. Tüm piliçler mal almaya geliyor ve hepsi de onunla yatmak istiyordu. Billy önceki yaz boyunca neredeyse her gece başka kızla yatmıştı.

Bir reklam yazısı taşıyarak sahilde dolaşan bir uçağın gürültüsünü duydu. Ayak parmaklarının arasına giren bir taş parçasını çıkarmak için çömelince pis bir koku duydu ve doğrulduğunda Jeremy Smyles ile burun buruna geldi. "Lanet olsun, seni aptal herif!" diye bağırdı, boş bulunup sıçrayınca. "Gittiğin lanet olasıca

yere dikkat etsene, bok kafa!"

Jeremy kötü adlarla çağrılmaya alışık olduğundan Billy'nin çevresinden dolaşarak yere atılmış bir bardağı almak için eğildi, sonra ara sokağa girip körfeze doğru yoluna devam etti.

Billy bir an orada durup ellerinin titremesini kesmeye çalıştı sonra, yürümeye başladı. "Lanet olası geri zekâlı!" dedi. Aptalı bir kez daha görmek için ara sokağa baktı, ama Jeremy uzaklaşmıştı bile.

Tüyler ürpertici bir tipti o Billy'ye göre. Lanet olasıca tüyler ürpertici bir geri zekâlı. Bir kez polisler Jeremy'yi röntgenci diye tutuklamıştı ve bu kendisini her zaman güldürmüştü. Herif bir meme görse ne yapardı acaba? 'Amanın, Tanrım!' diye bağıırırdı herhalde.

Paketten bir Marlboro çekip çakmağının titreyen ateşiyle yaktı.

Nikotin onu sakinleştirirken dumanı üfledi.

Can alıcı bir gece olacaktı.

Kızlara göz kırpıp, erkeklerle 'çak' yaparak Rio'daki yokuşa

Son 18 (Saniye

rtneandığrnda hava kararmıştı. Billy esmerdi ve geriye taradığı gür cjanyla yakışıklıydı. Alnının az yukarısma Oakleys marka siyah bir güneş gözlüğü ilıştirmişti ve boynunda altın zincir asılıydı.

Oğlanların

hepsinin onu kıskandığını biliyordu. Ne smav vardı, ne

asgari ücret. Ve hiç kadınsız kalmıyordu.

Billy işini Strayer'in İskelesi'nin karşısındaki birkaç banktan yürütüyordu. Uzun yeşil pençeleri çitlerin üzerine sarkan, kırmızı arnpul gözleri parlayan, kükrediğinde ve çocuklara dişlerini göstermek için ağzını açtığında dili bir o yana bir bu yana sallanan

Strayer'in Şeytanı üzerine vuran ışıklarla normalde olduğundan da

büyük görünüyordu. Kapının ardından gençlerin çığlıklarını ve

Beastie Boys'un kulakları sağır eden sesini duyabiliyordu.

Birkaç hafta sonu daha geçecek ve yaz gelecekti. Yazın oraları

insandan geçilmiyordu. Billy de kısa sürede bir cep dolusu tozu

nakit paraya çevirecekti. Aptal olmamakla övünürdü. Belediye

meclis üyesinin ofisinde çalışan bir kızı tavlamıştı ve narkotik şubenin kasabayı ne zaman ziyaret edeceğini ondan öğreniyordu.

Kıyı kasabasının özel ekip kurmaya gücü yetmiyor, eyalet de her yaz ancak birkaç gün yardım edebiliyordu.

Billy yasayı biliyordu. Üzerinde beş ya da altı paketten fazla

bulundurmadıkça, polisin ağır suç tanımı için gerek duyduğu beş

yüz miligramın altında kalıyordu. Gerisini ayaklarının dibindeki

buruşuk fast food torbasında saklıyordu. Bir gün yakalanacak olsa

bile, yargıç sabıkası olmadığını göz önüne almak zorundaydı. Böylece

ilkokuldaki gibi avucuna cetvelle birkaç kez vurulup toplum

hizmeti yapma cezası verilecek ya da en kötü olasılıkla birkaç ay

gözaltında tutulacaktı. Satıcılığın tehlikelerini yeniden gözden geçirmesi

gerecekse, o zaman düşünürdü. Ama şimdilik iş almış başını

gidiyordu.

Üzerlerinde 'Wildwood' yazan tişörtler giymiş birkaç şişman

kadın yanma oturmuş kocaman dondurma külahlarını yalıyor ve

üstlerine başlarına bulaştırdıklarını söyleyerek kıkırdıyordu. Billy

ayağının dibindeki torbayı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve köşeye

gidip orada parmaklıkların üzerine çıktı.

George D. Shuman

İki saat kadar satış yaptı, sonra kız gelmeden hemen önce pceyi bitirdi.

Beyaz bir mini etek ve tenine yapışan, göğüs uçlarını ortav koyan, omuzlarını açıkta bırakan bir atlet giymişti kız. Her zarna soğukkanlı olan Billy bile manzaradan etkilenmişti. Parmaklıkta* indi ve ilerleyip onu elinden tutarak müziğin gürültüsünden uzak laştırdı.

Billy herkesin onları izlediğini görebiliyordu; Köpek Evi'nde asgari ücretle çalışan çocuk, patates kızartmalarını kaşıklayan adam, parmaklıkların yanındaki ihtiyar herif...

'Evet, hayal kurmayı sürdürün, göt herifler!'

Elini kızın poposuna koyarak oradan uzaklaştı.

Ahşap yürüyüş platformundan inip ışıklardan ve kalabalıktan uzağa çekildiler. Ayaklarındaki sandaletleri fırlatıp atular, suya doğru yürüyerek orada oturup esrarlı sigara içtiler. Ay okyanusa doğru alçalmıştı ve dalgalar karşılarında hafif seslerle kırılıyordu. 1501 Billy ona kaşıkla biraz kokain verdi, sonra su ayaklarına doğru yükselirken kızı öpmeye başladı. Arada sırada önlerinden bir çift geçiyordu, ama Billy kızı mincıklarken onlara aldırmıyordu.

Kız adının Tracy olduğunu söylemişti. Nebraska'dan Tracy Yoland. Babası sigorta işindeydi. Lisede okuyor ve sonrasında kozmetik okuluna gitmeyi planlıyordu. Bir araba alabileceği, kendi dairesine sahip olabileceği St. Paul ya da Des Moines gibi büyük bir şehirde yaşamak istiyordu.

Sonra, iş iyice heyecan kazanırken Billy'ye ertesi gün erkenden Washington D.C.'ye gitmek üzere yola çıkacakları için babasının saat on birde dönmesini istediğini söyledi. Billy onu elinden tutup ahşap platformun altına götürdü, sonra karanlığın içine doğru çekti. Kızın üstüne oturması için gömleğini çıkardı, önüne çömeldi ve onu tamamen gevşeyinceye kadar öptü. Atletini sıyırdı, çantasıyla birlikte bir kenara attı.

Üstlerinden gelen ayak seslerini ve gülüşmeleri işitiyorlardı- Arabalar otoparka girip çıkıyor, kapılar çarpılıyordu. Kız önceleri Son 18 Saniye

••«•kekti, ama Billy bir sigara yakıp onun dudaklarının arasına koy-, sonra iterek yere yatırdı ve diliyle karnını yalamaya başlayıp ^kliğinin çizgisine kadar indi.

"Billy!" diye inledi kız. Kalçalarını biraz kaldırıp külotunu yaa itti. "Hadi yap artık!"

Billy şortunu çıkardı, ama daha kızın üzerine çıkamadan boşaldı ve nefesi kesilerek yığıldı.

Tam arkalarındaki otoparkta yine gürültüler duyuldu. Atlantik Caddesi'nde hızla giden bir aracın sireni inledi, tepelerinden sert ayak sesleri geldi.

Tracy fermuarm açılma sesini hatırlatan bir vızıltı işitti. "O neydi?" diye fısıldadı.

"Ne?" dedi, hâlâ nefes nefese olan oğlan.

"O ses... İşittin mi?"

Billy başını salladı ve kızm üzerinden indi. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim."

Kalkıp oturan Billy kumları üstünden silkelemeye başladı.

• "Atletim orada mı?" diye sordu kız.

Billy çevresini araştırdı, giysiyi buldu ve kıza verdi.

Kız onu kendini temizlemek için kullandı, sonra başından geçirip giydi. Kumlar her tarafına batarak rahatsız etmişti. Çömeldi, çantasını ve külotunu ararken kumları baldırlarından temizledi.

"Sabah gideceğinizi söyledin."

Kız başıyla onayladı.

"Şey... Hiç istemiyorum, ama bazı heriflerle buluşmam gerek.

Eve yalnız gidebilir misin?"

"Tamam, ama bir sigara daha bırak bana."

Billy paketten iki sigara çıkarıp kibritlerle birlikte kıza verdi.

'Çok hoşlandım," dedi gülümseyerek.

"Ha-aaa! Ben de öyle."

Billy kalkıp ay ışığının içine doğru birkaç adım attı, merdivene

G e o r g e D. Shuman

yürüdü ve orada sandaletlerini giydi. Basamakları ikişer ikişer o. <

karak Strayer'in Iskelesi'ne doğru koşmaya başladı. Birileriyle bu- 1

luşacaktı, bu doğrudu. Ama iki herifle değil, azıcık kokain karşı^.

1 ğmda doğum günü için üçlü seks yapma sözü veren şirret I

Carpenter ikizleriydi buluşacağı kişiler. ,

Tracy onun ayak seslerinin uzaklaştığını işitti sonra her yer

sessizleşti. Hava da az önceki seks gibi vıcık vıcıktı. Duş alıncaya i

kadar kendini rahatsız hissetmektense külotunu çantasına koyma- I

mn daha iyi olacağını düşünerek kumları vücudundan silkelemeyi I

sürdürdü. Doğal olarak giysilerinden hâlâ kum olacaktı, ama eğer

annesi bir şey söylerse, ona birlikte takılabileceği kimse olmadığından

kumsalda tek başına biraz oturduğunu söyleyecekti. Anne- I

si ona inanırdı. Annesi Tracy'nin söylediği her şeye inanırdı.

Sonra fermuar sesini yine duydu, ama bu kez sanki daha yakından

geliyordu. Endişe etmek için bir neden olmadığını düşündü.

Kumsaldaydı ve orası suçun kol gezdiği büyük bir şehir değildi.

Yine de karanlıkta öylece oturmak yerine dışarıya çıkıp yıldız- I

ların altında sigara içebileceğini düşünerek çantasını aramaya başladı.

Avucuyla karanlık kumda daireler çizerken, "Neredesin be?" I

diye fısıldadı.

Az ileride dalgalar sahile vurdu; Atlantik Caddesi'nde bir korna

çaldı. Tracy dizlerinin üzerinde doğrulup karanlığın içine doğru

biraz daha kaydı. Çevresindeki kumu eliyle araştırdı. Bir an için

çantayı bırakıp oradan hemen gitmeyi düşündü, ama yepyeni

acemi ehliyeti de kalacaktı o zaman.

"Bir dakika daha arar ve..."

Ortam sanki birden değişti. Bir şey farklıydı artık; yanlışı bir

şeyler vardı etrafta. Tracy şimdi daha hızlı hareket ediyordu ve

artık tek amacı oradan çıkmaktı. Ensesindeki tüyler dimdik olmuştu.

Gerilemeye başlayınca gövdesinin yan kısmına bir elektrik

akımı çarptı ve elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Vücudundan öyle

bir sıcaklık geçiyordu ki, yanlışıklıkta bir elektrik kabloları falan

tuttuğunu düşündü.

Bir şok dalgası daha gelince yüzüstü kumlara yuvarlandı. Sons

o n 18 «Saniye

0 yırtılma sesini tekrar işitti ve biri kollarını çekerek birleştirdi,

hileklerinin bağlandığını hissetti. Hemen ardından bir el saçlarını

kavrayıp başını kumdan kaldırarak ağızına bir şey tıkadı ve sırtını

vefliden iskelenin kazığına dayadı. Aynı el şimdi boğazının çevresine bir şerit sararak onu direğe sabitliyordu.

Her şey topu topu bir dakika sürmüştü.

"Tamam," dedi adam onun bacaklarının üstüne otururken.

Kızın boğazı o kadar sıkı bağlanmıştı ki, başını çeviremiyordu.

Bacakları ileri uzanmıştı ve kıyıda kırılan dalgaların hayaleti andıran beyaz köpüklerini bulanık da olsa seçebiliyordu. Adamın yüzünü görmekse çok zordu, çünkü gözleri acıdan yaşarmıştı, ama onun yaşlı biri olduğunu ve boynunun beyazlanmaya yüz tutmuş yara izleriyle dolu olduğunu algılamıştı.

"Öğreneceğin ilk şey," dedi adam, "Beni artık mutlu edemediğin zaman başına kötü şeyler geleceğidir." Uzanıp öptü kızı ve bir elini bacaklarının arasına soktu. "Şimdi biraz eğlenelim, ne dersin?"

11 53

Kız çığlık atmaya çalıştı, ama ağzına sokulan nesne buna engel oldu. Adam elini çekti, kızın yüzüne sürdü ve ağzına bir parça bant daha yapıştırdı. Sonra karanlığın içine doğru çekildi. Tracy midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Yukarıda dolaşan insanların ayak seslerini başının hemen üzerinde duyuyordu. Bir gurup yaşlı kadının içlerinden birinin tanıştığı adamla ilgili keyifli sohbetini işitebiliyordu.

Daha rahat nefes alabilmek için burnundaki kumları üflemeye çalıştı.

Saatler geçti. Tracy bağlarından kurtulmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. İnsanlar çok yakındaydı, ama kendisinin orada olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceklerdi. Safra midesine kadar yükseldi, bağırsaklarında bir şey kımıldadı. Mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

George D. Shuman

Adamın onu öldürmeye niyeti yoktu. Henüz yoktu. Onu m lu etmezse neler olacağını öğreteceğini söylemişti, bu da bir sg daha elinde tutacağı anlamına geliyordu. Belki de günlerce, i-jşı, kurtulma umudu vardı. Ya da belki adam bir yerde kendini tatmi ediyordu ve geri gelmeyecekti. Belki de o şekilde mutlu oluyordu İstese hemen oracıkta kendisine sahip olabilirdi. Ertesi sabah plaj insanlarla dolacaktı. Biri gelecek ve oraya bakıp kendisini görecekti. Daha önce olmasa bile, ertesi gün kesin kurtarılacaktı.

Midesinden bir kütle yükseldi ve boğazının gerisinde düğümlendi.

Ah, lütfen! Lütfen şimdi kusma. Şimdi olmasın.

â.

Lucky Seven'in barında oturan Sykes yavaş içiyordu birasını.

^CA i Boş mideyle ve kemoterapi için aldığı onca hapın üzerine içkiyi fazla kaçırmak istemiyordu. Öylece oyalanmaya devam etti.

Gece saat 02'ye doğru belediyeye gitti ve kamyonetini yoldan görülemeyecek biçimde yamaca park etti. Sandy Lyons'un izin gecesi idi. Sandy gece vardiyasında et vagonlarını kullanırdı ve o yoksa kimse kamyonu aramazdı. Yan kapıdan garaja süzülüp, kamyonu çıkarmak için kapıları açtı.

Saat 02:30'da aracı ahşap platformun yakınma park etmişti.

Kamyonun arkasındaki brandayı aldı ve platformun altındaki gölgelere sürükledi. Birileri onu görse bile, polisler soru sormaya başlamadan önce en az üç eyalet uzağa gitmiş olacaktı. Turizmle geçinen

küçük yerlerde öyle olurdu zaten. Tanıklar üç günde bir değişirdi ve eğer birisinin gözüne ilisse bile işini yapan bir adam gibi algılanacaktı. Çoğu kişi olağan görüneni yok sayardı. İşini yapan sıradan bir adamın yüzünü bile tarif edemeyeceklerdi. Bu bilinçaltı bir durumdu.

insan beyninin nasıl işlediğini bilirdi o.

W

Son 18 Saniye

Ve belki o nedenle kızı görür görmez bir şeylerin ters gittiğini ladi- Arkadan bakınca bile bir aksilik olduğunu hissediyordu, a s\ öne düşmüştü ve kötü bir koku vardı etrafta. Çok kötü. Sanki - altına yapmıştı. Ay okyanusun üzerinde alçalmıştı ve yaklaşıyordu görebileceği kadar ışık veriyordu.

"Tüh ulan!" diye fısıldadı. "Lanet olası Mesih adına be!" Arka-5ını dönüp öğürdü.

Kızın yanakları ağız tıkacından atamadığı, burnundan çıkarken tek solunum yolunu da tıkayan kustumukla dolmuştu. Gözleri yuvalarından fırlamış, bağırsakları boşalmış ve dışkı bacaklarının arasında bir yığın oluşturmıştı. Öldüğü ilk bakışta anlaşılıyordu. Sykes çakısını çıkardı ve ağzına dokunmamaya dikkat ederek kızın boynundaki bandı kesti. Düşünmesi gerekiyordu. Kızı bağlarken eldiven takmıştı. Orası tamamdı. Bandı orada bırakabilirdi; biri bulsa bile üstünde parmak izi olmayacaktı.

Ama Sykes kanıtlar konusunda çok tutucuydu. Kızdan kurtulmalıydı. O cesetten kurtulması gerekiyordu.

25 Mayıs, Çarşamba

Wildwood, New Jersey

Mayıs'ın son haftasında polise iki yüzü hafif suçlardan tutuklama ve trafik kazası olan altı yüz görev düştü. Suçlar araba hırsızlığından dükkândan mal aşırıya, alkollü araç kullanmaktan topluma açık alanda taşkınlığa kadar çeşitlilik gösteriyordu. Kelly O'Shaughnessy bunların yanı sıra birkaç uyuşturucu tutuklaması, iki silahlı soygun ve yarım düzine kadar kadın çantası gaspı vakası saymış. Yazın gelmesine daha bir hafta vardı ve Anne Carlino'nun resimlerini taşıyan arama bültenleri dükkânların vitrinlerinde güneşten solmaya başlamıştı.

Kelly onun dosyasını dolapta değil, masasının üstünde tutuyordu.

Dosyayı göz önünden kaldırmak kendisinin ve arkadaşlarının vakaya çözüm bulmaya yaklaşmadıklarını hatırlatacaktı. Duvarda kendi kızının renkli boya kalemleriyle yaptığı resimlerin arasına raptiyelenmiş (çoğu tahtalara boyanmış grafitileri gösteren) Carlino suç mahalli resimleri duruyordu.

Kelly kızın o gece çabuk mu öldüğünü, yoksa çok mu eziyet çektiğini düşünmekten kendini alamıyordu. O koşullarda kendisinin neler hissedeceğini sorguluyordu. Çabucak ölmek mi isterdi, yoksa bir mucize olsun diye dayanmak mı? Çocuklarının ve hatta Tim'in hatıra hayata tutunmaya mı çalışırdı?

Tim. Neden aklına hep o geliyordu? Yanıtı biliyordu; her zaman bilmişti yanıtı: Kendisine ne tür bir kazık atarsa atsm onu her zaman sevmişti.

Camdan dışarıya baktı. Yeşil Explorer de artık otoparkta değildi. Anne'nin babası sonunda onu aldırılmıştı. Polisin kızının kayboluşu olayı ele alışını eyalet savcısının soruşturmaya genel bakışına

da yüklenerek sürekli eleştiriyordu adam. *Patriot*'a düzenli

/

Son 18 âaniye

larak verdiği röportajlarda vatandaşların çocukları için endişelendiğini ve yerel iş dünyasının da yöredeki ticari faaliyetler konusunda kaygı duyması gerektiğini söylüyordu. Politikacıların kışlaajju kaldırmalarını sağlamanın tek yolunun işadamlarını endişelendirmek olduğunu biliyordu. Hırpalayıcı yayınların turistik bir yerleşime tam da sezonda nasıl zarar vereceğini herkes anlıyordu ve Carlino da o korkuyu canlı tutmakta kararlıydı.

O tempodan bunalan Kelly sezon hızını iyice almadan bir tatile gitmeye ihtiyacı olduğunu bilincindeydi. Fırsat hiç beklemediği biçimde, kapısında dikilen Gus Meyers'in kimliğinde çıktı karşısına.

Gus Meyers boyu iki metreye yaklaşan, yaşından genç gösteren, ama elli altısını geride bırakmış bir adamdı. Dizleri nereye otursa otursun yerine sığmaz gibiydi. Parlak beyaz saçları vardı ve teni her zaman bronzdu; dirsekleri güderi yamalı spor ceketlerden ve açık renk kazaklardan hoşlanırdı. Kelly'ye geldiği gün üstündeki süveter pembeydi. Her zaman koyu gri pantolon giyerdi.

Gus'a bir hobi yakıştırmak isterseniz, bu gemi maketi yapmak olurdu. Aslında Gus baıklara dalmayı severdi; ofisindeki camekânda *Andrea Doria*'dan getirdiği bir porselen duruyordu.

Kelly ofisinde babasının dizinde oturduğu yaştan beri tanıyordu onu. Ve Gus'u hiç o günkü kadar yaşlı gördüğünü hatırlamıyordu.

"Bir şey mi getirdin?" diye sordu başını umutla kaldırarak.

Adam başıyla doğruladı ve gülümseyerek cebinden plastik bir zarf çıkardı. Kelly şeffaf poşetin içindeki şeyi hemen tanıdı. Bu 1 Mayıs günü ahşap platformun altında bulunduğu kol saatiydi. Kızın adının baş harfleri keçeli kalemle torbanın üstüne yazılmıştı.

"Bunu hatırladın mı?" Gus saati onun yüzünün önünde salladı.

Kelly başını salladı. Kızın annesi saati bir öğleden sonra Carlino'larm oturma odasında gözyaşları içinde teşhis etmişti.

"Üstünde bulduğum kalıntıyı hatırlıyor musun? FBI'a gönderdiğim maddeden söz ediyorum."

G e o r g e D. <Shuman

Kelly başını bir kez daha salladı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Gus poşeti masanın üzerine bıraktı. "Otomobil boyası. General Motors."

"Öyle mi?"

"Öyle. 1993'ten 1997'ye kadar kullanılmış. Sonra bileşimi değiştirmişler. Renk koyu turuncu. Çok rastlanan bir renk değil ve bu bizim işimizi kolaylaştırdı. Bu donanma boyası, Kelly. Normal piyasada satılan bir şey değil."

"Donanma boyası," diye dalgın bir tavırla tekrarladı teğmen.

"Evet. Büyük olasılıkla bir kamyon ya da bir inşaat makinesinden gelme. Taksi de olabilir, ama artık onların pek azı turuncu.

Şimdi dağıtım listelerini bulmaya çalışıyorum. Tüketim miktarını bilersen, bunun ne kadar zor bir iş olduğunu anlarsın. Bir hafta, hatta daha fazla sürebilir. Ama hiç değilse bize bir başlangıç noktası sağladı."

Kelly düşünüyordu, ama aklındaki ne Gus Meyers idi, ne de

*5o I FBI'ın laboratuvar raporu. Erkek arkadaşıyla iskelede yaptığı kavgadan

üzgün ayrılan, ebeveyninin arabasının lastiğinin patlamış

olduğunu görünce canı daha da fazla sıkılan Anne Carlino'yu düşünüyordu. Otoparka turuncu bir kamyonun girdiğini görünce rahatlamış olmalıydı. O nedenle mi caddeye doğru kaçmamıştı? Ya da belki kamyon başından beri orada duruyordu. Adam inip yardım önermeden önce kızın patlak lastiği farketmesini mi bekliyordu? Kızın kendine gelmesini beklemiş olabilirdi. Aracı tahliye borusunun yakınma park etmişti ve orada saldırmıştı ona. Kamyonun yanında yaşanan bir boğuşma saatteki boyayı açıklardı. Bir şey kesin gibiydi: Atlantik Caddesi'nden o kadar uzakta yaşandıysa boğuşma seslerini kimse duyamazdı. Anne tahliye borusunu görmüş ve saklanacağı kadar derinlere uzanıyorsa adamın peşini bırakmak zorunda kalacağını düşünmüş olmalıydı. Ama adam vazgeçmemişti. Kızın arkasından gitmiş ve onu bulmuştu. "Araç oraya herhangi biri tarafından park edilmiş olabilir," diye devam etti Gus. "Kız da ona bir şekilde sürtünmüştür belkiSon 18 Saniye Ama orada park edilmiş bir kamyon olsa, basında kaçırma olayından bu kadar söz edildikten sonra birileri ipucu oluşturacak bir şey gördüğünü hatırlardı." Kelly'nin masasının önündeki koltukta bacak bacak üstüne atı. "Saatten aldığım o kalıntı basit bir sürtünmeden kaynaklanmıyor. Mutlaka kız saldırıya uğradığında olmuş. Ve eğer sen boyası bu bileşime uyanjbir araç bulursan, olay yerinin yanında olduğuna dair sağlam bir kanıta sahip olacaksın." Kelly düşüncelerden sıyrılıp başıyla onayladı. Gus'a teşekkür ederken duvardaki resimlerin canlandığını hissedebiliyordu. Yapılan sorgulamaların hiçbirinde turuncu bir araçtan söz edilmemişti. Bu ayrıntının ima edilmesi birilerinin hafızasını terikleyebilir miydi? Dedektiflerinin Anne'nin erkek arkadaşını ve o gece çevrede bulunan herkesi tekrar sorgulaması gerekiyordu. Kendisi de Cape May'da, hatta tüm Ne w Jersey'de kaç tane turuncu kamu hizmeti aracı bulunduğunu öğrenmeliydi. Gus ofisten çıkarken McGuire'nin kapının dışında beklediğini gördü ve "Mac!" diye seslendi. "Sanırım bir şey bulduk." Ama McGuire konuyu geçiştirdi. "Sanırım bir de sorunumuz var, Teğmen. Gece yarısı devriyesinden memur Ross yanımda. Onu görmek isteyeceğini düşündüm." Kapıyı sonuna kadar açtı. Üstü başı buruşuk bir devriye polisi içeri girdi ve oturdu. Boynu kaskatı, yüzü sanki duvara dayanarak uyumuş gibi çizgiliydi. McGuire kapıyı kapattı. "Senin şu anda yorganının altında olman gerekmiyor muydu, Ross? Saat neredeyse on olacak." Kelly üniformalı gece vardiyası çavuşuyken Ross onun takınandaydı. Vardiyası yedide biterdi. Onun saatler önce evinde olması gerekirdi. "Keşke." Adam ona yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Anlatmam gereken bir şey vardı. Mac doğrudan seninle konuşmamı s°yledi, Teğmen. Dün gece bir kayıp çağrısı aldık. On altı yaşında b l r kız. Turist. Aile neredeyse aklını kaçırmak üzere. Bu sabah kaG e o r g e D. âhuman sabadan ayrılacaklarmış. Anne kızının asla öyle bir şey yapmack ğını söyledi. Baba da eşiyle aynı fikirde. O şekilde bir sorumsuz, lukta bulunmayacağımlı söylüyorlar kızlarının."

"Çocuğu en son ne zaman görmüşler?"

"Dün akşam sekizden hemen sonra. Kendi yaşındaki gençlerle buluşmak üzere iskele civarma gidiyormuş. Sabahm üçünden ben' ailenin yanındayım."

"Ne yapıldı?"

"Gereken her şey. Hastaneler, klinikler, barınaklar araştırıldı. Sabah vardiyası için bülten tahtasına duyuru koydum ki, devriyenin elinde tarif olsun. Ayrıca sık gidilen yerleri de yokladık, ama gece kuşları evlerinde yatakta. Bu gece yeniden gideceğiz oraya."

"İyi," dedi Kelly. "Çok iyi."

"Babası gece yarısı çıkıp kızı aramış. Sahilde aşağı yukarı yürüdüğünü ve iki kez iskelenin en ucuna kadar gittiğini söylüyor.

•ji-Q I Kızın resimlerini istedim, ama ellerinde yalnızca henüz basılmamış bir film var. Sabah filmi ekspres baskı yapan yerlerden birine götüreceğim.

Kız ortaya çıkmazsa, en azından ne arayacağımızı bilmemiz gerektiğini düşündüm."

"İyi fikir," dedi Kelly.

"Ebeveynleri otel odasında oturmuş, kızın her an kapıdan girmesini bekliyor. Bu gibi durumların öyle sona erdiğini bilirsin, ama bunda bir şeyler ters sanki."

Kelly devriye polisinin demek istediğini kesinlikle anlamıştı. Anne Carlino'nun görüntüsü beyninde dolaşmaya başlamıştı. "Resimlerden benim için de birer kopya yaptır/' dedi. "Dedektiflerin arabalarına birer tane koyduralım. Gençlerle ilgili dosyaları izleyenler..."

"Oraya haber verdik bile. Celia Davis aileyle buluşmak için yola çıktı. Ebeveynlerle nasıl konuşacağımı bilir."

"Sen durumu zaten toparlamışsın," dedi Kelly. "Nerede kalıyorlar?"

Son 18 Saniye

"punes. 1212 numaralı oda."

//gilgiler için teşekkürler, Ross." Otel ve oda numarasını not . /'Celia'ya beni sürekli haberdar etmesini söyleyin."

ete-

"Tamamdır."

On altı yaşındaki yeni yetmelerin, hatta otelde ebeveynleriyle kalanların bile başka gençlerle tanışıp arkadaş olduğu, ertesi sabah hancı evlerde akşamdan kalmış halde uyandığı görülüyordu.

Kelly o vakanın da öyle sonuçlanacağını umuyordu.

Duvardaki 1 Mayıs tarihli ve kan lekeleri yansıtan resimlere baktı.

Tüm benliğiyle aynı şeyin tekrarlanmamış olması için dua etti.

4 O 26 Mayıs, Perşembe, sabah saatleri

-LO Wildwood, New Jersey

Takma adını sayısız kardeşlik toplantılarında kazanmış olan Barf hızla koşarak frizbiyi yakaladı, elinin tersiyle fırlatmadan ve yüz üstü ıslak kumlara yapışmadan önce parmaklarının ucunda tam bir dönüş yapmayı başardı. Bu yüz yirmi kiloluk biri için etkileyici bir numaraydı, ama zaten frizbi de hedeflenen kişinin ellerinin üzerinden uçup ahşap gezinti platformunun altında gözden kayboldu.

Barf ayağa kalktığı anda arkadaşlarının oyunu bırakıp yavaş adımlarla battaniyelerine ve biralarına doğru yürüdüğünü gördü,

Yüzündeki kumları ve deniz kabuğu kırıklarını temizledi, sırtına biraz daha güneş yağı sürme zamanı geldiğini düşünerek ahşap platforma doğru koşmaya başladı.

Ama koku üç metre uzaktan burnuna vurunca adımları yavaşladı; hizbinin düştüğünü gördüğü yer bir sinek bulutuyla kaplanmıştı. Orada ölü bir nesne vardı; ya bir marü ya da öğleden sonra güneşinde pişmeye terk edilmiş bir köpekbالیğı. Frizbi on dolara mal olmasa orada bırakıp uzaklaşmıştı, ama bu tam 6.5 şişe bira demektir. Platformun altına daldı.

Arkadaşları daha sonra onun geniş beyaz sırtının gözden kaybolduğunu, bir dakika sonra yeniden ortaya çıkacağını söyleyecekti; onlara yüzünü dönmemiş ya da ayağa kalkmamış, kumda öylece çömelerek uzun bir süre kalmıştı.

Çocuklar seslenmişti: "Hey, Barf! Barf! Bütün günü orada mı geçireceksin?"

W

âoıı 18 âaniye

Teğmen Kelly O'Shaughnessy başını kaldırıp körfezin karşı ^asındaki çok katlı otellere baktı. Çevrede yüzlerce kişi vardı. -.Alıkları duyacak kimsenin olmadığı bir ilkbahar günü gibi değili. .Sezon açılmıştı ve o şey tam burunlarının dibindeydi. Öyleyse ieden kimse bir şey duymamıştı?

Kız bir ay sonra on altı yaşında olacaktı. Ebeveynlerine göre jaat on bire kadar izni vardı ve o nedenle saat sekizle on buçuk pasında, büyük olasılıkla otele dönmek üzereyken saldırıya uğramış olduğu tahmin ediliyordu. Kızın kendisine verilen izne uy- Juğu varsayılıyordu, ama kimsenin başka türlü düşünmek için aedeni yoktu.

Şimdilik yani.

Adli tıp elemanları kurumuş kusmuğu ve Barf'm içine elini daldırdığı insan dışkısı kalıntılarını topladı. Barf frizbinin altındaki beyaz külotu görmese, belki de aldırmaııp işine bakacağını söylemişti. Sonra kusmuğa bulanmış küçük bej çantayı ve her tarafına uzun sarı saçlar yapışmış bandı görmüştü. Durum çocuk için bile açıktı: Birinin başım iskelenin direğine bağlamışlardı! Orada yaşananların iyi şeyler olmadığını hemen anlamıştı.

Polis ahşap platformun on beş metrelik bölümünü geçişe kapamış ve yayaları Atlantik Caddesi'ne yönlendirmişti. Asıl adı Charles Dubois olan Barf, okyanusa koşup kendini temizlemeden Önce kahvaltısını da oradaki pisliğe eklediğini itiraf etmişti, jsonra da cep telefonunu kullanarak 911'i aramıştı. Polis merkezindekiler onun geçmişini araştırdı, ifade vermesi için merkezdeki dedektiflere gönderdi, sonra da arkadaşlarına teslim etti. Olayı polis telsiz bandından izleyen muhabirler kameralarıyla gelmeye başlıyordu, oarf hiç değilse on beş dakikalığına ünlü olacaktı.

Oğulları polis merkezinde sorgulanırken Yoland'lar oteldeki özel bir toplantı odasına alınınca Kelly onlarla görüşmek üzere otele doğru yola çıktı. Barf'm suç mahallini keşfedişini televizyondan duymalarını istemiyordu.

G e o r g e D. Shuman

Kelly saatler sonra Strayer'in iskelesi'nde pek de amaçlı olrm yan bir halde dolaşıyordu. Tim ile olan evliliğindeki bazı şeylerj gereğinden fazla özlüyordu. Örneğin uğraştığı kimi zor olaylar,

ona anlatırdı. Bunu yapmasının amacı öğüt ya da görüş almak de. ğildi; rahatlamasma yardımı olurdu. Sonuçta polis olsa bile kendisi de bir insandı ve kurbanlarm aileleri kadar endişeli ve çaresizdi. Strayer'in İskelesi'ndeki dönme dolap ağır ağır dönüyordu. Ü kelenin üstünde yüzlerce insan vardı. Gün sona ermek üzereydi ve güneşe tapmakta inat edenler kumsalda ışığın son anlarını yakalamak için havlularının yönünü değiştiriyordu. Birazdan akşam yemeği saati gelecek, herkes kasabanın gece yaşamını sarsmak umuduyla duş yapmak ve giysilerini değiştirmek için oradan ayrılacaktı. Kelly rafları tişörtlerle dolmaya başlayan T-Tops'un, James Şeker Dükkanı'nın, Planters Fıstık Büesi'nin ve mumya müzesinin önünden geçti. Sonunda bir gazete bayisinde durdu ve arkaya dolaşp bir taburede oturan kısa boylu adanın yanma geldi. "Nasılsın, Nevvsy?"3 diye sordu.

Adam başını kaldırıp baktı, gözlerini kısıp dişsiz ağzını buruşturdu. "Heyyy, Çavuş! Geçen yazdan beri görmedim seni." Kadının sivil giysilerine baktı. "Teşkilattan kovuldun mu?" Adanın yüzünde ağarmış kısa sakallar vardı ve kalın jarse gömlek ve kirli pantolonla o havaya göre biraz fazla kaım giyinmişti. "Terfi ettim," dedi Kelly raftan bir paket sakız alıp kâğıdınl açarken. Sakızı ağzına attı ve Strayer'in İskelesi'nin üzerine çökmüş gibi görünen yeşil şeytana bakmak için döndü. "Teğmen, öyle mi." Nevvsy sırtıttı. "Buna hiç şaşırmadım." Kelly başını iskeleye doğru salladı. "Buralarda yeni bir şey v a r mı?"

3 'Haberci' anlamında, (ç.n.)

Son 18 Saniye

"Karnaval süprüntüleri. Hepsi yeni. Strayer kapattıktan sonra limanda coşuyorlar. Daha önce Moe'da böylesi hiç olmamıştı. Özel birini mi arıyorsun?"

"Genç bir kızı iskelenin altına sürükleyecek birini."

Newys başıyla onayladı. "Hı-hm! Bu sabah ilanları gördüm.

Ebeveynleri çocukları o kılıkta sokağa bırakmamalı."

Aslında Kelly de Çavuş Dillon'un seçtiği fotoğraftan memnun değildi. Film ekspres baskıdan geldiğinde oradaki en kıdemli memur Dillon idi ve on altı yaşmdaki kızın bikinili bir boy resmini seçmişti, nedeni sorulduğunda da yüzünün en iyi görüldüğü resmin o olduğunu söylemişti.

Kelly başıyla onayladı. "Bu yine de onu hedef haline getirmemeli."

"Doğru! Yemin ederim getirmemeli, ama bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin."

Kelly'nin gözü sigara raflarına kaydı. "Sen hiç sigara içtin mi, Newsy?"

"Elbette içtim. Benim çocukluğmda herkes içerdi. Bizim için iyi olduğunu düşünürdük."

"Bıraktın mı?"

"Otuz yıl oldu."

"Ben de bu aralar bırakmaya çalışıyorum."

"Kolay değil," dedi adam. "Küçük piçler kıvrılarak beynine girer ve seninle konuşur."

Kelly lunaparkm üzerindeki şeytana bakarak başıyla doğruladı onu. "Konuşurlar, değil mi? Benim için kulaklarını açık tut."

Kasanın arkasına beş dolar sıkıştırdı ve cebinden kartını çıkardı.

Newsy ikisini de alıp gömlek cebine atı.

Kelly büfeden ayrılıp iskelenin öteki yanma yürüdü ve bir banka oturdu. Koşu ve hızlı yürüyüş yapan birkaç kişi hâlâ gün ışığı varken akşam yemeği saatlerinin sessizliğinden yararlanıyordu. Dükkanların çevresine baktı: Dog House, dondurmacı, şeytaG

e o r g e D. «Shuman

nm kuyruğunun altındaki kek büfeleri. Gençler geliyordu oralara genellikle. Kendi yaşitlarını aramaya çıktıysa, Tracy Yolland doğru yere gelmişti. Uyuşturucu anyorduysa da öyle. McGuire'ye ertesi gün iskelede Moe'nun takımıyla buluşmaları için dedektiflerini getirmesini söyleyecekti. Bazılarını biraz sarsmak, kendileriyle ilgilenildiğinin

bilinmesini sağlamak gerekiyordu.

Orta yaşlı, yakışıklı iki erkek belden yukarıları çıplak halde koşuyordu. Biri dönüp ıslık çalmca Kelly şımarık bir çocuğu paylar gibi başını sallayarak gülümsedi. Ayağa kalktı ve plaja bakan parmaklıklara

doğru yürüdü. Cankurtaranlar nöbet tuttukları kuleleri yıkıyordu. Kelly bir süre frizbi ile oynayan bir köpeği izledi ve Anne Carlino'nun kanını platformun altında bulan köpeği düşündü. Barf'm Tracy Yolland'ın kaybolduğu yere doğru kayan frizbisini gözünün önüne getirdi. Bazı şeyler gayretli çalışmayla değil, köpekler ve frizbiler sayesinde bulunabiliyordu anlaşılan. Öyle durumlar ona aslında ne kadar güçsüz olduklarını, polislerin bir fırsat yakalaymcaya kadar ancak gözlemci konumunda kaldı- 1661 ğını hatırlatıyordu.

Dönüp ahşap platforma baktı. Önceki gece orada biri duruyordu.

Tracy Holland'ı görmüştü.

Ve gördüğü şeyi beğenmişti.

A Q 26 Mayıs, Perşembe Gecesi

1 y Wildwood, New Jersey

Jeremy'nin futbolcuları taklit ederek yaptığı koşu hayal ettiği şekilde gitmemişti. Top yakalar gibi yaparken ayağı takılmış ve bileği burkulmuştu. Topallayarak yürürken süpermarketin arkasında bir kutu poşet çay buldu. Verebileceği kimse olmadığından kutuyu ceketinin cebine koydu ve yemeğinin yanında bir fincan çay içebileceğini düşündü.

O gece saat onda iç çamaşırlarıyla bağdaş kurmuş halde kirli döşeginin üstünde oturmuş, öğlenden kalan pilavı ve kurufasulyeyi yiyordu. Çenesindeki kısa sakallara yağlı kırmızıbiber tanecikleri yapışmıştı. Yerdeki elektrik ocağının üstünde bir tas su kaynıyordu. Ev sahibesi çok elektrik harcadığı için (almak için parayı nereden bulacağını düşündüyse) mikrodalga fırın kullanamayacağını söylemişti, ama elektrik ocağı için bir şey söylememişti. Ve elektrik ocaklarını bulmak kolaydı; çöpte sık sık rastlanırdı o şeylere.

Jeremy'nin yanında kocaman iki bisküvi kutusu duruyordu, içinde arada sırada yatağın üstüne yaymaktan hoşlandığı karışık bir koleksiyon vardı. Kúpeler, madeni düğmeler, kol saatleri ve düzinelerce yüzük... İki çakı, başparmağının tırnağı kadar küçük bir pusula, bir sürü garip para, lekeli bir beyaz külot, anahtarlar, çakmaklar, iki sutyen, bir paket prezervatif...

"Las-sssstikkkk," dedi. Prezervatifin nereye takılması gerektiğini

biliyordu, ama henüz denemeye cesaret edememişti. Doğrulup oturdu ve havayı kokladı. Anıları yoktu, ama müthiş bir koku alma yeteneği vardı. Bayan Lester de o şeye sahip değildi işte. Geçen yıl iki kez fırınını açık unutmuştu ve iki seferinde de Jeremy kapısını çaldığında uyuyordu. Kadının kendisine neden George D. âhuman o kadar kızdığını anlamamıştı, ama bu ona kapısına dikilmeden önce iki kez düşünmeyi öğretmişti. Yanık kokusu alsa bile. Yeni yüzüğü çıkardı ve küçük parmağına taktı. İlk boğumdan bile geçmese de parmağının ucunda duruşunu beğenmişti. Üstündeki çizgileri incelemek için elini ileri uzattı. Külotları da birkaç kez denemişti. Bunu bir ara prezervatifi takarken yapacaktı, ama bu bir sırды ve o an fazla düşünmek istemiyordu. Yanmış pasta hamurunu çağrıştıran koku giderek artıyordu. Kalktı ve pantolonunu giyerek koridora çıkı. Koku orada içerideki kadar fazla değildi, ama yine de merdivenlerden inip Bayan Lester'in kapısına geldi. Orada durup kapıya vurup vurmamayı düşündü. Çok geç bir saatti ve yerinde bir davranış olsa bile kadının kızacağını biliyordu. Damlayan musluğu sağlık müfettişine gösterdiği zamanki gibi kızacaktı hem de. Kadın hemen onun klozet kapağını alıp alt kattaki kiracılarına vermişti. Sonra bir kez de onu bodrumdaki kurutucudan külotunu almakla suçlamıştı. Jeremy yapmadığma yemin etmişti; Bay Johnson onaylamadıkça hiçbir şey almazdı o, ama Bayan Lester inanmamıştı. Koku artarak birinci kat koridorunu kapladı. Jeremy yumruğunu kaldırdı, aşağıya bakıp pantolonunun fermuarını yokladı ve çektikten sonra kapıya vurdu. Bir dakika geçti. Bu kez daha sertçe vurdu. Sonunda kadın kapıyı açtı ve uykulu gözlerle ona baktı. "Ne var?" dedi sert bir sesle. "Eve-eettt, Bay-yyaan Les-sster. Yanan-nnnnn bi-iiir şeyin-nn kok-kususunuuu aldım-nınm."

"Tanrım," diye bağırdı kadın, gözlerim devirerek. Jeremy onun bayılacağını sandı. Sonra başının üzerinde bir yere baktığını fark etti ve dönünce kendi odasmdan merdivenlere doğru siyah bir duman yükseldiğini gördü. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "B-baaaya-aan L-lesssst-ttttter-rrrrrrr!"

Son 18 «Saniye

İtfaiyeci Bayan Lester'in mobilyalarının sonuncusunu ikinci İcat penceresinden aşağı fırlattı. Bir sağlık görevlisi Jeremy'yi battaniyeye sarmış, oksijen vermiş, ambulansın arkasına oturtup ayaklarındaki yanıkları tedavi etmişti. Ayaklarını komşusunun evde olup olmadığına bakmak için yukarıya çıktığında yakmıştı Jeremy. Aslında yatağından bisküvi kutusunu da almak istiyordu, ama odasını alevler sarmıştı. Oturduğu yerden ikinci kattaki odasında dolaşan itfaiyecileri ve kamyonlardaki projektör ışığının parlak ceketlerde ve şapkalarda yansıyışını görebiliyordu. Islak hortumlar ve metal kelepçeler Bayan Lester'in ahşap zeminleriyle halılarını mahvetmişti. itfaiye arabaları her yere dağılmıştı ve polis memurları Rio Grande Caddesi'ne kadar trafiğin yönünü değiştirmişti. Önce önlem olarak iki yandaki evleri boşaltmışlardı, ama şimdi ev sahiplerinin

yeniden içeri girmelerine izin veriyorlardı. Bayan Lester ile kiracılarıysa eve giremeyecekti, çünkü pansiyon ateş ve suyla harap edilmişti. 1 I^Q

Jeremy itfaiyecilerden birinin elinde onun elektrik sobasına benzeyen bükülmüş bir maden parçasıyla Bayan Lester'in önünde durduğunu ve onunla konuştuğunu gördü. Sıkılmış yumruklarıyla karşı kaldırıma doğru saldıran kadının yüzündeki ifadeyi fark edince irkildi. Onu hiç o kadar öfkeli görmemişti. Asla.

"Senin evin yok!" diye bağırdı kadın. "Senin hiçbir zaman evin olmayacak! Sokaktasın artık, Jeremy Smyles! Burada..." Sözcükleri zorlukla söyleyebiliyordu; yüzü öylesine kasılmıştı ki, sözünü bitirmeden takma dişleri ağzından fırladı ve onları yeniden ağzına tıkmak zorunda kaldı. Sonra da ayaklarını ıslak zemine vurarak çekip gitti.

Bir polis arabası geldi ve şeritleri olan üniformalı bir adam hortumlarını geri çeken itfaiyecilerin olduğu merdivene tırmandı. On dakika sonra geri gelip kaldırımda duran Bayan Lester'in yanına gitti. Konuşurlarken kadın öfkeyle Jeremy'yi gösteriyordu. Jeremy'nin içindeki kötü hisler büyüdü.

G e o r g e D. Shuman

Pencereden atılan eski bir metal masa yere çarptı, onu birkaç parça pencere camıyla devrilmeden önce topaç gibi dönen bir teneke kutu kapağı izledi.

Omzunda şeritler olan polis ona doğru gelmeye başladı. Göbekli, kısa boylu biriydi; şapkası elindeydi. Dudağının bir kenarıyla gülümsüyordu. "Jeremy Srrriyles misin?" diye sordu.

Jeremy başıyla onayladı.

"Şu senin odan mı?" İkinci katı işaret ediyordu.

Jeremy başını salladı. "Hayır."

"Anlayamadım?" dedi adam.

"Bayan Lester artık orada oturmadığımı söylüyor."

Polis derin bir nefes aldı. "Ama daha önce orada yaşıyordun.

Bu geceki yangına kadar orada tek basma oturuyordun, değil mi?"

Jeremy başıyla doğruladı.

"Ve o odadaki her şey sana ait."

Jeremy düşündü. Yalnızca giysileri, elektrik ocağı ve incik boncuğun olduğu teneke kutular onundu. Diğer her şey Bayan Lester'e aitti.

"Sana bir soru sordum." Polisin sesi bir oktav yükselmişti.

"Giysilerimden ve ıvır zıvırdan başka bir şeyim yok." Jeremy gülümsedi.

"Nasıl ıvır zıvır? Oradaki lanet olasıca takılar sana ait değil miydi?"

Jeremy başıyla onayladı. "Saatler ve yüzükler ve anahtarlıklar ve diğer şeyler mi? Hepsi benim. Onları geri alabilir miyim?" Adanın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine kullanılabilir. Avukatını arayabilirsin; avukat tutmaya gücün yoksa Sam Amca sana bir tane tutabilmek için vergi mükelleflerini hrtıklayacaktır. Anlıyor musun, seni geri zekâlı bok parçası?" Anlamamıştı Jeremy. Sam Amca'nın hükümeti temsil eden karakter olduğunu bilmiyordu.

«Son 18 Saniye

West Spicer'e doğru yol alan Kelly sireni kapattı.

Çavuş Dillon'un devriye arabasının arka koltuğunda elleri kelepçeli bir adam oturuyordu. Siyah bir Lincoln Town Car dönemeçte yola dik biçimde park edilmişti. Şoför kapısı açıktı ve alarmı çalıyordu.

Çavuş Dillon öne çıktı ve Kelly'i kapıda karşılayıp tembel bir ifadeyle Bayan Lester'in merdivenlerinin altında toplanmış olan kalabalığa götürdü.

"Bay Carlino'yu aramana ne gerek vardı?" diye tısladı Kelly.

Dillon döndü ve sırıttı. "Bunda ne var ki? Kızının davasını çözdüğümü öğrenmekten mutlu olacağım düşündüm. Bizler kamu memurlarıyız, değil mi Teğmen? Saklayacak bir şeyimiz yok. Var mı yoksa?"

"Bir daha benim vakalarımından biri ile ilgili bilgi sızdırırsan seni yargının önüne öyle çabuk çıkarırım ki başm döner. Beni duyuyor musun, Çavuş Dillon?"

Dillon kural ihlal etmiş bir motosikletçiyi durdurur gibi elini kaldırdı. "Bak, bayan! Seninle ya da başkasıyla uğraşamam. Bana göre bu benim vakamdır. Olayı kapatan benim." Parmağını ona uzattı. "Siz dedektiflerin tek yapışı kasabayı aptal küçük el ilanlarınızla

donatmak." Kalabalığı işaret ederek, "Herkes orada," diye devam etti. "Eminim bir Teğmen olarak bundan sonrasını halledebilirsiniz." Arkasını dönüp devriye arabasına doğru yürümeye başladı.

Kelly'nin aklına gelen ilk tepki onu görevden almaktı. Emirlerle karşı gelmek yargıya intikal etmesi gereken bir suçtu, Ama Dillon az önce kasabanın en ünlü vakasında bir tutuklama yapmıştı. O gecenin olayları ertesi sabahın manşetleri olacaktı. "Her şey sırayla," dedi kendi kendine. "Dillon bekleyebilir." Onunla hesaplaşmak için her zaman fırsatı olacaktı nasılsa.

Herkesin tepesinden bakan Jason Carlino ipek gömlekle ItalG e o r g e D. Shuman

yan ayakkabılar giymişti ve ayakları çorapsızdı. Kelly onlara yaklaşırken bir parmağıyla McGuire'nin göğsünü dürtüyordu.

"Bay Carlino/" diye araya girdi Kelly.

Adam hızla döndü ve ters bir ifadeyle ona baktı. "Bu piçin tutuklanmasını istiyorum, Teğmen. Ve onun deli olduğu martavalını dinlemek istemiyorum. Bu tutuklamayı berbat edersen işini elinden alırım." Dönüp hızla Lincoln'e doğru yürüdü.

Kelly, "Bu hoştu işte," dedi McGuire'ye.

Çavuş asık bir yüzle doğruladı onu.

"Burada ne oldu?"

McGuire anlattı. "Carlino nereden çıktığını anlayamadığım bir şekilde buraya geldiğinde, Dillon'un sanığı bileklerinde kelepçeyle polis arabasının önünde duruyordu. Adam Lincoln'den fırladı ve çocuğun yüzüne bir yumruk attı. Zanlının adı Jeremy Smyles. Belediyede çalışıyor. Şeflerinden birini çağırdım." Turuncu bir kamyonu yaslanmış duran adamı gösterdi. "Adı Johnson. Smyles'i 172 I Carlino'nun elinden almaya o yardım etti. Dillon ne bok yemeye Carlino'ya telefon etti ki? Numarasını nereden buldu adamın?"

"Dillon'u unut," dedi Kelly. "Onunla hesaplaşmanın ne yeri ne de zamanı. Sende ne var? Onu anlat." McGuire anlamlı bir ifadeyle

bakınca onun kendisini tarttığını anladı. "Mac! Bu adli bir vaka. Öyle değil mi? Polis işi. Dillon ile daha sonra ilgileneceğiz. Söz veriyorum."

McGuire başıyla onayladı ve birkaç derin nefes aldı. "İtfaiyeciler çocuğun yatağının üstüne yayılmış bir teneke dolusu takı ve bazı kadın çamaşırları bulduklarını söyledi. Takıların çalınmış olabileceğini

düşünmüş ve polise haber vermişler. Dillon olay yerine gelince Anne Carlino'nun üstünde adının baş harfleri kazılı yüzüğünü görmüş ve adama haklarını okumuş."

"Sen konuşabildin mi onunla?"

"Tüm o ıvır zıvırı nereden bulduğunu sordum ve adam da işinin çöp toplamak olduğunu, hepsini kumsalda, iskelenin altında falan bulduğunu söyledi. Yüzüğü ve üstündeki harfleri sorunca da <Son 18 Saniye

Ajşap platformun tahtalarının arasına alttan sokulmuş olduğunu söyledi."

Anne'in kumun içine soktuğu saati hatırladı Kelly. "Tam olarak nerede demişti?"

McGuire başını salladı. "Çevrem kalabalıktı; burada ayrıntıya girmek istemedim."

I "Carlino ne diyordu öyle? Adamın deli olmasıyla ilgili sözlen-
"Sorun da bu, Teğmen. Adam gerçekten deli. Sen asıl kokusunu duyuncaya kadar bekle."

Kelly çevredeki kalabalığa baktı. Kolsuz gömlekler giymiş, keçisakallı ve iriyarı iki eşcinsel kollarını birbirlerinin beline dolamıştı;

saçlarında bigudiler olan sert yüzlü bir kadın, yüzünde ekşi limon yemiş gibi bir ifadeyle kendisine bakıyordu; bir düzine genç konuşuyor, sakız çiğniyor ve birbirlerinin giysilerini süzüyordu.

"Onu hastaneye kadar izleyip ifadesini alalım. Bize ifade verebilecek durumda, değil mi?"

McGuire omuzlarını silkti. "Bunu göreceğiz, Teğmen. İtfaiyecilerin şefiyle konuşup onları göndereyim."

Kelly belediyenin sağlık hizmetleri kamyonuna doğru yürüdü.

"Bay Johnson?"

"Lütfen bana Ben deyin," diye yanıtladı adam elini uzatarak.

"Ben de Kelly. Duyduğuma göre şuradaki sizin adamlarınızdan biriymiş?"

Adam başıyla doğruladı. "Suçlayacak mısınız onu?"

"Şu anda bir kaçırılma olaymda en önemli tanık konumunda.

°azı sorular sormamız gerekiyor. Onunla ilgili ne anlatabilirsiniz bana?"

"Aklından geçen onu suçlamaksa, bu çok anlamsız derim, Teğmen."

"Neden öyle düşünüyorsun, Ben?"

Uzun boylu adam kollarını kavuşturup kamyonuna yaslandı.

G e o r g e D. Shuman

Soluk haki bir üniforma ve eski çizmeler giymişti; elleri yarm.

yumru ve nasırlıydı, başparmaklarından biri zedelenip kararmışa Johnson tipik bir kamu görevlisi, bir işçi ya da ustabaşı gibi 05. rünmesine rağmen gözleri ve sesi öyle olmadığım belli ediyordu.

"Jim'in kızıydın, değil mi?"

Kelly başıyla doğruladı.

"Sen küçük bir kızken Smyles bir trafik kazası geçirdi. Paradise'deki uyuşturucu bağımlılarından birinin yoldan çıkarıp denize devirdiği okul otobüsünün içindeydi. Uzun süre suyun altında kaldı ve bu hale geldi. Meseleleri biraz zor anlar, ama çok dürüsttür. Şimdiye kadar çalıştırdığım en iyi işçidir."

Devriye arabası uzaklaşırken Jeremy onlara baktı ve gülümsedi.

"Bir kaçırma olaymdan neden sorumlu tutulamaz sence?"

"O öyle biri değildir. Doğasında yok bu. Ve o kadar akıllı da yoktur. Birini kaçırıp sizlerin bulamayacağı bir yere götürebilir mi 1 7 4 1 sence?"

Kelly sessiz kaldı. Adam kesinlikle haklıydı. Ellerini ceplerine soktu ve çevresindeki kalabalığa baktı. Sonra köşedeki eve döndü. Bu ona saatin geç olduğunu ve çocukların Tim'de kaldığını hatırlattı. Olay yerine gelirken onları babalarına bırakmak zorunda kalmıştı ve zamanında gidip almayı umuyordu. Ama şimdi çocukları uyandırmak zorunda kalacaktı ve bu onlarm okul öncesinde uykusuz kalması demekti. Başka ne yapabilirdi ki? Bir kez daha boşanmakla hata yapıp yapmadığını düşündü.

Tim evde olsaydı (ki kızların istediği de buydu) o zaman çocuklar şimdi yataklarında olurdu. Sabah uyanır, kahvaltı yapar, öğle yemeklerini ve ödevlerini alıp okula giderlerdi. Ve ertesi gece ya da bir sonraki gece uyandırılıp babalarının ya da büyükannelerinin ya da yol üzerindeki bir komşunun evine doğru gece gezintisi yapmayacaklarından emin olurlardı.

Johnson onun düşüncelerini böldü. "Ekibimde öyle bir şey yaptıklarını söylesen bir an tereddüt etmeyeceğim adamlar varSon 18 Saniye

c^yles onlardan biri değildir. İnsanlara karşı çok duygusaldır."

"Öyle bir duygusallık iki yönlü çalışabilir," dedi Kelly, düşüncelerini çocuklarından uzaklaştırarak. "Bazı psikopatlar dünyaya çarpık bakar. Olayları spektrumun her iki ucundan da görürler. Aşk ve nefret... İkisi de birdir onlar için."

"O bir kedi yavrusudur, Teğmen. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi incitmez."

Kelly onu süzdü. Gerçekte Jeremy Smyles'in suçlu olmasını istiyordu. İtiraf etmesini ve kendisini cesetlere götürmesini ve böylece yaşamının o bölümünün kapanmasını sağlamasını istiyordu. Ama Smyles'in yüzüğü bulma öyküsü mantıklıydı. Kendisi de o platformun altına girmiş ve saati bulmuştu. Anne Carlino'nun duygularını anlamıştı. Genç kız yüzüğünü çıkarıp tahtaların arasına sıkıştırmış olabilirdi. Kendisini hazırlıyordu. Adamın onu bulacağını biliyor ve her şeye sahip olmasını istemiyordu.

1175

27 Mayıs, Cuma

Wildwood, NewJersey

Polis merkezinin telefonları artık hiç susmadan çalışıyordu. Biri kasabanın çevresindeki lüks arabaların camlarını kırıp içindekileri çalışıyor, bir başkası körfezdeki apartmanlara giriyor ve iyi giyimli Latinlerden oluşan bir çete kıyı boyundaki dükkânlardan giysi çalışıyordu. Tüm bunların arasında yer alan başka bir rapor kısıydı: Andrew Markey, beyaz erkek, 78 yaşmda. Pazar günü saat 14:13'te Macy Sokağı 12 numaradaki Elmwood Bakımevi'nde ölü bulunduğu bildirilmiş.

Son olarak görüldüğü önceki geceden beri kimsenin maktulle görüşmemiş olmasına rağmen, ölüm saatinin 1 Mayıs'ta sabah dört ile on arasında olduğu tahmin ediliyor. Kelly beton merdivenin alt sahanlığında yüz üstü yatan adamın resimlerine ve morgda çekilenlere baktı. Okumaya devam etti: Ölüm nedeni başa alman darbe. Kimi berelerin yanı sıra birkaç kaburga, sol ön kol kemiği ve fibula kırıkları var. Tüm yaralanmalar olay yeriyle tutarlı. Hepsi düşmeyle oluşabilecek türden. Zehirlenme testlerinin sonuçları negatif. Kalan sorular: Kapıyı kim kilitlemeden bırakmıştı? Kasıt var mıydı, yok muydu? Kapıyı Andrew mi, yoksa başkası mı açmıştı? Andrew düşmüş müydü, itilmiş miydi? Eğer adamın kızı da bir hafta önce öldürülmüş olmasa, bu soruların hiçbiri sorulmayacaktı- Kelly bu kez de tanıkların ifadelerine göz gezdirdi. Çoğu alışılmadık bir şey görmediğini söyleyen personelin ifadesiydi, ancak Bayan Campbell adında biri Pazar sabahı erken saatlerde odasını^ dışındaki koridorda yerleri silen bir adam gördüğünü söylemişti-

20

©OQ 18 (Saniye

Verdiği saat bunun ilaçları dağıtan sabah vardiyasının gelmesinden önce olduğu anlamına geliyordu.

Kelly bir telefon açıp tanıdığı soruşturmuştu ve Elmvvood'daki personelin onun sözlerini inanılır bulmadığını biliyordu. Yine de öykü anlaşılır gibi değildi. Pazar sabahları kimse yerleri silmezdi. Eğer kadın gerçekten birini gördüyse, bu her zamanki personelden biri olamazdı.

Bakımevi izleme videoları kullanıyordu, ama Andrewv Markey'in odasını, düştüğü merdiveni, tüm girişleri, hemşire odalarını ve acil çıkışları kapsayan görüntü kayıtları kayıptı.

Kelly kapısının önünden geçen çavuşu görünce seslendi:

"Mac!" Çavuş yavaşça geri geldi. "Şu Bayan Campbell'in gördüğü adam., Kim olabileceği konusunda bir ilerleme var mı?"

"Hayır," dedi Mac kuru bir sesle. "Aslında araştırmadım."

Kelly öylece baktı ona.

"Adamın siyah mı, yoksa beyaz mı olduğunu bile bilmiyordu, Teğmen."

Kelly başını yana eğdi. "Adamın beyaz, siyahsa da açık tenli olduğunu söylemişti."

"Evet." Mac sırtıttı. "Ben de öyle dedim. Bak Teğmen, ben tanıdığı geçiştirmiş değilim. Olaydan sonra bir saat sorguladım onu."

"Tamam, Mac. Biliyorum, biliyorum... Ama şu kız konusu gerçekten çok rahatsız ediyor beni."

"Beni de rahatsız ediyor ve eğer bir anlamı olacaksa başka bir bilgi vereyim sana: Bayan Campbell bakımevine geldiğinden beri idareye on bir ırza geçme şikâyetinde bulunmuş. Hepsinde aynı koyu tenli erkek eşkalini vermiş. Hatta bir seferinde televizyonda birini gösterip, çığlıklar atarak, "İşte bu o, bana tecavüz eden adam buydu," diye kriz geçirmiş. McGuire kendisinden beklenmeyecek ciddiyetsiz bir davranışla kollarını başının üstünde sallayarak tiz bir sesle bağıırıyordu.

Bu gösteriden etkilenmeyen Kelly bir şeyler bekler gibi başını

G e o r g e D. Shuman

yana eğmişti. "Devam et," dedi soğuk bir sesle. "Televizyondaki

kininiş?"

"George Hamilton." Tekrar sırtıttı.

Kelly bu kez güldü.

"Orada bir araştırma yapmamı istiyorsan hemen gidiyorum, Teğmen."

"Hayır, Mac. Zaten bir sürü işin var."

McGuire omuz silkti ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Randall'ı gönder," diye mirıldandı Kelly. Kahve fincanını eline aldı ve soğuduğunu anlayınca yüzünü ekşitti.

Uzaklaşmakta olan McGuire'in rahat bir nefes aldığını mı duymuştu yoksa ona mı öyle gelmişti? Ofisinden çıkıp dinlenme odasına doğru yürüdü. Laudon da oradaydı.

"Smyles'e ne dersin?" diye sordu selam faslını geçiştirip.

Kelly filtreye kahve koyarken, "Onun adamımız olduğunu 178 I sanmıyorum," dedi şefine. "Dün gece bir saat geçirdim onunla. Bırak on yedi yaşmda genç bir kızı karanlıkta kovalamayı, ayakkabılarım bile zorlukla bağlayabiliyor." Makineye su doldurdu. "Konuştuğum herkes aradığımız kişinin o olduğunu söylüyor. Deliller ortada." Makinenin düğmesine bastı ve yaşlı adama bakmak için döndü. "Onu tanıyor musun?"

Şef başıyla onayladı. "Onunla ilgili bilgim var."

"1996'da röntgencilikten tutuklanmış."

Loudon yine başıyla doğruladı. "Ben olsam o tutuklanmaya pek önem vermezdim. Neden içeri alındığını hâlâ bildiğini sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Acemi polislerimizden biri ara sokaklardan birine girmiş ve Smyles'in karanlıkta durduğunu görmüş. O da durup bakmış ve alt kattaki banyoda çıplak bir kadın olduğunu görmüş. Çocukla ne konuştuğunu bilmiyorum, ama Çavuş DiUon'u aramış, o da olay yerine gelip memura Smyles'i tutuklamasını emretmiş."

&on 18 «Saniye

"Sen suçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Loudon ne söyleyeceğine karar vermeye çalışarak baktı ona.

"Ne düşündüğümü söyleyeyim sana, Kelly. Eğer o sokakta yürüyen ben olsaydım ve açık bir pencerede çıplak bir kadın görseydim ve kadın tahrik etmek için davranır gibi olsaydı, herhalde bakmak için dururdum. Çocuğun öyle bir şey aramaya çıktığını düşünmüyorum." Kelly gülümsedi. "Ne yaptın öyleyse?"

"Hiçbir şey. O zamanlar senin görevindeydim. Burnumu üniformalıların işine sokmamaya dikkat ediyordum. Şimdi senin yapmaya çalıştığın gibi yani."

"Odasında buldukları kadın iç çamaşırları ve kurutma makinesinden çorabını çaldığına yemin eden ev sahibi ne olacak?"

Loudon omuz silkti. "Smyles'in tamamen düzgün olduğunu söylemiyorum, Kelly. Onun dramatik bir şekilde değişime uğramış bir adam olduğunu söylüyorum. Asıl soru şu olmalı: Bir kızı kaçırıp, yetenekli olduklarını iddia eden kolluk güçleriyle dolu bir şehirde cesedi onların bulamayacağı şekilde saklayabilir mi?"

Kelly onunla aynı fikirde olduğunu başını sallayarak belli etti.

"Amiri de bu tür bir şeyler söyledi zaten."

"Getirdiklerinde nasıl davranıyordu?"

"Dünyada en ufak bir derdi yokmuş gibiydi; kendisini çay partisine davet etmişiz gibi gülümsüyordu. Plajda kırmızıdan çok

yeşil ambalaj kâğıdı bulunduğ u ve kendi saçlarını bıçakla kesebildiğ im de anlattığı ifadesi alınırken altmış dakika yanında oturdum.

Kendisini yalan makinesi testi uygulayacak memura teslim ederken yüzüme bakıp güldü."

"Sonunda ne yaptın?"

"Serbest bıraktım." Kahve makinesi fokurdamaya ve buhar çıkarmaya başlamıştı. "Yeniden tutuklamamız gerekirse Clarke'ye istediğ imiz zaman jüri toplatabiliriz. Elinde de Dillon'un ifadesi, Carlino'nun yüzüğü ve kadın iç çamaşırları olur."

G e o r g e D. Shuman

"Bunların hepsi şimdi var sende."

"Ve ben zayıf kanıtlar olduklarını düşünüyorum." Fincanına kahve doldurdu.

"Seninle tartışmayacağ ım, Kelly. Ben şeytanın avukatını oynuyorum. Onun gerisingeri sokaklara neden sarındığını sorduklarında basma ne söyleyeceksin?"

"Olaydan sorumlu olduğ unu gösteren yeterli kanıt bulunmadığını. Bir kanıt bulduğ u için o sadece tanık."

"Bu argümana sıkı sıkıya tutun. Dillon'un Jason Carlino'yu çağ ırması ne demek oluyor?"

Kelly bir fotokopi kâğıdı yığ ınına dayanarak kollarını kavuşturdu.

"McGuire geldiğ inde olay yerindeymiş. Anlaşılan Dillon aramış ve kızının yüzüğ unden söz etmiş."

"Adam Jeremy Smyles'e tokat mı atmış?"

"Daha da kötü girişmiş."

"Zarar vermiş mi?"

"Bir gözü morarmış, ama nasıl olduğ unu hatırladığını sanmıyorum."

"Birilerini suçlamayı düşünüyor mu?"

Kelly gülümsedi. "Bunun yapması için uygun zaman değil, şef."

"İşte şimdi anlıyorsun. Dillon ile Carlino'yu bana bırak. Senin iş in kızı kimin kaç ırdığını bulmak."

"Odama kadar yürüeyebilir miyiz?"

"Tabii."

Dinlenme odasından çıkıp serviste yürümeye başladılar.

"Smyles'e ne oldu?" diye sordu Kelly.

"Otobüs kazası. 1976 sonbaharmda o ve on yedi oğ lan Cape May'deki bir futbol maç ından eve dönüyormuş. Polis o sırada hız yapan bir yeniyetmeyi kovalıyormuş. Adam arabasıyla tam önden bindirince otobüs yoldan çıkmış. Kasabanm gördüğü en kötü faciadır bu."

Son 18 Saniye

"Babam olay sırasında polis şefiydi, değil mi?"

"Baban olayın kendisiydi. Savunma kazaya çocuğ u kovalayan 0ljSin neden olduğ unu iddia etmeye çalıştı. Babansa bölge savcı- .ju kasıtsız adam öldürme davası yerine ikinci derece cinayet davası açmaya razı etti ve adam iki oturumda cezaya çarptırıldı: İki l^z yaşam boyu hapis. Eyalette ölümlü trafik kazası için ilk kez Öyle bir ceza verildi."

Kelly onu ofisine alıp jaluzileri kapattı. Çekmecedan bir paket sigara çıkartarak, "Sen iç ben bakayım," dedi.

Loudon paketten bir sigara çekip kibriti aldı. Şefin yalnızca olay yerinde ve biri ikram ederse sigara içtiğ i biliniyordu. İki fırsattan

birinin gelmesi bir yıl bile sürse beklerdi.
Kelly ise sigara içmenin adama hiçbir şey ifade etmemesine bozuluyordu. "Tanrım, şu şeyleri öyle özlüyorum ki," dedi dalgın bir sesle. "Gus o olaydan sağ kurtulan başka birinin olmadığını söyledi."

Loudon başını salladı.

"Asıl sorunun Smyles'in birini kaçırıp cesedi saklayabilecek durumda olup olmadığını söyledin. Ne geçiyor aklından?"

Şef tavana doğru bir halka üflledi. "Muayene ettir onu."

Kelly gözlerini kıstı. "Anlayamadım?"

"Clarke'ye söyle, onu bir asabiyeceye muayene ettirsin, v^ineland'daki Dunmore Psikoloji Enstitüsü mahkemeler için danışmanlık yapar. Bedensel yetenek, doğru ve yanlış anlaşılabilir kapasitesi falan."

Kelly minnetle gülümsedi. Telefonu alıp bir numara tuşlarken Şef ayağa kalktı ve "O sigaralardan uzak dur," diye mırıldanarak kapıyı arkasından kapattı.

Karşıdan cevap verilince, "Shaughnessy," dedi. "Benim için bir şeyi araştırmayı isteyecektim, Gus."

Elimden geleni yaparım."

Kentin iş araçları kayıtlarını elde edebildin mi?"

G e o r g e D. Shuman

Adam bir an düşündü. "Evet. Aklında ne var?"

"Dün geceki yangından sonra elinde Anne Carlino'nun yü^ğü olan bir samğı içeri aldık. Adanın belediye'deki amiriyle konu şuyordum. Kamyonu turuncu renkte."

"Seni ararım," dedi Gus.

O'Shaughnessy sakız çiğneyip, Jeremy Smyles'i düşünerek kasabanın sokaklarında bir saat kadar arabayla dolaştı. Adamın teneke hazine sandığında buldukları takıların çoğu değersizdi. Birkaç iyi parça (bir yüzük, bir küpe ve biraz değeri olan bir saat) vardı, ama hiçbirinin üstünde işaret yoktu ve çalınmış mal olarak kayda geçmemişlerdi. Ancak Jeremy'nin başka sorunları vardı. Her iki kaçırma sırasında da nerede olduğunun hesabını veremiyordu. Ona kefil olacak arkadaşları yoktu, pansiyona girerken ya da çıkarken kimse tarafından görülmemişti ve kimse zamanım nasıl 1821 geçirdiğini açıklayamıyordu.

Jason Carlino *Patriot*'a verdiği günlük demeçlerinde ondan birinci derece samk olarak söz etmişti ve belediye başkanının adamı yok sayması giderek zorlaşıyordu.

Kelly ise muhabirlere, "Evet, Smyles kurbanlardan birine ait olan bir nesneyi odasında bulunduruyordu, ama açıklaması inandırıcıydı," demişti. Adam dedektifleri yüzüğü bulduğu yere götürmüştü ve orası Kelly'nin kızın saatini bulduğu yerdi. Yalnızca ilk baktıklarında gözlerinden kaçmıştı. Hepsi o kadardı. Ama Jason Carlino için bu durum Jeremy Smyles'in suçun işlendiği yeri bildiği anlamına geliyordu.

Tracy Yoland'ın ölümünü araştıran polisler onun kayboluşundan beri iskeleler civarında devriye geziyordu. Hem onun hem de Anne Carlino'nun fotoğraflarını gösteriyor, kızlar kaybolmadan önce onları ya da kuşkulu bir turuncu araç gören birilerini bulmaya çalışıyorlardı.

Tracy Yoland'm ebeveynlerinin Nebraska'ya döner dönmez

Son 18 Saniye

-andığım duyunca üzölmüştü Kelly. Öyle olaylar bir evliliğı yıtjjjjyordu. Bunu daha önce de görmüştü.

Tim'in ofisinin yanındaki kafeteryada durdu. Öğle yemeğı için rada buluşurlardı ve her nedense içeri girdiğinde Tim'in orada oturuyor olabileceğini düşünmüştü. Öyle olsa basit bir rastlanüyı isleyecek, onunla oturup kahve içerken aralarındaki buzlan kıracaktı. Ama her açıldığında kapıya bakıp, onu özlediğı için kendisine sinir olarak ve gitmesine izin verdiğı için daha da fazla nefret ederek yumurtalı sandviçini tek basma yedi. Artık öyle yaşamak istemiyordu. Onsuz olmaktan bıkmıştı. Kızlar onsuz olmaktan bıkmıştı. Ne de olsa 2005 yılındalardı. Başkanlar hata yapıyordu, astronotlar, rahipler, spor yıldızları, herkes hata yapıyordu. Kayıtsız şartsız sadakat istiyor idiyse, bir insan değil Labrador sokmalıydı hay alına.

Yaptığı şeyi itiraf etmenin Tim için kolay olmadığıнын farkındaydı; onun olanları annesine anlattığını da biliyordu ve bu da aynı derecede zor olmalıydı. Ama Tim'in bir vicdanı vardı ve Kelly'nin onda sevdiği pek çok şeyden biriydi bu özelliğı. Yalnızca birkaç bina ötedeydi Tim. Kelly büfeden onunla paylaşmak için bir paket fıstık ezmesi aldı. Eskiden, kızları çok küçükken çarşaplardan çadır yapar ve fıstık ezmelerini onlarla paylaşırlardı. Aptalca bir oyundu, ama yıllar boyunca ikisinden biri eve elinde bir paketle gelirdi, sonra örtülerin altına girip çikolata yerler, öpüşürler ve sonunda nefesleri fısük kokarak sevişirlerdi. Fıstığı ve aldığı NicoretteTeri cebine koydu ve arabasına gittiğinde telefonunun mesaj ışığının yandığını gördü.

İlk arayan Gus idi; istediğı araç kayıtları elindeydi ve kendisini aramasını istiyordu. İkinciye Tim idi; o akşam kızları kendi dairesi yerine annesine bırakıp bırakamayacağını soruyordu. Verilmiş bir sözü vardı.

Verilmiş bir söz! Bu lanet olası bir randevu anlamına mı geliyor?
Üçüncü telefon onu kıyıda gezintiye davet eden Clarke Hamilton'dan gelmişti.

183

11

George D. Shuman

Hem de nasıl gezerim! Benim verilmiş sözüm falan yok.

Merkeze döndüğünde Gus Meyers onu ofisinde bekliyordu Bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu. Söylentiler artık söyle™ değildi; Agnes'in üç aydan az zamanı kalmıştı. Elini ceketinin cebine sokup bir zarf çıkardı ve Kelly'ye verdi. "Son üç ayda çürüğe çıkarmadıılarsa Wildwood'da verdiğın tarife uyan beş kamyon var Bu son sayım. Ama içlerinden herhangi birinin bulduğun saatteki boyaya uyacağı anlamına gelmez bu. Sadece verdiğın yıl ve modeller. Tamam mı?"

Kelly başıyla onayladı. "O halde karşılaştıırabilmek için birinde çizik aramam gerekiyor?"

"Öyle. Aklında özel bir araç varsa hiç durma. Ama bence zor bir ipucu kovalıyorsun. Önce takımı bul, çizik ara. Adamlarımdan birini göndermemi ister misin, yoksa bu gizli bir soruşturma mı?"

"Bir süre daha gizli kalması iyi olur sanırım. Bir boya örneğini araştırmakne kadar sürer?"

"Haftalar." Gus omuz silktilti. "Belki de aylar. Bu türün tek arşivi bizim merkez büroda ve onlar da öncelikle yargılama sürecine katkıda bulunacak örnekler üzerinde çalışırlar. Talebine herhangi bir sanığın dosya numarasını eklersen iş çok daha çabuk yapılır. Sana ancak bu kadar söyleyebilirim."

"Teşekkürler, Gus." Kelly kendini içi boşalmış gibi hissetti. Aylar mı?

"Bana teşekkür etme. Senin aklma gelen bir şey bu."

S&A 31 Mayıs, Salı

/ i l Wildwood, New Jersey

"Bu sabah kıyıda bir pentagram⁴ bulunduğunu duydum."

Kelly omuzun üzerinden baktı. Şef hemen arkasından yürüyordu ve hiç de mutlu görünmüyordu. "Anma Günü tatilindeyiz,"

dedi. "Her şey beklenir bu aralar." Posta odasında durup bir avuç zarfı aldı, sonra ofisine doğru yürümeye başladı, "ihbar ipucu hattından geldi," dedi. "İtiraf etmekten nefret ediyorum, ama bir an beni de korkuttu."

"Peki neymiş?"

"Beş köşeli yıldız yanında herkesin yürüdüğü bir yerde kuma çizilmiş. Tam ortaya 'Orospu', köşelere de AC ve TY harfleri ya- 1185 zılmış. Bana sorarsan gazetelerde kendilerinden söz edilmesini isteyen bir grup sapığın işi."

"Çevrede başka bir şey var mı?"

"Çocukların kumdan yaptığı kale ve bir de tek bacaklı martı."

"Şeytan uğramış gibi görünüyorlar mıydı?"

"Hepsi!"

"Ya telefonlar?"

"Bol. Kıyıda koşan herkes aramış galiba. Beşte başladı ve bir saat kadar önce sona erdi. Şeytana tapanların kasabada olduğu ihbarları bile geldi."

"Şeytanın yandaşları kumda oynamaz," dedi şef. "Yıllardır tanrım onları."

"Ayrıca Marshland Sokağı'nda eski yazlık barakalarda yapılan Satanik yıldız, (ç.n.)

G e o r g e D. âhuman

cadılar toplantısıyla ilgili bir telefon da aldık. Oraya bir araba &Ş derdim. Bütün pencereler perdeyle kapalıydı ve içeride üç çift Va di. Dik saçlı, kara ürnaklı, siyah rujlu... O tipleri bilirsin, siy^ meraklıdırlar." Ofisine girdi. "Çikolatalı kahvaltı gevreği yerken yakaladık onları. Hepsinin acilen yıkanması gerekiyordu. Bunuj, dışında normaldiler."

Loudon gülümsedi. Kelly yerine geçerken o da masanın kn^.

sma ilişti. "Sekreterim beni aradığım söyledi."

"Yardımanın gerekiyor."

Deneyimli polisin kaşları kalktı.

"Belediyenin kamu hizmetleri bölümünde konuşabileceğim birini tanıyor musun?"

"Konu ne?"

"Kaçırılmalar."

Loudon düşünceli bir tavırla salladı başını. "Jeremy Smyles ile 186, m i i l«İ U ? "

"I-ıh! Bir kamyon arıyorum." Boyadaki çizikleri ve Gus'un çalışmasını anlattı.

"Ben Johnson," dedi Loudon.

Kelly başıyla doğruladı. "Onunla tanıştım. Carlino şu zavallı Jeremy'nin gözüne yumruk attığında oradaymış."

"Sözünü ettiğin servisi bir arada tutan yapıştırıcı işlevi görür Johnson. Politikacılar konusunda nasıl davranacağımı pek bilmez, ama dört yönetici eskitti. Acemiliğimden beri tanırım onu." Uzanıp Kelly'nin masasının üzerindeki bir kalemle oynamaya başladı.

"Carlino'nun avukatı bizden dilekçeyle şikâyetçi oldu. Belediye başkanı bunu ciddiye aldı. Yazılı savunma istiyor."

Kelly ona bakmak için döndü. "Neyle ilgili?"

"Smyles. Bizi bir katili sokağa salmakla suçluyor adam. Tüm idari birimlere dava açmakla tehdit ediyor."

"İşimizi yaptığımız için mi?"

"ihmalden ötürü. Çavuş Dillon da Yoland'm kaçırıldığı gece

W

Son 18 Saniye

v je s 'i kıyıda gördüklerine yemin edecek iki genç olduğu iddiaıttcla-
Suç işlendiği sırada adanın yanında olduğunu kanıtlayabi-
-gği birilerini bulabildin mi?"

Kelly bakışlarını kaçırdı ve başını salladı. "Yürüyüşe çıkışını söyledi."

"Yürüyüş mü?"

"Yürüyüş," diye tekrarladı yavaşça.

"Bunu mu verdin Clarke'ye?" diye homurdandı şef.

Kelly başıyla doğruladı. "O da işe yaramayacağını düşünüyor, ama Smyles yine de yaptığı iddia edilen şeyi başaramazdı."

"Clarke ile psikiyatrist raporu meselesini konuştun mu?"

"Muayene ayın dördü Cumartesi günü öğleden sonra birde yapılacak. Bu hafta dolularmış. Sen haklıydın, Şef. Bu kızları iskelenin altından kim aldıysa, yalnızca cesetleri yok edecek zekâya değil, onlardan fazla güce ve oradan uzaklaştıracığı araca da sahip olmak zorundaydı. O kişi Jeremy olamaz."

Loudon omuz silkti. "Öyleyse Clarke'ye de kabul ettir bunu.

Dillon'un tanıklarının kim olduklarını öğren ve öykülerini basma sızdır. Carlino ensendeyken bir şey yapamazsın."

Kelly de öyle düşünüyordu.

"Ben de dahil olmak üzere kim ne derse desin, Jeremy Smyles'i aradan çıkarma. Bunu ancak güçlü kanıtlarla destekleyebildiğin zaman yap. Günün birinde aradığımız adamın o olduğu ortaya çıkarsa batırız. Kötü batırız."

Kelly 'biz' takısıyla ima edilenin aslında kendisi olduğunu çok iyi bilerek başıyla onayladı.

Loudon sözlerini, "Ve Dillon'u bana bırak," diyerek bitirdi.

Kelly saat dördü biraz geç belediyenin Kamu Hizmetleri binasına girdi ve Ben Johrison'un ofisine yönlendirildi. Oda o kadar küçüktü ki, kapıyı kapatıp özel olarak konuşabilmek için iskemle-

187

ÜL

188

G e o r g e D. Shuman

lerden birini koridora çıkarmak zorunda kaldılar. Bir erkek rW •
fisinin

Şubat kızı üzerindeki tek giysi olan kayak beresiyle kapm

arkasındaki posterden sırtıttıyordu.

"Güzel bronzlaşmış," diye mırıldandı Kelly.

Johnson gülümsedi ve masasının arkasına geçti.

"Öncelikle Bay Smyles için psikolojik bir değerlendirme ayar.

ladığımı bilmenizi istiyorum, Ben. Bu kendi rızasıyla yapılacaktır ve muayenede suç işleme yetisine sahip olup olmadığına kesin karar verileceğini umuyorum."

"Öyleyse onu suçlamayacaksınız?"

Kelly başını salladı. "Şu an için sadece tanışımız konumunda.

Elindeki yüzük dolayısıyla. Hepsi o kadar. Başka bir şey yok. Bana kalırsa suç işleme yetisi yok, ama bunu benden duymadınız. Yoruma açık bir düşünce."

"Yüzüğü nereden aldığını size söyledi mi?"

"Evet. Çöp toplarken ahşap platformun altında bulduğunu söyledi. Bulduklarının kendisinde kalması için sizin izin verdiğinizi söyledi ki, bu da beni size soracağım ilk soruya getiriyor." Biraz öne eğildi. "Bu alışılaga geldik bürokratik tavra benzemiyor, değil mi?"

"Benzemez." Johnson ayağını masasının üzerine koydu ve iskemlesini geriye itti. "Ama ona neden farklı davrandığımı anlamanız için Smyles'i tanımanız gerekir."

"Anlatın bana."

"Smyles'e bir görev verin -her hangi bir görev- ve harfi harfine yerine getirilişini izleyin. Sağduyusu yoktur. Söylediğimle söylemek istediğim arasında ayırım yapamaz. Ona plaj tamamen temiz leninceye kadar tüm çöpleri toplamasını söylersem, bir daha asla eve gitmez. Tek bir parça kâğıdın arkasından bile koşup duracaktır. Onu ilk işe aldığım da bulduğu tüm özel eşyaları getirmesi!11 söyleyince, torbalar dolusu plastik yüzük ve kibrit yığıldı buraya Orada gezegenin her yerindekinden daha fazla değersiz takı bulur. Ona neyin değerli ve neyin değersiz olduğunu öğretemeyecce «Son 18 Saniye

ğimi anlayınca aldırmama durumuna geldim. Arada sırada değerli bir saati alıkoysa ne olur ki sanki? Ekibimde en çok çalışan işçidir o ve bunun karşılığında eline neredeyse hiçbir şey geçmez."

Kelly adama bakıp başını salladı. "Öyleyse kutusundaki ıvır zıvırın sizin izninizle onda kaldığına tanıklık eder misiniz?"

Johnson'un çenesi kasılır gibi oldu, ama bu hemen bir gülümsemeye döndü. "Benim bu küçük bölümüm oldukça oynak yedi

milyon dolarlık bir bütçenin üzerinde oturuyor, Teğmen. İşin yapılması için ihtiyaç duyduğum filonun ancak yarısına sahibim ve bu çeyrek asırdır böyle. Bazı koca kıçlı seçkinlerin bulunmuş eşyalar politikasıyla ilgili sözlerine aldıracağımı mı sanıyorsun? Eğer bu odaya oturup daha iyisini yapacaklarını düşünüyorlarsa emeklilik kâğıtlarımı masalarının üstünde öyle hızlı bulurlar ki, başları döner. Böylece gönüllerinin çektiği tüm plastik yüzüklere sahip olabilirler."

Kelly gülümsedi. Loudon haklıydı. Kimse Smyles'in küçük hazine kutusuyla ilgili olay çıkarmayacaktı. Öteki konuya girme zamanı gelmişti. "Jeremy bugün gelişimin asıl nedeni değil, Ben." Adam şaşkınlıkla baktı ona.

"Anne Carlino'nun kaçırıldığı gece iskelenin yanındaki otoparkta turuncu renkli bir aracın bulunduğu inanmam için yeterli

ipucu var elimde."

Johnson anlamaya çalışarak baktı onun yüzüne. Bir an Jeremy Smyles'ten söz ederken şimdi turuncu bir araca geçmişlerdi.

"Jeremy araba kullanmaz," dedi, aklı karışmış bir halde.

"Bunu biliyorum."

"Öyleyse o haltı karıştıranın burada çalışan başka biri olduğunu mu düşünüyorsun? Belki 4e benim aradığın adam." Çenesi yine

kasıldı. "Sağlık Birimi İle Uğraşma Haftası falan mı ilan edildi?

Kelly dosdoğru gözlerinin içine baktı onun. "Elimizdeki tarif eski model bir General Motors kamyon. 90'ların başmdakilerden.

Filonuzda bunun gibi birkaç kamyon bulunduğunu biliyoruz. Ben yalnızca onlara kimin ulaşabileceğini öğrenmek istiyorum." ÇekeG

e o r g e D. <Shuman

tinden sayım listesini çıkardı ve açıp masanın karşı tarafına itti

"Şef Loudon senin bana yardımcı olabileceğini söyledi."

İşte! Söylemişti. Kendisini gönderen şefti.

Kâğıdı önüne çekerken Johnson'un gözleri kısıldı. Gözlüklerini

taktı ve bir kalem alıp kâğıdın üzerine vurmaya başladı. "Bu oldukça ayrıntılı bir liste," dedi. "Nasıl elde ettiğini söyleyebilir misin?"

"Şimdilik söyleyemem. Ama zamanı geldiğinde söz veriyorum

ki, ilk sen bileceksin. Şu anda sadece ipucunun güvenilirliğine karar vermeye çalışıyorum."

Adam dikkatle baktı ona.

"Bak," dedi Kelly. "Geçen gece Jeremy'ye olanlar için çok üzgünüm.

Ama Jason Carlino acı çeken bir baba; kendini onun yerine koymanın kolay olacağından eminim."

Johnson fazla nazlanmadı. "Şoförlerimin sabıkalarının olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?"

Kelly başıyla onayladı. "Geçen geceki konuşmamızda adam kaçırdıkları iddia edilse şaşırmayacağım birkaç kişinin olduğunu söylemiştin."

"Ben mi dedim bunu?" Sonra gülerek başını salladı.

"Onun gibi bir şey," dedi Kelly. O da hafifçe gülümsüyordu.

â.

Ofisine döndüğünde Ben Johnson'un listesi faks makinesinde bekliyordu. On bir ad vardı ve bunlardan ikisi Adalet Bakanlığı tarafından kendilerine iş bulunması istenen koşullu tahliye edilmiş tutuklulardı. Kelly isimlerin hepsini Ulusal Sicil Merkezi'ne geçti ve yanıt beklerken Tim'i arayıp söz'ünü yerine getirebilmesi için kızları alıp annesine götüreceği mesajını bıraktı. Sonra Clarke'yi aradı ve sahilde yapılacak bir gezintinin çok hoşuna gideceğini söyledi.

Yanıt geldiğinde soruşturduğu isimlerle ilgili fazla ilginç bir ©on 18 «Saniye

ggy olmadığını gördü. Earl Oberlein Sykes adında ölüme sebebiyet vermekten hapis yatmış bir adam vardı. Sicil Merkezi onun tutuklanma dosyasmda bir araçtan söz edildiğini, bunun da trafikte

ölümlü kaza yapmakla ilgili olduğunu bildirmişti ki, bu ölümle sonuçlanan dikkatsiz araç kullanmanın genel tanımıydı. Adam

ağır ceza almıştı, ama bir içkili araba kullanma öyküsü olabilirdi.

Sykes'in vahşet içeren suçu olmadığını görünce Kelly onu bir

kenara bıraktı. Sağlık İşleri'ndeki sürücülerin bazı trafik suçları vardı. Örneğin biri bir alkol ya da uyuşturucu etkisi altında araba

kullandığı için yargılanıp hüküm giymişti ve biri de kaza yerini terk etmişti.

Ve Kelly Sandy Lyons'u araştırmaya başlayınca yazıcı üç dakika boyunca durmadan sayfalar dolusu kâğıt çıkardı.

Lyons tecavüz ve öldürmek niyetiyle saldırıdan hapis yatarken koşullu tahliyeye uygun görülmüştü. Rio'da, sahilden bir buçuk kilometre kadar içeride yaşıyordu. Otuz yedi yaşında beyaz bir erkekti; New Jersey eyaletinin Elizabeth şehrinde doğmuş, dört yıl Lorton, Virginia'da tecavüzden yatmış, 1999 Ağustos'unda salıverilmişti. Alderson'da 1991'de tecavüzden iki yıl, 1986'da oğlancılıktan iki yıl yatmıştı. O sırada henüz on yedi yaşında olmasına rağmen reşitmiş gibi yargılanmıştı. Kelly'nin onun çocukluk sicilinin de kabarık olduğundan kuşkusu yoktu.

Kapıya vuruldu. Gelen McGuire'dı. "Seni kimin aradığını tahmin et?"

Kelly derin bir nefes aldı. "Ed McMahon mu?"

Mac güldü. "Newsy. Kaybolduğu gece Yoland'larm kızının Billy Weeks ile olduğu söylentilerinin kulağına geldiğini sana söylememi istedi."

"Olamaz!"

"Olur."

Kelly bir ayağını masasının üstüne uzattı ve duvardaki suç mahalli fotoğraflarına baktı. "Pis iş," diye mırıldandı. Polisteki herkes Billy VWeeks'in iskeleler civarında kokain sattığını bilirdi.

G e o r g e D. âhuman

Mesele kokainle ilgili olabilir miydi? Bir süre bunu düşündü Kelly. Sonra, "Bu onun tarzı bir iş değil, Mac," dedi. "Bunu yapacak adam değil o."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"İçeri alacak mısın?"

"Yarın öğleden sonra. Satış yaparken almak istiyorum. Üzerinde bir cep dolusu uyuşturucu olursa ağırlığımızı daha rahat koyarız."

"İyi fikir." Bilgisayar ekranım ona çevirdi. "Şuna baksana."

Mac okudu ve ıslık çaldı. "Nerede buldun bu tipi?"

"Belediyenin sağlık hizmetleri servisinde kamyon sürücüsü.

Turuncu bir kamyon."

"Tanrım!"

Kelly başıyla onayladı. "Şapkanın altında tut bunu. Kamyonundan boya örneği alacağım ve ne çıkacağımı göreceğiz."

192 j "Bu hepsinden iyi görünüyor işte."

"Tamam," dedi Kelly. "Paydos et artık."

Mac çıkarken Kelly ağzına bir Nicorette attı ve telefonu açıp belediyenin Sağlık Birimi'ni aradı. Bir kadın çıktı karşısına. "Ben Johnson hâlâ orada mı?" diye sordu.

"Bekleyin."

Birkaç dakika sonra bir ses, "Johnson," dedi. Nefes nefeseydi.

"Kelly O'Shaughnessy. Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Ben."

"Tam otoparktan çıkarken yakaladın beni. Senin için ne yapabilirim?"

"Sandy Lyons'un kullandığı kamyonu nasıl bakabilirim?"

"Bekle, Teğmen," dedi adam. "Önce herkesi buradan çıkarmam gerek."

Biraz sonra yeniden haftaydı. "Kusura bakma. Çevrede fazla kulak vardı. Lyons gece yarısından sekize kadar olan vardiyada et

vagonunu kullanır."

r

Son 18 Saniye

"Et vagonu mu?"

"Ölü hayvanlar kamyonu."

"Haaa, tamam!" Üniformalı devriye polisiyken birkaç kez karışmıştı o kamyonlarla.

"Filo numarası otuz üç, ama gözden kaçırmanız olanaksız, hidrolik kaldırıcılı damperli bir hafif kamyon. Garajın en sonundaki yıkama bölümünde park eder."

"Geceleri kapıları kilitlenir mi?"

"Öyle olması gerekir, ama hiç kilitlenmez. Zaten değerli her şeyi yönetici ofislerinde saklarız. Binanın batısındaki kapıyı kullan. Park yerine en yakın olan girişi."

"Aldığı hayvanları ne yapar?"

"Kasabanın çöp depolama alanındaki fırınlara götürür ve yakar. Kamyonu temizlenmeye getirmeden en son bunu yapar."

I "Temizlenme mi?"

"Aracın damperi antiseptikle yıkanır. Klor falan da kullanıyo- 1193 ruz."

"İzin gecesinde ne olur? Başkası mı alır kamyonu?"

"Eylül'de verdikleri bütçeden sonra öyle bir lüksümüz kalmadı.

Üç vardiyada üç adam. Birinin izin günüyse, kamyon bekler."

"Diğer şoförler kim?"

"Danny Ellerbee ile Earl Sykes, ama Ellerbee fıtık ameliyatı oldu."

"Bu hafta Lyons'un ilk izin günü hangisi?"

"Perşembe," dedi Johnson, "Yani yarından sonra. Ancak akşam vardiyasının girip çıkmasını beklemelisin. Saat onda gelmeye başlarlar, önce burayı temizlerler ve saat on bir buçukta herkes gitmiş olur."

"Teşekkürler." Kelly telefonu kapattı. "Evet!" Yumruğunu masaya indirdi. Fırın bir cesedi yok etmek için en ideal yerdi.

I

G e o r g e D. 6human

Clarke çok hoş görünüyordu. Zeytin rengi pantolon, mav Oxford gömlek ve mokasen ayakkabılar giymişti. Kelly bir erkek kendisini evden almaya gelmesinden normalde huzursuz olurdu ama nedense o gece buna aldırmıyordu.

Clarke'm da onun kıyafetini beğendiği belliydi. Etek dolabında bulabildiklerinin en kısasıydı, ama öyle bir şey giyme havasındaydı ve o şeyi kendine fikir değiştirme fırsatı vermeden üstüne geçirmişti. Güzel bir geceydi. Yıldızlar parlak, hava ılıktı. Cape May'e doğru yol alırlarken Clarke arabanın üstünü açmıştı. Rüzgârın gürültüsü rahat konuşmayı engellese de ikisi de bu durumdan hoşnut gibiydi. Köprüyü geçtiler ve tüm ışıkları yanan bir dizi apartmanın önü sıra ilerlediler. Yirmi dakika sonra Cape May'deki, güzel yemekler sunan ve yarım pansiyon hizmet veren butik otellerden oluşan Victoria tarzı yerleşimde durdular.

Clarke'nin bir lokantada ayırttığı masaya giderlerken Kelly 104. s o n u n koluna girdi. Kendisine sormadan şarap ve birer kiloluk istakozlar

ısmarladığında mutluydu. Yemek harikaydı, kavalyesi de hiç sıkıcı değildi; son derece ölçülü ve görgülü davranarak onu

rahatlatıyordu.

Dönüşte Kelly'nin biraz başı dönüyordu. İçtikleri bir şişe Chardonnay ya da dolunaydı nedeni belki, ama şimdi kesinlikle her zamankinden farklı düşünüyordu.

"Eve hemen gitmen gerekiyor mu?" diye sordu Clarke.

"Bana seninkini gösterir misin?" Hafifçe kıkırdadı. "Evini yani." Saçları yüzünün çevresinde uçuşurken Tim'in o geceki sözünü hatırladı ve o anda ne yapmakta olduğunu düşündü.

Clarke'nin evi büyüktü... Hayır, muazzamdı. Denize yüksekten bakan bir tepenin üzerine kurulmuştu. Heybetli mermer sütunlardan geçip, zemini parlaklığını karanlık durgun sular gibi yansıtan siyah mermerle kaplı büyük hole girdiler. Sağda Doğu köşesinin 18 Saniye

kefililiği serilmiş salona açılan masif ağaçtan yapılmış çift kanatlı bir kapı vardı. Soldaki yemek salonunun ön bölümündeki fliasa yirmi kişilikti. Kelly duvarlardaki sanat eserlerine, canlı yağlıboya

tablolarına, çok güzel çerçeveleri olan fotoğraflara, taşbaskılara hayran oldu. İlerideki mutfağın ortasında onun mutfağının ölçülerinde bir pişirme adası ve bir ineği içine alabilecek büyüklükte bir buzdolabı vardı.

Clarke, "Gel, yukarıyı gezdireyim," dedi, onun elini tutup giriş holünün ucundaki merdivenlere çekerek.

Ahşap basamaklı döner merdiven kuyruklu piyano ve sersemletici deniz manzarası olan bir oturma mekânına çıkıyordu. Körfeze bakan kütüphane köşesiyle eski kitaplarla, ağır deri koltuklarla doluydu. Burası aslında çapı on beş metreyi bulan, duvardan duvara beyaz halı döşenmiş ve süpürgeliklerin çevresindeki klima menfezlerinden soğutulan sekiz köşeli bir kuleydi. Ortasında, her tarafı açık ve davlumbazı üstte olan yuvarlak bir şömine vardı. Sekizgenin duvarları camdandı. Oturma bölümündeki eşyalar bej deri kaplı C biçiminde iki kanepeler ve iki koltuktan oluşuyordu. Halının üstüne devasa ölçülerde dört kahverengi yastık anılmıştı.

Üçayağa monte edilmiş bir piri teleskop denize bakıyordu.

Clarke bir uzaktan kumanda alıp düğmesine basınca dairesel taş şöminenin ortasında bir ateş belirdi, görülmeyen hoparlörlerden müzik çalmaya başladı ve klima tıslayarak ortamın ısınıp dengelendi.

Kelly teleskopu kıyıdan uzaktaki bir ışığa çevirdi, bir an onun dalgaların üstünde inip kalkışını izledi.

"Chardonnay?" diye sordu Clarke.

"Harika olur." Yerdeki yastıklardan birine oturup ayakkabısından kurtuldu ve ayağını altına aldı.

Clarke duvardaki bir kapıyı açtı ve bir şişe çıkardı, bardaklara doldurup onun oturduğu yere getirdi. Kristal bardakları birbirine dokundurdular, sonra o da ayakkabılarını çıkarıp Kelly'nin yanına oturdu. "İyiliğe." 1

George D. Shuman

"Evet," dedi Kelly fısıltı gibi çıkan bir sesle. "İyiliğe."

Okyanusa karşı yüzüstü uzanıp denizdeki teknelerin aşıp, yukarı salman ışıklarına bakarak, konuştular, güldüler. Kelly kok na değen kolun varlığını hissediyor, ama Clarke hiç acele etmiyordu. Sonunda elleri buluştuğunda, birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar

ve Clarke arka üstü dönüp onu üstüne çekti.
Ve bu kez öpüştüklerinde Kelly dudaklarını araladı.

HIT) 1 Haziran, Çarşamba

UL Wildwood, New Jersey

"Philadelphia'daki dedektif arıyor."

Kelly başıyla onaylayıp ahizeyi kaldırdı. "O'Shaughnessy."

"Selam, Teğmen. Philadelphia'dan, John Payne."

"Görüşmeyeli epey oldu, Dedektif Payne. Üzerinde çalıştığınız vaka nasıl gidiyor?"

"Bu sabaha kadar hiç iyi gitmiyordu. FBI'nın Scaglia'daki şef yardımcısı sayesinde balistik raporlarını rekor denecek zamanda alabildim. Ne bulduklarını tahmin et. Cinayet aletim 1974'de Cape May'da kullanılmış. Atlantik ile Cresse'nin köşesinde açık alanda ateş edilmiş."

"Yok ya!"

"Bize gelen bilgi az. Lisa Penn, on sekiz yaşında beyaz kadın, Indiana, Pennsylvania doğumlu. Kurşun onun adma kayıtlı 1969 model bir Volkswagen Beetle'de bulunmuş, ama hepsi bu kadar. Daha fazlasını senin anlatabileceğini umuyorum."

"Şu senin vakanın her yerinden kollar çıkıyor."

"Evet ve hepsi de sana doğru uzanıyor."

"Bana birkaç saat ver."

A.

Payne'nin istediği bilgiler bodrumdaki arşivin diplerine gömülmüş, ezikler ve çiziklerle dolu, üstünde 'Basur Donanma' yazan tampon çıkartmaları olan yeşil dosya dolabının içindeydi.

Lisa Penn 1974 sonbaharında Pittsburgh Üniversitesi'nde öğrenciydi. Kız birkaç gece üst üste yurda gelmeyince oda arkadaşı

G e o r g e D. âhuman

kampus güvenliğini aramıştı ve derslere de girmediği anlaşılmışa Ebeveynlerine haber verilmiş, kayıp ihban yapılmak üzere Pittsburgh polisi çağrılmıştı. On dört gün sonra park etmiş araçlar, da plaka denetimi yaparak muayenesi geçmiş olanları saptayan bir Wildwood polisi onun 1969 Volkswagen'ini bulmuştu. Araba Cresse ile Boardwalk'ın köşesine yakın bir yerde, sileceklerinin altına ilki üç hafta kadar önce yazılmış yarım düzine trafik cezası iliştirilmiş halde duruyordu.

Polis kızı bulamamış, kızın ebeveynleri Wildwood'a gelmiş ve bir oda tutup ellerinde kızlarının resmiyle sabahtan akşama kadar sokaklarda dolaşmıştı. Haftalar boyunca yaya devriyeleriyle, esnafla ve hippilerle konuşmuşlardı. Sonunda artık pes edip giderlerken, arabayı almayı reddedip, belediye tarafından satılmasını ve elde edilecek gelirin kaçak çocuklar sığınma evine bırakılmasını istemişlerdi. Kızlarına olanları hatırlatacak hiçbir şey istemiyorlardı çevrelerinde. Wildwood belediyesi arabayı iki ay daha beklettikten sonra açık artırmaya çıkardı. Aracı satışa hazırlayan tamirci zeminde, sürücü tarafında polislerin gözünden kaçan bir kurşun kovarı buldu. Eyalet polisi olay yeri inceleme ekibi gönderdi ve onlar da sürücü koltuğuna doğru bir kurşun sıkıldığına karar verdi. Yapılan araştırmalarda koltuk örtüsünün yırtılan liflerinde ve altındaki minderde insan kanı bulundu.

Kelly sayfayı çevirdi.

Sürücü kapısındaki parmak izleri ve direksiyonda avuçlardan

oluşan lekeler kullanılabılır delil değildir. Aracın yaknından toplanan parçalar şunlardır: WTA koçanı, kullanılıp aulan türden bir çakmak, Amerikan yapımı bir aracın arka fren lambası parçası.

Kelly 70'lerin polis için bir düzensizlik dönemi olduğunu biliyordu.

O zamanlar çocuk olmasına rağmen, şehrin dışındaki çadır kasabalarını, her yerde oluşan ufak karışıklıklardan, kazalardan, yaralanmalardan, hastalıklardan, aşırı doz vakalarından söz edildiğini hayal meyal hatırlıyordu. Hippilerin yarısı sahte ya da eksik

Son 18 Saniye

jjar kullanıyordu ve eğer biri kaybolursa, başka yere göçtükleri i^sünülüp üzerinde durulmuyordu.

O günlerin Amerika Birleşik Devletleri'nde terk edilen bir araba ve kayıp bir kızın önceliği uzun sürmezdi.

Kelly parmaklarını dosyanın yıpranmış cildinde dolaştırdı.

Ağzındaki Nicorette'yi bir yandan diğerine geçirdi ve suyla lekelenmiş sayfaları inceledi.

Sonra listeyi buldu. Çizgili bloknot kâğıdına mavi mürekkeple ve elle yazılmıştı.

Venable, Marissa. B/K/doğ: 6/6/58-Beckley, West Virginia. Kayıp 7/7/74.

Ashley, Bianca. B/K/doğ: 3/6/54-Wildwood. Kayıp 9/27/74.

Melissa (soyadı bilinmiyor), B/K/doğ: Bilinmiyor120'lerinde, Ka-2/18/76. Küçük bir çocukla birlikte. Başka bilgi yok.

Sayfanın altında kırmızı kalemle daire içine alınmış bir giriş daha vardı.

Perm, Lisa. B/K/doğ: 4/13/56-Wildwood. Kayıp 9/21/74.

Ve sayfanın yanına bu kaydı Venable ile Ashley kayıtlarının arasına gönderen bir ok çizilmişti.

Kelly sayfaları karıştırıp Venable'nin kaydını incelemeye başladı.

Kadın on bir kişiyle birlikte Versailles Sokağı'ndaki bir toplu konutta yaşıyordu. Kızın kaybolduğu aynı yatağı paylaştığı adam tarafından bildirilmişti. Adam onu son olarak marihuana içtikleri kumsal partisinde gördüğünü iddia ediyordu. Ertesi sabah ayıldığında kız yoktu. Birkaç gün sonra hâlâ eşyalarını almaya gelmeyince polis merkezine gidip kayıp ihbarı yapmıştı. Venable'nin ebeveynleri de kayboluşunun dört ay öncesinden beri ondan haber almadıklarını bildirmişti.

Dosyanın kapağının içine zımbalanmış iki fotoğraf vardı. Bunlardan biri kızın birkaç yıl önce annesiyle, diğeri de 1971'de Arizona'daki kuzeniyle birlikte çektiirdiği resimlerdi. Bir kaktüsün

www.cizgiliforum.com

KRMZ

G e o r g e D. âhuman

önünde duran kızlar büyükanne gözlükleri takmış ve boncuklu uzun yelekler giymişlerdi.

Bianca Ashley-Well, yani ikinci kayıp kadın Wildwood'un Kuzey

Kıyısı bölümünde doğup büyümüştü ve kaybolduğunda yerel

bir emlak bürosu sahibiydi. Vaka notları kaybolma gecesini

çiftin altıncı evlenme yıldönümü olarak gösteriyordu. Ailenin Volvo

pikabı golf kulübüyle kasaba kulübünü birbirine bağlayan

Garden State Parkway yakınlarında motor kapağı açık halde bulunmuştu.

Daha sonradedektifler bir radyatör hortumunun yerinden

çıktığına ve soğutma suyunun boşalarak motorun ısınmasına neden olduğuna karar verdiler. Aracın bulunduğu yer kadının kocasıyla buluşacağı kulübün üç kilometre kadar uzağdaydı. Ashley, çantası ve kocası için aldığı hediye Rolex hiçbir zaman bulunamadı. Saati ona satmış olan kuyumcu kadın Ashley'in dükkânı kapatmadan hemen önce geldiğini ve çok mutlu göründüğünü söylemişti. Sonraki bir düzine sayfa dedektiflerin sonunda olayla ilgisi olmadığına karar verdiği kocayla ilgiliydi. İki yıl sonra, Şubat ayı sonlarında Cottage Kasabası'nda kızıyla birlikte yaşayan bir kadın kayboldu. Kumlardan yapılmış bir Son Yemek tablosunun önünde çömelmiş halde çekilen resminden siyah saçlı, güzel bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Fotoğrafın arkasına yalnızca 'Melissa' yazılmıştı. Komşularının ifadesine göre yuva yaşma gelmekte olan neşeli bir kız çocuğu vardı. Melissa'nın geçmiş konusunda gizemli olduğunu, soyadını asla kullanmadığını ve de çocuğun babasından söz etmediğini söylemişlerdi. Onun kuzeydoğu eyaletlerinden birinden olduğunu düşünüyor, ama o kanıya nereden vardıklarında anlayamıyorlardı. Kelly telefonu açıp laboratuvarın numarasını hışladı. "Gus, ben Kelly. Bir dakika yukarı gelebilir misin? Sana göstermem gereken bir şey var."

ât

"Andrew Markey adında bir polis hatırlıyor musun?"

Son 18 Saniye

Gus ona garip bir bakış gönderdi ve başıyla onayladı. "Ben geldiğimde o baş komiserdi. Yetmişlerde Atlantic City'deki haraç işlerine karışmış. FBI tarafından tutuklandı ve bir süre New York'ta cezaevinde yattı."

"Bir kızı mı vardı?"

Laboratuvar şefi bir kez daha başıyla doğruladı onu. "Bir kız hatırlıyorum."

"Adam ölmüş. Bir Mayıs'ta Emrvvood'da merdivenlerden düşmüş. İki gün sonra kızı Philadelphia'da infaz edilir gibi kurşunlanmış. Çalıştığı dükkâna biri gelmiş ve ona üç kurşun sıkmış. Polis seks ve soygun olmadığını söyledi. Babasının aleyhine tanıklık ettiği adamlardan biri Gambino ailesinde patronun yardımcılığına kadar tırmanmış."

Gus kaşlarını çattı. "İntikam almayı beklemek için fazla uzun bir süre."

Kelly omuz silkti. "Herkes öyle düşünüyor. Öyleyse işte can alıcı nokta: Philadelphia cinayet masası kızı öldüren silahın bizim 1201 vakalardan birinde kullanıldığını bulmuş."

Gus öne doğru eğildi; adli tıp onun uzmanlık alanıydı. Bir an Kelly'nin gözlerine, sonra masasının üstündeki kaim kırmızı dosyaya baktı. Wildwood'da hiç çete savaşı yaşanmadığını düşünüyor, "Hangi olay?" diye sordu.

"Lisa Penn," dedi kadın.

Başını salladı. "Hatırlayamadım."

"Bin dokuz yüz yetmiş dört." Gülümsedi. "Ben üç yaşındaydım."

"Tanrım," diye fısıldadı adam. "Dosya bu mu?"

"Hı-hm. Ancak fazla yararı olmadı. Kurbanın cesedini hiç bulamadılar."

Gus şaşırılmış gibiydi. "Şu Philly kurşunlanmasına dön."

"Andrew Markey'in kızı yirmi beş yıl önce Philadelphia'ya taşınmış.

Dedektif onun temiz olduğunu, sürekli kiliseye gittiğini, iyi G e o r g e D. &human bir aile, sağlam dostlar edindiğini ve hiçbir kusurunu bulamadığını, söyledi. Yine onun dediğine göre, kadın bir daha Wildwood'a geri dönmemiş ve buradan kimseyle ilişkisini sürdürmemiş. On yıldır Elmwood'da olan babasıyla bile."

"Ya kocası?"

Kelly başım salladı. "Philadelphia'da doğup büyümüş. İyi aile iyi eğitim. Kurban kadar temiz. Philadelphia polisi Markey ile ilgili şimdiye kadar duymadıkları bir şey duymayı umuyor."

"Bakabilir miyim?"

Kelly dosyayı kaldırdı ve gülümseyerek adama uzattı. "Sormayacaksın sanmıştım."

Gus ağır klasörü kucağına koyup elini kenarlarında gezdirdi.

"Annesi hakkında bilgin var mı?" diye sordu Kelly.

"Philadelphia ondan hiç söz etmedi."

"Güzel kadındı. Eşi hakkındaki suçlamalar duyulduktan sonra kısa bir iskelede uzun bir yürüyüşe çıktı. Onu bir daha gören olmadı. Kız özellikle o olaydan sonra tam bir vahşi çocuk olup çıktı. Polis merkezinde ondan nasıl söz edildiğini hâlâ haürlarım; ona Deli Sue ya da öyle gibi bir ad takmışlardı. Bildiğime göre en az bir kez uyuşturucu yüzünden tutuklandı ve gerçekten aşağılık tiplerle dolaşıyordu. Sonra birden ortadan kayboldu ya da en azından ben bir daha onunla ilgili bir şey duymadım."

Dedektif Payne'nin bu son bilgiyi ilginç bulacağım düşünüyordu Kelly. Yine de Susan'm babasının gangster çetesiyle olan ilişkisi gibi bu da çok uzun zaman önce yaşanmıştı. "Dosyayı okumayı bitirince beni ara," dedi.

"Ancak yarm. Clarke'nin emeklilik tasarruf fonu çekleriyle ilgili bir araştırmayı tamamlamam gerek, yoksa çıldırır. FBI zaten delirtiyor adamı."

w

fin 2 Haziran, Perşembe

10 Wildwood, New Jersey

Kelly O'Shaughnessy o sabahı Sandy Lyons hakkında bilgi toplayarak geçirdi. Adamın evi 9. Karayolu'nun ötesinde kalan Rio'da idi. Yaknında tek bir komşusu olan iki odalı bir evdi bu. Araba yolunda bir motosikletle bir Subaru duruyor, arka bahçede gürültüyle havlayan bir Doberman dolaşıyordu. Postacıya göre Lyons yalnız yaşıyordu.

Adamın cinsel suçlarının ayrıntılarını bulabileceği eski dosyaların özetlerini istetmişti Kelly. Özellikle kurbanlarının üzerinde yapışkan şerit kullanıp kullanmadığını, onları suç mahallinden başka yere taşıyıp taşımadığını bilmek istiyordu.

Öğle yemeğinin hemen ardından bürosunun kapısına gelen bir buket beyaz gülü gören dedektifler servisten bağırarak, ıslık çalarak ona takıldı. Kelly bunu erkeklerin kendisini kabul etmeye başladıklarına yordu, ama çiçekleri getiren kızı güzel buldukları anlamına da gelebilirdi.

Buket'teki kartsa Clarke'dendi. Tim'den değil. Tasarruf fonu sahtekârlığıyla ilgili dava için adliyede olduğunu unutarak, teşekkür etmek için onu aradı ve yerinde bulamayınca mesaj bıraktı.

Sonra yuvadan kayınvalidesine gidecek olan kızlarını aradı. Telefonu

Tim açtı.

"Nasılsın, Kel?"

"İyiym, Tim. Sen?"

Onun neden işte olmadığını ve lanet olası söz'ün nasıl gittiğini merak ediyordu. Dilini ısırdı. İkisi de yetişkindi. Ayrılmayı öneren kendisiydi ve ayrılmak hayatı yeniden değerlendirmek için bir fırsat değilse, başka neydi? Ayrıca kendisi de Clarke ile çıkmıştı. BirG e o r g e D. âhuman

kaç dakika Reagan'ın doğum günü partisini konuştular sonra Tirn telefonu çocuklara verdi.

"Eve bir dağ gelinciği getirmem gerek/' dedi Marcy heyecanla

"Bir gelincik mi?" dedi Kelly.

"Adı Alf olacak ve eğer ebeveynlerimiz izin verirse hepimiz onu birer hafta misafir edeceğiz. Babam tamam dedi ve senin de aldırmayacağını söyledi. Tamam mı, anneciğim?"

"Tamam," dedi Kelly. "Kız kardeşin nasıl?"

"İyi, ama Alf onu beni sevdiği kadar sevmiyor."

"Telefonu ona ver."

"Reagan hecelemeden iyi not aldığı için matineye bir bilet kazandı."

"Kardeşini ver. Eminim Reagan bunu bana kendi anlatmak isteyecektir."

Kelly onlarm okul serüvenlerini akşam yemeğinde dinlemeyi

2041 özlemişti. Yeniden bir ailenin parçası olmayı özlemişti aslında.

Tim gerçekten birisiyle görüşüyor muydu?

Kelly laboraruvara girdiğinde Gus yemek tabağı büyüklüğünde bir büyütecin üzerine eğilmişti. "Emeklilik fonları sahtekârlığı mı?" diye sordu.

Gus başını kaldırmadan belgeleri değiştirerek homurdandı.

"Anlaşıldığı kadarıyla Hanımefendi oldukça sağlam varlığı toplamış."

"Çeyrek milyon diye duydum."

"Gittikçe de artıyor. Kadının ayakkabından çok vadesiz hesabı var."

"Durumlar nasıl?" diye sordu Kelly.

"İyi." Gus büyüteci iterek uzaklaştırdı. "Clarke istediği kanıtları alacak?"

Son 18 Saniye

"Gerçekten nasıl olduğunu sormak istemiştin, Gus?" Elini

nun omzuna koydu. Çevrede kimsenin olmadığı, az bulunur anadan biriydi bu.

"Şöyle böyle," diye yanıtladı yaşlı adam.

"Söyleme fırsatı bulamadım, ama çok üzgünüm."

"Pek çok güzel yılımız oldu, Kelly. Duruma öyle bakmak gerek."

^ O an Tim ve kızları düşündü Kelly. Hayatta hiçbir şey kesin değildi. Asla. "Şu anda burada olmak istediğinden emin misin?"

"O soluk cehennemde oturup onun ölmesini bekleyebilirim, ama burada çalışmayı tercih ederim. Çalışmak aklımı dağıtıyor. Ayrıca o da günün büyük bölümünde uyuyor."

Kelly onun omzunu sıktı. "McGuire telefon edip beni çağırdığını söyledi."

Gus masasına yürüyüp kırmızı dosyayı aldı. "Bu kadınları hatırlıyorum.

O zamanlar fazla uzmanımız yoktu. Aslında tüm bölüme

tek bir dedektif atanmıştı ve işi rehinci dükkânlarını ve içki satanların ruhsatlarını takip etmektir. Devriye polisleri kendi araştırmalarıyla

uğraşır, eyalet polisi cinayetlerde yardımcı olurdu. Philadelphia ile Washington'un dışında beyaz köle ticareti yapan çetelerin olduğu söylentileri bile çıkmıştı. Kadın satıcıları Lincoln Terin ve Cadillac'ların içinde kasabada dolaşırdı. Eyalet dışı plakaları ve kuşkuyla görünen tüm etkinlikleri bildirmemiz istenirdi. Başkentten bazı büyük şehir dedektifleri gelir, burunlarını bir süre her şeye sokarlardı, ama bir şey çıkmazdı." Kelly başını salladı. "Ve herkes yaşantısını sürdürürdü, öyle mi?"

"O zamanlar öyleydi. Yetmişlerde kayıp kişiler için merkezî bir arama sistemi yoktu. Her bölgesel polis teşkilatı kendi raporlarını teleksle ülkeye dağıtır ve kurbanlarını o yolla arardı. Bir ülke dolusu başıboş gezen genç düşün. Kimse çocuklarının nerede olduğunu bilmiyordu. Seri tecavüzcüler, katiller ve pomoculara gün

G e o r g e D. âhuman doğmuştu. Kurbanlar yola diziliyor, başparmaklarını havaya div yor ve duran her aracın arka koltuğuna geçiyorlardı."

"Bizim dosyamızda durumun öyle sürüp gitmesini engelleme ne oldu, Gus? O tür olaylar kendi kendine durmaz."

"Belki adam ülkenin başka bir yerine gitti ya da tutuklandı ' Belki de ölmüştür. Ya da belki gerçekten örgütlü bir beyaz köle ticareti vardı ve biri onu aradan çıkarttı. Milyonlarca farklı neden olabilir."

Kelly bir an düşündü bunu. "Tamam. Penn'lerin kızı için ne diyeceğiz? Birini kaçırıcaksan neden vurasm ki? Tabancayı kıza doğrultmuştu, o da ne derse yapmak zorundaydı."

"Düşünebildiğim tek şey, kızm onu ciddiye almadığı ve katilin dikkatini çekmek istemesi."

"Sonra durdu mu?"

Gus başıyla doğruladı. "Sonuncusu 1976'da olmuş." Elini önündeki dosyaya vurdu. "Bu sabah gençlik bölümünden araştırdım. 1991'den beri tek bir özel durum vakası olmamış ve o da temizlikçi bir kadının Pam Am Oteli'nden bir çocuk kaçırıp Güney Carolina'ya götürmesiymiş." Klasörü kadına verdi. "Geçen Mayıs'taki Anne Carlino olayına kadar."

"Philadelphia'daki vaka için ne düşünüyorsun? Şu balistik uyuşması yani."

"Otuz beş yıldır duyduğum en garip olay olduğunu düşünüyorum derim."

Kelly dedektifin telefonu açmasını beklerken ağzına bir Nicorette attı ve iskemlesinde arkasına yaslandı.

"Payne."

"Ben O'Shaughnessy, Dedektif Payne. Gençlerle ilgili kayıtlarımızı çıkan bir yangında kaybetmişiz, ama Wildwood'da yaşadığı dönemlerde sizin kızın bir azize olmadığını söyleyebilirim. Deli

r Son 18 Saniye „ e Sendiğini işittim ona. Laboratuvar şefimiz hatırlıyor, gerçekten ugrbat arkadaşlıkları varmış."

"Deme." Payne alıcıcıyı kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp ntiüne bir bloknot çekti. "1974'teki kurşunlamayla ilgili ne var elinizde? Şu Penn'lerin kızı..."

"Pennsylvania'da üniversiteye giderken kaybolmuş." Kelly notlarından okuyordu, "Arabası bizim iskelelerin yakınında bulunmuş.

Koltuğa bir kurşun sıkılmış ve kumaş liflerinde kızmkiyle aynı gruptan kan kalıntıları bulunmuş. Öykünün sonu. Kız bir daha ne görülmüş, ne de ondan haber alınmış."

: "Hepsi bu mu?"

"Korkarım öyle." Yüzünü ekşitti, sakızı ağzından çıkardı ve çöpe attı. "O sıralar çevrede başka kayıp kadınlar da vardı. İki yıllık bir süre içinde dört tane. Hepsi net vakalar."

"Tanrım!"

"Eğer istersen sana özetleri yollarım." Gözleri suç mahallinde- . 207 ki tahliye borusunun fotoğraflarında dolaşırken Kelly'nin kafasında ışık çakar gibi bir düşünce belirdi ve bu onu çok garip bir yere götürdü. "Dedektif," dedi yavaşça.

"Evet, Teğmen."

"Lisa Penn'in arabası... Şu 1974'teki kurşununuza uyan... Bir ahşap gezinti platformunun çok yakınında bulunmuş."

"Devam et."

"1 Mayıs'ta burada da benzer bir kaçırma olayı yaşandı. Kurbanın arabası oradaki otoparkta bulundu. Olay yeri kanlı, kurbanı bulunamadı."

İkisi de bir an konuşmadı.

"Kuşkulandığınız biri var mı, Teğmen?"

"İki kişi."

"İkisinden biri buraya gelip Susan Paxton'u öldürmüş olabilir mi?"

George D. «Shuman

"Bilmiyorum. Birinin arabası yok, diğeryse henüz kendisi den kuşkulandığımızı bilmiyor."

Yine sustular.

"Teğmen," dedi dedektif duraksayarak, "Andrevv Markey hâlâ buzda mı?"

"Evet. Dün seninle konuşmamızdan sonra telefon ettim oraya."

"Biraz garip geleceğini biliyorum, ama bir şeyi merak ettim.

Sherry Moore admda bir kadından söz edildiğini hiç duydun mu?"

Kelly adı tekrarladı. "Sherry Moore. Sanmıyorum."

"Polisin kimi vakaları çözmesine yardım ettiği basında epey yer aldı. Anıları okuyor. Şeylerin anılarını..."

"Ölülerin. Evet, hatırladım," Kelly önceki sonbaharda

Martha's Vineyard'a giderken feribotta ölen kadınla ilgili yazıyı okumuştı.

208 j "Sherry Moore benim özel bir dostumdur, Teğmen. Paxton davasında bana yardım etmesini istedim."

Kelly bir an sessiz kaldı. "Kurbanın düşüncelerini okuması için mi?"

"Öyle gibi," dedi adam.

"Beni her arayışmda şaşırttığını söylemeliyim, Dedektif Payne. Arkadaşm ne gördü?"

"Bir erkek. Bende bir robot resmi var. Sherry onu polis ressamımıza tarif etti. Genç bir adam; uzun saçlı ve sakallı. Sabıka kayıtlarımızda yok. Ne kadının kocası daha önce görmüş adamı, ne de arkadaşları ya da birlikte çalıştığı insanlar."

"Ve sen Andrew Markey'in ölmeden önce onu görüp görmediğini öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Kelly servisteki masalarının başında çalışan adamlara baktı.

"Bölümüm buna asla izin vermez."

©on 18 Saniye

"Onlara sormak zorunda değilsin, Teğmen. Shelly'yi birkaç dakikalığına morga sokman yeterli. Belki iki ölümün arasında bir bağlantı vardır. Kabul etmezsen benim top kullanıcımın yaptığı **atışı** kaçırıyor olma ihtimalin bence büyük."

"İki ölüm arasmdaki ilişki konusunu ben açtım, ama önerin gerçekten durumu biraz fazla esnetmek olmuyor mu, Dedektif?"

"Senin kararına kalmış bir şey. Kimseye zararı dokunmayacak.

Girip çıkacağız, Andrew Markey'in merdivenlerden itilme sonucu mu, düşme sonucu mu öldüğünü öğreneceğiz. Bu kadar basit.

Sherry'nin işe karıştığını kimsenin bilmesine gerek yok."

Kelly masasının çekmecesini açtı, bir sigara çıkardı, yaktı ve dumanını tavana üfledi. "Beynimi okuyorsun," dedi kuru bir sesle.

"Bu gibi olaylara insanların nasıl tepki verdiğini bilirim, Teğmen. Ben de polisim. Tek istediğim Susan Paxton'un katilini bulmak."

Kelly duvardaki takvime baktı. "Ne zaman gelmek istiyorsun.

Yani... Gayrı resmi olarak?"

"Cuma gecesi uygun olur mu? Cumartesi morga gider, Pazar günü de robot resmi kasabada dolaştırırız."

"Tek yatak odalı bir daireyi paylaşabilir misiniz? Oturma odasında açılır kapanır bir divan var."

"Zahmet etmen gerekmez..."

"Bu da benim katkım," diye sözünü kesti adanın. "Ayrıca yaz aylarında hafta sonları bu kadar geç rezervasyon yaptırarak boş yer bulamazsınız."

"Dediğin gibi bir yeri rahatça paylaşabiliriz."

"İyi," dedi Kelly. Gözlerini tavana dikerken alışılmış yolların çok dışına çıktığını düşünüyordu. "Bayan Moore herkesten uzak duracak. Benden başka kimsenin onunla konuşmasını istemiyorum ve bu kural değişmez. Aslında senin dediğin gibi olacak: Onun kasabada olduğunu kimse bilmeyecek."

"Anlaştık," dedi John.

G e o r g e D. «Shuman

"Bir şey daha var."

"Söyle."

"Bu hafta sonu hava bozabilir. Kuzey ve Güney Carolina perişan durumda. Fırtına bizim kıyıyı tutarsa buralar pek hoş olmayacak."

"Biz tatil yapmaya gelmiyoruz, Teğmen."

"Tamam öyleyse. Cuma gecesi. Adresimi ve cep telefonu numaramı vereceğim.

Kelly morg işini kolaylıkla ayarlayabilirdi; Gus'un kendi anahtarı vardı. Ondan isteyecekti. Payne'ye önerdiği daire de annesinin bir yıl önceki ölümünden beri boş duruyordu; biraz nemli olacaktı ve havalandırılması gerekiyordu, ama temizdi.

Sykes arabayı önce koyun batısına, sonra Desmond Drive'a doğru sürdü. Çıkamaz sokaklardan birindeki köpek için aramışlardı. Orada evler pahalıydı; fiyatları iki yüz bin dolardan başlayıp bir milyona kadar çıkıyordu. Güneşli günlerde bir kenarda oturup kadınların ve kızlarının mini tenis etekleriyle Mercedes'lerden inip paket taşımalarını izlemeyi severdi.

Cezaevinde geçirdiği yıllar boyunca kendisi kafeste otururken

o insanlar yaşamlarını arka bahçelerinde ızgarada et pişirerek, şarap içip komşularını becererek, vergi kaçıracak ve fakirleri sömürerek sürdürmüştü. Geceler boyunca onları düşünmüş, çelik parmaklıklar gerisinde oturup Mercedes'lerinin kaliteli deriden yapılma döşemelerinin kokusunu hissetmiş, elinde *Wall Street Journal* ile havuzlarının kıyısında güneşlenmişti.

O günlerin bedelini asla ödeyemezlerdi ona. Bir milyon yıl geçse yapamazlardı bunu ki geriye sadece bir yılı kalmıştı. Çıkamaz sokaktaki köpek asfaltın üstünde hareketsiz yatıyordu. Ekspres yol ağaçların hemen öte yanındaydı. Büyük olasılıkla hayvana orada bir araba çarpmış, o da sürünerek evine giderken yere yığılmıştı. Sykes bir U-dönüşü yapıp köpeğin önünde durduSon 18 Saniye

*unda çevrede kimse yoktu. İri bir Rottvweilerdi; suratı siyah ve karamel rengindeydi. Ağzı kanla kaplıydı, kulaklarından biri yarılmıştı ve arka bacaklarının ikisi de kırık gibi görünüyordu.

Sykes araçtan çıktı, deri eldivenlerini giydi, hayvanın boynunu sıvazladı ve brandayı açmak için arka kapağı indirdi. Sonra çömelip hayvanın arka bacaklarından birini yakaladı. Köpek o anda acıyla atıldı ve dişlerini çizmelerinden birinin topuğuna geçirdi. Sykes öteki ayağıyla hayvanın ağızını tekmeledi, ama köpek çenesini daha sıkı bastırıp dişlerini deriye geçirdi. Düşüp yuvarlanan Sykes elini bayıltıcı tabancaya attı ve köpeğin omzuna ateş etti. Hayvanın çeneleri gevşeyince sürünerek ondan uzaklaştı. Bir dakika sonra ayağa kalktı, titreyerek kamyonu gitti ve elini arkaya uzatıp demir bir çubuk aldı. Kafatasının çatırdadığını duyuncaya kadar köpeğin kafasına vurdu. Bir süre derin soluklar aldıktan sonra kanlı demiri kamyonun arkasına attı ve hayvanın karnını defalarca tekmeledi. Bacağından tuttu ve leşi arka kapağın üzerinden atıp kapatma kolunu çekti.

Yaralanmamıştı; köpeğin dişleri çizmeyi geçememişti. Merkeze varınca ölü hayvanı yakmak için ocağa atarken boynundaki kuduz künyelerini de onunla birlikte gönderdi.

Paydostan sonra altılık bir paket bira alıp Garden State Parkway'de kimsenin kendisini rahatsız etmeyeceği bir park cebi buldu. Eski düşmanı Şef Lynch'in kendisi cezaevindeyken kalp krizinden öldüğünü öğrenmek sandığından fazla sarsmıştı onu. Tüm o yıllar boyunca artık hayatta olmayan bir adamdan nefret etmişti. Piç herif sanki mezardan çıkıp gelmiş ve ondan bir şeyler daha almış gibi hissediyordu kendini.

Ama sonra Lynch'in kızı Teğmen Kelly O'Shaughnessy'nin kent dedektiflerinin yeni şefi olduğunu öğrenmişti.

O'Shaughnessy. Apartman posta kutularının üstündeki Lois Lynch ile aynı ad. Orası kızın ebeveynine aitti. Artık yalnız yaşıyordu ve şimdi bir blok ötede, Üçüncü Cadde'de oturuyordu.

Sykes intikanını nasıl alacağını biliyordu.

HA 2 Haziran, Perşembe Gecesi

A ± Glassboro, 1\lew Jersey

Marcia'run daha önce hiç görmediği kadar sarhoştur Nicky.

Arabasından çılgın gibi fırlamış, düşüp çimenlerin üstünde patlamış bira torbasına küfürler yağdırmaya koyulmuştu. "Buraya gel, kaltak!" diye bağırdı. "Buraya gel've bana biraz sevgi ver!"

"Bu gece olmasın," diye mırıldanarak dua etti kız. "Bu gece

çürükler olmasın, Nicky."

Koşup biraları eteğine topladı ve onu oturma odasına gitmeye razı etti, orada da terden leş gibi kokan giysilerini çıkardı. O gece belli ki kardeşleriyle sadece içki içmemişti.

Akşam ütü yaparken aklı televizyonda gördüğü haberlerdeydi.

Polis bölgede çiftlik araçlarını çalan bir çetenin peşindeydi. Tam Nicky'nin yapacağı iş olduğunu düşünmüştü. Onca yıl karını döv, sonra git kendini tutuklat ki, zavallı kız sokağa atılsın ve aç kalsın. Adamın divanda sızması fazla zaman almadı. Marda parmaklarının ucuna basarak mutfığa gitti ve tezgâhın üstündeki yirmi dolarlık iki banknota uzun uzun baktı. Ona bir şey bırakmak doğru gelmiyordu. Ne de olsa adam fazla mesaiden ve tatilde kazandıklarını içkiye verirken evini düşünmüyordu. Kazancından ona hiç para vermezdi. Kendisi için bir şeyler almasına da asla izin vermemişti. Yirmiliklerden birini aldı ve arka kapıdan dışarı çıktı. Bahçeden geçerken bir şey yüreklendirdi onu. Bunun nedeni belki ambarın kapısındaki yeni kilit ve yükleyiciyi öğrenmiş olmasıydı. Karşısına dikilip televizyondaki haberlerden ona söz etse adam belki o kadar ukalalık etmezdi.

Yola ulaştığını ayakkabılarının çakıllı bankette sürtünmesinSon
18 Saniye

jgn antadl- Ay doğuyordu ve hava ılıktı. Yaşlı köpeği Ding mutfak Olsına saldırdı ve havlamaya başladı. Marcia onun sesinin evin . jjjde iki misli şiddetle patladığını bildiğinden dehşet içinde arkajy döndü. Birçok içgüdüsünün en baskını koşmaktı, ama ayakları tferde donmuş halde Nicky'nin kapıya gelmesini bekleyerek orada durdu.

Ve Nicky geldi.

Kapı hızla açıldı, Ding bahçeye fırlayıp mutlulukla Marcia'nın bacaklarına sürtündü, kocaman kafasını ayağına dayayıp umutla onun yüzüne baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye kükredi Nicky. Kapının önünde çırılçıplak duruyordu.

"Nereye gittiğimi biliyorsun," dedi kız yavaş sesle ve onu yatıştırmaya çalışarak. "Bu gece Connie ile buluşuyoruz ya. Hatırladın mı?"

"Sessizce sıvışıyorsun, seni küçük kaltak."

"Bir yere sıvışmıyorum, Nicky. Bunu konuştuğumuzu biliyor- 1213
sun. Uzun zaman önce konuşmuştuk. Paranı hemen oraya, tezgâhın üstüne bıraktım."

"Bunun için mi hoşça kal demedin?" diye bağırdı adam suratını buruşturup yirmi doları sallayarak.

"Dedim, ' tatlım. O kadar derin uyuyordun ki, seni uyandırmak istemedim. Yanağından öptüm."

Nicky ileri geri sallanarak ve buruşuk parayı elinde sıkı sıkıya tutarak baktı ona. "Elli bırakacağını söylemiştin, kaltak." Dili fena halde dolanıyordu. "Bana bunu bırakamazsın." Parayı avucunda buruşturdu.

"Elli dolar demedim, Nicky. Ne kadar varsa hepsini vereceğim dedim. Ama biliyorsun... Paranın bir bölümünü yiyecek ve bira almak için harcadım. Sana köfte yaptım ve en sevdiğin biradan aldım. Buzdolabında duruyor."

Adam bir adım attı ve sonra durdu. "Buraya gel," dedi parmağını

önüne doğru sallayarak.

George D. Shuman

Marcia'nın sırtından buz gibi bir soğuk geçti. "Geç kalacağı Nicky. Sen de artık yatmak istemez miydin?"

"Gel buraya!" Ses tonu tehlikeli biçimde tanıdıktı.

Marcia çaresizlik içinde birkaç adım attı. Nicky ulaşabileceği yakınlığa geldiğinde uzanıp kızın omzundaki çantayı çekip aldı ve içindekileri yere döktü. Yirmi sekiz dolar çimenlerin üzerine dağılınca toplamak için eğildi. Yüzünde acımasız bir sırıtma belirmişti.

"Para şart değil, Nicky. Paraya senin benden çok ihtiyacın var." Marcia'nın ağzı güler gibi gerilmişti, ama gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Bana para neden gereksin ki?" Sonra toparlanıp gözlerindeki yaşları sildi. Nicky gözyaşından hoşlanmazdı.

Sarhoş, dikkati dağılmış ve belki midesi bulanık adam elinde kırk sekiz dolarıyla dönüp sendeleyerek kapıya doğru yürüdü.

Marcia hemen çömeldi ve çimenlerin üstündeki eşyaları el yordamıyla topladı, ot ve topraklarla birlikte çantasına doldurdu.

Sonra da koşmaya başladı. Connie'nin evine varıncaya kadar 2141 hiç durmadı. Oraya varınca arabanın paspasının altındaki anahtarı telaşla buldu.

Otuz kilometre sonra 55 Numaralı Karayolu'nun kavşağına geldiğinde hâlâ titriyordu, ama sonra geride bıraktığı her metre içine huzur verdi. Dennisville'ye geldiğinde kendini gerçekten iyi hissetmeye başlamıştı. Birkaç günlüğüne bile olsa özgürdü. Düşünecek zamanı olacaktı.

Kendi tarafındaki camı açtı ve serin havanın saçlarını okşayan parmaklar gibi havalandırdığını hissetti. Kendisi orada, adam çok uzaklardaydı ve önemli olan da buydu. Yolun kıyısında kumsalın ilk izlerini görünce dikiz aynasından geriye doğru, "Yi-huu!" diye bağırdı.

Ertesi gün plajda sere serpe yatacağı düşüncesine neredeyse zor dayanıyordu. Evlendikleri gecedan beri Nicky'den birkaç saatten fazla ayrı kalmamıştı ve bunu sadece onun bira alabilmesi için bulabildiği herhangi bir işe gitmek için yapmıştı.

Connie'nin uyanmış ve gitmeye hazır olduğunu umuyordu.

«Son 18 Saniye

.

nyle değilse bile kendisi iskeleyle tek basma gitmek niyetindeydi. <ıarcayacak parası olmayabilirdi, ama bir dakikayı bile uyuyarak hoşla harcamak istemiyordu. Orada topu topu bir saatten az kalacaktı. Bir saat!

Goshen'e yaklaştığında bir polis arabasının yolu kapattığını ve arkasındaki koyu renkli yığından duman yükseldiğini gördü. Arabaların ne yöne gittiğini anlayamıyordu, ama orada her ne halt olduysa, kimsenin canlı kalmadığı açıkça belliydi. Polis memuru elindeki feneri dönüp geldiği yöne gitmesi gerektiğini bildirir şekilde salladı. Marcia kaybolmaktan korkuyordu, ama adamın yüzündeki ifade sohbe açık olmadığını belli ediyordu. Enkazın içindeki görüntünün nasıl olduğunu tahmin edebildiğinden ona yön sormanın o an için doğru olmayacağını düşündü.

Arabaya bir U-dönüşü yaptırdı, sonra kenara çekip Connie'nin onun için bıraktığı haritaya baktı. Doğuya giden önceki dönüş Dennisville'nin güneyindeki daracık şoseydi. Haritada bile

zor görölüyordu, ama onu kıyıya yaklaştıracaktı. Ara yolun kendisini doğruca Wildwood'a götürecek olan Garden State Ekspres Yolu'na çıkan başka bir yolla birleşeceğini umuyordu. Benzin göstergesine bakı ve ibrenin kırmızıya yaklaştığına gördü. Yola çıktıktan sonra bir sürü benzin istasyonunun önünden geçmişti, ama Nicky tüm parasını almıştı. Yine de depoda yüz kilometre daha gidecek kadar benzin olduğundan emindi.

Ara yola sapınca böcekler ön cama çarpmaya, arabanın önünden keseli sıçanlar geçmeye başladı. Bir çiftlik yolu ayırımından doğruya döndü. Farları şimdi kilometrelerce uzanan sarkık telefon tellerini aydınlatıyordu.

Bir süre sonra tarlalar Ve çiftlikler yerini ormana bıraktı. Ağaç tepeleri artık alçalmaya başlayan ayı yuttu ve ısı birkaç derece düştü. Pine Barrens'e girerken Marcia kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. Üstüne gelebilecek geyikleri ve arabaları düşünerek dikkatli davranıyor, hızını altmış kilometre civarında tutuyordu, ama etrafta ne geyik, ne araba, ne bir yerleşim, ne de gerekirse kullanabileceği bir telefon vardı.

George D. 6human

Connie gece yarısına doğru onu ciddi şekilde merak etme başlamayacaktı, ama şimdiden endişelenmeye başlamış olma hvd Nicky'nin onun evden çıkmasına bile izin vermemiş olabileceği • biliyordu. Connie ile daha ciddi ayarlamalar yapmış olmayı, hi değilse yola çıkışını bildirmiş olmayı istedi. Ama Connie'nin anne si o yıl sahildeki evinin telefonunu açtırmaya gerek duymamıştı. Yıldızlar parlıyor, dolunay arada bir ağaçların arasından yüzünü gösteriyordu. Yarım saat kadar sonra benzin ibresi kırmızısının dibine yaklaştığında dört şeritli bir üst geçide geldi ve bunun Garden State Ekspres Yolu olduğunu anladı. Paralel bir yol bulup on beş kilometrelik bir sapmayla güneye yönelen bir rampaya girdi. Her şey iyi olacaktı.

Ama ibre de sona dayanmıştı.

"On kilometre daha," diye mırıldandı yalvarır gibi. "Lütfen! Birkaç kilometre daha. Ufukta bir yerleşimin pembemsi parıltısını 2161 görebiliyordu ki, bu büyük olasılıkla Wildwood idi.

Tam o sırada benzin bitti ve motor sustu.

Marcia arabayı yol kenarındaki bir duraklama cebine çekti.

Farları söndürüp başını arkaya atarken direksiyonu yumrukladı.

"Has-ss..."

Ekspres yol karanlıktı ve gecenin o saatinde çok az trafik vardı. Birkaç kilometre ilerisine kadar karayoluna çıkış olmadığına göre yapılacak tek şey bir yerlere ulaşmaya çalışmaktır.

Seçeneklerini düşündü. Ya inip yürümeye başlayacak ya da birileri yardıma gelene kadar arabada kalacaktı. İkinci seçenek özellikle de o günlerde daha akıllıca gibi geliyordu, insanlar eskisi gibi geceleri yolda kalanları arabalarına almıyordu. Saatine baktı ve bekledi. Neredeyse on olacaktı.

Beş uzun dakika geçti ve bir arabanın farları görüldü. Marcia dörtlü sinyallerini açıp dışarıya çıktı ve kollarını sallamaya başladı. Aracın farları gözüne giriyordu, ama neyse ki tepesinde ışıltak olan resmi bir kamyonu gelen.

Son 18 Saniye

Oh, Tanrıya şükür 1

Araç karayollarının bir birimi olmalıydı ve yanlarında mutlaka ujr bidon benzin vardı.

Kamyon durunca sürücü tarafındaki kapıya koşup, "Teşekkürler," dedi. "Wildwood'a yakın bir yerlerde olmalıyım."

"Beş kilometre falan kalmış," dedi adam başını omzuna eğip Onu süzerek.

Marcia'nın gözleri hâlâ ışığa alışmaya çalışıyordu. Sürücünün yaşlıca bir adam olduğunu seçebildi. Ellilerinin sonunda falan olmalıydı. Ama sanki biraz içkiliydi. "Yanınızda benzin var mı?" diye sordu.

"Hı-hııı," dedi adam. "Hemen şurada. Arkada." Başparmağıyla geriye işaret etti, sonra kapıyı açıp araçtan indi.

Kamyon pek güzel kokmuyordu. Ölü bir şeyler taşır gibiydi.

Marcia adamın önden dolaşıp yolcu tarafmdan geçtiğini ve orada kamyonun kasasını kapatan brandayla uğraştığını gördü. Ayaklarının üzerinde sallanıyor gibiydi ve ona Nicky'yi hatırlatmıştı. O tür adamların çalışırken tek yaptığının kafa çekmek mi olduğunu merak ediyordu.

"Şunun için bana bir dakika yardım edin, bayan," dedi adam.

"Brandayı kaldırırken aynı zamanda ışığı tutamıyorum."

Sykes fazla zamanı olmadığını biliyordu. Her an başka bir araba gelebilirdi.

Kız onun yanma gitti ve brandayı kaldırdığı kenardan içeri eğildi. Gelen koku o kadar körüydü ki neredeyse öğürecekti.

"Benim oturduğum koltuğun altında bir el feneri var. Onu aliver, olur mu?"

Marcia bu kez de yolcu kapısını açtı ve koltuğun altına bakmak için eğildi. Beline bir şey dokununca bir elektrik akımı vücudundan milyonlarca iğne batıyormuş gibi geçerek kaslarının hareketini kesti, gözlerini güneşte yanmış gibi kör etti. Kız vücudunun titrediğini sanıyordu, ama gerçekte hareketsiz hale gelmişti ve güç e o r g e D. 6human

2181

lü iki el beline sarılıp onu arabanın içine çekerken akım beden" den geçmeye devam ediyordu.

Sykes kapıyı ardından çarparak kapattı ve direksiyona gecfJ Arabayı vitesine takıp yola çıkarttı. Tüm bunlar iki dakikadan sürmüştü.

Bir sonraki çıkışı kullanarak ekspres yoldan ayrıldı. Vites değiştirirken oluşan sarsmtı kızın başını ön panele takık telsize çarp.

masma neden oldu. Kaşının üzeri yarılmıştı.

Kan burnundan aşağı süzülürken Sykes onun başını geri çekip koltuğun arkasına dayadı ve küfretti. .

Marcia gözlerinin arkasındaki yanmayı ve vücudundaki işkenceyi andıran iğnelenmeyi hissetti. Sonra kamyonunda olduğunu hatırladı. Ama araç o bayginken yoldan çıkmış, bataklık bir arazide ilerlemeye başlamıştı.

Kamyon o daha tam olarak toparlanamadan sarmaşıklerle kaplı kaim ağaçların arasında durdu. Karşılarında demir bir kapı vardı. Adam farları söndürmeden hemen önce Marcia sarı biyolojik tehlike işaretini görebildi.

Sykes dışarı çıktı ve onun bulunduğu yana gelip kapıyı açtı.

Kızı çuval gibi omzuna attı, tellerin arasındaki yırtıktan içeri taşıdı.

Marcia ayın ışığında bir hurdalıkta olduklarını görebiliyordu. Adam iki kez durdu ve nefeslenmek için kızı yere bıraktı, ama sonunda eski otobüslerin olduğu bölüme geldiler. Orada kızı otobüslerden birinin merdivenine koydu, arkasından basamakları tırmandı ve kollarının altından tutarak onu içeriye çekti. Otobüsün içi karanlıktı. Marcia döşek olduğunu sandığı bir yere fırlatıldı, ardından ışık geldi. Adam bir kibritle lambayı yakmıştı. Havada gazyağı ve başka kimyasal maddelerin kokusu vardı. Marcia çevresine bakındı ve döşeğin yanındaki demire kaynaklanmış madeni halkaları görünce gözleri irileşti. Adam onu bağlayacaktı. Tecavüz edecekti.

r <Son 18 âniye

gykes paketten bir sigara çekip ucunu saatinin camına vurdu.

Otobüsün pencereleri siyaha boyanmıştı, ama lambanın ışığıyla boyadaki çizikler görülebiliyordu.

o

/imarı, Tanrım! Bu olmasın!

Sykes sigaradan bir nefes daha alıp lambanın yanma çömeldiye bir paket plastik kablo bağı aldı, kızın bacaklarıyla kollarını ayırarak çelik halkalara bağladı. Sonra bir rulo yapışkan bant çıkardı, dişleriyle bir parça kopardı ve kızın ağzına yapıştırdı. "Babacık biraz işe girmek zorunda, ama daha sonra güzel güzel oynayacağız. Söz veriyorum. Tamam mı?

Güldü ve üfleyerek lambayı söndürdü.

John Payne dairenin salonunda ayakları gayet düzgün biçimde yan yana koyulmuş bir halde ve kusursuz bir ritimle öne arkaya sallanarak oturuyordu. Gözleri televizyonda bir noktaya dikilmişti, ama Angie onun ekrandan akıp giden görüntüleri izlemediğini biliyordu.

Bir keresinde Lancaster'in dışında küçük bir çiftlikten söz etmelerine rağmen, hiçbir zaman ev almaya kalkışmamışlardı.

Hawai ve Avustralya'ya gitmeyi tasarlamışlar, ama egzotik yerlerde hiç tatil yapmamışlardı. Hep bir engel çıkmış ve arzuları yok olmuştu.

I • Yaşadıkları apartman dairesi onlar için buluşacakları, yıllar önce biten evliliklerinde mutluymuş gibi davranacakları bir yer olmuştu.

"Senden hoşlanıyor," dedi Angie.

Payne dönüp onun yüzüne boş boş baktı.

"Hadi John! Onu her zaman ne kadar akıllı olduğunu söyleyerek översin. Bu kadarını bile bilmiyor musun? Onun inanılmaz içgüdülerinden söz edersin ama her gece burada yatıp, acaba senden hoşlanıyor mu diye düşünüyorsun."

219

George D. Shuman

Payne'nin ağzı açıldı, ama Angie öne eğilerek konuşmasını engelledi. "Sanırım bana ne olacağından korkuyorsun. Ben de benle olmasını istemezdim, John. Ama artık bir şey kalmadı. Kendiyoluna git. Benim de öyle yapmama izin ver. Ona git. Ben birinbulurum. Merak etme, yalnız kalmam."

John onu incitmek istemezdi. Karısını seviyordu, ama bu sev?

O*

onun istediği türden değildi. Sherry'ye karşı olan duygularını eşine

karşı hissetmiyordu.

"Bana fiziksel anlamda hiç ihanet etmediğini biliyorum, John. Başka birini arzuladığın için kötü biri olduğunu düşünmemelisin, çünkü ben öyle düşünmüyorum. Yalnızca artık ikimize de yararın yok. Geri geldiğinde ayrıntıları konuşabiliriz, ama VVildvvood'dayken söyle ona."

Ayağa kalkn, yanma gelip bir elini onun omzuna koydu ve saçlarını gözyaşlarıyla ıslatarak başını öptü. Sonra odadan çıktı.

220|

fct 2 Haziran, Perşembe

L s Wildwood, New Jersey

Kelly O'Shaughnessy boynundaki sivrisineğe eliyle vurdu ve polis radyosunun sesini kıstı. Saat 03-11 vardiyası göreve gitmek için belediyenin hizmet binasından çıkıyordu. Adamlar personel bölümündeki arabalarına gitmek için onun yanından geçti. Bazıları dönüp baktı, diğerleri pek aldırmadı.

Dosyasında Sandy Lyons'un bir resmi vardı, ama adam zaten aralarında olmayacaktı. İzin günüydü ve et vagonu gecenin geri kalan bölümünde parka çekili olacaktı.

Başını arkalığa dayayıp sonuncu adamın uzaklaşmasını izledi.

Reagan o gün doğum günü partisini sormuştu ona. Sadece iki hafta 1221 kalmıştı ve diğer annelerle birlikte bir şeyler ayarlamak zorundaydı. Reagan'in en sevdiği yer olan McDonald's'da karar kılmış gibiydi aslında. Tim'in de partinin orada olmasını tercih edeceğini biliyordu; evde olmazlarsa girip çıkmak onun için daha kolay ol-
, çıktı.

Tim'in kendisi ve Clarke Hamilton ile ilgili söylentileri duyup duymadığını merak etti. Şu geçen geceki söz meselesini o şey mi hızlandırmıştı acaba? Ama Tim duyduysa bile bunu kendine saklayacaktı, çünkü doğası öyleydi. Aslında onu incitmek istemiyordu, ama bir kez başkalarıyla çıkmaya başladıklarında bu olasılık var olacaktı. Ayrılık elbette ki bir noktada geri döndürülmez hale gelecekti.

Ayrılık.

O kavram insana başlangıçta acı çekmesi ya da her ne yapıyorsa onu yapması için zaman verirdi. Hatta öç alması için bile. Ama Kelly şimdi bir ayrılığın dahi nasıl çığırından çıkabileceğini görüGeorge D. (Shuman

yordu. Önceleri sadece yalnızlık ve kızgınlık olabilirdi, ama sonra denklemin içine başka kişiler girmeye başlar, olaylar ortada kurtaracak hiçbir şey kalmayacak şekilde kartopu gibi büyüdü.

Tim'in annesiyle neredeyse her gün konuşuyordu ve kadının ayrılma olayıyla ilgili hiçbir şey sormamasını garip karşılıyordu Onların özeline saygı duymasından ve diğer birçok kayınvalidenin tersine aralarındaki meselelere karışmaya kalkışmamasından ötürü minnettardı. Onun da kızlar gibi Kelly'nin yaşamlarına hiçbir şey olmamış gibi devam etmek üzere Tim'i geri kabul edeceği umudunu taşıdığını biliyordu. •

Arabanın camı açıktı. Kelly ağzına bir Nicorette atü ve el fenerini almak için torpido gözüne doğru eğilirken arkasında birinin olduğunu hissetti. Hızla doğruldu. Arabanın hemen yanında biri vardı. Birkaç metre ötede değil, hemen camın dibindeydi! Göz kapakları sarkık, boynundaki korkunç bir yara izi olan orta yaşlı geride

bırakmış bir adamdı bu. Telsiz çatırdadı, adam gülümseyip sırtını dikleştirdi ve tek söz bile etmeden yürüyüp uzaklaştı.

Kelly nabzının hızlandığını hissedebiliyordu.

Adam çizmeleri çakıllarda gıcırdayarak koyu renkli bir cipe gitti, kapısını açıp içine girdi ve çalıştırıp hızla uzaklaştı. Kelly orada elleri titrer halde kalakalmıştı. Beylik tabancasının beline battığını hissetti, ama onunla göz göze geldiğinde bunu bile düşünememişti.

Her şey çok çabuk olmuştu. Adam neden öyle bir şey yapmıştı ki? Herifin aklından ne geçiyordu?

Silkindi. Arabasından inip garaja doğru giderken cırcır böcekleri feryat ederek kubbe biçimindeki sokak lambalarına çarpıyordu.

Ayın üzerinde alçak bulutlardan oluşmuş bir duvak vardı. Etraf el feneri olmadan görülecek kadar aydınlıktı.

Garaj kapıları kapalıydı ve gece ekibi evlerine gitmişti. Ama Kelly yan kapının Ben Johnson'un söylediği gibi açık olduğunu gördü. Çelik yapıya girince çıkardığı her ses kat kat büyüyerek yankılanmaya başladı. Kapı mandalının düşmesi, ışık düşmesinin çıtırtısı, ayakkabılarının beton zeminde bıraktığı sürtünme sesi... don 18 Saniye

v/fekân ekşimiş çöp ve makine yağı kokuyordu. Kelly çelik direklerle tırmanan fareleri ilk anda gördüğünden hiçbir yere dokunmalara dikkat ediyordu. Kamyonların önünden binanın karşı ucuna yürüdü ve bir boşaltma ızgarasının üzerinde duran 33 numaralı çöp kamyonunun yanına geldi.

Tepeden aracın yıkanmasında kullanıldığı anlaşılan bir yüksek basınç hortumu sallanıyordu. Kelly cebinden küçük plastik bir kavanozla bir çakı çıkardı ve önce farm altından, sonra arka bölümden biraz boya örneği kazıdı. Sonra kavanozu sıkıca kapattı, el fenerini üzerinde gezdirerek aracın kapışma yaklaştı ve basamağa çıkıp içine baktı.

Yerde paçavralar ve bir tel makası vardı. Ön panele bağlanmış telsizin mikrofonu yerinden çıkmış, yerdeki paspasm üzerinde duruyordu. Tavan döşemesinde bir yırtık vardı ve koltuklar da yer yer lekeliydi. Yan aynanın çatlak olduğunu ve yolcu tarafındaki kapının kolu olmadığını gördü. Kamyonun arkasına geçti. Kasadan zemine hâlâ sabunlu sular damlıyordu. Klor kokusunu duyabiliyordu ve köşede bir kovayla ıslak bir paspas vardı. Önceki vardiyanın sürücüsü aracı temizlemiş olmalıydı. Johnson ona bunun usulden olduğunu söylemişti.

Alışılmışın dışında bir şey olup olmadığını yoklamak için feneri kullanarak brandanın altına baktı. Bir saç tokası, takı, kırık bir tırnak... O türden şeyler arıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp feneri şasesinin altına tuttu. Sonra binanın dışında bir gürültü duydu ve olduğu yerde donup kaldı.

Kapalı kapıların önündeki çakıl döşeli bölümü geçen ayak sesleriydi bu.

Doğrulurken elini silahına atıp kılıfından çıkardı. Dışarıdaki her kimse kapının hemen önündeydi. Aşağıdaki birkaç santimlik ışık sızmasında hareket eden gölgesini görebiliyordu. O halde tam bir dakika bekledi, sonra kamyonların arkasında kalmaya özen göstererek garaj boyunca ön girişe doğru ilerlemeye başladı. Fareler onu araçların arkasında tünedikleri yerlerden izliyordu.

^p

â o n 18 baniye

- olarak onunla üçlü seks yapmaya karar vermişti. Ayrıca ^tgjts dedektiflerin evini ve arabasını arama izin vermişti ve hicbif yerde tek damla bile kan yoktu. En inandırıcı olansa yapılısında ısrar ettiği yalan makinesi testinin sonucuydu.

Kelly fenerin ışığını tavanda, arka pencerede ve koltuklarda i0[ıştırdı. Sonra yolcu koltuğuna döndü ve bir kez daha baktı. Hayır- Kafasında şimdi başka bir senaryo belirliyordu: Ahşap yürüyüş platformunun hemen yakınma park etmiş, genel manzaranın alışılmış bir parçası olan, kimsenin dikkatini çekmeyen turuncu hir hizmet aracı.

İncecik bir nesne fenerin ışığını yansıttığında aracın camlarına son kez bakıyordu. Durdu ve derin bir nefes aldı. "Tanrım," diye fısıldadı.

Işığı dikkatle kapının çevresinde dolaştırdı. Pencerenin çevresine tek bir saç teli sıkışmıştı. Kalbi hızla atmaya başladı. Saçı parmaklarının

arasına aldı ve koparmadan yavaşça çekti. Uzunluğu altmış santime yaklaşan saç teli açık kahverengiydi. Tıpkı Tracy 1225 Yoland'ınki gibi. Lyons'un saçları kısa ve siyahtı.

Kelly öteki eliyle ceketinin ceplerini yokladı ve bir naylon torba buldu. Saç telini yavaşça içine koydu. Sonra torbanın ağzını kapattı ve kamyonun diğer bölümlerini incelemeye başladı.

Başka bir ipucu bulması kolay olmadı. Aslında arabadaki telsiz sinyal vermeye başlamasa hiç bulamayabilirdi. Parazite dönüşen sesin nereden geldiğini anlamak için ışığı farklı açılarda tutarak içeriye baktı. Gösterge tablosunun altındaki telsizi görmüştü, ama ışığı yanmıyordu ve kapalı olduğu belliydi. Öyleyse işittiği ses neydi?

Sürücü tarafındaki pencereden bir şey görünmüyordu, ama kaputun üzerinden eğilip ışığı ön camdan içeri tutunca, koltuğun altına sıkıştırılmış olan el telsizini gördü. Yine de çabalarının sonuç Vermesinin asıl nedeni telsiz değil, gösterge tablosunun üstündeki, ancak ön camdan bakılınca görülen koyu kırmızı lekeydi. Kan lekesini andırıyordu.

George D. Shuman

Seni kafasız pislik! Kızı kamyonun içine koydun ve ben de seni ladım.

Nabızı yükselmişti. Hemen yardım istemeliydi. Kamyona koyarak suç laboratuvarına götürmesi gerekiyordu. Mahkeme i olmadan araştırma yapabilirdi, çünkü kamyon kamu malıydı. Am kan lekesi risk alamayacağı kadar önemliydi ve arama izni almaL çok kolaydı. İşi kitabına göre yapacaktı. Soruşturmanın yarım kalması tehlikesini göze almayacaktı. Sorun çıkaran avukatlarla uğraşmayacaktı. Adamı ele geçirmişti ve bırakmayacaktı!

Kelly hemen hareket memurunu çağırdı ve iki aracı servisten çıkarıp onun bölgesine göndermesini istedi. Aynı zamanda nöbetçi dedektifine de olay yerine gelmesini'söyledi. Sonra Clarke'yi evinden aradı ve sabah erkenden kendisiyle buluşmasını, mahkemeye gitmeden önce Yargıç Vickroy'a bir belge imzalatmasını istedi. Son olarak da Ben Johnson'u uyandırıp kamyonuna el koyacağını ve kentin çöp yakma ocağının kapatılması gerektiğini söyledi.

Adam Kelly sanki ondan Vezüv Yanardağı'nı tıkamasını istemiş gibi tepki verdi. "O birimin kapatılmasının ne kadar zaman alacağını biliyor musun, Teğmen?"

Kelly geceyi büyük olasılıkla hastanede geçirdiğini bildiğinden, Gus'u evden arama fikrinden nefret ediyordu ve o nedenle de sabah olmasını beklemeye karar verdi. Kamyonu üzerinde işlem yapabilmeleri için polis merkezine çektiirmesi gerekecekti. Ayrıca araç park alanının pis su kanalındaki suyu çekmek ve kasabanın çöp ocağındaki külleri toplamak için Gus'un bir plan yapmasını sağlayacaktı. Orada kemikler ve dişler olmalıydı. Lyons'un cesetleri ortadan kaldırmak için çöp yakma ocağını kullanmış olması akla yakmdı.

Sabah belediyenin kamu sağlığı hizmetleri garajının çevresinde küçük bir ordu birikti. Ben Johnson işe gelen gündüz vardiyası çalışanlarıyla polisler arasında koşturuyor ve ocağın kapatılması Son 18 Saniye

, Bı çağırması gereken kişilerin listesini yapmak üzere sakin bir yer Lyordu. Ve çöp fırınlarının mutfak fırınları gibi olmadığını zyghaughnessy denen kadına anlatmaya çalışıyordu. İç bölümün . İnallara dokunulabilecek kadar soğutulması günler alırdı. Zorlarsa bunu kırk sekiz saate indirirdi belki, ama saha kısa sürede «Jinası imkânsızdı.

; Sorun yalnızca bu da değildi. Çevredeki bazı kasabalar da aynı ocağı kullanıyordu ve bu da hepsinin ölü hayvanları ve toplanan çöpleri sağlık hijyen koşullarını çiğnemenen depolaması gerekeceği anlamına geliyordu. Bazı yıllar yaz ayları boyunca elli bin ton rop yakıyorlardı ve ocağın kapalı olduğu dönemde çevre yerleşimlerden sağlanan gelir yok olacaktı. Başka deyişle, o iş kente para kaybettirecekti.

Parmak izi teknisyenleri kamyonun içini tozladı ve sürücü tarafındaki kapıdan umut verici bazı izler aldı. Bir polis çekicisi kamyonu Gus'un adamlarının içinde çalışacağı el koyulmuş araçlar alanına götürdü. Ben Johnson da yeni bir ekip oluşturmak ve ölü hayvan toplama işi için başka kamyon bulmak zorunda kaldı. O gece düzgün giden tek şey yeni işçi Earl Sykes'm hasta olduğunu bildirmiş olmasıydı. En azmdan kamyonu görev dışı kalmışken ona yeni bir görev vermesi gerekmeyecekti.

Kelly gece boyunca Sandy Lyons'u sorguya çekip çekmemeyi düşünerek kıvrandı. Mesele sadece boya örnekleri konusu olsa, adamın üzerine gitmeden önce sonuçları bekleyebilirdi. Ama kan Nre saç olunca kamyonu el koyması gerekmişti ve ortada adamla ilgili bir konu olduğunu herkes açıkça anlayacaktı. Beklerse şaşırtma faktörü yok olacaktı. Lyons düşünmeye vakit bulursa olay zamanlarında başka yerde olduğuna dair kanıt bulacak ve avukatı hazır olacaktı.

227

f i / ' 3 Haziran, Cuma

A J D Wildwood, New Jersey

Kelly ofisinin panjurlarının gerisinden adamı izliyordu. Dedektifin masasının yanındaki iskemlelerden birinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve bir dergi karışürüyordu. Yanında dikilen McGuire'ye, "Sanki dişlerini temizletmek için randevusunun gelmesini bekler gibi," dedi.

"Acemi olmadığı kesin. Sorgulama ne kadar sürecektir?"
"O 'avukat' sözcüğünü söyleyinceye kadar." Kelly omuz silkti.
"Belki de ilk dakikalarda ağlamaya başlayıp itiraf eder. Biz de o nedenle böyle davranmıyor muyuz zaten?"
McGuire güldü. "Ben kâğıt mendilleri getireyim." Kalkıp ceketini aldı. "Sıkılıp uykuya dalmadan önce gidip buraya çekelim adamı."

± • I

Sandy Lyons ile yapılan görüşme tahmin edildiği gibi geçti. Kâğıt mendille gerek duyulmadı. Adam kaçırılmalarından söz edildiği anda çenesini kilitledi ve bir avukat istedi. Bu yollardan daha önce de geçmişti.

Kelly ise Çarşamba gecesinden beri uyumamıştı. Randall ona seslendiğinde çıkmak üzere kapıya gidiyordu.

"Teğmen..." Dedektif duraksayarak konuşuyordu. "Gençlik Bölümü'nden Celia Davis arıyor. Önemliymiş."

Kelly telefonu aldı. "O'Shaughnessy."

"Benimle 45' te buluşsan iyi olur, Teğmen. Kayıp bir kadın da' ha var."

18 «Saniye

Kelly'nin kalbi durur gibi oldu. Derin bir nefes aldı ve ahizeyi yerine bırakıp çavuşu bulmak için çevresine bakındı. "Birkaç dakika daha burada kal, Mac. Seni arabamdan arayacağım."

Dedektifler genellikle kayıp kişileri aramakla görevlendirilirdi; bunu Gençlik Bölümü dedektifleri yapardı, çünkü kayıp kişilerin %95'i gençlerden oluşuyordu. Ama Kelly olayın suça dönüşmesi halinde kendi dedektiflerinin üstünlüğü olması için tüm kayıp kadınların ofisine bildirilmesini istemişti. En azından yaz sona erinceye ya da kaçırılma olayları çözülünceye kadar öyle gidecekti. Arabayı 45. Cadde'ye gelinceye kadar Atlantik'te sürdü ve Davis'in arabasını görünce durdu. Memur yazlık villalardan birinin yanında durmuş, bir kadınla konuşuyordu; yerinde duramayan spaniel cinsi iki köpek ön ayaklarını tel çitin üstüne koymuştu. Kelly kapıyı açınca spanieller onun bacaklarını çamurlu pati izleriyle doldurdu.

"Bu hanım Connie Riker, Teğmen," dedi Davis. "Connie dün 1229 gece bir arkadaşının, Marcia Smith adında bir kadının kasabaya gelmesini bekliyormuş."

Riker köpekleri tasmalarından tutmuş eve doğru çekiyordu.

Onları tekrar dışarı çıkabilmek için patileriyle vurdukları bir tel kapının arkasına çekmeyi başardı.

"Arkadaşı hâlâ gelmemiş ve Connie yolda basma bir şey gelmiş olmasından endişe ediyor."

Tekrar yanlarına gelen genç kadın ellerini ovalayarak temizledi.

"Kimi arayacağımdan emin değildim," dedi özür diler gibi.

"Benim arabamla gelecekti. Gece yarısını geçince eyalet polisiyle konuştum ve onlara arabamın tarifini verdim. Dün gece eyaletin güneyinde bir kadının ve o tarifte bir arabanın karıştığı kaza olmadığını söylediler. Marcia'nın kocası izin vermediği için gelemediğini düşünmüştüm, ama az önce evini aradığımda yanıt alamadım ve artık emin değilim. Aslında belki... Büyük olasılıkla zamanınızı boşa harcadığımı biliyorum ama..."

George D. Shuman

"Kocasıyla ilgili bir sorun mu var?" diye sordu Kelly.

"Dövyüymüş kızı/' dedi Davis.

"Onun büyük olasılıkla hâlâ orada olduğunu ve adamın telefona gelmesine izin vermediğini biliyorum." Riker burnunu çekti ve gözlerini elleriyle kuruladı. "Bazen yaptığı şeyden utanır. Belki de Marcia telefona yanıt vermek istemedi. Bilemiyorum..."

"Arabani neden ona verdin?"

"Biz komşuyuz. Alması için anahtarları paspasın altına bırakmışım."

"Arabanın hâlâ evin önünde olup olmadığını anlamamızın bir yolu var mı?"

Connie bir an düşündü, sonra başını olumsuz anlamda salladı.

"Taşrada oturuyoruz. Marcia ile Nicky dışında en yakın komşularımız üç kilometre uzakta ve onlarla en son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyorum. Annem tanır onları. Marcia'nın gelmediğini anneme söyledim; bu gece Atlantic City'den geliyor.

Marcia'nın iyi olup olmadığına bakmak için yarın sabah eve dönmek üzere yola çıkacağız. Onun... Yolda yorulup konakladığını, sizin de karayolu devriyesi aracılığıyla bir bilgi edinmiş olabileceğinizi düşündüm."

Kelly hastaneleri düşünerek Davis'e bakı, ama o başını salladı.

"Rutin araştırmaları yaptım, Teğmen."

"Kocası canım yakmış olabilir mi, Connie? Telefona gelemeyecek kadar kötü hırpalamış olabilir mi kızı?"

Connie omuz silkti. "O hayvan genellikle nerede duracağını bilir."

"Yaşadığınız yerdeki polisin gidip ona bakmasını sağlayabiliriz."

Kadın bu kez başını şiddetle salladı. "Hayır! Lütfen yapmayın bunu. Polis evlerinin kapışma dayanırsa Nicky onu öldürebilir. Ben herhalde fazla telaş ettim. Belki bir şeyi yoktur ve adam yalnızca telefona gelmesine izin vermiyordur. Bunu çok kez yaptı."

Son 18 Saniye

"Gelemeyeceğini bildirmek için seni aramaya çalışmaz mıydı?

jCocası her an onun yanmda olamaz ki."

"Biliyorum, biliyorum." Connie sıkıntıyla başını salladı. "Belki aramıştır. Bu yaz telefonu kullanıma açmadık. Onu her arayışmda Atlantik Caddesi'ndeki kulübeye koşmam gerekiyordu."

"Karar senin, Connie. Ama ben arkadaşım çok daha fena incinmeden önce birilerini bu işe karıştırmamı öğütlerim. Kızın o evden çıkmasına ve bir korunma evine yerleştirilmesine önayak ol. Çevrede o tür yerlerden pek çok var ve kocasına senden söz edilmez."

Connie biraz duraksadıktan sonra başıyla onayladı. "Tamam," dedi gönülsüzce. "Sizi bunlarla rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Kimseyi rahatsız etmedin," diye yanıtladı Kelly. "Ama dediğimi yapsan iyi olur." Davis'i arabasma doğru izledi. "Plakayı eyalete sordunuz mu?"

Davis başıyla doğruladı. "Kesinlikle hiçbir şey yok."

"Connie'ye gerekli telefon numaralarını ver ve araması için biraz daha ısrar et. Daha sonra görüşürüz."

Davis başıyla onaylayarak yanından ayrılınca Kelly cep telefonunda merkezin numarasını tuşladı. "Tamamdır, Mac. Eve git.

Yanlış alarınışı."

7 3 Haziran, Cuma

Texhoma Panhandle, Oklahoma

Doktor Chance Haverly ofisinde genellikle hastalarına ayırdığı iskemlede oturuyordu. Elindeki dosya ağır ve eskiydi: Earl Oberlein Sykes'in Akıl Hastalıklarının Tarihsel Kayıtları. Earl mesleği suç olan birinin oğluydu. Çocukluk kayıtları on iki yaşında başlıyor, hırsızlık ve soygunculuk gibi suçlara bulaşmaya başladığı on yedi yaşını bitirinceye kadar yaşıyla orantılı olarak ciddileşiyordu. Ama o noktaya kadar hepsi mala karşı işlenen suçlardı; Sykes dikkat çekmek için nesneleri tahrip etmekten hoşlanıyor gibiydi.

232 j Şaşırtıcı şekilde yetişkinlik döneminde yalnızca üç kez tutuklanmıştı.

Tüm bu tutuklamalar küçük suçlardan ötürüydü ve hiçbiri cezaevinde bir hafta sonu geçirmekten fazlasını gerektirmiyordu. Sykes ya beladan uzak durmayı öğrenmiş ya da bazı beyinlerle bir araya gelmişti. Haverly bu ikincisine inanıyordu.

Sonra kaza geldi. Sykes yargılandı ve araçla ölüme sebebiyet vermekten ceza aldı. Gençlerle dolu bir okul otobüsünü yoldan çıkardığında polisten kaçıyor ve uyuşturucu etkisi alandaydı. Rikers ya da Joliet'te olsaydı yaşamı farklı olurdu. Jenson Reed gibi özel, gelişimsel cezaevleri hükümet tarafından rehabilitasyon amaçlı inşa edilmişti. Modern davranışsal terapinin içine pahalı ilaçlar ve tutuklular için genelde sağlanması kolay olmayan psikanaliz de giriyordu. Jenson Reed gibi cezaevlerinde şiddet içermeyen öykülere sahip tutuklulara kendini geliştirme fırsatını sunulur ve yüksek oranda iyi sonuçlar alınırdı.

Bir gün Sykes'in adı iyi hal nedeniyle tahliye edilebilecek adaylar listesine girdi. Bu öneri tutuklandığı New Jersey kamuoyuna 18 Saniye

yundan gelen zehir gibi bir yanıtı tetikledi. Anlaşıldığı kadarıyla Sykes'in şartlı tahliye kurulu karşısında işi kolay olmayacaktı.

jCurbanlann ebeveynleri ve kardeşleri onun özgür bırakılması aleyhine tanıklık yaptığı sürece tahliye gerçekleşemezdi.

Ama aradan on beş yıl kadar bir zaman geçince kamuoyunun direnişi çözüldü. Akrabalar ölmüş, başka yere taşınmış, ya da başka dertlerle uğraşmaya dalmıştı. Sykes'in vücudundaki karnabahar andıran garip tümörleri inceleyen Jenson Reed doktorları da zaten onu salıvermek için yeni bir nedenle karşılaşmıştı: Sykes ölüyordu. Cezaevi yönetimleri şartlı tahliyeden yararlanmaya aday mahkumların dosyalarının ayrıntılı ve eksiksiz hazırlaması konusunda her zaman baskı altında olurdu. Sykes'in dosyasını kurulun sunulmak üzere hazırlayan şartlı tahliye memurunun o kadar hassas davranmayarak Dr. Haverly'nin Earl Oberlein Sykes ile ilgili psikiyatrik raporlarını işin dışında tutmasının nedenleri çeşitli olabilirdi. Ama en önemlisi büyük olasılıkla adamın zaten yaşayacak sadece iki ya da üç yılı kalması ve bunun çoğunu da bir hastane ya- I tağmda geçirecek olmasıydı. Sykes topluma kazandırma programı için kusursuz adaydı.

Doktor sayfaları karıştırdı.

22/20/87

E.S. içine kapalı, otoriteye karşı çok kuşkulu.

Karmaşık beceriler geliştirme yeteneği var. Lise bitirme sınavlarına girmesi veya yetenek düzeyinin değerlendirilmesinden sonra işe yerleştirilmesi.

17/04/89

E.S. tutuklanmasına ve hüküm giymesine neden olan otobüs kazasıyla ilgilenmez görünüyor. Kazayı ve ardından gelen yargılanmayı yaşamının önemsiz olaylarından kabul ediyor. Kazayı hatırlamadığını, dolayısıyla kurbanlarla ilgili duyguları olmadığını söylüyor. E.S. yaşayan aile bireylerine karşı da aynı şekilde kayıtsızdır. Tedavinin asal amacı işlediği suçun yol açtığı ölümler için üzüntü ve pişmanlık duymasını sağlamaktır.

G e o r g e D. «Shuman

Doktor Haverly, Sykes ile olan çalışmasını başlattığında onun gelecekte benzer deneyimlerle başa çıkabilmesi için yaşamındaki tüm olumsuz anları yeniden keşfetmesini sağlamayı amaçlıyordu. Ama Sykes başından beri onun eğilimlerinden kuşkulandı. Dr Haverly ilk seanslarda iyileştirme sürecindeki rolünü psikoterapinin anlamını, amacını ve gizlilik yasalarını açıkladı. Sykes'in ona söyleyeceklerini kimsenin kendisine karşı kullanmayacağını kabul etmesi aylar sürdü, ama bunu bir kez kavrayıp konuşmaya başladığında, ilk anlattıkları onu cezaevine gönderen otobüs kazasıyla ilgili olmayacaktı. Bir öğretmenin kedisini öldürmek ve komşusunun kızlarına tecavüz etmekle ilgiliydi. Doktor önceleri onun yalanlar sıralayarak övündüğünü sandı, çünkü Sykes yaptığı cinsel saldırıların ilkinde yalnızca on üç yaşında olduğunu söylüyordu. Ama seanslar ilerledikçe başka olaylar da anlatmaya başladı. Doktor onun rehabilitasyon için uygun aday olmadığını artık anlıyordu. Sykes'inki uyuşturucu alıp direksiyona geçmiş yeniyetme ve acıklı bir otobüs kazası öyküsü değil- 2341 di_ o bir sosyopat, cinselliği öne çıkan yırücü bir hayvandı. Psikopatik yaşantısına ilgisiz bir olay nedeniyle ara vermişti, o kadar. Otobüs kazasıyla ilgilenmemesinin nedeni de buydu zaten. Öldürdüğü gençlere aldırıyor, hatta o olayla bağlantı bile kurmuyordu; çünkü kazara değil, kast ederek öldürdüğü kişilerle ilgiliydi Sykes.

Kendi özel dosyasını alıp klasörün işaretli bir yerini açtı.

Gizli Notlar

Kime: Özel dosya

Kimden: Dr.Chance Haverly

Konu: 86-591

Tarih: 13/6/91

E.S. geçen hafta düzenli olarak beden eğitimine başladı. Uzun tutukluk geçmişindeki bu yeni gelişme, büyük olasılıkla on altı yıldan sonra ilk şartlı tahliye oturumuna uygun bulunduğu bildirilmesine verdiği bir yanıttır.

»

6on 18 Saniye

E.S. kurbanını hurdalıkta yaşanan bir yetişkin tecavüzünün ayrıntılarını anlatıyor. Kadını orada birkaç gün tuttuğunu ve dipsiz bir çukura atarak ortadan kaldırmakla tehdit ettiğini söylüyor. Onun tepkilerinden hoşlanıyor; küçüldüğünü görmekten zevk alıyor.

Bu bir otobüsten ikinci, çukurdan ise üçüncü kez söz edişi.

Doktor Haverly yıllar önce yanılmıştı. Başlarda hurdalıktaki otobüsün kazanın simgesel yansıması, tecavüz ettiğini söylediği kadınlarmsa ölümüne yol açtığı gençler olduğunu sanmıştı. O seanslarla ilgili notlara döndü.

Sykes'in yaşamında dinsel bir yön olduğu belirtisine rastlanmasa bile, hayatı için yalvaran kadın imgesi affedilmeye duyduğu gereksinmeyi temsil etmektedir. Otobüsün altındaki çukur da kuşkusuz kendi cehennemidir.

Yaptığı yorumu küçümseyerek soluğunu burnundan güler gibi koyuverdi. O zamanlar adamın bir 'rahatlayarak açılma' dönemine girdiğini sanmıştı. Aklındaki kargaşayı gizlemek için öyküler uyduruyor olsa bile konuşmaya başlamasını bir ilerleme olarak 1235 görmüştü. Başarısının anahtarının işte orada olduğunu söylemişti Sykes'a. Toplum içinde üretici olmasını önleyen gizli engelleri ortaya çıkarmak üzereydi.

Kendi notlarını okumak midesini bulandırılıyordu, ama devam etti.

Kime:

Kimden:

Konu:

Tarih:

Gizli Notlar

Özel dosya

Dr.Chance Haverly

86-591

20/12/96

Ayrıntılı tecavüz öyküleri beni şaşkınlığa düşürmeyi amaçlıyor.

Anlattıkları

giderek daha gerçek dışı oluyor. Yalnızca beni mi, yoksa başkalarını da mı etkilemeye çalışıyor? (Not: A-Blok'taki Yüzbaşı Ridenour ile konuş.)

E.S.'nin iddia ettiği gibi çok sayıda kadına tecavüz edip işkence yaptığını

kabul etmek zor. Kayıp kişilerin sayısının o şekilde artması adli George D. Shuman

yetkililerin devreye girmesine yol açardı. Kişinin çocukluk kayıtlarında cinsel temel bulunmamaktadır. Benimle eğleniyor mu, yoksa bunlar gerçek mi?

Doktor zaman içinde çabalarının ne kadar boşuna olduğunu görmüştü. Haftalar ve aylar geçtikçe adamın ne tür bir alçak olduğunu daha iyi anlıyordu. Seansları en başmdan beri O yönetiyordu.

Kendisi de onun oyuncağı olmuştu. On sekiz yıl boyunca kendini istediği şekilde tatmin etmiş ve bunun bir özetini kadına izletmişti.

Sonra Sykes'e cilt ve pankreas kanseri tanısı konmuştu. Cerrahlar yalnızca belirtileri ortadan kaldıracılabilmek için organm bir bölümünü almıştı. Kanser hücreleri mide ve ince bağırsaklara yayılmaya başlamıştı bile. Bir süre sonra böbreklerine ve safra kesesine, sonunda da üst organlarına, kalbine ve akciğerlerine geçecekti.

Adalet Bakanlığı sırf bundan ötürü, yaşayacak bir yılı kalmış bir sosyopatm neler yapabileceğine aldırmadan özgür bırakmaya niyetliydi. Psikiyatrinin söylediklerine de aldırmadan üstelik.

Koridorda bir telefon çalınca kadın yerinde sıçradı. Okuma lambasını yakıp telefonun sesini kapattı ve kendisinin de onun kadar sapkın ve iğrenç bir hale geldiğini düşünerek dosyayı okumayı sürdürdü.

Sykes ile olan son konuşmasını hatırlıyordu. Gözleri yavaşça vücudunda gezinerek eteğinin ucunda durmuştu. "Dışarı çıkıyorum,

Doktor." Gülümsemiş ve boynunun yan tarafındaki yara izini gösterecek şekilde başını yana eğmişti. "Beni özleyecek misin?"

f)Ç> 3 Haziran, Cuma

10 Wildwood, New Jersey

I

Sykes dudaklarının araştırma bir sigara sıkıştırdı ve mutfak penceresinin perdelerini açtı. Haberlerde fırtına gelmeden önce birkaç saat daha gün ışığı olacağı söylenmişti.

Sabah erkenden hasta olduğunu bildirmek için işyerini aradığında paniklemişti. Ben Johnson o saatte ofisindeydi, bu da önemli bir olay olduğu anlamına geliyordu. Neyse ki Ben onun kemoterapi tedavisini biliyordu; hasta olduğunu duymak (eğer polisler onu aramıyorsa) adama garip gelmeyecekti. Ve polis gelip kendisini 1237 sormuş olsa o ana dek zaten içeri tıkılmış olurdu.

Öyle olmamıştı; oradaydı ve kimse onu almaya gelmemişti.

Ama bir şey vardı: O kadın dedektif kamyon meselesini nasıl çözmüştü?

Komşusunun uzandığı eski şezlongun yaylarının inlemesini işitebiliyordu. Kadın güneşleniyordu ve uyumanm dışında yaptığı tek şey buydu; sigortalı çalışan kocasından kalan maaşla geçindiğini ve fazladan bir şeylere gerek duymadıkça çalışmak zorunda olmadığını söylemişti ona. Sykes ise bir seferinde kadını Lucky Seven'de erotik dans yaparken görmüştü. Şimdi bir havlunun üzerinde yüz üstü uzanmıştı ve birası motoru son nefesini çoktan vermiş olan kamyonetin tamponunda duruyordu. Sutyeni yanındaydı ve turuncu bir kedi kamyonetin farının üstüne oturmuş patilerini yalıyordu.

Kadının adı Denise'di ve bir kez oturma odasına serili plaj havlusuna yağ damlatan Harley-Davidson'u görmesi için onu eviGeorge D. âhuman

ne davet etmişti. Artık cennette olan kocasının o şeyi koruması istediğini düşünüyordu.

Sykes gömlek cebinden kibritini çıkardı, sigarayı yakıp durnanın havaya üflerken seyrek bıyıklarındaki teri leş gibi kirli bas. parmağıyla sildi. Kanayan boynunu kaşıdı ve kibriti bir tablayattı. Tıraş olmamış ve duş yapmak zahmetine katlanmamıştı. Ellерinin üstü ve bilekleri bir gece önceki Rottweiler'in kollarıyla kaplıydı. Başını Kelly O'Shaughnessy denen kadının arabasının camından içeri öyle sokarak tehlikeye atılmıştı. Karıyı ürküttüğünü biliyordu, ama gözlerine bakmak zorundaydı. Arkasından garaja girerken de tehlikeyi göze almıştı. Onu oradan alıp dışarı çıkarma düşüncesi çok çekiciydi, ama kadın onun ayak seslerini duyunca gafil avlama fırsatını kaçırmıştı.

Hava puslu, sıcak ve nemliydi. Hava raporuna göre rüzgâr birden artacaktı. Kıyılarda sel bekleniyordu.

238 I Turuncu kedi yere atladı ve süzülerek yandaki karavanının altına girdi. Tıpkı ilkokuldaki öğretmeninin kedisine benziyordu.

Aynı renk. Aynı ürkek gözler.

Bayan Carney'in kedisini kadının verandasındaki sallanan koltuğun çengeline asmıştı. Bayan Carney... Ona beşinci sınıfa arkadaşlarıyla birlikte devam edemeyeceğini söyleyen kadın. Ertesi

gün kedinin tasmaını Bayan Carney'in masasının üstüne fırlatıp koridorda bulduğunu söylediğinde, kadın onu kolundan yakalamış

ve çekerek müdürün odasına götürmüş, gözyaşları içinde okuldan atılmasını istemişti. Ortada kanıt olmadığından kadın haksız bulunmuştu.

Sonrasında insanlar Sykes'in yaşadığı karavana gelmeye başladı. Güzel giysileri, deri çantaları olan, mis kokulu ve güler yüzlü insanlar. Sosyal Hizmetler Servisi görevlileri çevrelerine iğrenerek baktı ve ona acıyarak öğretmen hakkında geleceklerini söyledi. Ve dediklerini yaptılar.

Böylece Sykes arkadaşlarıyla birlikte beşinci sınıfa gitti, Bayan

1

Son 18 «Saniye

rarney ise (yönetimi şaşkınlığa boğarak) eşyalarını topladı ve New uarnpshire'e taşındı. Çünkü kadın aptal değildi. Birkaç kez göremediği biri tarafından takip edilmişti ve üçüncü şikayetinden sonra bıkkın tavırlı bir dedektif ona ya peşindeki adamı suç üstündeyken öldürmesini ya da elinden geldiğince uzağa kaçmasını söylemişti- Sykes tuvaleti kullanmak için karavanın arka tarafına yürüdü. Geniş ekran televizyonda Savaşçı Prenses Zeyna bir iskeletle dövüşüyordu. Bianca Ashley'i de unutmamıştı. Lise'nin önünde siyah üstü açık Mustang'mda gezebilmek için kendisine yalvarmasını isteyen Bianca Ashley'i. Radyatör hortumundaki kiskacı gevşetmek bir dakikasını almış ve sonra onu Volvo'sunun soğutma suyu bitene kadar izlemişti. Bianca onca yıl sonra onu mutlu etmek istemişti. Ah-h! Sonunda onu mutlu edebilmek için nasıl da yalvarmıştı. İşini bitirince fermuarını çekti. Pencere açıktı; derenin göğesi kadar yükselen pis kokusunu duyabiliyordu. İlaç dolabında bir şişe aspirin buldu ve eline boşalttı. Tabletlerden beşini Marcia jSchmidt'in altın yüzüğünün durduğu gömlek cebine koydu. Mutfağa döndü, tezgâhtan bir paket şekerle bir şişe su aldı ve şimdi sırtüstü yatan komşusuna bakarak karavanın paslı merdivenlerinden indi. Kadının bacakları kalınlaşmaya başlamıştı, ama göğüsleri hâlâ harikaydı. Komşu bir gözünü açıp ona baktı, sonra tekrar yumdu ve kollarını alabildiğine gererek esnedi. Sykes o zamana dek şansının yaver gittiğini, ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini düşündü. Saldırıya geçmenin zamanı gelmişti.

4.

Resmi bir polis arabası Lecky'nin rehin dükkânının yanındaki park yerine girdi. İnən genç memur el sallayınca Sykes aynı şekilde karşılık verdi. O yaz devriyelerin arttığını, polislerin arabalarından inip fenerlerini gölgelerin içine tuttuğunu, park etmiş araçları

G e o r g e D. Shuman

kontrol ettiğini farketmişti. Herifler yetmişli yıllarda tahta coplar^ fiyakayla sallayan ve turistlerle resim çektiren kaygısız polislerp hiç benzemiyordu. Bunlar ciddi, her zaman acelesi olan, her zaman birilerini arayan adamlardı.

Marcia Schmidt'in nikâh yüzüğünü dükkâna götürüp karşılı, ğında kırk dolar aldı, sonra öğleden sonrayı sokağın karşısındaki Anchorage'de o parayla bira içerek geçirdi. Marcia'ya çikolata ve otobüste ateşlenmemesi için biraz aspirin götürecekti.

Bir gün daha. Sadece bir gün daha dayan kızım. Sonra hepsi bitecek.

İskele bölgesine geldiğinde hava kararmıştı. Genç çiftler kol kola dolaşıyordu. Denizden gelen sis alçalıp sokağı kaplamıştı. Kasaba

havarim bozmaya başlamasına rağmen hareketliydi.
Ahşap platforma uzanan rampayı tırmanırken tepesindeki
Şeytan'm gözlerinin yuvalarında dönüşüne, koca pençeleriyle
Strayer'in İskelesi'nin demir kapılarına tutunuşuna bakı Sykes.
Aradaki reyonların ve gösteri alanlarının çanları üzerinde dönen
240 I devasa salıncak en tepe noktasına doğru gerilirken Rap müzik
gürültüyle

etrafı inletiyordu. Bir dakika sonra salıncaktaki geri zekâlıların
çığlıklarını duyacaktı.

Yaşlı ve genç, zengin ve fakir insanlar önünden dalgalar halinde
geçiyordu. Yaşamın tüm yollarından geçmiş bireyler, deva bulamamış
hastalar ve doktorlar, öğretmenler ve okuyamamış insanlar
birbirine karışıp yekvücut olmuştu.

Ve gölgelere sinen Sykes kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Şeytan'm kapakları düşmüş gözleri açıldı, dili bir yana sallanırken,
başı aşağıdakileri tehdit edencesine döndü. Dev kuklanın
tam altında uzun sarı saçları iki yandan örülmüş ve pembe kurdelelerle
bağlanmış, babasının elini tutan genç bir kız duruyordu.

Pembe bluzu göbek deliğinin bir kaç santim üzerinde bitiyordu.

Tahrik etmişti Sykes'i. Kışkırtıyordu. On beş yaşında falan mıydı/
yoksa ancak on üç mü?

Kalabalık bir grup motosikletçi deri giysileriyle önünden geçerek
babayla kızı görmesini engelledi, onların arkasından bir gurup
âon 18 Saniye

Ortabatılı pazarlamacıyla şişko kanları bağrıışarak iskeleye tırmandı.
Sykes yerinden kalkıp kalabalığa katıldı, sonra tuvaletlerin yanında
onlardan hızla ayrıldı. Küçük binanın arkasında deri giysilere
bürünmüş iki âşık sevişiyordu.

Sykes yanma konan evcilleşmiş bir güvercine tükürdü, sonra
sigarasının ucunu saatinin camına vururken pazısmdaki çıplak kadının
yuvarlak hatlarına hayranlıkla baktı.

Çiftler birbirinin kalçasını avuçlamış halde yürüyordu. Tur
grupları oluşturdıkları güruhun verdiği güvenle taşkınca eğleniyor,
dörderli kümeler halinde etrafta koşuşturuyordu. Genç bir çift
dondurma almak için durdu ve adam elini kızın tişörtünün sırtından
içeri sokunca Sykes kasıklarında bir sızı duydu. Enselerini sertçe
kaşıdı, sigarasını ağzına götürürken tırnaklarında kan gördü.
Kızın sutyeni yoktu; düşük belli bir kot giymişti. Tanga külotunun
kemerin üzerine çıkan siyah lastiğini görebiliyordu. On altı
yaşında falan olduğunu düşündü onun. Tıpkı ahşap platformun
altında kendi kusmuğuyla boğulan kız gibi. Harika bir mal olabilirdi.
İnsan kalabalığı dükkânlara girip çıkıyor, sosis, patates kızartması
ve pizza satıcılarının çevresine doluşuyordu. Çeşitli yiyecek
kokuları havaya yayılıyordu.

Üniformalı iki polis bir park bankının çevresine yığılmış gençleri
süzerek kalabalığı yardı. Sykes kızı şok tabancasıyla bayıltmadan
önce ahşap platformun altında kızla birlikte olan kurnaz oğlan
da gençlerin arasındaydı.

Saçı iki yandan örgülü kız babasından uzaklaştı. *Mellon Bank*
tişörtü giymiş bir dizi koca göbekli adam onlara yaklaştı; birbiriyle
sohbet eder gibi davranan polisler iskelede yürümeye devam etti.

Sykes ayrıntıları bir süre daha süzdükten sonra Rio Grande çıkışından
arabasına gitti ve binip 3. Cadde'ye kadar beş kilometre

ilerledikten sonra sağa dönüp park etti. Ceket cebinden bir gazete kupürü çıkarıp Teğmen Kelly O'Shaughnessy'nin resminin üzeGeorge D. âhuman

rinde parmaklarını dolaşhrdı. Gömleğinin yakası nemliydi; ensesindeki yaradan kan ve irin sızıyordu.

Kadının arabası garajın önündeydi ve evin ışıkları yanıyordu.

242

QQ 3 Haziran, Cuma

us Philadelphia, Pennsylvania

Payne'nin yaptığı davet konusunda karmaşık duygular içindeydi

Sherry. Birincisi, daha önce hiç birlikte seyahat etmemişlerdi.

John iş yaşamındaki ilişkileri konusunda çok açık değildi, ama dediğine göre o yolculuk konusunda Angie'ye tamamen açık davranmış, ona her şeyi söylemişti.

John'un anlamadığı şey, kadınların dostluk konusunda erkeklerden

farklı kurallar uyguladığıydı. Angie orada birlikte kalmaları

konusunda yorum yapmamış olabilirdi, ama öyle bir şeyi onaylamayacağı kesindi. Ayrıca kendisi de duygularıyla ilgili olarak bir

düzeyde suçluluk yaşıyordu; suçluluk ve belki de incinme korkusu.

Onunla her akşam vedalaşmak zorunda olduğunu bilmek duygularını

dizginlemeyi kolaylaştırıyor olabilirdi. Aynı odada kalırken

bunu yapmayı başarabilecek miydi?

Sherry'nin olayın devamına da dahil olma önerisini kabul edeceği

kuşku götürmezdi aslında. Cenaze evinde Susan Paxton'un

elini tuttuğu an verilmişti bu karar; olaya o anda tamamen ve geri

dönülemez biçimde karışmıştı. Öğrenecekleri konusunda endişeliydi,

ama sonucu bilmek zorundaydı. Neye mal olursa olsun.

±

Payne işten çıktığında Sherry onu bekliyordu. Siyah pantolon ve kolsuz siyah bir bluz giymiş, siyah bilezik, siyah küpe takmıştı.

"June Carter Cash'e benziyorsun," dedi Payne.

"June Carter Cash de kim?"

"Boşver." Valizini almak için uzanırken onun hâlâ biraz solgun

görüldüğünü düşündü John, ama bir şey söylemedi. Koluna

G e o r g e D. <Shuman

girip arabayı park ettiği yere götürdü ve küçük çantayı arabanın

içine koydu. "Duyduğuma göre oralarda hava pek iyi olmayacakmış/' dedi.

"Ne kadar körü olursa o kadar iyi. Sıkı bir fırtınayı severim."

Hafta sonu alemcileri nedeniyle Philadelphia trafiği tam bir

karmaşa içindeydi. Dış mahallelerden çıktıklarında saat sekizi çoktan geçmişti.

Payne ona Angie ile yaptıkları konuşmayı hemen mi yoksa

kente döndüklerinde mi aktaracağına karar veremiyordu. Oraya

birlikte gitmeyi önermesinin gerisinde başka bir niyet olduğunu

düşünmesini istemiyordu. Ama konuyu hemen açması için başka

bir neden daha vardı. Eğer ilişkilerinden bir sonuç çıkacaksa, eğer

Sherry de benzer duygulara sahipse, onunla yeni bir başlangıç

yapmak istiyordu. Paylaşacakları deneyimin eşsiz, şimdiye kadar

yaşadıklarından çok farklı olmasını istiyordu. Polisler ve cesetler

içermemeliydi.

Biraz daha düşündükten sonra, zor olmasa rağmen dönünceye

kadar beklemeye karar verdi.

Trafik kıyı yakınlarında daha rahattı ve yoğunluk ters istikametteydi. Wildwood kent sınırlarına vardıklarında saat neredeyse on bir olmuştu. Payne cep telefonundan O'Shaughnessy'i aradı. Tarifini aldığı beyaz sıvalı bina çok büyük iki otelin arasına sıkışmıştı. Tepesine DRIFTWOOD yazan ahşap bir levhayı aydınlatan mavi ışıldaklar monte edilmiş, deniz kabuğu biçiminde avlusu olan üç katlı bir yapıydı.

Onlar geldiğinde O'Shaughnessy merdivenlerde oturuyordu. Ayağa kalktı ve Pennsylvania plakalı arabaya doğru yürüdü, Payne'nin elini dışarı uzattığı taraftaki cama gitti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Teğmen. Arkadaşım Sherry Moore. Sherry, bu hanım Teğmen O'Shaughnessy."

"Bana Kelly dersiniz sevinirim." Yere çömelip arabanın içine baktı. Yolcu koltuğundaki kadın başını çevirdi, ama onunla göz göze gelmiyordu. Kelly daha beyaz bastonu görmeden önce bir Son 18 Saniye

yelerin ters olduğunu anlamıştı. Arabanın çevresini koşarak dola- P kadının kapısını açarken. "Yardım edeyim." Kadının kolunu tuttu ve inmesine yardım etti.

"Ben sizi izlerim," dedi Payne gülümseyerek. Sherry'nin ken- (jjsine yardım edilmesinden nefret ettiğini biliyordu. Arka koltuktan iki küçük valizi aldı. "Asansöre binmemiz gerekiyor mu?"

E "Evet ve şanslıyız," dedi Kelly. "Çalışıyor."

I Fırtınanın sürükleyip getirdiği okyanus kokusu güçlüydü. Küçük ön bahçeyi geçip hole girdiler ve asansörü rahatsız edici bir sessizlik içinde beklediler. Sonunda kabinin kapıları açıldı ve arkalarından kapandı.

Bir dakika sonra üçüncü kattaydılar. Kelly onları koridor boyunca yürüttü ve önünde durdukları kapının kilidini açtı. "Hemen içeri girin," dedi. "Banyo arkada." Bir yanda da Sherry'nin ayağının takılacağı her şeyi kapıp telaşla kaldırıyordu. "Yazık ki kuvet yok. Sadece duş."?

Eşyaları elinden geldiğince hızla kaldırdı, mobilyaları duvara 1**5 doğru itti: Kanepe, gazetelik, üzerinde çiçekler olan küçük demir sehpa. Bir taraftan da aptalın teki olduğunu düşünüyordu. Çok kolay olmasına rağmen konuşunu araştırmamıştı. Aslında dedektifin o konuda bir şey söylemiş olması gerekirdi. Ya da belki aşırı tepki gösteriyordu. Belki de kimse kadına kör gibi davranmıyordu. Kendisinin de biraz daha rahat olması gerekiyordu.

"Evyenin üzerindeki rafta bir kutu kahve ve tezgâhın üstünde de kahve makinesi var," dedi. "Eski tip. Filtreleri yanında. Çarşafklar ve ilave battaniyeler, sabun, tuvalet kâğıdı koridordaki dolapta. Bugün öğleden sonra yatağa temiz takımlar serdim."

"Çok nazıksın," dedi Payne. "Okyanusun bu kadar yakınında olacağımızı bilmiyordum. Umarım bu yeri ayarlamak için fazla Zahmete girmedin."

"Aslında burası benim. Annem oturuyordu. Onun ölümünden sonra kiraya vermeyi içim kaldırmadığından öylece duruyor. Bir anlamda ziyan oluyor."

G e o r g e D. âhuman

"Umarım burada kalmamız sizi huzursuz etmez/" dedi Sherrv

"Ben istemem..."

"Burada olduğunuz için çok mutluyum. Daireyi biraz canlandıracağız. Fırtına yerine güneş olsa... Aslında denizde kaldığı, sürece fırtınalar hoş olabilir." Duralayıp Sherry'ye baktı. "*Boston Globe*'da sizinle ilgili bir yazı okumuştum. Yaşamınız çok ilginç olmalı."

Bu aslında *Boston Globe*'de Norvich ile ilgili yazı okumuş olduğu anlamına geliyordu. Kadının kör olduğu gerçeğini ya geri zekalı muhabir atlamıştı, ya da geri zekalı kendisi.

"Bazen ilginçleşiyor doğrusu," diye mırıldandı Sherry.

Kelly çevresine bakındı. "Evet. Kanepe tam burada. Açıldığı zaman yatak oluyor." Payne'ye göz attı; sol elinde nikâh yüzüğü vardı. "Karşıda mutfak var; bulaşık makinesi tezgâhın altında. Yemek masası şurada ve yanında da balkona açılan sürme kapı var. Balkon çok büyük değil, ama iki kişinin rahatça oturmasına 2461 yeterli." Yüzünü buruşturup omuz silkti. "Zaten yağmur da bastırmak üzere. Sehpayı ayak altından alsam mı..."

"Burası için size konaklama ücreti ödemek isteriz," dedi Sherry.

"Lafı bile olmaz. Ve bunda ciddiylim."

"Ama fazla yük oluyoruz ve..."

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi yarını planlayalım." Payne'ye döndü. "Ben bir taşla iki kuş vurmayı öneririm. Bir saatlik yoldaki Vineland'de saat 13.00'da bir randevum var ve üçten önce geri gelemem. Sizin için sakıncası yoksa kuşkulandığımız kişinin robot resmini göstermek için çavuşumu yollarım; sizi o dolaştırır. Ben de dönünce Sherry'yi önce akşam yemeğine, sonra da çevrede kimse yokken morga götürürüm."

"Tamam," dedi Payne.

"İyi. Yorgun olmalısınız." Kapıya yöneldi. Dedektifle Sherry Moore arasında bir şeyler mi olduğunu, yoksa kendisinin mi aşın kuşkucu davrandığını bilemiyordu. Tim'in Saint Paul'daki buluşSon 18 @aniye

^asından beri karşılaştığı her çifti iyice incelemeye başlamıştı san-
£ "Yatağın yanındaki komodinin üzerinde ve iskemlenin yanındaki sehpanın üzerinde birer telefon var. Benim numaram kolay: 222-2800. Unutursanız rehberde de kayıtlı."

"Teşekkürler," dedi Payne.

Sherry kapıya doğru geriledi. "Evet, teşekkürler." El salladı. **I ***
Her şey kırk dakika sürmüştü, ama Kelly kendini tükenmiş gibi hissediyordu. Atlantik Caddesi'nde karşıya geçti ve evinin olduğu bloğa yürümeye başlamadan önce dönüp geride bıraktığı apartmana baktı. Kör! Ne şoktu ama! Bir kez daha o ikisinin arasında bir şey olduğunu düşündü.

Strayer'in iskelesi'ndeki dönme dolabın pembe ve sarı ışıklarına ilişti gözü. Tim ile ilk kez orada karşılaşmışlardı. Ürperdi. Konuklarını almak için evden çıkarken şort ve kolsuz tişört giymişti ve hava şimdi denizden rüzgarla gelen tuzdan yapış yapış, epeyce de serindi. Sokak lambalarının parıltısında denizin üstlerine sarkan sisini görebiliyordu.

Düşünceleri bir kez daha Tim'e kaydı. Yaptığı şey için onu affedebileceğini

daha önce hiç düşünmemişti. İki ay önce evden bir

an önce gitmesini kesinlikle istiyordu, şimdiyse doğru davrandığından

o kadar emin değildi.

Tim'in onu aldattığı kadın şirketin Saint Paul'deki şubelerinden birinin sahibiydi. Gezi ilk yıl elde edilen yüksek ciroyu kutlamak için düzenlenmişti ve yönetim kurulu şirket bültenlerine koyulmak üzere en başarılı iki yönetim ekibinin fotoğraflarını istiyordu. Saint Paul'daki kadın kent dışından gelen konuklar için akşam yemeği ve kokteyl ayarlamıştı. Tim sonradan çok fazla bar dolaşıldığını, çok fazla içki içildiğini ve Kelly'ye gece boyunca mesajlar bıraktıktan sonra otel odasında değil kadının yatağında uyandığını, gecenin nasıl bittiğini hâlâ hatırlayamadığını söylemişti.

1

G e o r g e D. âhuman

İtiraf etme ihtiyacını ondan esirgemeliydi. Eğer kendisine anlatmak için bekleseydi, tek gecelik hatasını affedebilirdi. Bir, beriki ay geçer ve acı dayanılır hale gelirdi. Ama öyle olmamıştı; Ca yanmıştı ve insan canı yandığında kötü kararlar verebiliyordu. "Ah, Tanrım!" diye mırıldandı kendi kendine.

Belki hâlâ kötü kararlar vermeye devam ediyordu. Jeremv Smyles ve Sandy Lyons ve Clarke Hamilton konusunda da öyle davranıyor olabilir miydi?

İlerledikçe çevre sessizleşti. Turistlerin çoğu odalarına çekilmişti bile. Evinin karşısındaki oyun parkında ateş böceklerinin yanıp söndüğünü görebiliyordu. Kızlar yine babalarında kalıyordu.

Ön bahçeyi geçip verandaya çıktı ve lambanın ampulüne dokunarak ışığın titremesini durdurdu. Kapıyı açtı, sonra arkasından kapattı. Mutfağa ilerlerken içeriden yumuşak bir gürültü geldi. Onu fazla umursamayan kedisi tezgâhın üzerinden atlamış olmalıydı. 248 I Ocağa su koydu ve buzdolabından bir kereviz sapı aldı. Sherry Moore'yi düşündü; kadın hiç beklediği gibi değildi. Basının onu o kadar sevmesine şaşmamalıydı; kadın tek kelimeyle güzeldi.

Bulaşık makinesini çalıştırdı. Sonra makineye çamaşır koydu ve elektrik süpürgesini kapıp evde dolaştırmaya başladı. Kızların eşyaları her yana dağılmıştı, ama bunun nedeni biraz da artık sabit evlerinin olmamasıydı. Bazen yemek yiyip uyudukları bir duraktı onlar için orası.

Tim'in evine telefon etti. Kimse açmadı. Sonra kayınvalidesini aradı ve Tim'in kızları oraya bırakıp dışarı çıküğünü öğrendi. Piç!

Çayını koydu ve on bir haberlerini açtı. Clarke telesekretere bir mesaj bırakmıştı, ama o Tim'den haber almak istiyordu. Televizyonun sesi kapalıydı ve bir sunucu Carolinalar üzerindeki kasırgayı gösteriyordu.

Tim, kızlar, Yolandlar...

â o n 18 Saniye

I Herkes birleşip onu çileden çıkarmıştı. Kendine bir içki hazırlı^ıayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Bir yandan nikotinle öylesine Jğuşurken içkiyi sıkılaştırmanın zamanı değildi.

I Telefona uzanıp ahizeyi kaldırdı ve bir numara çevirmeye başladı- Yan sokaktan yaklaşan farlar yemek odasının tavanından bir !şjic sütunu oluşturup görülmez oldu. Son numaraya bastıktan ve telefon birkaç kez çaldıktan sonra Clarke açtı.

I "Akşam yemeği için çok mu geç?" diye sordu Kelly.

I "Aşçı önlüğümü emekli ettim." Clarke sıcak bir sesle güldü. "Ama yemek ısmarlanabilecek en iyi yerlerin telefon numaraları var."

I "Aslında ana yemekler beni ilgilendirmiyor. Tatlıların nasıl?"
i "Çok çeşitli ve harika tatlılarım var. Bir dakika bekle lütfen." Taşların üzerindeki ayak sesleri ve buzdolabının açılıp kapandığı duyuldu. "Çubuklu buzlu şekere ne dersin?"

I "Seksi." I *

1 Clarke'nin evinden ayrıldığında saat sabahın ikisine geliyordu. Onu durup dururken neden aradığını bilmiyordu Kelly. Öfkeden mi? Çaresizlikten mi? Canı her istediğinde kocasına ulaşamıyor olduğu için mi?

["Evet, doğru," diye mırıldandı kendi kendine. "Tim'i suçla projesi. Kendisini Clarke'm kollarına atmanın sorumluluğunu Tim'e yükle."

Kendini buna inandırması ne kadar sürecekti?

Arabayı düşüncelere dalmış halde sürdü ve yirmi dakika kadar sonra evinin olduğu sokağın köşesini döndü. Üst kattaki ışıklardan birini açık bırakmıştı.

O gece yaşadıklarını Tim'in bilmesini istiyordu. Bir aşamada giysilerinden sıyrılmış, ama sonrasında Clarke'nin kollarının arasında ağlayarak kocasını ne kadar özlediğini anlatmıştı. Oraya

G e o r g e D. âhuman

gitmesinin nedeni de zaten Tim'e itiraf edeceği bir şeyler yapmaktı

Bunu neden o kadar çok istiyordu? Birini çok sevince öyle mi ok.

yordu? Tim'in Saint Paul'dan döndüğünde yaşadığı şeyi itiraf »]

mek için hemen ona koşmasının nedeni de bu muydu? Yeniden

bütünleşme arzusu yabancılaşma tehlikesinden daha mı güçlü ge.

lirdi? Duyguları yanlış yaptığının bilincinde olmasına rağmen yaşadığı

şeyi karışma söylediğinde olacaklarla yüzleşmeyi kabullenecek

kadar mı güçlüydü?

Pişmandı Kelly. Tim'in gitmesine izin vermemesi gerekirdi.

Hemen affedecek olduğundan değil, ama düzeyli bir tavır hiç değilse

ilişkinin belli bir şekilde sürmesini sağlardı. Görüşüyor olsalar

belki o andaki duruma gelinmezdi.

Eve girip kapıyı kapatınca yüzüne mutfaktan gelen bir esinti

vurdu. O tarafa yürüdü, başını uzattı ve arka kapının açık olduğunu gördü.

Ve beynindeki alarm zilleri neden sonra çalmaya başladı.

250 I Gözlerini üst kata çıkan merdivenlerden ayırmadan geriledi, dikkatle yemek odasından geçti, hole girip ön kapıya ulaşu ve koşarak arabasının torpido gözünden Glock'u almaya gitti. Ve araba telefonundan 911'i aradı.

â.

İki polis arabası sokağı çaprazlamasına kesmiş halde dururken üçüncüsü çevrede daireler çiziyor, ışıldağını komşu bahçelerde ve sokağın karşısındaki karanlık parkta dolaştırıyordu.

Onu kapıda karşılayan gece çavuşu Dillon olmuştu. Kelly tabancalarını çekmiş üniformalı iki polisle birlikte merdiven sahanlı'

ğma çıktı. Memurlardan biri koridorun kızların odalarının olduğu yönünde ilerlerken diğeri onu izledi. Misafir yatak odasının tüm pencereleri açıktı. Dalgalar uzakta kıyıyı dövüyordu.

Gardırobu ve boş banyoyu yoklayıp ebeveyn yatak odasını

geçtiler ve Kelly orada nefesini tuttu.

Yatağının üzerine bir Amerikan bayrağı serilmişti. Dikkatte

Son 18 Saniye

yaklaşıp bir köşesini tuttu ve yavaşça açtı. "Aman, Tanrım!" diye fısıldadı.

' Mavi tören uniformalarından biri bayrağın altına serilmişti. Lacivert pantolon, düğmeleri iliklenmiş lacivert ceket, altında beyaz bir gömlek; omuzlarda teğmen rütbeleri, kollar bir cesette olacağı gibi üst üste katlanmış... Kelly pantolonun belini kaldırdı ve altından çekmecelerinden alınmış beyaz ipek tangayla külotlu çorap çıktı.

Şaşırmış ve utanmış halde bayrağın ucunu bıraktı.

"Birileri seni orada külotunun içinde ölü olarak yatıyor gibi hayal ediyormuş anlaşılan, Teğmen. Büyük olasılıkla fena halde korkuttuğun haydutlardan biridir bu. Aslında işle ilgili olmayabilir de. Ailelerde olayların nasıl çığırından çıktığını bilsen şaşarsın. Kadın ilgisini iki erkek arasında bölüştürmeye başlıyor ve... Küt! Biri diğerinin ölmesini istiyor. Demek istediğim, her zaman öyle bir olasılık var."

Dillon ağzında bir kürdanla ve elini cebine sokmuş halde kadiya dayanmış duruyordu.

"Dışarıda bekleyebilir misin, Çavuş?"

"Elbette, efendim. Bekleyebilirim. Zaten gerektiği kadar gördüm.

Size iyi geceler. Size çok iyi geceler."

Dillon dönüp bir ıslık çaldı ve öteki memurlar merdiven sahanlığında toplandı. "Mike, Vinnie! Defolup gidelim buradan."

4 Haziran, Cumartesi Sabahı

Wiidwood, New Jersey

Kelly ertesi sabah işe geldiğinde Dillon gece vardiyasını bitirmiş, gitmeye hazırlanıyordu. Teğmenin kendisiyle göz göze gelmekten kaçınarak ofisine girip kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

"Bok karı/' dedi yanındaki acemi polise. "Kadın polisler hep aynıdır, oğlum. Yüzlerce kez gördüm. Onlara bir iş verirsen sadece tiyatro izlersin. Sonuç almak istiyorsan işi bir erkeğe ver. Poliste bu hep böyle olmuştur. Bunları asla teşkilata dahil etmemeli ve sırf babaları lanet olası bir şef diye terfi vermemeliydik."

Kayıtları tamamladı ve bölüm defterini kapattı. "Birkaç bira içmeye ne dersin? Sana Video Hut yangınında bulduğumuz gevrek yaratıkları anlatırım." Başını kaldırıp sırtıttı. "Teğmen

O'Shaughnessy'nin o pantolonun altına ne giydiğini de anlaürım."

"Olur," dedi genç memur hevesle.

Dillon ile acemi polis uniformalarının üst gömleğinden kurtulup arabaya bindi ve silahlarını bellerinden çıkarmaya gerek duymadan limana gitti. Onlar geldiğinde Jeremy Smyles elindeki plastik bardakla Karga Yuvası'ndan çıkmak üzereydi.

"İskelenin altında başka yüzük buldun mu, pislik herif?"

Dillon kâğıt toplama çubuğuna uzanmakta olan adamı göğsünden dürttü. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim: Göründüğün kadar aptal olmadığını biliyorum. Jason Carlino üzerine gerçek bir dedektif saldıığında kışını yakacaklar. Aptal bir karıyı kandırmayıl başarabilirsin, ama beni atlatamadın, oğlum. Odandaki o küpeleri ve külotları gördüm. Lanet olası bir sapıksın ve seni hemen şimol Pine Barrens'e götürüp vurmadığım için çok şanslısın. Beni duyu'

yor musun, deli bok çuvalı?"

30

Son 18 Saniye

Jeremy gitmesi mi, yoksa kalıp söylenenleri dinlemesi mi gerektiğini bilemeden olduğu yerde perişan halde dikilmiş, iki yana sallanıyordu. Janet kapıyı açmca karar vermekten kurtuldu.

"Sesler duydum, Jeremy. Birisiyle mi konuşuyorsun?"

Dillon yüzünde zoraki bir sırıtma ile onun yanından geçti.

"Haydi, oğlum. Bu pisliğin yanından uçalım."

Kelly saat ondan önce ofisten ayrıldı ve eve gitti. Onca yıllık ev şimdi farklı görünüyordu gözüne. Artık eski güvenli yer değildi orası. Tim'in, kendisinin, kızların yuvası değildi; ruhsuz mekânlardan oluşan soğuk ve küçük bir kutuydu. Geri kalan tek şey anılardı. Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı ve iliklerine işleyen bir soğukla titriyordu. Şefi tarafından sorguya çekilmiş, evine girildiğini öğrenen gazeteciler tarafından kovalanmıştı. Sonra adli tıp laboratuvarından ve müdürün ofisinden kötü haberler geldi. O haberleri almak ve soyunup Clarke ile yatağa girmiş olmanın verdiği vicdan azabı sabahını cehenneme çevirmeye yetmişti.

Gazetede ki resmine baktı. Makale çoğunlukla çöp yakma firması fiyaskosuyla ilgiliydi. Gus'un adamları fırını saatlerce araştırmış ve kemik, diş, tabanca, bıçak, hiçbir şey bulamamıştı; sadece soğuk küller ve bir zamanlar köpek tasmaları olan yumrular vardı. Fırının kapatılması vergi mükelleflerine on bir bin dolara mal olmuştu. Jason Carlino'nun yakın dostu olan bir kasaba meclisi üyesi parayı O'Shaughnessy özel olarak tazmin edemeyecekse bunu polis merkezinin yapmasını istiyordu.

Belediye garajındaki kamyonda bulduğu kan A Negatifti.

Ama hem Carlino, hem de Yoland pozitif gruplardan, biri A diğeri O idi. Yan cama takılmış olan saç da ne Carlino'larm evinden aldıkları örneklerle uyuyordu, ne de Tracy Yoland'm kaçırıldığı yerden alınanlarla. Boya örneğiyle ilgili FBI raporları henüz gelmemişti, ama işlerin gidişine bakılırsa, o numunenin kamyon dan almanla uyuma olasılığı da fazla değildi.

G e o r g e D. âhuman

Kelly durmadan bunu düşünüyordu. Lyons denen adam kusursuz veriler sunuyordu. Onunla ilgili her şey sahiden eksizdi. İnsan kaçırmak için gerekli fırsatlara sahipti; ne de olsa kimsenin ilgilenmediği bir gece vardiyası şoförüydü. Olanakları vardı: Kentin çöp kamyonunu kullanıyordu. Nedeni vardı: Sabıkası olan bir seks suçlusuydu. Kanıt vardı: Kadın saç ve kan lekesi onun arabasında bulunmuştu. Ve kamyonu turuncuydu, yani Anne Carlino'nun kayıplara karıştığı gece dokunduğunun aynısıydı. Başka ne gerekiyordu ki?

Bundan daha bariz bir katil profili olabilir miydi?

Ama kasaba yöneticileri öyle düşünmüyordu ve kasabanın çöp yakma fırınının kapatılmasının akıllıca olduğuna da inanmamışlardı. Jason Carlino'nun *Patriot*'da belirttiği gibi, fırın bir seks suçu sabıkalısının odasında kurbanın yüzüğünü bulmanın yanında çok hafif kalan tek bir tel saç yüzünden kapatılmamalıydı. Belediye başkannın düşüncesine göre Jeremy Smyles'i suçlamanın ve cezaevinde tutmanın zararı olmayacaktı. Her şeyden önce bu, Jason Carlino ile Yolandlar'ı yatıştıracaktı. İkincisi, toplumun da kendini

daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Eğer karşı bir kanıt bulunur ya da sonra başka bir zanlı ortaya çıkarsa Jeremy'yi her zaman salabilirdi. Sadece odasında kanıt bulunmamış, adam o şeye sahip olduğunu itiraf da etmişti. Sabıkalıydı ve (her ne kadar ilki birilerinin penceresinden içeriye bakmak olsa da) her iki suçun işlendiği zamanlarda nerede olduğunu açıklayamıyordu. O cezaevine aitti!

'Ve Tanrı aşkına, Kelly, o bir geri zekâlı. Kimseye şikâyet edecek değil. Suçsuz olduğu anlaşılırsa başın belaya girmez.' Kelly başkanın bu sözlerine doğru dürüst bir yanıt bile verememişti. Gözlerine yaşlar doldu. Lyons'un kamyonundaki boyanın sattekiyle uyuşmasının bile anlamı olmayacaktı artık. Boya özel bir grup aracı işaret ediyordu, tek bir aracı değil. Fiziksel kanıt ihtiyacı vardı. Kamyonda bulduğu saç ve kan lekesinin bir insanın DNA'larıyla eşleşmesi gerekiyordu. Ama kiminkiyle?

Son 18 Saniye

Kahve fincanını kanepenin yanına koydu. Hepsi bir yana, amdi birileri onu sinsice izliyordu. Ya da onun aptal gibi görünmesini sağlamaya çalışıyordu. Dillon'un öyle bir şey yapacak kaıar pervasız, o kadar nefret dolu olup olamayacağını düşündü. Ve alabileceğine karar verdi.

Sehpanın üstünde posta kutusundan alıp iki gündür açmadığı mektuplar vardı ve telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Kaydı ekrandan kontrol edince arayanın Clarke olduğunu anladı. Arkasına yaslanıp çevresine bakındı ve ailesinin o odalarda dökmüş olduğu gözyaşlarını düşündü. Mutluluk ve üzüntü gözyaşları, bir ailenin yaşamı, kahkahaları... Aile olmayı özlüyordu. Onlarsız hiçbir şey doğru gitmiyor gibiydi. Artık kızların eve mi dönmesi, yoksa babalarıyla mı kalması gerektiğini bilemiyordu. Orada kendisiyle birlikte olmaları ne kadar güvenliydi?

Gözyaşları birden taştı ve yüksek sesle ağlamaya başladı. Yaşamın nasıl o kadar değişebildiği sorusu tüm benliğini sararken hıçkırıklar boğazında düğümleniyordu. Tim'i geri istiyordu. 1255 Tim'm kucaklayışını istiyordu. İstese Clarke'nin bir dakika içinde ona koşacağını biliyordu, ama o kendisini Tim'in tanıdığı gibi tanımıyordu; nasıl biri olduğunu anlamak için yaşamındaki inişleri ve çıkışları bilmesi gerekiyordu. O adam geri istediği ailenin bir parçası değildi. Kendi ailesinin.

Gözlerini sıkı sıkıya yumarak gözyaşlarını gerilere itti. Dışarıda marnlar çığlık atıyordu. İleride bir yerlerde akan trafiğin uğultusunu duyabiliyordu. Herkes fırtınadan önce kasabadan çıkmak istediğinden, yol şimdiden köprüye kadar tıkanmış olmalıydı. Onun yaşamı birden durmuşken herkes kendi yaşamını sürdürüyordu. Fincanı sehpayı koyup ayağa kalktı, gözlerini silmek için kullandığı kâğıt mendilleri mutfaktaki çöpe attı. Geri döndü ve kapının yanındaki spor ayakkabılarını aldı. Sonra zorlanarak ön kapıdan çıktı, ayakkabılarını bağlamak için veranda merdiveninin basamağına oturdu. Havadaki nem nefes aldırmiyordu.

G e o r g e D. 6human

Doğuya, ışıklarda bekleyen elli kadar arabanın durduğu Atlantik Caddesi'ne doğru koştu. Yanlarından geçerken arabaların içindeki insanlara, çocuklara, oyuncaklara, köpeklere, bavullara yığılmış eşyalara bakıyordu.

Aileler.

Yüksek kum tepeliklerinin gölgelerini izleyerek Atlantik Caddesi'ni geçti ve Sherry Moore'nin uyanıp kahve yapmakta olduğunu tahmin ettiği Driftwood binasının yanındaki ara sokağa girdi. Orası annesinin önceki sonbaharda kalp krizi geçirip ölene dek yaşadığı yerdi. Artık sadece çok sevilen ve kaybedilen birini hatırlatıyordu. Seyyar satıcılar meşrubat ve sigara arabalarını yandaki Driftwood Otel'i'nin kapışma doğru itiyordu. Burnuna gelen kahvaltı kokuları bile ona Tim'i hatırlattı.

Koşarak plaja yöneldi, kıyıya ulaşınca kadar kumlarla boğuştu ve sonra Strayer'in İskeleye'ne döndü. Dalgalar büyük ve sertti; deniz kıyıda iyice yükselmişti.

Her şeyi bok ettiğini düşündü bininci kez. O kadar basitti işte. Yaşamında gündelik sıkıntılardan başka bir şeyler olsun istemişti ve Lyons önündeki tek hedef olarak belirince ateş açmıştı. Belki de aynı nedenden ötürü Clarke ile olan ilişkisinde de çok aceleci davranmıştı.

Pis bir deniz yosunu kokusu vardı havada. Tatilinin son saatlerini kullanmakta kararlı inatçı bir aile o ortamda bile kumsalda oyalanıyordu. Kelly onların yanından geçip gitti ve hızla çekilmeye başlayan denizin kenarında bir şeyler gagalayan üç deniz kuşunu ürküttü. Gözleri yine yaşlarla dolmaya, alnından terler süzölmeye başlamıştı. Bir buçuk kilometreyi tamamladığına inanınca eve yöneldi. Tim'i arayabilmeyi isterdi. Sadece konuşmak için. Belki artık bunun için de çok geçti. O meseleyi de eline yüzüne bulaştırmıştı.

Son 18 Saniye

Kelly eve dönünce çabucak bir duş aldı ve arabasına atlayıp tgjemy Smyles'i geçici olarak kapattıkları nezarethaneye gitti. Onu Oradan alıp Vineyard'daki kendi rızasıyla muayene edileceği psi-Iciyatri kliniğine götürdü. McGuire aradığında bekleme odasında oturmuş, Tim'i arayıp aramamayı düşünüyordu.

"Senin bürondan arıyorum," dedi Mac. "Birileri kulak misafiri olsun istemedim. Payne ile etrafta dolaştık ve sonra onu öğle yemeği için senin dairene bıraktım. Robot resimden henüz bir şey çıkmadı. Ocean City'deki taksi durağıyla konuştum. Modeli üç yıldan eski turuncu arabaları yokmuş. Araçlar 150.000 kilometre'ye ulaşınca, yani yaklaşık her yirmi ayda bir satıyorlarmış. Konuştuğum adam tüm büyük durakların öyle yaptığını söyledi. Aradığımız araç şimdiye kadar özel bir kişiye saülmüş olabilirmiş. Senin anlayacağın, dikkate almamız gereken bir mesele daha çıktı karşımıza." Kelly tam o sırada telefonda bir gürültü duydu.

"Bir dakika bekle, Teğmen." McGuire eliyle alıcının üzerini kapatıp bekledi, sonra ona döndü. "Biri geldi sandım. Tamam. Şu medyum konusunda ne diyorsun? Demek istediğim, Sherry Moore rte tür biri. Ölülerle gerçekten konuşabiliyor mu?"

"Kadın kör," dedi Kelly. "Ve ölülerle konuşmuyor, sadece son anlarda yaşadıklarım görüyor." Birden McGuire'yi o işe karıştırmakla sağgörüölü davramp davranmadığını sorgulamaya başlamıştı.

"Dalga geçiyorsun!"

"I-ıh. Ayrıca çok güzel bir kadın; yani senin klasik medyum imajına çok ters. Aklıma gelmişken... Bu akşam bana ulaşmak istersen, Kiskeya'nın Yeri'nden arayabilirsin. Moore'yi oraya götürüyorum. Telefonumu arabada bırakacağım."

"Tamam. Sana iyi eğlenceler, Teğmen. Biz de Philadelphialı

arkadaşımla iskeleyle doğru gideceğiz anlaşılın"
"İstiyorsan onu yemeğe götür. Görev gideri olarak yazarım."
"Emin misin?"

i

G e o r g e D. âhuman

Mac belli ki çöp fırını fiyaskosunu düşünüyordu. "Eminim"
dedi Kelly.

"Kör kadının tarifiyle çizilmiş olan şu çizimdeki adam oldukça
çarpık çurpuk biri, biliyor musun? Öyle bir suratı gören asla unutamaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Belki gerçek bir insan bile değildir."

"Benim aklımdan geçmeyen bir şey söylemiyorsun." Kelly içi.
ni çekti. "Dedektifle birlikte çalıştığın için teşekkürler. Sana
borçlanıyorum."

"Sorun değil, Teğmen. John iyi biri. Birazdan Jennie Woo'nun
yerine, sonra da Carlino'nun erkek arkadaşına gideceğiz. Bu gece
iskeleler çevresindeki çeteleri yoklayacağız."

"Nevvsy'yi unutma."

"Jennie'ye giderken ona uğrarım."

Dış ofisteki ses yine duyuldu.

"Gitmem gerek, Teğmen. Burada bir durum var."

M,

McGuire dış ofise çıkışında neredeyse Dillon'un havaya dikilmiş
botlarına çarpacakü. Şişman adam onun masasının önündeki
sandalyelerden birine yayılarak ayaklarını masanın üzerine
koymuştu. Tişörtüne hardal bulaşmıştı ve leş gibi içki kokuyordu.
"Bir şey mi istedin?" diye sordu.

"Evet, oral seks istiyorum," dedi elini pantolonun götüren
Dillon. Dili dolaşıyordu. "Ama teğmenin buralarda değil galiba."
Gözlerini tavana dikti. "Telefonda konuştuğun o muydu? Manikür
yaptırırken mi aradı seni?" Masaya dayanıp sallanarak ayağa kalktı
ve üstünde, 'Dünyanın En İyi Babasına' yazan seramik kupasını
düşürdü. Fincan yerde paramparça oldu. "Siz takım elbiselilerin
midemi neden bulandırdığımı biliyor musun?" Sendeledi. "Çünkü
hepimizden akıllı olduğunuzu düşünüyor, telefonda bir grup kü&
on 18 6aniyc

gjc kız gibi kıkırdaşıyorsunuz. Hiçbirinizde gerçek polis işinin na-
^ yürüdüğünü öğrenecek yürek yok."

McGuire sakinleşmek için gözlerini yumdu ve içinden bir dua
Icudu. Duası o itin Sherry Moore'dan söz ettiğini duymamış olpası
içindi. **I ***

Kelly daireye girdiğinde Sherry bir havluya sarınmış halde
jalkonda oturuyordu.

"Fırtınanın tadını mı çıkarıyorsun?"

Sherry ona dönmeden başıyla onayladı. "En son ne zaman bu
kadar iyi uyuduğumu hatırlayamıyorum. Balkon kapıları gece boyunca
açıktı."

Ve cenaze evindeki olaydan beri gerçekten o kadar uzun bir
uyku çekmemişti.

"Dışarıda hava kararıyor. En şiddetli bölümü gece yarısından
önce gelmeyecek, ama deniz şimdiden çekildi ve kıyıları yosunla
kaplandı."

"Kokusunu duyabiliyorum," dedi Sherry. "Kahve ister misin?"

"İsterim, ama ben hazırlayacağım. Sen nasıl içiyorsun?"

"Sütsüz."

Kelly onun kupasını aldı ve dolapta bir tane de kendisi için buldu.

"Buranın annenin dairesi olduğunu söylemiştin değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Kelly. Kupaları balkona götürüp Sherry'nin yanına oturdu. "Beyaza meraklıydı. Buradaki her şey beyazdır. Beyaz halı, beyaz mobilya, beyaz duvarlar... Beyaz, bes yaz, beyaz..."

"Çok güzel olduğundan eminim."

"Aslında çok kötü değil. Her Noel'de buraya biraz renk katmak için ona bir tablo alırdım." Kahvesini yudumladı. "Mac... Yani çavuşum şu robot resimden bir şey çıkmadığını söyledi."

G e o r g e D. 6human

Sherry başını salladı. "Öğle yemeği için geri geldiğinde 10k da aynı şeyi söyledi. Gördüklerimi her zaman doğru yorumladığımda emin olamıyorum, Kelly. Geçmişte bazı çok kötü deneyi™, lerim oldu."

"İnsanın öyle bir şeyde kusursuz olması beklenemez sanırım." Sherry kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bazen kusursuz olmama hakkın yoktur."

"Sinirlisin. Bu gece yapacağın morg ziyaretinden ötürü mü?" Sherry başıyla doğruladı.

"Ve sen aslında görüldüğün' insan değilsin."

Bir kez daha başını salladı.

Andrew Markey'i ziyarete gitmenin onun için ne demek olduğunu kestirmeye başlıyordu Kelly. "Cesede gitmeden önce akşam yemeğine çıkabileceğimizi düşünmüştüm. Mac'a da Dedektif Payne'yi yemeğe götürmesini söyledim. Geç dönelerlerdir." Sherry elini salladı. "Lütfen yaşanını benim için değiştirme. Ben hiçbir şey yapmamaktan mutluyum ve John acıkırsam yemem için sandviç getirdi."

"Şey... Çocuklarım babalarında ve doğruyu söylemek gerekirse geceyi yalnız geçirmemeyi tercih ederim. Sence uygun mu?"

"Ancak ben ödersem/' dedi Sherry.

"Payne senin bu kadar inatçı olduğunu söylememiştii."

4 Haziran, Cumartesi

Wildwood, New Jersey

Marcia başparmağını yerinden çıkartarak bir bileğini serbest bırakmayı başarmıştı. Bu numarayı Nicky'nin bir gece kendisini ikinci kat penceresinden aşağı atması sayesinde başarabiliyordu. Otobüsü fareler basmıştı; bilindik çiftlik fareleri değil, sarı gözleri olan soluk tüylü, garipsenecek kadar miskin fareler. Rakun iriliğindeydiler.

Gündüz mü yoksa gece mi olduğunu ancak siyah

boyalı pencerelerdeki çiziklerden ve güneş ışığının otobüsün ön merdivenlerim aydınlatmasından anlayabiliyordu Marcia. Adam ona otobüsü gezdirmişti; orada yıllardır neler olup bittiğini anlamak için ortadaki çukuru görmek yeterdi.

Karayolundan araç ya da korna sesi falan gelmiyordu, ama sık sık uçak geçiyor, helikopter pervanelerinden çıkan sesi gün boyunca duyabiliyordu. Önceleri kendisini aradıklarını düşünmüş, sonra bunun düzenli bir gidiş geliş olduğunu anlamıştı. Sahile yolcu taşıyan

turist araçlarıydı onlar.

Adam onun giysilerini almış ve gösterdiği çukura atmıştı. Ağzına plastik bir Cola şişesinden su dökmüş, kirli bir bıçakla küçük lokmalar halinde kestiği şekerlemeleri yedirmişti ona. Kendisini mutlu edemeyecek kadar güçsüz kalırsa onu çukura atacağını da eklemişti. Sonra öylece çıplak halde bırakmış ve üstünü brandayla örtmüştü.

Marcia bir elini kelepçeden kurtarmayı başarmca yan tarafa yuvarlanabilecek, ağzındaki bandı çıkaracak ve yardım istemek için çığlık atabilecek duruma gelecekti. Ayrıca adanın lambanm yanma bıraktığı küçük bıçağa da yetişebilecekti. Bir hastaneden atıldığını anladığı eski yatağın başucundaki demirlerde kalan çig e o r g e D. <Shuman

zikleri görmüştü. Kelepçeler. Orada yatıp ölmeyi bekleyen ilk kadın kendisi değildi.

Adam oraya getirdiği gece ona tecavüz etmişti, ama sonraki gece halsiz gibi görünüyor, grip olmuş gibi davranıyordu ve kendisine fazla ilgi göstermemişti. Nicky'nin kız kardeşi de uyuşturucu çektiği zaman öyle görünürdü. Adam belki ilaç falan alıyordu. Ama her ne olursa olsun bir şeyler tasarladığı belliydi. O sabah geldiğinde bir polis şapkası ve parlak siyah bir çift ayakkabı getirmişti. Küçük ayakkabılardı bunlar; ancak bir kadın polisin ayağına olabilirlerdi. Ona kısa süre sonra eğlencelik bir şeyler getireceğini söylemişti. Kendisi de o eğlencenin parçası olacaktı.

Az ötede bir kova vardı ve adam Marcia'nın kullanmasına izin verdikten sonra içindekileri otobüsün ortasmdaki çukura döküyordu. Kapak aralandığında delikten çıkan koku cehennemin kapısı açılmış gibi yayılıyordu etrafa; sanki insanlığın tortusunun içine açılmış gazlı bir boşluk gibiydi. Marcia'nın aklı oraya canlı olarak 2621 atılma düşüncesine bile dayanamıyordu. Başka kaç kişi öylesi kötü bir yazgı yüzünden acı çekmişti? Adam tekmeler ve çığlıklar atan kaç kişiyi yerde sürüklemişti?

O düşünceden aldığı ani bir güçle çılgın gibi yuvarlandı, uzandı ve lambanın yanmdaki küçük bıçağa dokundu.

Kay, yuvarlan, uzan, yakala!

Tekrar tekrar denerdi. Her seferinde yapabiliyordu. Garipti aslında, ama o kadar uzun bir süreyi Nicky'yi düşünerek geçirmişti. Yaşamına egemen olan Nicky... Ona tecavüz eden ve döven ve ailesinin ve dostlarının önünde küçük düşüren Nicky... Şimdi her şeyi o kadar net görmesi şaşırtıcı bir deneyimdi. Sanki bir bedeninden sıyrılma deneyimi yaşıyor, benliğinin bir parçası yukarıdan öteki bölümlerine bakıyordu. Ve artık neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair bir kararsızlık yoktu içinde. Neleri kabul edip neleri etmeyeceğini biliyordu.

O son iki günde bir şey daha öğrenmişti Marda. Burada yatıp bir Schmidt kadını gibi çığlıklar atmayacaktı. Elindeki tek fırsatı Son 18 Saniye

risk etmeyecekti. Adama karşı koymaya hazırdı. Kendisine yapacağı her şeye hazırdı; Nicky onu öyle şeylere alıştırmıştı.

Düşünmeye çalıştı. Aradan o kadar zaman geçtiğine göre Connie'nin arabasını bulmuş olmalıydılar ve Connie de kesinlikle birilerini, polisi falan çoktan harekete geçirmiş olmalıydı. Lanet olası kocaeyalette aranmasını sağlamıştı ve onu tanıdığı kadarıyla

sonuç alana dek gerilemeyecekti.

Marcia aslında umuma açık bir otoparktan çok uzakta olmayan bir hurdaliğa taşınmış olduğunu biliyordu. Sonunda birileri çıkıp gelecekti. Bir polis, işyeri sahibi ya da işçisi... Hatta belki çevrede

oynayan çocuklar. Gelen kişiyi gördüğünde ve güvenilir birisi olduğunu anladığında kelepçeyi çıkarıp yardım isteyecekti. Buna rağmen yardım gelmezse bekleyecek ve elini kurtarıp yuvarlanarak bıçak batırma alıştırmaları yapacaktı. Adanın bir kez daha üstüne çullanmasını bekleyecekti. Ölürken beynine kazınacak bir acı yaşatacakta ona.

2 4 Haziran, Cumartesi Gecesi

Wildwood, 1\lew Jersey

"Bütün kokuları seviyorum/' dedi Sherry, Kissing'un mutfağından yayılan aromaları içine çekerken.

Kelly'nin bir süre önce Clarke ile içki içtiği barla yemek salonu arasında oturuyorlardı. O gece bir tanıdığa rastlamaktan ölesiye korkmuştu, şimdi ise Tim ile yanındaki bir kadına rastlamaktan endişe ediyordu. Babalarının geliş gidişleriyle ilgili olarak kızların ağzını aramaya çalışmıştı, ama ikisi de bir şey bilmiyor gibiydi. Ya da belki babalarının annelerinden başka biriyle dışarı çıkabileceğinden haberleri yoktu.

2541 Kendi resminin hâlâ Tim'in komodininin üstünde durduğunu biliyordu; kızlar bunu bilmesine özellikle dikkat etmişlerdi. Tim'in nikâh yüzüğünü (en azından ayrıldıklarından beri her görüşmelerinden önce) taktığının da farkındaydı.

"Burada en iyi yemek hangisidir?" diye sordu Sherry.

"Her şey iyidir, ama istakoz müthiştir."

"Başka şey söylemene gerek yok." Sherry ellerini birleştirdi.

"Aylardır istakoz yemedim. İçki içecek miyiz, yoksa kendini görevde mi kabul ediyorsun?"

"İçki içeceğiz," dedi Kelly. "Hem de birden çok." O akşam ruh hali biraz daha iyiydi. Psikiyatri kliniğindeki doktorlar Jeremy Smyles'in hem fiziksel hem de duygusal olarak suç işleyemeyeceğinde fikir birliğine varmıştı.

Doktorlardan biri, "İstese bile sizi kandıramazdı," demişti. "O sır saklayamaz."

Mumların ışıkları bardaklarının üzerinde titreşirken Sherry sessizce oturuyordu. Kelly onun insanları kendine nasıl çektiğini Son 18 Saniye

görebiliyordu. Öncelikle görünüşü, sonra kör oluşu, ama bir kör gibi davranmayı... Yüz ifadeleri Özgür ve canlıydı, el hareketleri ve başı konuşmalar kolayca izleyebiliyordu. Formdaydı; insan bunu kaslarının tonunda, duruşunda hemen algılıyordu.

Sherry kendini oyalamak için yaptıklarını anlattı: Evindeki spor odasında yaptığı egzersizler, bir sensei hocasıyla haftada iki kez yaptığı Uzakdoğu savaş sanatları çalışmaları, kışın kendi solaryumunda ve yazın da evinin arka bahçesindeki güneşlenme seansları. Kelly tüm bunları paylaşan birinden söz edilmediğine dikkat etti.

Garson içki siparişlerini aldı ve yemek konusunda karar vermeleri için yanlarından ayrıldı. İki Cobb salatası, Sherry için haşlanmış istakoz ve Kelly için yengeç etiyle doldurulmuş dil balığı

ısmarladılar.

"Çok yakın dost gibisiniz. Sen ve John, demek istedim."

"O tanıyabileceğin en iyi insandır," dedi Sherry. "Önem veril- |265
mesi gereken konuları asla umursamazlıktan gelmez Kelly. Hiçbir
şey yalnızca iş değildir onun için."

"Uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?"

Sherry başıyla doğruladı onu. "Neredeyse on beş yıl oldu. İlk
polis vakamda tanıştık, ancak o zamanlar bana ne olduğunu tam
bilmiyordum. Dikkatimi çeken sanırım John'un bana davranış şekliydi.
Başkalarının beni alaya alabileceği durumlarda o duygulu
davrandı."

Zayıf bir anmda içini açarmış gibi konuşuyordu sanki. Kelly
onun sesinde duyabiliyordu bunu. Tonu Payne ile aralarında arkadaşlıktan
fazlasının olduğunu vurguluyordu. Bunu açıkça sormak
istedi, ama adamı bir yerlerdeki evinde bekleyen bir karısı
olduğunu duymak istemiyordu. "Şu Susan Paxton konusunda da
çok ciddi," dedi onun yerine.

"Kurbanlardan bir şekilde sorumlu tutar kendini," diye yanıtladı
Sherry. "Dosyalarını kapatamadığı kişilerden her zaman onlar
G e o r g e D. &human

için yeteri kadar uğraşamamış gibi söz eder. Öyle vakaların onu
deli ettiğini biliyorum. Sürekli benim Tanrı'nın kurbanlara bir armağanı
olduğunu söyler." Güldü. "Demek evlisin?"

Kelly başıyla onayladı. "Hı-hııı."

"Uzun süredir mi?"

"Yedi yıl."

"Çocuklar?"

Kelly yutkundü. "İki tane. İkisi de kız."

Sherry başını eğmişti; yüzü masanın köşesine dönüktü ve ifadesi
düşünceliydi. "Şanslı olduğunu biliyorsun," dedi. "Gerçekten
şanslısın."

"Biliyorum." Kelly çatalını bıraktı. Sherry o an öylesine yalnız
ve kırılğan görünüyordu ki... Ama sonra o ifade geçer gibi oldu.
"John kadınların kaybolduğunu söyledi. Bu yaz iskele gibi bir
şeyin ci varmda..."

Garson içkileriyle geldi: Kelly'ye margarita ve Sherry için bira.
Ve barı işaret etti. "Bunlar Şef Loudon'dan. Size iyi eğlenceler
dilediğini

söylememi istedi. Rahatsız etmek istemiyor, ama bir dakikanız
varsa barda sizinle bir şey konuşmak istiyor, Teğmen."

Kelly bara döndü, bardağını kaldırdı ve şef el sallayınca gülümsedi.
"Patronum," dedi. "Yemeklerimiz gelmeden bir dakikalığına
gidip geleyim. Tuvalete gitmek ister miydin? Benimle birlikte
gelebilirsin."

"Ben iyiyim, Kelly, teşekkürler."

"Sana telsizle ulaşmaya çalıştım," diye homurdandı Loudon.

"Sonra McGuire burada olacağını söyledi." Yüzü asıktı. "Smyles'in
psikiyatrik muayene sonuçlarını aldıktan sonra günün geri kalanının
iyi geçeceğini düşünmüştüm, ama onun yerine Jason
Carlino'dan bir telefon aldım."

Kelly inler gibi bir ses çıkardı, ama şefin sözleri bitmemişti.

Son 18 Saniye

"Dillon'u yataktan kaldırdım ve dosyaların gidişatı konusunda

sivil birilerine bilgi aktarmak gibi aptalca bir düşünceye nereden sahip olduğunu sordum. Bana Carlino ile dost olduklarını, ftlac'ın kızın kaçırılması olayına karışmış bir zanlıyla ilgili sana söylediklerini işittiğini ve Carlino'nun önemli bir adım attığımızla ilgilenebileceğini düşündüğünü falan anlattı. Dillon ayrıca adama kasabada bir robot resmi göstererek dolaşan Philadelphialı bir dedektiften ve senin danışmaya hazırlandığın Sherry Moore admda bir medyum olduğundan bahsetti." Bakışları masaya gidip geldi. "Dillon gezegendeki en zeki herif olmayabilir ama Internet kullanmayı bilir, Kelly. Ve bil bakalım ne bulmuş?"

Kelly yere yığılmasını engelleyecekmiş gibi bara yaslandı. "Çok üzgünüm, Şef. Bunu yapmadan önce sana anlatmalıydım."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı, Teğmen?" Loudon tekrar masadaki kör kadına baktı ve bu kez onu dikkatle inceledi. "Üzerinde konuştuğumuz Lisa Perm vakası hatırlıyor musun? 1974'te arabada bulunan mermi çekirdeği Philadelphia'da bir olayla uyuyor. O dosyaya bakan dedektif bu kadının arkadaşı." Başıyla Sherry'yi işaret etti. "Ayrıca orada öldürülen kadın bizim burada doğmuş. Hepsi bu. Yemin ederim. Biz de teşkilatın başka birimlerine her zaman yardım ediyoruz."

"Bu Sherry Moore konusunu açıklamıyor ama." Loudon'un yüzü iyice asılmıştı.

Kelly elini bara koydu ve bakışlarını yere dikip morgda yatan Andrew Markey'den söz etme cesaretini bulup bulamayacağını düşündü. "Pekâlâ. Şu robot resmin tarifini veren Sherry. Onun sanığı. O esinlendirdi."

"Ah, tamam!" Şef gülümseyerek arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyor. Herkese gösterdiğiniz resim kör bir kadının tarifiyle yapılmış. Belediye başkanı beni ararsa bunu ona kolayca açıklayabilirim. Hemen anlayacaktır." Loudon yumruğunu bara indirdi ve onun yüzüne doğru eğildi. "Bunun ortaya çıkmayacağını mı düşündün, Kelly? Bunu sana karşı kullanacaklarını bilmiyor muydun? Jason Carlino bütün öğleden Gcorge D. Shuman sonrayı telefonunu eskiterek geçirdi. Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum. Tüm bunları vakayı çözmeye yönelik çabalar olarak gördüğünün de bilincindeyim. Ama bu tam Carlino'nun aradığı cephane. Söylentiler sokağa döküldüğünde seni darağacrna gönderecek malzeme."

"Sokağa mı?"

"Ah! Benim Carlino'nun telefonla aradığı ikinci kişi olduğumu söylemeyi unuttum mu? İlk görüşmeyi *Patriot* ile yapmış."

"Of! Lanet olsun be! Ben Carlino ile olan durumu düzeltirim, Jack. Bu gece gider ve onu görürüm. Birilerinin kızıyla ilgili bir şeyler yapmaya çalışmasından mutlu olması gerekir."

"Senin Smyles'i cezaevinden çıkararak tüm çabaları berbat ettiğini düşünüyor adam, Kelly. Sen soruşturmayı ele aldığından beri uluyor. Senin bu vakadan alınmanı istiyor. Ondan uzak dur ve sandığım kadar akıllıysan kendinle Philadelphialı arkadaşların arasına mesafe koy. Bu şimdi sana biraz acımasız gelecek ama bu olay gitgide senin teşkilattaki konumunla daha da ilgili hale geliyor. Dediklerimi anlıyor musun?"

Kelly başıyla onayladı.

Loudon yarısı içilmiş biranın yanma beş dolarlık bir banknot bıraktı ve ayağa kalktı. "Belediye başkanı seni geçici olarak görevden uzaklaştırmamı istedi. Dillon da iç hizmetlere evine girilmesi olayını senin tezgâhladığını bildiren resmi bir suçlama yaptı. Dikkatleri çöp alanındaki başarısız araştırmaların ve firma, kamyonu falan gereksiz yere el koymandan uzaklaştırmak istediğini söylüyor. İfadesinde Carlino'nun konunun federal bir savcı tarafından denetlenmesi için yaptığı başvurunun desteklenmesini istiyor, çünkü dediğine göre Wildwood'daki bölge savcısı Jeremy Smyles'in odasından alman kanıtları jürinin önüne getirmeyecekmış."

Kelly başını salladı. "Anlayamıyorum."

Loudon öksürdü. "Senin Clarke Hamilton ile ilişkin olduğunu söyledi, Kelly."

%ow 18 Saniye

"Tanrım!" Kelly biraz daha yüksek sesle inledi. Artık Tim ile Cızları konunun dışında tutamayacaktı. Clarke ile olan ilişkisini gazetelere sürükleyeceklerdi. Dillon bunun kendisi için altından ıcalkılması olanaksız bir durum oluşturuncağını biliyordu. Evine giren birinin üniformasını yatağın üzerine koyduğunu nasıl kanıtlayabilirdi? Clarke Hamilton ile görüştüğü gerçeği karşısında kendini nasıl savunabilirdi? Kasabadaki insanlar onları bir arada görmüştü. Gönderdiği çiçekleri bir ofis dolusu dedektifin önünde teslim almıştı.

Mesele yaptığının doğru olup olmaması değildi. Adam kendisinin beceriksiz olduğunu vurgulamaya çalışıyordu. Başsavcılık ofisi Carlino'nun denetleme isteğini uzun süre görmezden gelemezdi. Andrew Markey'in cesedini Sherry Moore'nin ziyaret etmesi için buz üstünde tuttuğu ortaya çıkarsa yeniden çavuş rütbesine döneceğini ve yaz sona ermeden Dillon ile birlikte gece vardiyasında dolaşacağını biliyordu. "Sen ne düşünüyorsun," diye sordu.

"Benimle ilgili yani."

"Evinin karşısındaki parka yirmi dört saat devriye koydum. Ne düşünüyorum dersin?" Parmağını ona doğru salladı. "Seni endişelendiren benim ne düşündüğüm olmamalı, Kelly. Bir kez daha tökezlersen onlara hayır diyemem. Seni kurtarmayı başaramam." Parmağıyla onun yüzüne dokundu. "Bayan Moore ile ne yapmayı tasarladığını bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum. Yalnızca kasabadaki herkesin bundan sonra atacağın adımı için beklediğini bilmeni istiyorum. Afiyet olsun."

Kelly yemekler gelirken masaya döndü. Çatalını aldı, tabağında tıkırdattı ve içkisini biraz hızlı içti.

"Bir sorun mu var?"

Kelly başını kaldırıp Susan'a baktı. "İyiyim."

"Anına da iyisin!"

Kelly içini çekerek bakışlarını öteki masalarda dolaştırdı ve hafifçe gülümsedi. "Gözünden bir şey kaçmıyor."

Gcorge D. (Shuman

"Sorun ben miyim? Bu sandığından çok olur."

"Sorunun bir parçasısın/" diye itiraf etti. "Ama aslında bir bahane. Sıkıntı sen gelmeden çok önce başladı."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı Kelly. "Kurbanlardan birinin babası senin ve Dedektif Payne'nin kasabada olduğunuzu öğrenmiş. Kızı

kaybolduğundan beri ensemden düşmüyor. Şimdi gazeteler sana sataşacak ve o da bunu kendi yararına kullanacak."

"Öyleyse gitmemiz gerek."

"Kesinlikle olmaz. Sen yardım etmeye geldin, Sherry. Kızım kaybolsaydı insanların onu bulmak için her fırsatı kullanmasını isterdim. Adanın derdi benimle. O bir güç tüccarı. Soruşturmayı eyaletin üstelenmesini istiyor ve bunu sağlamak için de seni buraya çağırmış olduğum gerçeğini kullanacak." Çatalını masaya koydu.

"Dün gece evimde bir olay oldu. Biri evime girmiş."

Kelly üniformasını yatağın üstünde buluşunu anlattı, ama olay 27" I sırasında başsavcının evinde olduğunu atladı. "Bunu benim ayarladığımı

söylüyorlar. Dikkatleri asıl vakadan uzaklaştırmak için yapmışım."

"Bu çok ciddi bir suçlama, Kelly. Polis o şeyi kimin yaptığını bulmaya odaklanmak yerine seninle uğraşıyorsa tehlikede olabilirsin."

"Hayır," dedi Kelly düşünceli bir ifadeyle. "Şef kapının hemen dışına devriye koydu, ama onu tanıdığım kadarıyla tüm bunlar sona ermeden önce kendine biraz politik avantaj sağlamak isteyeceğinden eminim." Hesabı istemek için parmağını kaldırdı ve sonra tekrar iskemlesine yerleşti. "Morga gitmeden önce iskeleyle gitmek ve ahşap platformun altına girmek, oranın nasıl bir yer olduğunu hissetmek ister miydin?"

"Elbette," dedi Sherry. "Ben yalnızca senin emin olmanı istedim."

"Orası epey karanlık ve..." Kelly eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı.

"Tüh, be!"

V

Son 18 Saniye

"Kesinlikle karanlıktır..." Sherry de gülmeye başladı.

Kelly ayağa kalktı ve az önce Loudon'un oturmakta olduğu bara doğru baktı. "Giderken eve uğrayıp bir şişe şarap alalım. Ne dersin?"

"Çok iyi fikir."

1271

2(3 Cumartesi,

DD 21:15

Yağmur kesilmişti. Deniz ürkütücü biçimde durgundu. Kelly arabayı Carlino'nun Explorer'ini buldukları yere park etti. Torpido gözünü açıp bir el feneri çıkardı. "Ayakkabılarımı arabada bırakacağım," dedi.

Sherry başıyla onayladı ve kendininkileri de çıkardı.

"Başına dikkat et; gireceğimiz yerde tavan yer yer alçalıyor."

"Anladım."

Geniş otoparkta sadece birkaç araç vardı; turistlerin çoğu fırtı-272 I na gelmeden oradan ayrılmıştı. Kelly dirseğine hafifçe dokunarak Sherry'yi tahliye borusunun platformun altında gözden kaybolduğu yere yönlendirdi. "Buradan sonra kemerimi tut ve basma dikkat etmeyi unutma."

Sherry onun kemerini tuttu ve yolun kenarını hissedebilmek için bir elini yana uzattı. Platformun altına girdiklerini idrar kokusundan

anladı, sonra da çürümeye yüz tutmuş küçük bir beden, bir martı ya da bir farenin kokusunu aldı. Kum soğuk ve ayaklarının

altında yapış yapıştı. Bir su birikintisine, ardından da kuru ve bileklerinin çevresine kadar yükselen kuru kuma bastılar.

Kelly onun elini tutup borunun yan tarafına koydu. "Yirmi metre kadar boruyu izleyeceğiz."

"Anladım."

Yukarıdaki platformdan gelen ayak seslerini duydular. Kapalı yerin kasveti ve boşluğu park yerinden uzaklaştıkça sanki giderek yoğunlaşıyordu. Denizin iyotlu kokusu kabuklu çürüyen deniz hayvanlarının, yosunların, yüzyıllık kazıkların kokusuna dönüştü.

6on 18 Saniye

Kelly fenerin ışığını üzerlerindeki tahtalara doğru kaldırdı. Çocuklar etrafa grafiti yapar. Çevrede bir sürü sigara izmariti ve ira tenekesi var. Boru boyunca kan lekeleri, kurbaninkilerle uyuan el izleri ve saçlar bulduk. Hemen burada, birkaç adım sonra..."

"orunun yanma parmaklarının boğumuyla vurdu. "Kızın saatini öte yanda, kuma gömülü halde buldum. Yüzüğüyse yukarıdaki tahtaların arasında, başının duruyor olması gereken yerdeydi. Borunun üst bölümündeki kan izleri kızı kaçırان kişinin onu bu yandan yakaladığını ve geri çektiğini gösteriyor."

"Şu kız... Nasıl biriydi?"

"On yedi yaşında, uzun saçlı ve çok güzeldi. Arkadaşları onu tutucu biri olarak kabul edermiş; sade takılar, dövme yok, piercing yok. Anladığımız kadarıyla otoparkm bizim durduğumuz noktasında saldırıya uğramış. Lastiği delinmiş. Kan izi burada, borunun hemen ötesinde bitiyor."

Kelly'nin tuttuğu ışık çevrelerindeki karanlık kumun üzerini bir daire halinde aydınlatıyordu.

"Grafitiler olduğunu söylemiştin," dedi Sherry.

"Hı-hıı." Kelly onu tekrar kolundan tutup geldikleri yöne doğru çekti. "Buraya oturabiliriz, kumlar kuru."

Sherry bağdaş kurarak yere çöktü ve Kelly de dizleri onunkilere degecek şekilde karşısına oturdu. Şarap şişesini çantasmdan çıkardı. Şişeyi arabada açtıklarından mantarı çekmek için basit bir el hareketi yeterli oldu. Bir yudum alıp parmaklarına dokunacak şekilde Sherry'ye uzattı.

Sonra tepedeki gr afi tileri okumaya koyuldu:

"Beatles... Kurt Kokain... EP FS'yi seviyor, Green Day Dookie... Bay Side Blozvs... Allison Christy'i seviyor... Savaşı Durdurun... Lades Kemiği... Beejun's bi'boka yaramaz... SSM 96, Psiko Sue... Barış."

Şaraptan bir yudum alıp okumayı sürdürdü.

"LCMR Lisesi-'94 Şampiyonu... Sörfçülerin Dediği Olur, Gerald'ı Becer, Pat Rocky'i Seviyor, BH kancıktır, Curly ve Moe."

G e o r g e D. &human

"Böyle sürüp gidiyor. Birilerinin burada, bu iskelenin altında takıldığını asla düşünemezdim." Kelly ışığı arkadaşma döndürdü

"Tüm hayatım boyunca burada yaşadım ve... Sherry? Sherry, S e r . iyi misin!" Zayıf ışıktaki bile kör kadının yüzündeki endişeli ifadeyi görebiliyordu. "Sherry?"

"Daha önce görmüştüm/' diye fısıldadı Sherry. "Psiko Sue... Ama psycho yanlış yazılmıştı. Philadelphia'da Susan Paxton'un gözlerinden gördüm o şeyi."

Kelly bir anda Gus Meyers ile yaptığı konuşmayı hatırladı:

'Ona deli Sue derlerdi...'

Ya da 'Psiko Sue'.

"Yazılışını gördüğün gibi söyle."

"P-S-İ-K-O" diye fısıldadı Sherry.

Kelly alnını kumlu eliyle sildi. "Yani onun burada olduğunu mu söylüyorsun? Bizim oturduğumuz yerde?"

"Aynı şekilde yazılmış, değil mi?"

"Aynı," diye fısıldadı Kelly. "Tamamen aynı."

Cumartesi,

22:00

Kelly morgu karanlık ve park yerini boş bulmaktan ötürü mutlu olmuştu. Sivil aracını sarmaşıkla kaplı tuğla duvarın arkasına, adli tabibe ayrılmış park yerine koydu. Sherry'yi bodrum katının girişine götürdü, bir deste anahtar çıkardı ve birkaçını denedikten sonra kapıyı açtı. Yarım düzine basamak tertemiz linolyum zemine iniyordu. Çift kanatlı bir kapıya ulaşana dek ayak sesleri koridorda yankılandı.

Kelly orada bir soluk alıp başka anahtarları denedi ve kapıyı açtı.

Andrew Markey'in bedeni boydan boya bir çarşafı örtüyordu. 1275 Kelly otopsi raporlarını dikkatle incelediğinden en alt basamağa çarptığında adamın yüzünün neredeyse ikiye bölünmüş olduğunu biliyordu. Raporda ayrılmışlarla tarif edilen manzarayı görmek için bir nedeni olmadığından Sherry cesedin elini alıp başını bir yana eğdiğinde örtünün kapalı kalmasından dikkat etti.

Sherry'yi iş başında gören kimse o an unutamazdı ve o gece de öyle olacaktı.

...yaşlı bir kadın sallanan koltukta oturuyor; birinin kendisine sarılması için kollarını uzatmış... bir ambarın arkasındaki yapı iskelesinden boğazı kesilmiş bir domuz sarkıyor... kulaklarından kan damlıyor... genç kadın, genç ve güzel kadın bisiklete biniyor... aynı kadın sahilde... aynı kadın bir yatakta çıplak... Noel kutlaması için giyinmiş küçük çocuklar... adam yerleri siliyor; kadın onun yüzünü görebiliyor... adam ona bakıyor ve gülümsüyor... bir teknenin kış tarafında yazan ad... bir şey talih... genç kadın'. Susan bu! Bir cezaevi... yerleri silen adam elindeki paspası bırakıp ona parmağını bükerek koridordan

aşağı gelmesini söylüyor...

George D. Shuman

Tanrım! Bu Susan Paxton'un son anlarındaki adam; kazakları yenden kaldıran, gevşek şapkalı ve yağmurluk giymiş adam!

"Sherry?"

"Onu daha önce görmüştüm," diye fısıldadı Sherry boğuk bir sesle. "Susan Paxton öldürüldüğünde butikteydi. Ve Susan onu o gün ikinci kez görüyordu."

"Payne'ye verdiğin çizimdeki adam mı?"

Sherry başını salladı. "Hayır, bu sanki daha yaşlı. Bir deste kazağı yerden kaldırıyor ve Susan'a veriyordu. Onun müşteri olduğunu sanmıştım. Genç olanı seçtim çünkü elinde bir tabanca gördüm. En son onu gördüm."

Kelly bir an için gözlerini yumdu ve tekrar açtı. "Tarif et onu."

"Ellili yaşlarında... Kısa beyaz saçları var. Boynunda uzun, beyaz bir yara izi... O iz gözünden kaçmış olamazdı."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Kelly yavaş sesle. Sherry'nin kolunu tuttu. "Geri dönmemiz gerek." Kafası hızla çalışıyordu. Et kamyonunun içini araştırdığı gece çöp alannın park yerinde başını arabasının canından içeri sokan adamdı Sherry'nin tarif ettiği kişi. Kamyonu en başta doğru tahmin etmiş, ama Lyons konusunda yanılmıştı. Kamyonu kullanan Sandy Lyons değildi. Öteki sürücülerden biri, boynunda yara izi olan adamdı o.

Ve bu ayrıntı Kelly'nin gözünden kaçmıştı!

5 Cumartesi,

22:45

Randall, ben Teğmen O'Shaughnessy. McGuire ile konuşan ldu mu? Telefonla ulaşamıyorum ona."

Kelly cep telefonunda yanıt beklerken sabırsızdı. McGuire'ye ulaşip ona etrafta yanlış adamın robot resmini göstermekte olduğunu söylemeliydi.

Sokakları sel basmaya başlamıştı; yere düşen ağaç dalları farların ışığında bir görünüp bir kayboluyordu.

Randall yanıt verdi. "Ondan haber almadım, Teğmen, ama McCallis adında bir eyalet polisi seni Cape May civarından arayıp duruyor. Kayıp biriyle ilgiliymiş." Adamın masasındaki notları karıştırdığını belli eden hışırtılar geldi. "Marcia Schmidt adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Kelly içini çekti. O anda başka dosyalarla ilgilenecek zamanı yoktu. Yine de yanıt verdi. "Evet. Dün Celia Davis'e ifade veren bir kadının arkadaşıydı. Arkadaşı eyaletin öte yanmdan gelecekmiş, ama oraya ulaşmamış. Plakaları araştırdık ve sonuç alamadık. Arkadaşı kızın onu hırpalayan kocası tarafmdan alıkoyulduğunu düşünüyordu."

"Eyalet Polisi terk edilmiş bir araç bulmuş ve sahibiyle Glassboro, New Jersey'de konuşmuş. Sürücü ortada yok."

Kelly'nin kalbi durur gibi oldu. "Araba hâlâ onlarda mı?"

"Dün karayolunun üstünde bulmuşlar. Arayan kişi senin konudan haberin varmış gibi konuştu."

"Hemen McGuire'yi bul, Randall. Az sonra arayacağım." Telefonu kapatıp Gençlik Bölümü'nü aradı. "Davis orada mı?"

Kadının izinli olduğunu söylediler ve geri aramak için

G e o r g e D. Shuman

Kelly'nin telefon numarasını aldılar. Bir dakika sonra Davis karşı sındaydı.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm, Celia. Dün arkadaşının kayıp olduğunu bildiren kadını hatırlıyor musun? Connie..."

"Connie Riker. Hatırlıyorum elbette, Teğmen. Ne oldu?" Hatun öte tarafmdan duyulacak şekilde esnedi.

"Arabayı eyaletlerarası kayıtlarda araştırdığında ne buldun?"

"Hiçbir şey. Temiz çıkü. Ona senin istediğin gibi sosyal hizmet servislerinin numaralarını verdim ve izne çıktım. Ne oluyor?"

Kelly içini çekti. "Seni sonra ararım." Telefonu kapattı.

Dokunduğu her şey boka mı dönüşecekti?

Santrali aradı. "Bana Cape May'daki eyalet polisi bürosunu bağlayın." Bekledi, hat canlanınca kendini tanıttıktan sonra Memur McCallis'i istedi. Bir dakika sonra adam telefondaydı.

"Teğmen Kelly O'Shaughnessy," dedi. "Wildwood merkezi

Marcia Schmidt ile ilgili olarak aradığınızı bildirdi bana."

±

Sonuçta Riker'in Ford Escort'unun ilk olarak Cuma sabahı erken saatlerde Garden State Ekspres Yolu'nda bir New Jersey Eyalet Polisi tarafından görüldüğü anlaşıldı. Öğlen olduğunda hala orada durduğu görülünce arabayı el konulan araçların tutulduğu yere çekmişlerdi. Araba kayıtlara ilk olarak öğle saatlerinde girmişti, Connie Ryker'in önceki gece eyalet polisini aradığında bir sonuç alamamasının nedeni buydu. Cuma sabahı da aym sebepten ötürü bir sonuç alamadılar.

McCallis bir gün önce bir eyalet polisine Riker'lerin Glassboro'daki evlerine gidip arabalarının Cape May polisinin bakım merkezinde tutulduğunu bildirmesini istemişti. Burası Wildwood kentine en yakın olan mekanize bakım merkeziydi.

Connie ile annesi o akşamüstü Wildwood'dan döndüklerinde Eyaw

Son 18 Saniye

let Polisi'nden McCallis'i aramalarını bildiren bir mesaj buldular, ^raba bulunmuştu. Ama Marcia Schmidt yoktu...

Şef sözünü, "Genç kız bana sizinle konuştuğunu söyledi," diye tamamladı.

Gerçekten de kayıp bir kadın daha vardı.

Kelly ürperdiğini hissetti. Hangardaki kamyonun içini Perşembe gecesi aramıştı. Et vagonunda bulunduğu Marcia Schmidt'in saç ve kanı olmalıydı!

Direksiyonu sertçe kırdı ve Atlantik Caddesi'ne giden bir sokağa saptı. "Glassboro'dan birinin hemen Schmidt'lerin evine gitmesini sağlayabilir misiniz, Memur McCallis? Bana saç örneği gerekiyor." Sonra hızla Driftwood Oteli'nin yanındaki apartmana yöneldi ve oraya varınca dışarı fırlayıp arabanın önünden dolaşarak yolcu tarafındaki kapıya yaklaştı. "Seni eve bırakıp hemen Mac'ı bulmalıyım, Sherry." I *-

iki polis memuru derhal tarakları ve fırçaları toplamak üzere Schmidt'lerin Glassboro'daki evine gönderildi. Polis oraya gittiğinde Nicky ile kardeşi, John Deere marka bir traktörü Delaware plakalı bir kamyonu yüklemeye çalışıyorlardı. Traktörün plakası Tylertown'daki mandıradan çalman makinelerden birine uyuyordu. Eyalet polisi Schmidt kardeşleri ve kamyonun şoförünü tutukladı, eve girip her iki banyodan da saç fırçalarını topladı.

İ3/' Cumartesi,

JÖ 22:00

Sykes o yılın başında Washington'da yaşanan keskin nişancı olayları sırasında duyduğu bir şeyi hatırladı: Bir FBI ajanı kanun güçlerinin, Birleşik Devletler'de her yıl işlenen cinayetlerin yalnızca yüzde 47'sini çözebildiğini söylemişti. Bu, birini hatta bir polisi bile öldürseniz, işlediğiniz suçun yanınıza kalması için yüzde elliden fazla şansınız olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca cinayeti işleyen kişinin cesetleri sonsuza kadar yok etmesi halinde bu olasılığı arttırabileceğini de biliyordu. Ceset yoksa kanıt da yoktu. Ve bu da dava konusu olmak için zor bir vakaydı. Adli yetkililer ne olduğunu anlamak için aylarca uğraşırdı. Ve en kötü ihtimalle ondan kuşkulansalar bile bu aradan uzun zaman geçeceği anlamına gelecekti. O da tüm bunlar olurken Teğmen'in aradan çıkmasını sağlayacaktı. Sonsuza dek.

Fırtına beklenmedik biçimde karaya doğru döndü. Çöpler sokaklarda

uçuşmaya başladı; rüzgâr bir yere sabitlenmemiş kent mobilyalarını tehlikeli füzelere dönüştürüyordu. Belediye işçileri ve acil durum personeli gece yarısı vardiyalarına çağırılmıştı. Mesaiye dönen Sykes'm da Cottage Kasabası boyunca sel basan yollardaki enkazı toplaması için kamyonu kullanması gerekiyordu. Arka kasaya çit kazıkları, savrulmuş bisikletler falan yığılmıştı, ama o şeyler bile kamyonu doldurmaya yetmiyordu. Yine de, gerektiği şekilde yerleştirirse dışarıdan dolu gibi görünebilirdi.

Sherry eve dönünce daha önce açtıkları şarap şişesinden bir yudum aldı ve tuvalet masasının üstüne bıraktı. Islak giysilerini çıkartıp banyo kapışma astı. Yemekte ve sonrasında içtikleri çakırSon 18 Saniye

jceyif olmasına yeterliydi, ama sersemlemesine asıl iskelenin altınca ve morgda yaşadığı deneyim neden olmuştu. Philadelphia'daki adam hakkında yanılmıştı. Payne'yi yanlış adamın peşine salmıştı. Ama Kelly nasılsa sabah olmadan adamı tutuklatacaktı ve payne de Susan Paxton cinayetinin asıl failini ele geçirecekti. Evet, bir hata yapmıştı, ama sonunda her şey yoluna girmişti. Herkes yanılabilirdi. O da bir insandı ve elbette hata yapacaktı. Önemli olan her şeyin bir şekilde yoluna girmesiydi. Şişeyi kafasına dikip biraz daha şarap içti. Kendini nedense özgür bırakılmış gibi hissediyordu. Hayatı hep çok ciddiye almış, her zaman bir yanlış yapma, yanlış bir şey söyleme korkusuyla yaşamıştı. Şişeyi el yordamıyla masanın üzerine koydu. Şimdi, o gece ve yaşamı boyunca ilk kez bencilce bir şey yapacaktı. John'a karşı dürüst davranacaktı.

Sıcak duşa girerken geldiğinde ona ne söyleyeceğini düşünüyordu. Yarıda kesilmiş genç yaşamları, gerçekleştirememiş rüyaları geçirdi aklından. Bunu yaptığında kendini değişmiş hissediyordu. On dakika kadar sonra suyu kapattı, bir havluya sarındı, dişlerini fırçaladı ve saçlarını tarayarak omuzlarının üzerine bıraktı. Neden öyle bir ruh haline girdiğini düşündü. O gece yaşananlar olamazdı bunun nedeni; daha önce de geçmişti öyle deneyimlerden. Belki de önceki akşam John'un dokunuşuydu bunun nedeni. Bir elini usulca sırnna koyusu ve...

John daha önce hiç öyle dokunmamıştı ona. Havluyu yere bırakıp el yordamıyla John'un bavulunu buldu ve onun gömleklerinden birini giydi. Üstten iki düğmeyi iliklenmemiş halde bıraktı.

Küçük dairededeki enerji elle dokunulabilecek yoğunluktaaydı. Önceki gece birbirlerine iyi geceler derken bile bunu hissetmişti. Battaniyenin altında yatıp John'un oturma odasındaki kanepede dönüp duruşunu duyarken her seste onun kapıdan girmesi için suçlulukla karışık bir arzu duymuştu. Ama John gelmedi. Sabah olduğunda Sherry büyüün bozulmuş olmasından korkuyordu,

G e o r g e D. Shuman

ikisinin de John'un evli olduğu gerçeğine dönmelerinden... Her rm kadar Sherry bunun mutsuz bir evlilik olduğundan şüphelense de sonuçta adam evliydi.

Ama büyü bozulmamıştı. Sabah mutfakta gereksiz yerde birbirlerine dokunuyor, fincanı alıp verirken parmakları temas ediyordu. Bir arada kısılıp kalmış iki yabancı gibi dayanılmaz bir gerginlik içindeyken McGuire aşağıda olduğunu söylemek için telefon

etmişti. Ve John birden bire gitmişti. Sherry Dantel bir külot giydi ve dudaklarma parlatıcı sürdü. Giyinmesini tamamlamıştı ki, birisinin kapıya vurduğunu duydu. Derin bir nefes aldı. Daha fazla zaman kaybetmemeliydi. Sonrasında ne olursa olsun bunca yıldır ona karşı neler hissettiğini John'un bilmesini istiyordu. "Geliyorum," diye seslendi. Oturma odasına doğru yürüdü ve soluklanmak için dururken gömleğinin bir düğmesini daha açtı. "Tanrım, yanılmama izin verme," diye fısıldadı.

Ve kapıyı açtı.

Sykes göğsüne bir tekme atarak onu sehpanın yanında duran toplanmış bavulun üzerine kadar savurdu. Sherry başı yere çarparken telefonun durduğu konsolun parçalandığını ve telefon alıcısının yerinden fırladığını duydu. Sykes içeri daldı, yere bir branda attı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra yalnız olduklarından emin olmak için banyoya koştu.

O arad biraz toparlanmayı başaran Sherry doğrulup telefonu kablosunu tuttu, kendine doğru çekmeye çalışırken beline bir tekme yedi. Bir saniye sonra da telefon kablosunun koparıldığını duydu. Ve adam elini onun ağzına bastırdı. Sherry'nin açık gözleri normal görünüyor, ama hareket etmiyordu. Gözleri hiç hareket etmezdi.

"Bak, bak!" dedi Sykes. Çevresine bir kez daha bakındı. "Sen Teğmen O'Shaughnessy değilsin." Kadının sadece birkaç düğmesi ilikli olan gömleğine ve çıplak bacaklarına baktı. "Küçük güzel bir şey ve yarasa kadar da kör."

Son 18 Saniye

Sherry'nin kolu birden hızla ileri uzandı ve bileğinin hafif bir hareketiyle dönen üç parmağını alttan adanın boynunun yumuşak yerine sapladı. Japonlar buna *nukite* diyorlardı: Mızrak el. Adam geriye doğru savrularak başını dolabın kapağına çarptı. Nefes albaya çalışarak boğazını tuttu.

Sherry bir darbe daha indirebilmek için bacağını yana attı ve yumruğuyla zemine vurdu. "İmdat!" diye çığlık attı. "Yardım edin bana!"

I Sykes'in belinde şok tabancası vardı, ama kadına o şeyi kullanacak kadar yaklaştırmaya korkuyordu. Boğazına her ne yaptıysa, judo gibi ciddi bir şey olmalıydı. Öyle bir darbe daha alıp kadının yardım isteyebileceği ya da avantajı tamamen ele geçirebileceği kadar sersemlemiş halde kalmak istemiyordu. Neyse ki rüzgâr ve yağmur cam kapıları dövüyor, kadının çığlıklarını boğuyordu. Etrafına bakmıp, ona uzaktan saldırmak için kullanabileceği bir süpürge ya da saplı tencere falan aradı. Sonra evyenin altındaki, başını vurduğu zaman açılan kapağı gördü. Yerinden fırlayıp temizlik malzemelerinin yanında duran böcek spreyi kutusunu aldı ve kadının yüzüne püskürtmeye başladı. Savunma pozisyonundaki kollar indi, kadının ağzına ve burnuna kaçan sprey köpürmeye başladı. Sykes bunu fırsat bilip yavaşça kadına yaklaştı ve yumruğunu yüzüne indirdi.

Sherry yandan bir tekme attı, ama Sykes bu kez hazırды; bacağını yakaladı ve yuvarlanarak onun üstüne çıktı. Sherry onun gözlerine saldırdı, yanaklarını tırmaladı ve dizlerini onun vücudunun yanlarına vurmaya başladı. Kadın o kadar kısıtlı hareket edebiliyordu

ki, darbelerin gerisindeki güç Sykes'i şaşırttı. Onunla yapacağı uzun süreli bir kavgada kazanma şansı olmadığını anlamıştı. Kırık telefon konsolunun bacağına uzandı ve tahtayı kemiği kıracak kadar hızla onun burnuna vurdu. İlk sersemlik anını atlatabadan şok tabancasını çekip karnına bastırdı. Sherry hareketsiz kaldı. Sykes ceketinin cebinden yapışkan bant çıkarttı ve bir parça kopartıp kadının şimdi köpükler olan ağzına yapıştırdı. Böcek ilacı nedeniyle zehirlenip ölecekse, bunu hak etmişti. "Kendini sert saG e o r g e D. &human nıyorsun anlaşılan/" dedi nefes nefese. Kalbi hızla atıyordu ve gömleği terden sırılsıklamdı. Kadının bacaklarını da bantla sardı sonra el bileklerini karnının üstünde birleştirdi ve sıkıca bağladı. Doğrulup kadını kapıya doğru sürükledi ve oradaki brandayı açıp yuvarlayarak içine itti. Onun kim olduğunu bilmiyordu, ama koridordaki bavullara bakılırsa ziyarete gelmiş biriydi. Ve artık teğmeni oraya nasıl getireceğini biliyordu. Kapının kilidini açtı, kadirim vücudunu beton zeminde sürüklemekten önce koridoru gözden geçirdi. Gök kararmıştı ve kiracılar fırtmadan kaçmadan önce pencerelerin çoğunu bantlamış ya da, tahtalarla kapatmıştı.

Asansör o kattaydı. Bir dakika sonra yükünü park yerinde sürükleyip kamyonunun arkasındaki hidrolik kaldırıcıya koyuyordu. Kadın kamyonun arkasına düşünce onu arka kapağın önüne yığdığı eşya parçalarının gerisine itti. Sonra direksiyona geçti, sarı tavan lambasını çalıştırdı, parktan çıktı ve köşeyi dönüp yan sokağa girdi.

Bütün kent çalışanları o akşam fazla mesaiye çağrılmıştı. Fırtına kargaşası devam ettiği sürece kamyonu geri götürmesi gerekmiyordu; o geri dönünceye kadar Sandy Lyons'a başka işler vereceklerdi. Kamyonu Sherry'nin kaldığı apartmanın garajına ilk park ettiğinde, O'Shaughnessy'nin o evde olduğunu düşünüyordu. Kadının Üçüncü Cadde'deki evi karanlık ve araba yolu boştu. Evini gözlemesi için görevlendirilen polis arabası sokağın karşısındaki parkta duruyordu. Üniformayı yatağın üstüne koyduğundan beri oradan ayrılmamış. Sonra Atlantik Caddesi'ndeki dairenin ışıklarının yandığını gördü ve kadının daha güvenli olduğunu düşünerek oraya taşındığını sanmıştı.

Sykes inip kamyonun arkasını kontrol etti. Kör kadın gözüküyordu ve kamyon da O'Shaughnessy'nin Atlantik Caddesi'nden gelirken göremeyeceği bir yerdeydi. Garaşa döndü ve tavandaki dört çıplak ampulü söktü, sonra içi artık boş olan brandayı yeniden asansöre taşıdı.

«Son 18 «Saniye

I *

Payne ile McGuire'nin şansı yoktu. Rüzgâr kırk mil hızla esiyordu ve iskeleler, kıyı otellerinin çoğu, apartmanların neredeyse tamamı boştu. Saat 22.30'da günü bitirdiler ve Wildwood'da yapacak başka bir şey olmadığına karar verdiler. McGuire ofise, Payne de Sherry'yi almak için daireye döndü.

Belki Sherry gördüğü o yüzde yanılmıştı, hatta belki de Susan Paxton katilinin yüzünü bile görmemişti. Dükkânı soymak için gelen ve parayı almadan önce panikleyen bir yabancı tarafından öldürülmüş olabilirdi.

Ama o yolculuğun bir yararı olduysa, o da Sherry'ye kendisine yönelik duygularını o akşam açmaya karar vermiş olmasıydı.

1285

orj Cumartesi,

J i 22:35

Sykes ağzma bir kâğıt peçete tıktı ve telefonda bir numara hışladı.

"Polis merkezi," diye yanıtladı bir kadın.

"Dedektifler, lütfen." Elllerinde lateks eldiven vardı.

Bir kaç klik sonra yönlendirildi.

"Dedektifler ofisi," diye yanıtladı Randall.

"Teğmen O'Shaughnessy ile görüşebilir miyim?"

"Bir dakika..." Kadın Kelly'nin üstünden sular damlayarak içe-

20^ i ri girdiğini gördü, üç parmağını kaldırdı ve ağzıyla, 'Telefon,' işareti

yaptı.

Kelly başıyla onaylayıp en yakındaki ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

Ayaklarının altındaki su birikintisine sıkıntıyla bakıyordu.

"Driftwood'daki bakım servisinden arıyorum." Sesi kurbağa

vıraklaması gibiydi. "Burada sırlı sıkılam olmuş kör bir kadın var,

anahtarını evde unuttuğunu söylüyor. Ben sadece tesisat işleriyle

ilgilieniyorum; anahtar falan vermezler bana, bayan."

O'Shaughnessy sıkılı dişlerinin arasına kadar yükselen inlemeyi

zor bastırdı. "Hemen orada olacağımı söyle ona. Ve eğer yapabilirsen

yanında kal." Telefonu kapattı ve McGuire'yi görmek

için etrafa bakmdı. "Mac'dan bir şey çıktı mı?"

Randall başını salladı. "Telesekreterine mesaj bıraktım."

Kelly kapıya yöneldi. "Lanet olsun! Ararsa beni beklemesini

söyle."

n o Cumartesi,

JÖ 22:50

Martılar kanatlarını çırpıyor, aralıksız yemek arayışıyla gecenin

rüzgârlarına karşı uçuyordu. Sokak levhaları direklerinin üzerinde

sallanıyordu; yağmur pencereleri ve arabaların yanlarmı dövüyor,

köpürerek kar gibi beyaz katmanlar oluşturunuyordu.

Okyanusun üzerinde dikey bir şimşek çaktığında Kelly de

Driftvood'daki binanın otoparkına girmişti. Sokak lambaları titreşerek

yanıp sönüyordu; büyük bir gök gürlemesi toprağı sarstı.

Kaloriferin sıcaklığını ön cama verdi ve dışarı bakmaya çalışarak

eğildi. Her yer karanlıktı. Tüm ışıklar sönmüştü; elektrik kesilmiş 1287

olmalıydı. Hizmet bölümünün otoparka bakan küçük bir ofisi vardı,

ama onların ışığı da sönmüştü.

Polis radyosu az önce, bir kilometre kadar ötedeki 13. Cadde'de

elektrik tellerinin koptuğunu bildirmişti. Bir şimşek daha

çaktı ve onu gök gürültüsü izledi. Kelly titreşimi dizlerinden

direksiyonun

altındaki zemine kadar hissetti.

Arabayı asansörün yanında bırakıp merdivenlerden ikinci kata

çıktı, koridorda dört numaraya yöneldi. Kapının önünde kimse

beklemiyordu onu. Orada da girişte olduğu gibi ışıklar yanmıyordu.

Kapıya yaklaşıp yokladı. Açıktı.

"Sherry," diye seslendi, ama sesi bir gök gürültüsünün içinde

kaybolmuştu.

Kapıyı iterek açtığı anda yanı başmda bir gölge gördü, sonra

her yerine iğneler batıyormuş gibi bir hisle ayakları yerden kesildi. Güçlü eller onu yakalayıp içeri çekti. Kapı arkasmdan kapandı. Kelly'nin teninin her gözeneği ateşle zonkluyor, milyarlarca sinir G e o r g e D. Shuman ucu yanıyordu. Hareket edemiyor ve nefes alamıyordu. Arkasında neler olup bittiğini göremiyordu. Yıldırım çarpmış olabilir miydi? Gözlerinin arkası korkunç bir acıyla doldu. Bilincini kaybetmeye başlıyordu.

Birden sırtüstü döndürüldü. Birisi elinde siyah bir nesneyle tepesinde dikiliyor, netliği kaybolmuş bir yüz görüş alanına girip çıkıyordu. Sonra çenesini ikiye bölen ve âdemelmasmdan aşağıya, yakasının içine doğru inen çirkin yara izi ve iğrenç gülüşü olan bir adanın çehresi belirginleşmeye başladı. Bu belediyenin araç parkında arabasının camından içeri bakan adamdı! Sherry'nin imgeleminde gördüğü adam. Susan ve Andrew Markey'in yaşamlarında gördükleri son kişi.

Bir ışık dalgası daha pencereyi aydınlattı ve onu dolaplardaki tabak çanağı sarsan bir gök gürültüsü izledi. Kelly mekânı saran mavi ışıktaki adamın ürkütücü yüzünü fotoğraf negatifini andıran bir kompozisyon içinde gördü; midesine bir bulantı girdi, ağzına 288 j safra tadı geldi.

Adamın yüzü bir hayalet gibi yaklaştı. Elleri vücuduna dokundu, silahını alıp beline sokuşturdu. Kelly hiçbir şey hissetmiyordu. Adam onu orada öylece bırakıp oturma odasmda dolaştı, geri döndü, üzerine çömeldi. Elinde gri bir şey vardı.

Yapışkan bant rulosu. Yolandlar'ın kızı direğe yapışkan bantla bağlanmıştı.

Ama henüz bağlanmadığıma göre neden hareket edemiyorum?

Canımı bu kadar fazla yakan şey ne?

Adamın yüzü onunkine iyice yaklaştı. "Eeee, Teğmen? Sonunda tanıştık." Boynundaki yara izi boğazının yanına kayıp ensesini dolaşıyordu. "Yalnızca ufak bir doz, Teğmen. Etkisi fazla uzun sürmez."

Şimdi çömelmiş, halının üstündeki bir şeyle uğraşıyordu.

Kelly bir yırtılma sesi duydu.

"Küçük kör arkadaşın da bende," dedi adam, dişleriyle bandı koparıırken. "Çok yakında buluşacaksınız." Bandı onun ağzına yaSon 18 Saniye

ı t ı r d ı . "Hep seni düşündüm." Bandı yere bıraktı ve bluzunun Üstten iki düğmesini açarak elini sutyeninin içine soktu. "Neden, Siliyor musun?"

Vücudunun her noktası felç olan Kelly öylece baktı ona.

"Elbette bilmiyorsun. Bunun için babana teşekkür et. Onunla uzun zaman önceden tanışırız." Kadının göğsünü şiddetle sıktı, sonra geri çekilip ayağa kalktı ve brandayı yanma serdi. Bandı aldı, Kelly'nin ayaklarını ve ellerini sıkı sıkıya bağladı. "Babanın kalp laizi geçirmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Oysa onunla yeniden görüşmeyi umuyordum. Ama işler bir şekilde düzeliyor, değil mi?"

Kelly'nin akli Tim'e, sonra kızlara gitti. Onları ne kadar çok sevdiğini bilmelerini istiyordu. Tim'in onu sevmekten vazgeçmediğini bilmesini istiyordu.

"Kamyonu senin görmemen için yan sokağa park etmem gerekti.

Ne de olsa o şeyin ne anlama geldiğini bir tek sen anlayabilirdin. İşte bundan ötürü iyi bir kız olup burada bekleyeceksin, ben 1289 de birkaç dakika içinde geri geleceğim."

Kapı kapandı. Kelly hareket etmeye çalıştı ama hiç bir şey olmadı. *Aman, Tanrım!*

Paniklememeliydi. Nefes almaya çalıştı; kapıdan içeri girdiğinden beri bilinçli olarak aldığı ilk nefesti bu. Önce ellerini kurtarmayı denedi, sonra da ayağını. Mümkün değildi. Tüm merkezi sinir sistemi karışmış, kasları uyuşturulmuştu. Adam onu bir şok tabancasıyla vurmuştu.

Bir saat gibi gelen birkaç dakika boyunca öylece yattı orada. Kapı açıldı. Sol elinin parmağım sonra kolunu kıpırdatmayı yeniden denedi ve bu kez tepki aldı. Şok tabancasının etkisi geçiyordu, ama ona yardım edemeyecek kadar yavaş oluyordu bu. Adam da zaten geri gelmişti. Parmaklarını oynattı, sessizce derin bir nefes aldı ve gözlerinin arkasındaki yanmanın da azalmaya başladığını hissetti. .

G e o r g c D. Shuman

Bedenine yandan bir şeyin dokunduğunu hissetti. Bir diz mi?

Adam üzerine eğiliyordu.

Dedektif Payne!

2901

i2Q Cumartesi,

j y 22:50

Randall telefonu kapatırken McGuire şemsiyesini sallayarak servise girdi. Bir telefon hattı daha yandı ve Randall düğmeye basıp hattı aldı. Sonra, "Çavuş," diye seslendi. "Teğmen on dakika sonra döneceğini söyledi ve telefondaki kişi bir yetkiliyle konuşmak istiyor."

McGuire dönüp yürümeye başladı. "Ofisimden konuşurum."

I A

Chance Haverly kafasını oturduğu sandalyenin arkasına yaslamıştı. Yerde içinde resimler ve plaketter olan bir karton kutu 1291 vardı. Gelecek ay kırk sekiz yaşında olacaktı. Kırk sekiz ve çocuksuz. Kocasını ikisinin bir yaşam boyu harcayamayacakları kadar çok para kazanıyordu ve kendi birikimleri de hiç fena değildi. İskemlesiyle dönüp önce masasındaki dosyaya bakı, sonra duvar saatine. Doğu kıyısında on bire yaklaşıyordu. Telefonun hoparlöründen bir ses geldi: "Çavuş McGuire konuşuyor, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Cape May Kasabası'ndaki suç raporlarınızı okuyordum, Çavuş.

Wildwood'da kayıp iki kadın varmış."

"Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Adım önemli değil, Çavuş; önemli olan söyleyeceklerim."

I ±

McGuire masasında dimdik oturmuş, telefonda duyduklarını toparlamaya çalışıyordu. Earl Sykes adı Toplum Hizmetleri şoförG e o r g e D. Shumatı

lerinin listesinde önüne gelmişti, ama Karabataklık dedikleri yer hangi cehennemdeydi?

Masasındaki dahili haberleşme aygıtının düğmesine bastı.

"Wildwood'un otuz kilometre çevresindeki tüm hurdalıkların ve Karabataklık denilen yerin nerede olduğunu bilmem gerek,

Randall. En geç bir saat içinde!"

Skyes'in adını bilgisayara girmek için klavyeye uzanıyordu ki, ofisinin kapısı sonuna kadar açıldı. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

McGuire başını kaldırıp, bir kâğıdı yüzüne doğru sallayan Şef Loudon'a baktı ve omuz silkkti. "Randall onun on dakika sonra burada olacağını söyledi."

"Bu bir şaka mı?" Şef kâğıdı masaya fırlattı.

Dedektif göz ucuyla Payne ile kendisinin kasabada dolaştırdığı robot resme baktı. "Anlayamadım, Şef?"

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

McGuire'nin gözleri irileşti. Başını kaldırıp şefine baktı. "Yani sen bu adamı tanıyor musun?"

Cumartesi,

23:00

O'Shaughnessy bakışlarıyla Payne'ye çığlıklar atıyor, ama hâlâ konuşamıyordu.

Dedektifse onun bileklerindeki bantlarla uğraşıyordu. "Yalnız mısın?" diye fısıldadı. Arkasından dolaşmış ve kadının yüzünü görebilmek için kapıya dönük konumda çömelmişti. Kelly'nin gözleri aşağı yukarı inip çıkıyordu.

"Sherry... O nerede? Sherry nerede, Teğmen?" Yine yanıt alamadı ve...

Kapı hızla açıldı ve anında silah sesleri duyuldu. Ceketinin arkasından kumaş parçaları uçuşan Payne içgüdüsel bir hareketle 1293

korumak için Kelly'nin üstüne kapaklandı. Çenesi onun göğsünün hemen yanında yere çarptı. Kelly doğrulmaya çalışan yapılı erkeğin olanca ağırlığını üzerinde hissediyordu. Payne silahını ateşlediğinde dirseği Kelly'nin sağ böğrüne battı ve 40 kalibrelik kurşun Sykes'm silahının alt kısmına isabet etti. Sıçrayan kurşun parçaları avucuna batan Sykes'm tabancası yere düştü.

Payne yığıldı. Sykes elinin perişan haline baktı, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve sallanarak onlara doğru ilerledi. Vurduğu adamın göğsünde pembe köpükler belirmişti. Sabit gözlerle ona bakıyordu, ama elindeki silah hareketsizdi. Sykes kanepeden bir yastık aldı, dedektifin yüzüne bastırdı ve sol eliyle silahı alıp tetiği çekti. O'Shaughnessy dehşet içinde gözlerini kapattı.

Seni orospu çocuğu! Seni kahrolası orospu çocuğu!

Sykes bir süre elini göğsüne bastırarak çömelmiş halde kaldı.

Sonra kalktı ve mutfağa gidip kanlı elini bir havluyla sardı. Yumruğunu sıkamıyordu; kurşun parçaları başparmağındaki sinirleri

40

G e o r g e D. Shumarı

kopartmıştı. Ama çok da önemli değildi. Teğmen'in Glock'unu kemerine soktu ve kadını brandanın içine yuvarladı. Artık olabildiğince hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Birilerinin silah seslerini duyup duymadığından emin değildi ve kimsenin belediye kamyonunu olay yerinin yakınlarında görmesini istemiyordu.

A\ Cumartesi,

TTİ 23:00

Janet o sabah Jeremy'nin saçları için yine övücü sözler söylemişti.

Ama Jeremy onun kendisini şimdi olduğu halde görmediği için mutluydu. Rüzgârda şapkasını kaybetmişti ve ıslak saçları yüzüne

yapışıyordu. Tüm sabahı uçuşan kâğıtları ve meşrubat kutularını kovalayarak geçirmişti, ama o zaman şimşekler yoktu; sadece yağmur yağıyordu. Jeremy ilk yıldırımın çatırtılarla okyanusa düştüğünü görünce elinden geldiğince hızla emekleyerek ahşap platformun altına girmişti.

Rüzgâr durmadan yon değiştiriyor, kumları yüzüne vuruyordu. Kâğıtlar, kartonlar yükselip havada dönüyordu. Toplum Hizmetleri'nin turuncu kamyonlarından birinin ışıkları yanıp sönerek otoparka girdiğini gördü. Hemen platformun altından çıkıp o yana koştu, ama oraya ulaştığında araç boştu. Bu tıpkı Bay Johnson'unkine benzeyen, ama daha küçük ve arkasında branda olan bir çöp kamyonuydu.

Jeremy ucu çivili çubuğunu ve torbasını alıp kamyonun arkasına tırmandı, Bay Johnson'un mesai sonunda onu aldığı anda yaptığı gibi brandanın altına girdi. Aracın kapısının açıldığını duyduğunda orada yalnız olmadığını farketti. Yatakta yanında biri vardı ve kıpırdıyordu! Emekleyerek dışarı çıkmaya yeltendi, ama sonra başka sesler de duydu: Yerde bir şey sürükleniyordu. Belki kamyonun arkasına girmemesi gerekiyordu. Belki de kamyonu kullanan kişi ona kızacak ve yaptığını Bay Johnson'a anlatacaktı. Dizlerini göğsüne çekip cenin pozisyonu aldı. Orada yeterince uzun süre saklanırsa onu kimse görmezdi. Kamyon gideceği yere ulaşınca kadar bekler ve orada dışarı çıkardı. Sonra yağmur durunca döner, kendisine söylendiği gibi sahili temizlerdi.

George D. Shuman

Hidrolik kapak vızıldayarak inmeye başladı. Yanındaki şey kıpırdıyordu. Kapak kapanırken hidrolik valfler inledi, kulakları sağır eden bir klank sesi geldi. Ön kapı açılıp kapandı ve motor çalıştırılırken kamyon sarsıldı. Araç hareket etti.

2 Cumartesi, 23:25

Karabatakılık

Sykes lambayı yaktı ve yatağın üstündeki Marcia'ya bakı.

Branda aynı bıraktığı gibi üstüne örtülüydü; sadece bir eliyle dirseği görünüyordu. Kör kadının bilekleri bantlanmış ayakları garip bir açıyla bükülmüş, elleri önünde bağlı bedenini otobüsün zeminine attı. Sonra çıkıp O'Shaughnessy'yi aldı ve onu da içeri taşıdı. Otobüs gaz lambasının minik aleviyle aydınlanmıştı. Biraz toparlanan Kelly, Sherry'nin arka taraftaki karanlık bir şeklin yanında yerde oturduğunu görebiliyordu. Sykes onu sol eliyle asılarak otobüsün ortasına çekti ve yerdeki bir plakanın yanına bıraktı. O şeyin altında her ne varsa, çevresindeki dumanlar boğazını ve gözlerini yakıyordu.

Gök yarılmış, yağmur milyonlarca düşen boncuk gibi tavanı dövmeye başlamıştı. Sykes yerde yatan Kelly'ye bakıp yutkundu. Onun önüne diz çökerken bedeninden geçen bir ağır dalgasıyla alnını buruşturdu. Bir eliyle kadının yanaklarını çimdikledi, zorla kendisine bakmasını sağladı. "O zamanlar babacığının uniformasıyla övünen küçük bir pisliktin." Plakayı alıp bir kenara dayadı; sonra saçlarından yakalayarak kadını deliğin yanına getirdi. Kelly oyuktan yükselen iğrenç kokular nedeniyle kusmanmış eşiğine gelmişti.

"Senin kaderin burada, aşağıdaki pislik ve kemiklerin arasında. Orada benim diğer kaltaklarımla birlikte uyuyacaksın." Başını

tutup çukurun içine itti. "Senin ve küçük kr arkadaşının sonsuza kadar kalacağı yer işte burası. Sizi bekleyen sona bakıyorsun."

Gözlerini aynı karanlığa dikerken kendi sonunu hazırlayan şeyin de o çukur olduğuunun, ölümün oradan yükselip varlığını
G e o r g e D. <Shuman

kavradığının bilincindeydi. Ani bir ümitsizlik hissi içinde sağlam elinin tersiyle O'Shaughnessy'ye vurup, başını otobüsün duvarına arptırdı.

Bir süre ortalık ısınacaktı. Polis kamyonu yeniden incelemeye çekecekti ve günün birinde soruşturma için kendisini de içeri alacaklardı. Kamyonla park yerindeki kız arasında bağlantı kurduklarında bir avukata ihtiyacı olacaktı, ama ortada tanık ve ceset olmadan ancak bir formalite yargılaması yapılabilirdi. Kamyonu o işlerde kullandığını kimse görmemişti. Onun mesaisi bittiğinde anahtarlara ulaşabilecek herhangi biri almış olabilirdi kamyonu. Aksini kim iddia edecekti ki? Kk ofisinde gözünü televizyona dikip oturan gece denetçisi değil herhalde.

O geceye gelince... Dışarıda sadece işini yapmıştı. p toplarken görülmüş ve sesi telsiz anonslarmda duyulmuştu. Tek mesele yaralı eliydi, ama o da bekleyebilirdi. İşte eldiven giyyordu. Tüm işçiler giyerdi. Elindeki yarayı kim görecekti?

Hayır, kalan bir yılını keyifle yaşayacak ve öcünü alacaktı. Ertesi sabah polisler bir aynasızı öldüren ve bir başkasını kaçıran adamı bulmak için eyaleti didik didik ederken kendisi orada, Wildwood'dan beş kilometre, sonsuzluk çukurundan beş metre uzakta oturmuş bira içiyor ve O'Shaughnessy kaltağının dans edişini izliyor olacaktı.

Kadının evinden aldığı polis şapkasını ve ayakkabıları düşündü. nce mutlaka karşı koyacaklardı, ama sonra yatağın üstündeki taşra şırfıntısını gözlerinin önünde deliğe atınca, diğer ikisi canını kurtarmak için o ne isterse yapacaktı. Hep yle olurdu.

Sykes kalktı ve otobüsün n tarafına yürüdü, orada dönüp kadınlara bir kez daha baktıktan sonra dışarıya ıktı. Gidip fırtına enkazını boşaltması, insanların onu işini yaparken görmesini sağlaması gerekiyordu. Bir saatten az bir süre sonra yeniden Karabataklık'ta olurdu.

Koltuğuun altından bir çift eldiven aldı, kamyonu çalıştırıp vites taktı ve bir ağacın altında titreyen, pis bir yağmurluk giymiş adamı göremeden yola fırladı.

on 18 «Saniye

Kelly doğruldu, Sherry'nin önüne diz çökmeyi ve dişleriyle onun ağzındaki bandı çıkarmayı başardı. Kadınım yüzü kurumuş kanla kaplıydı ve kırılan burnundan ötürü biçimi bozulmuştu. ğrd, tükürdü.

"İyi misin?"

Sherry derin nefesler alarak başıyla onayladı. "Ne yapıyoruz?"

"Hareket edebilir misin?"

"Evet." Yumruklarını açıp kapattı.

Kelly onun kötü grndğun düşündü. Ama asıl kötü durumda olan kendisiydi. uvallamıştı. Israrla Sandy Lyons'un üzerinde durmuş ve yanılmıştı. Diğer şoförlere daha dikkatli bakmalıydı. O adam sağlık hizmetlerinin araç otoparkmda arabasının içine baktığındabir terslik olduğuunu anlamalıydı.

Köşedeki yataktan, "Bağlarınızı kesebilirim," diye tısladı bir ses.

İki kadın da otobüsün arkasındaki yığma baktı. "Ellerinizi bana getirin," diye fısıldadı Marda. "Bıçağım var."

Küçük bir el şekilsiz brandayı aralayınca genç bir kadının yüzü ortaya çıktı. Sherry ile Kelly şimdi kadının el bileklerinden birinin ve her iki ayak bileğinin yatağa kelepçeyle bağlı olduğunu görebiliyordu. Diğer elindeyse gerçekten bir bıçak vardı.

"Acele edin," dedi kadın. "Ellerinizi bana uzatın."

Sherry ona doğru sürünmeye başladı.

"Hayır, dur!" diye seslendi Kelly. Kadını yatağa bağlayan kaim kablo kelepçelerini biliyordu; tel makası gibi bir şey olmadan onu serbest bırakamazlardı. Kadın onların bağlarını kesse bile orada kalmaları ve onu korumaları gerekecekti. Ve Kelly bunu yapabilecek durumda olduğundan emin değildi. Sykes silahlı olduğu sürece yapamazlardı. "Adın ne?" diye sordu.

"Marcia."

G e o r g e D. «Shuman

"Beni dinle Marcia. Geri geldiğinde yapacağı ilk şey bileklerimizi yoklamak olacaktır. Bacakların ne kadar güçlü, Sherry? Oynatabiliyor musun onları?"

"Evet," diye yanıt verdi Sherry. Sesi biraz kararsız çıkmıştı.

"Tamam. Bir fikrim var." Kelly derin bir nefes aldı. "Hazır olmalısın, Sherry. Bana bir şey olursa Marcia'ya ve bıçağa ulaşabilmelisin.

Anlıyor musun?"

Sherry yine kararsızca başıyla onayladı.

"Anladın mı Marcia?"

"Evet, anladım."

"Tamam, o zaman size adamın elinin durumunu anlatayım."

3 5 Haziran, Pazar

Wildwood, New Jersey

Saat 23:10 da Şef Loudon'a bir 'ateş edildi' ihbarı geldiği bildirildi. Ve Atlantik Caddesi ile Üçüncü Cadde'ye bakan memurlar

Teğmen O'Shaughnessy'nin boş arabasını Driftwood apartmanlarının otoparkında bulmuştu. Herkes onun orada bir dairesi olduğunu biliyordu, ama kapıya yanıt veren olmadı. Üçüncü Cadde'deki evini koruyan devriye o adrese de gelmediğini doğrulayına kapıyı kırmaya karar verdiler.

Şef Loudon ile McGuire oraya ulaşığında bir ambulans ve birkaç başka araba otoparka gelmişti bile. Çakan mavi ışıklar ve polislerle doktorların el fenerlerinin dışımda her yer karanlıktı. Arabalar olay yerine geldikçe yansıyan ışıklar artıyor, su birikintileri rüzgârda titreşiyordu. Her yerde telsizler cızırdıyordu.

İlk ekip O'Shaughnessy'nin dairesine girdi ve bir ceset buldu.

Adamın cebinde Philadelphia polisinin rozeti vardı.

"Çavuş/" dedi üniformalı bir memur, telsizini uzatarak.

"Randall arıyor. Size bir şey söyleyecekmiş."

McGuire telsizi aldı ve kalabalığa arkasını döndü. Bir anda telsizi bırakıp arabasına doğru koşmaya başladı.

"Karabataklık'ı buldular, Şef."

Kelly omzunu kullanarak Sherry'yi otobüsün ortalarına biraz daha yaklaştırdı ve onu ayakları deliğe dönük olarak duvara dayadı. Kendisi de Sherry ile çukurun arasında durdu ve diğerlerine

iki Şeye dikkat etmelerini söyledi: Sykes'm sesinin geldiği yer ve

301

G e o r g e D. Shuman

kendi işareti. Marcia Schmidt bıçağı sakladı, başparmağını ekleminden çıkardı ve elini yeniden esnek kelepçeye soktu.

Otuz dakika sonra birinin yaklaŐtĐını ve otobüsün basamaklarındaki ayak seslerini iŐittiler. Sykes solgun ıŐıkta sırlıslık ve ensesini sertçe kaŐır halde belirdi.

Yatağm yanındaki lambaya doğru ilerledi, orada sendeledi ve çömeldi. Yüzünden bir endişe geçti. Bıçak neredeydi? Yatakta elleri baŐınm üzerindeki demire kelepçelenmiŐ Şekilde yatan kıza baktı. Bı ağa ulaŐmasına olanak yoktu. Sonra omzunun üzerinden teğmene göz attı. O olmalıydı; öteki kadın k rd .

Tabancayı kemerinden çıkardı, onun yanma gitti ve namluyu çenesinin altına soktu. Öteki eliyle kolunu tutup bantları görebilmek için ışığa doğru kaldırdı. Kadının bilekleri hâlâ bağlıydı. Onu kenara itti ve bu kez de Sherry'yi yakaladı, bandı kontrol etti ve  ne eğip etrafını aradı.

Normal dışı bir Şey yoktu.

Kadını yerine itti ve dikkatli adımlarla lambaya yaklaştı. Tabancayı hala O'Shaughnessy'ye doĐrultmuŐ halde zemini ve lambanın çevresini el yordamıyla araştırdı. Eli sonunda bıçağa dokununca gülümsedi.

Lanet olası sinirleri artık iyice gerilmişti. Bıçak hep oradaydı.

"Onun önünde diz   k." O'Shaughnessy'nin yanma gitti ve b Ğr n  tekmeledi. "Hadi, kaltak."

Kadın sırtını döndü ona.

"Soy onu. Acele et." Ciğerlerinden bir Şeyler s ken öksürükten sonra yere tükürdü.

Kelly duraksıyordu.

Sykes silahı Marcia'ya doğrulttu. "Beş dakika içinde dediğimi yapmazsan bu karı deliğe gidiyor."

Kelly eğilip Sherry'nin bluzunun düğmelerini açmaya başladı ve tamamlayınca giysi parçasını omuzlarından aşağı çekti.

Son 18 Saniye

"Şimdi de donunu." Sykes ona yaklaştı. "Donunu indir." EĞilip dudaklarını onun kulağına dokundurdu. "Bundan hoŐlanıyordun, değil mi? Sen de istiyorsun aslında, değil mi, Teğmen?"

Kahkahası otobüsün içinde yankılandı.

Pis soluğu boynunda dolaşan adamın bacakları sırtına dayajrunca Kelly'nin dizleri çıplak zeminde sıyrıldı.

"Senin sıran da gelecek. İkinizin sırası da gelecek. Çok yakınca."

Sherry'nin k lotuyla oyalanarak doğru zamanı bekliyordu İKelly. Sykes onun omuzlarını sıktı, eğilip boynunu yaladı. Adamın nefesinde hastalığın kokusunu alabiliyordu.

Sykes kıkırdadı. "Biliyor musun, düŐündüĐümden de kolayımıŐsın."

"Şimdi!"

Kelly eğildi, Sherry kesik bandın sallandığı bacağıyla sert bir tekme savurdu ve adamın burnunu kırdı. Kelly de o birkaç saniye 13w içinde döndü ve ona dirseğiyle vurdu. O iki darbeyle devrilmezse, topuklarını yere saplamak ve sırlıyla abanarak onu deliğe itmesi gerekecekti. Ve büyük olasılıkla kendisi de onunla birlikte düŐecekti. Ama Sykes dengesini bir türlü sağlayamıyordu. Tam o sırada

Sherry ileriye atılarak iki yumruğuyla birden onu çukurun kenarına itti.

Sykes'ın ağırlığı aleyhine çalışıyordu; geriye devrilmemeye çalıştı, ama başaramadı. Bastığı zemin birden yok oldu, deliğin kenarından aşağı yuvarlandı. Son saniyede tutunabileceği herhangi bir şey ararken Sherry'nin bileklerindeki bandı yakaladı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Kelly hiç zaman kaybetmedi. Sherry'nin bacaklarını yakalamak için atıldı ve tam kadın gözden kaybolurken ayak bileklerini tuttu. İnsanlardan oluşan zincir öylece donup kaldı. Şimdi hepsi o zincirin ne kadar dayanacağını düşünerek soluğunu tutmuştu. Sonra Sykes çukurun kenarında basacağı bir çıkıntı arayarak G e o r g e D. âhuman

bacaklarını sallamaya başladı. "Ben ölürsem sen de ölürsün," dedi Sherry'ye nefes nefese.

Bir gök gürültüsü duyuldu ve otobüs sarsıldı. Beyaz bir ışıkla birlikte gelen, sağır edici bir patlamaydı bu. Çevrelerindeki gölgeler hareketlendi, silüetler birer hayalet gibi gelip gitti.

Kelly biraz daha kayınca aşağıya baktı ve lambanın tavana vuran ışığının yansımasında Sykes'in başını gördü.

İL

Jeremy bacaklarının bedeninin ağırlığını taşımaya, tutarsız adımlarının birbiriyle uyuşmaya başladığının bilincinde değildi. Otobüsün sıralarının arasında koşan, çukurun kenarından aşağı sarkıp sopasının ucundaki çiviye o kadınları inciten adama baüran, güç almak için dönerken gövdesini dirseğiyle destekleyen sanki bir başkasıydı.

Sykes ise Jeremy ortaya çıkmadan birkaç saniye önce ayak ses-30*1 lerini duymuştu. Saldırıyı önlemek için sağ elini uzattı ve sopayı yakalamaya çalıştı. Ama başparmağını kullanamadığından sopa eldiveninden kaydı ve ucundaki çelik çivi boğazındaki yara izine saplandı. Perişan kılıklı adama şaşkınlıkla baktı. Çivinin açtığı delikten kan fışkırıyordu. Bir süre öylece durduktan sonra bütün vücudu kasılmaya ve sarsılmaya başladı.

Sherry bileklerindeki kavrayışın gevşediğini hissedebiliyordu.

Sykes'in elinin kayışı ve vücudunun karanlığa dalışı arasında geçen son saniyelerde, cıgılık atan yüzlerden oluşan bir tablo

Sherry'nin beyninde patladı.

Adamın kurbanlarını görüyordu.

AA 5 Haziran, Pazar, 01:00

T : T : Karabataktık

Karabataklık tarihinde hiç olmadığı kadar hareketli saatler yaşıyordu. Bulunabilen tüm acil yardım araçları olay yerine çağırılmıştı.

Gus Meyers ile olay yeri inceleme ekibi otobüsün yanında geçici bir karargâh kurmuş, FBI, eyalet polisi ve Atlanta'daki Biyolojik Tehlike Denetim Merkezi'ni alarma geçirilmişti. Görevlilere koruyucu giysiler giydirilmiş, otobüse uzaktan kumandalı kameralar ve tespit için kullanılacak başka aletler getirmişti.

O'Shaughnessy'nin dudaklara normal olamayacak kadar koyu renkte görünüyordu. Ayakkabılarından biri yoktu. Bluzunda büyük bir kan lekesi vardı ve aynı kan saçlarında da kurumuştu. Kollarının arkası morarmış ve berelenmişti; dudağı yarılmıştı ve yüzünün bir yanında siyaha çalan yeşil bir şiş vardı. "Tim..." diye

fısıldadı.

"Benim, Teğmen. Mac."

"Onu ara, Mac. Benim için ara onu."

Sözcükleri çok zor duyulduğundan Mac kulağını onun dudaklarına yaklaştırdı. "Şimdi arayacağım. İyileşeceksin." McGuire telsizi aldı ve sedyeden uzaklaştı. Ofisi arayıp dedektiflerden birini Teğmen O'Shaughnessy'nin kocasını bulup hastaneye getirmekle görevlendirdi.

•Ü

Marcia Schmidt çok susuz kalmıştı ve iç kanamaları vardı. Battaniyelere sarılıp hemen uçakla Vineland'daki üniversite hastanesine gönderilmişti. Sherry ise gezici hastanede, Kelly'nin yanındaki G e o r g e D. 6human

bölmede burnu bantlanmış, berelerine pansuman yapılmış halde yatıyordu.

Jeremy Smyles polis arabasının arkasında oturmuş, bataklıkta oluşan su birikintilerine bakıyordu. Yüzü garip biçimde huzurlu, kolları alışılmadık şekilde hareketsizdi.

Onu uzaktan izleyen Şef Loudon silkinip Karabataklık'ı dünyaya kapatan kapılara baktı. Havada pis çürüme kokuları vardı.

Robot resmi cebinden çıkardı ve açtı. Sherry Moore onu kusursuz tarif etmişti. Earl Oberlein Sykes. Tam otuz yıl önce görüldüğü gibi.

Resmi buruşturdu ve fırlatıp'attı.

5

O yıl yaşam sürüp gitti. Sykes bir kez daha resmini gazetelerin ön sayfalarına çıkarmayı başarmıştı. Toplum onunla ilgili yazıları okumaktan bıkıncaya kadar haftalarca manşet oldu.

Çukur insanlara bir zamanlar toprağın içine neler koyduklarını, dünyaya ve kendilerine dair ne kadar az şey bildiklerim hatırlatarak kendi trajedisini kustu. *Kanserojen ve seri katil* sözcüklerinin henüz bilinmediği masumiyet zamanlarını çağrıştırdı.

Adı kadar kara bir bataklıktan, kemikler ve kemer tokaları ve anahtarlar ve dişler çıkartıp onları adlandırdılar: Venable, Ashley, Sharp, Able, Sanderson, Rutledge...

Teğmen O'Shaughnessy kentin dedektif biriminin başı olarak görevine döndü. Geceleri yüzbaşılık sınavı için çalışıyordu. Tim yaptıkları yeni başlangıcı kutlamak için Martha's Vineyard'a bir gezi ayarlayarak ona sürpriz yaptı.

Dillon işini değil, ama rütbesini kaybetti. Artık onbaşı Dillon'du ve kendisine emir verecek daha az memurun olduğu gece vardiyasını tercih etti.

Nicky Schmidt eyaletlerarası hırsızlık yapmakla suçlandı ve otuz yıl önce Sykes'm tutukluluğunun başladığı Lewisburg Cezaevi'nde yedi yıl hapse mahkum oldu.

Marcia Lamb, Schmidt soyadını bıraktı ve kocasına boşanma davası açtı. Wildwood'a taşındı ve orada küçük bir otelin işletmeciliğini aldı.

John Payne'ye ölümünden sonra madalya verildi. Payne ölmeden bir saniye önce Sykes'm elini parçalayan kurşunu ateşleyerek üç kadının yaşamının kurtulmasını sağlamıştı.

G e o r g e D. <Şhiıman

Ve Jeremy Smyles'in yeni komodininin üzerine kentin verdiği

madalya asıldı. Sabahları işe gitmek için uyandığmda artık ilk gördüğü o şey olacaktı.

Ve Sherry...

Sevgili sevgili John.

O gece cenaze evinde Susan Paxton'u genç bir kadın olarak ve benim gibi küçük bir kıza kocaman, kırmızı, balıkçı yaka bir kazak giydirirken gördüğümü söylesem ne düşünürdün acaba? Ya da o küçük kızın buzlu bir merdivenden bir meleğe doğru yürüyüşünü izlediğini. Beni buldukları yerde bir melek heykeli olduğundan hiç haberim yoktu.

Annemin yüzünü ön camda gördüğüm o gün Susan benimleydi.

Sykes geri dönünceye kadar beni koruması gerekiyordu.

Onu tanımladılar, biliyor musun. Annemi. Adı Melissa Rutledge idi.

Onu hâlâ rüyamda görüyorum, ama artık farklı bir rüya bu. Eskisinden çok görüyorum onu. Yüzünü eskisinden çok daha belirgin seçiyorum.

Ön camdaki dehşete düşmüş kadın değil o artık; yolun kena-

308 j rında bir koluyla marketten aldığımız kesekâğıdına, diğeriyle bana sarılmış halde duruyor. Başını eğip bana bakıyor, gülümsüyor ve o

kadar güzel ki. Ufukta bir kamyonet belirince kaşlarını kaldırıyor, komik bir surat takınıyor ve sonra başparmağını yola doğru sallıyor.

Sherry içini çekti ve divanda yanında duran bir şeye uzanıp

aldı.

Seni sevdiğimi söylemeye fırsat bulsam ne düşünürdün, John? Seni her zaman sevdiğimi.

Çatı oluşundan kurtulan bir buz parçası pencerenin kenarına

düştü. Sherry alün rozeti tıpkı cenazede Angie Payne'nin yapüğü

gibi, avuçlarının içine bastırdı. Angie o gün ona her şeyi anlatmıştı.

Hayatımın en zor parçası duygularımı senden sakladığım dönemdi.

Burnunu çekti ve bir kâğıt mendil alıp ağzına bastırdı.

Kendimi suçluyorum, John. Eğer Sykes hakkında yanılmamış olsam

hâlâ burada olacaktın. Şu anda birlikte olacaktık.

Yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Son 18 Saniye

Yılın bu zamanında sensiz olmak özellikle zor. Kışlardan nasıl nefret..._

ettiğimi bilirsin. Bunu sensiz nasıl yapabilirim, John? Bu suçluluk duygusundan nasıl kurtulabilirim?

Sherry rozeti iki parmağı arasında ovaladı. Kanepeye uzandı

e başını yastığa koydu; haftalardır orada, hep aynı yerde oturuyordu.

Brigham böyle devam edemeyeceğimi söylüyor. Sen de onaylamazmışsın

bunu. Eğer vazgeçersem, senin uğruna çaba verdiğin her şeyden

de vazgeçmiş olacağımı söylüyor. Sykes'ın yok ettiği yaşamlara,

benimle karşılaştığı gün tüm yaşamı değişen Susan Paxton'a, hatta kendi öz anneme bile ihanet etmiş olacaktım.

Sevgili John, artık kendilerini savunmak için konuşamayacaklara karşı yükümlülüklerim olduğunu söylüyor Brigham.

"Dedi ki..." Yüksek sesle, hıçkırarak konuşmaya başladı

Sherry. Dudakları titriyor ve sözcükler ağzından zorlukla çıkıyordu.

"Benim o parçamı seviyormuşsun sen."

Gözlerini bileklerinin tersiyle sildi ve rozeti dudaklarına gö- 1309 türdü.

"Cenazende elini tuttuğumda o kadar korkuyordum ki... Başkalarının önünde vereceğim tepkiden korkuyordum. İkimizle ilgili yanılmış olmaktan korkuyordum.

Güldü ve gözlerini silerek rozeti masanın üzerine koydu.

Bunun bana son armağanın olduğunu biliyor musun? Kendi erişkin yüzümü ilk kez gördüğümü biliyor musun?

Garland Brigham ateşin soluk ışığında Sherry'ye baktı, porto bardağını sehpanın üzerine koydu ve bir zarf daha açtı.

Bu mektup yaşlı kurbanlarını yataklarında elektrik kablosuyla boğan bir tecavüzcüyle ilgiliydi. Küçük Arkansas yerleşimini aylardır sarsan üçüncü vaka yaşanmıştı. Polis katilin tanımlanmasında Sherry'den yardım istiyordu.

G e o r g e D. &human

Sherry önceki sonbahardan beri Brigham'a mektuplarını oku.

ması için izin vermemiş, kış boyu telefonlarını açmamıştı. O geCe aylardan beri bir ilk yaşıyordu.

"Onu yanıtlamalıyız, değil mi, Garland?" dedi. "Belki yardımcı olabilirim."

310|

SON.

GANDALE